Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Bibliothek for Morskabslæsning : 1820-1825 : 1.-12. Bd.
Alternativ titel | Alternative title: Bibliothek for Moerskabslæsning.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1821; Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh., 1820-1825
Fysiske størrelse | Physical extent: 12 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

Bibliothek

for

Moerskabslæsning.

1 8 2 1.

4.

Første Bind.

Kiøbenhavn.

Udgivet og forlagt af den Gyldendalske Boghandling.

1 8 2 1.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold:

Side.

Hiemmet i det Frie. Fortælling af Prätzel . 1.
(Af Penelope, Taschenbuch auf 1821.)

Mit Livs mærkværdige Begivenheder. Egenhændig optegnede af Frederikke Sophie Wilhelmine, Markgrevinde af Bayreuth, Frederik den Stores Søster . 62.

fortsat . . . 228.

og . . . 390.

(Af Memoires de Frédérique Sophie Wilhelmine, Margrave de Bareith, soeur de Frédéric le grand, depuis l'année 1706 jusqu'a 1742. E'crits de sa main. 2 Tomes. Brunsvic 1810.)

Side.

Den hvide og røde Rose. Fortælling af Fr. Kind . . . 161.
(Af Taschenbuch zum geselligen Vergnügen, 1815.)

Kald til Kunsten. Fortælling af Prätzel . 321.
(Af Rheinisches Taschenbuch auf 1820.)

Hjemmet i det Frie.

Et mageligt Skridt gik den gamle Bernhard hen ad Veien ved Siden af sin Fragtvogn, paa hvilken han bragte Varer tilbage fra Messen i Leipzig. Dagen begyndte allerede at hælde; en mørk Taage var udbredt over den eensomme Egn, og med Anstrængelsen af deres sidste Kræfter søgte de udmattede Heste, i de af hyppige Regnskyllinger næsten bundløse Hjulspor, at naae det nærliggende Natteherberg. Da hørtes pludselig i Krattet ved Siden en ængstelig Stønnen og Jamren. Nysgjerrig traadte den Gamle nærmere og saae en i Pjalter indhyllet, dødbleeg Tiggerkone, der, henstrakt paa det fugtige Mos, syntes i samme Øjeblik at ville opgive Aanden. Grebet af Veemod og Medlidenhed gjorde han strax et Leje tilrede for hende paa sin Vogn, stræbte hende op derpaa, og lagde først nu, efterat han lykkelig havde fuldbragt denne besværlige Forretning, Mærke til en ligesaa fattig klædt Dreng paa omtrent elleve

Aar, der sad ganske nær derved paa en omstyrtet Træestamme, og uden at tilkjendegive den mindste Deeltagelse i det nylig Forefaldne, ganske rolig og ligegyldig fortærede nogle Roer, han havde ranet paa Naboeageren. Over den omhyggelige Bestræbelse for at bringe den Lidende under Tag saa hurtig som muligt, agtede Bernhard for det første ikke videre paa Drengen, men blev først, da han efter en halv Times Forløb endelig havde naaet det forønskede Maal, igjen opmærksom paa ham, da han, i det de drieede ind i Vertshuusgaarden, saae ham ganske rolig og vel tilmode slentre med og følge Vognen.

Den Syge, hos hvem der endnu neppe spordes nogle Kjendetegn paa Liv, blev paa Bernhards Vink, af tjenstfærdige Hænder baaret ind i Gjæstestuen, og her lagt paa et for hende i al Hast tilberedet Straaleie. Efterat man, ved at hælde nogle styrkende Draaber i hende, havde søgt at oplive hendes hensvindende Livsaander, slog hun Øjnene op, fæstede det stive Øje ubevægeligt op imod Loftet, og en dyb Stønnen, der forkyndte den sig nærmende Dødskamp, trængte sig frem af det beængstede Bryst.

„Eders Time nærmer sig!" sagde Bernhard; „giv mig endnu nogen Oplysning! Hvem hører I til? Hvor er I fra?" „Ak! langt borte herfra, fra Polen!" svarede hun med en mat, uforstaaelig Stemme.

„Er det Eders egen Søn?" vedblev Bernhard, idet han viiste hen paa Drengen, der frygtsom og uvis nølende opholdt sig ved Indgangen, og, med Klinken i Haanden, bestandig syntes at staae paa Springet, for, efter Omstændighederne, strax igjen at kunne komme ud i det Frie.

„Min kjødelige Søn; Lorenz Keuler er hans Navn!" var Svaret.

„Ogsaa født i Polen?" spurgte Bernhard videre. „Nei, under et Fyrretræe i Schwarzwald; men redelig og ærlig døbt i Sankt Hjobs Kirke i — —"

Her tabte den Døende Bevidsthed og Talens Brug; heftige Krampetrækninger indfandt sig, og efter nogle Minuters Forløb var hun død. Uden Tidsspilde gjorde man nu Anstalter til at befrie sig fra Synet af det vildtfremmede, med smudsige Laser beklædte Liig: uopfordret tilbød Bernhard at betale det Halve af Begravelses Omkostningerne. De øvrige Tilstedeværende forbandt sig til at skyde sammen til Resten, og et langtbortliggende Brændeskuur modtog den Afdøde, indtil hun, efter christelig Skik, kunde blive begravet. Et Papiir, sammenlagt i Form af et Brev, som man ved nærmere Undersøgelse havde fundet i hendes Lomme, indeholdt følgende Ord;

„Naar du faaer disse Linier, kjære lille Gjertrud! saa er min Tiggerdands sandsynligviis alle-

rede sprungen. Den sidste Expedition paa Heimbacher Veirmølle faldt, trods den stormende Novembernat og det kostelige Snefog, gruelig flet ud. Skjendigt! Hans Bitterling og den gule Christian lode mig i Stikken og løb over Hals og Hoved derfra, da det kom til Haandgemæng; de Skurke! Fetter Katzgrive, der, for at gjøre et ærefuldt Tilbagetog, fegtede heltemodig ved min Side, fik et Stik i Hjertekulen, saa at han strax styrtede død til Jorden; jeg selv blev ved Overmagten gjort vaabenløs, og har nu i omtrent tre Uger siddet her i Fængselet, hvor det, naar jeg fraregner den næsten ubillige Jernbyrde, er gaaet mig ganske taaleligt. Men imorgen — — bliv bare ikke forskrækket, min Engel! imorgen have de ifinde at hænge mig! Nu, jeg sætter just ikke synderlig Priis paa Livet; det er nu engang ikke anderledes, ingen kan undgaae sin Skjebne, søg at trøste dig derover saa godt du kan; jeg for min Deel forlader fuldkommen ligegyldig denne jammerlige Verden, hvor man spiller om hule Nødder, saalænge man i mindste Maade stoler paa Troe og Love. Til min Trøst er Slutteren en Karl, der er at faae i Tale; ved hans Hjelp skriver jeg dig disse Linier, og Franz Schnegler vil overbringe dig dem, naar Alt er gaaet efter Ønske. Denne Sidste har allerede i tolv Nætter brukket og boret, saa det er en Lyst at høre paa, paa Muren til

mit Fuglebuur, for at hjelpe mig ud igjen i det Frie, men det vil ikke ret lykkes, thi de have opført Murene saa tykke og massive, som om det var for Evigheden, de nedrige Menneske! Jeg havde gjerne endnu engang, førend der blæses til Afmarsch, trykket din Pog i mine faderlige Arme. Men at jeg nu, af meget gyldige Grunde, maa overlade Eder begge til Eders Skjebne, maae de forsvare, der ikke gjøre sig nogen Samvittighed af, med Magt at sætte Grændser for en Faders troe Omsorg for sin Familie. Jeg vasker derfor mine Hænder i Uskyldighed, og giver dig endnu til Slutning det velmeente Raad, for din egen Sikkerheds Skyld, jo før jo heller at drage længere op mod det Schwabiske, og forbliver, hvilket du efter Omstændighederne vel just ikke tvivler om, din indtil Døden tro . . ."

Datum og Navn manglede; men af Brevets eget Indhold saae man tydeligt nok, hvad man endnu kunde ønske at faae at vide om Drengens Herkomst, for hvis videre Forsørgelse der nu engang maatte skaffes Raad. Han havde bestandig, imedens de Øvrige nysgjerrige stak Hovederne sammen, for at læse den nette Skrivelse, opholdt sig ved Døren, og her søgt at knytte et venskabeligt Forhold med Vognmandens Spits; men neppe traadte Bernhard nu nogle Skridt nærmere for ogsaa at holde et Forhør over ham, førend han

straxt forlod sin Krog, og som et forskræmmet Raadyr ilede ud i Gaarden, hvor han forsvandt i den mørke Nat. Forgjæves var al Kalden og Udspeiden, intetsteds var der noget Spor at opdage af Flygtningen; man maatte derfor formode, at han, vant til det ustadige Landstrygerie, igjen var løbet ind ad Marken til, for at opsøge sig et Natteqvarteer under aaben Himmel.

Desto større var Bernhards Forundring, da han den næste Morgen, i Begreb med at fortsætte Veien til sit Maal, igjen var paa Landeveien med sin Fragtvogn, og pludselig, ved sin Spits's Bjæffen, paa nye blev den mistroiske Flygtning vaer. Et Stykke Grovbrød, som Bernhard tog ud af sin Madkurv, forfeilede ikke sin Virkning; Lorenz vovede sig nærmere, modtog den tilbudte Gave, men kastede den øieblikkelig til Hunden, der imidlertid under heftig Knurren og Gjøen bestandig havde truet med at fare imod hans Been. Den Gamle anstillede sig, som om en saa tiggeragtig og pjaltet Drengs Følgeskab og Selskab just ikke var ham meget om at gjøre; og netop ved denne tilsyneladende Kulde og Ligegyldighed lykkedes det ham lidt efter lidt, at vinde hans Fortrolighed. Lorenz fortalte ham nu, at han den foregaaende Nat et Par Gange havde gjort Forsøg paa at bestige den i Gaarden staaende Fragtvogn, for at søge sig et Natteleie paa den, men at han altid

var blevet skræmmet tilbage af den aarvaagne Spits, han viiste tillige et Par dybe Saar, som denne i sit Kalds Iver havde bidt ham i Armen, han fortalte ogsaa, at de beskadigede Steder havde blødt heftig, og at han derpaa, ganske afstaaende fra sit Forehavende, havde tilbragt Natten under en nærliggende Hyldebusk. Paa det Spørgsmaal, om han maaskee havde iſinde at gjøre den lange og besværlige Reise med, fulgte strax et bejaende Svar.

Bernhard betragtede Drengen nøiere; jo længere han fæstede det prøvende Blik paa ham, destomere blev han overbeviist om, at de fine, yndige Ansigtstræk, som han bemærkede hos ham, stode i den fuldkomneste Modsætning til hans ringe Herkomst og fordums Levemaade. Han selv vidste dog ikke at give nogen videre Besked om sine tidligere Forhold og Omstændigheder, end at han bestandig var draget med sin Moder fra et Sted til et andet, og at han var fuldkommen vant til Mangel og Elendighed: at han næsten altid, naar Vinterkulden ikke havde været alt for heftig, havde opholdt sig med hende om Natten i Skove og Bjergkløfter, og havde ernæret sig ved tigget Brød og raae Markfrugter. Kun utydelig erindrede han sig den Tid, da han i en stor Bye paa en Markedsplads havde siddet paa sin Moders Arm, og hun bestandig havde knebet og ruſket

ham i Benene, for ved hans Skrigen og Klynken at opvække de Forbigaaendes Medlidenhed, og gjøre dem tilbøielige til at meddele en mild Gave til hende. Ved den synlige Forbittrelse, hvormed han berørte denne Omstændighed, tilkjendegav han endogsaa, at han stedse havde følt en hemmelig Afskye for sin Plagerske, og alt længe næret det Forsæt, at løbe fra hende, men at han dog ikke havde kunnet finde nogen passelig Leilighed til at udføre det. Bernhard følte ingen Lyst til at tage de fra den Tid tilbageblevne Tegn paa den moderlige Ømhed, som han tilbød at vise ham, i Øiesyn, men forsikkrede, at han fuldkommen troede hans Udsagn uden noget videre Beviis, og meddeelte ham endelig, efterat han havde vaalagt ham som en Pligt, i Fremtiden paa det nøiagtigste at følge alle de Vink og Befalinger, han vilde give ham, den Besked, at han havde besluttet herefter at sørge for ham og give ham Kost og Underholdning, da han i det her Forefaldne maatte erkjende en særdeles Himlens Tilskikkelse.

Allerede i den næste lille Flekke, som de naaede henimod Middag, begyndte han at tænke paa at opfylde sit menneskekjerlige Løvte. Lorenz maatte kaste alle de ækle Pjalter, der hang dinglende og klapprende paa hans Legeme, fra sig, og ombytte dem mod den anstændigere Klædning, som den omhyggelige Gamle paa det ivrigste og meest

magtpaaliggende besørgede kjøbt og anskaffet strax ved sin Ankomst til Vertshuset. Ved Drengens ydre Omskabelse, hvor fordeelagtig denne end i Begyndelsen var for ham, var der forresten i Henseende til hans Væsens indre, dybt rodfæstede Eiendommeligheder kun lidet eller intet vundet, og Bernhard mærkede kun alt for snart, at Udryddelsen af de mangeslags Udyder og Besynderligheder, som allerede syntes at være blevne den Forsømte til en anden Natur formedelst hans hidtil forskruede Levemaade, vilde være et meget vanskeligt Arbeide.

Saaledes viiste han, uden at ville høre nogen Foreſtilling desangaaende, en til Afskye grændsende, uovervindelig Modbydelighed for Stueluften; lod sig, naar der blev holdt Hvile, hellere gjennemblæse af den kolde Regn indtil Skindet, end at følge sin Forsørgers Exempel, og søge Skjul og Beskyttelse i Herberget imod det kolde Efteraars Ubehageligheder; og var, endog ved Nattens Frembrud, aldrig at bevæge til at slutte sig til den selskabelige Kreds i Gjæsteſtuen, eller til at overlade sig til den natlige Slummer, paa det ham her tilbudte varme og bequemme Straaleie. Forsøgte man, angaaende denne Omstændighed, ved Trudsler og Magt at ville vænne ham til at iagttage menneskelig Orden og Sæder, saa begyndte han strax at trække sit Veir hurtigere, store Sveds-

draaber kom til at staae paa hans Pande, og en heftig Skjælven i alle hans Lemmer forkyndte den Angst og Uroe, hvori hans Inderste blev bragt ved den ham paalagte forhadte Tvang. Ved at opbyde al sin List og Snedighed søgte han at gribe den første gunstige Leilighed til igjen at liste sig bort derfra, og Bernhard fandt ham siden paa Fragtvognen, hvor han i Selskab med Spitsen, der, efter nærmere Bekjendtskab, gjerne deelte sit Natteleie med ham, laae sammenrullet i en uformelig Knude.

Næsten ligesaa afgjørende var hans Afskye for alle ved Kunst tilberedte Næringsmidler. Alt Kogt eller Stegt var ham imod, og ligesom han aldrig var at overtale til Nydelsen af nogen sammensat Spise eller nogen stærk Drik, saa opfyldte blot Synet af den af Fadet opstigende Damp ham med den sjensynligste Ubehagelighed. Have- og Markfrugter — iblandt de sidste indrømmede han især Hvideroen Fortrinet, — udgjorde derfor hans fornemste Næring. Han lod sig kun da noje med Brød, naar der indtraadte Mangel paa de nysnævnte Næringsmidler; dog pleiede han altid at bære nogle Stykker deraf hos sig, for, Tid efter anden, bag ved Bernhards Ryg, at glæde Spitsen dermed, for hvilken han viiste en Tilbøjelighed, der hverken havde Maal eller Grændser, og som efter al Sandsynlighed ogsaa mest bidrog til hans

bestandige Vedholdenhed i hans nye Livsforhold.

Mere og mere nærmede Fader Bernhard sig nu sin Bolig, hvorfra de fra Messen hjembragte Varer bleve sendte videre bort paa den i Nærheden værende sejlbare Flod,, og nu faldt det Spørgsmaal ham altid tungere paa Hjertet, hvad han nu videre skulde foretage sig med Drengen, hvis besynderlige Væsen syntes at forlange en ganske egen Behandling. Han selv var, hans huuslige Omstændigheder angaaende, ingenlunde i den behageligste Forfatning, og maatte endog i mange Henseender frygte for at forværre den, netop ved den fromme Tjenstfærdighed, hvormed han havde besluttet at tage sig af de stakkels Hittebarn. Betænkende sin temmelig høje Alderdom, og i den visse Forventning at finde en troe, virksom Medhjelper i sine besværlige Kaldsforretninger, havde han allerede for en rum Tid siden giftet sin eneste Datter med et Menneske, der i flere Aar havde tjent ham, vidst ved alle Slags Forstillelses Kunster at tilliste sig hans Fortrolighed, og først efter at han fuldkommen havde naaet sit egennyttige Maal, begyndt at vise sig i sin sande Skikkelse. Svigerson og Datter havde siden den Tid, da de ved den Gamles alt for vidt drevne Godmodighed, vare komne i lovformelig Besiddelse af den faderlige Grundeiendom, ved enhver sig tilbydende Leilighed gjort fælleds Sag imod ham, og til Tak

for den rene Beredvillighed, hvormed han havde fraſagt ſig de ham tilkommende Rettigheder, lidt efter lidt fortrængt ham udaf hans rummelige Bolig, til en ved Enden af Gaarden værende elendig Hytte, og overladt det til hans eget Valg, om han enten vilde vanſmægte i ſin Alderdom, eller ſtandhaftig overvinde ſammes Beſværligheder og Mødſommeligheder, og endnu ſom tilforn, erhverve ſig ſin Underholdning i ſit Anſigts Sved.

Naturligviis maatte, da Omſtændighederne forholdt ſig ſaaledes, Tanken om den Modtagelſe, han ved at føre den fremmede Reiſekammerat ind, kunde vente ſig hjemme, allerede forud opfylde ham med en ikke ringe Frygt og Angſt; iſær naar han betænkte, at Drengens Raahed og Uſædelighed ovenikjøbet kun alt for meget vilde give det hadefulde, fjendtlige Sindelag hvormed de ventede paa ham, Skin af en paa Grunde ſig ſtøttende Misbilligelſe. Han havde heller ingenlunde bedraget ſig i Henſeende til ſine ſørgelige Formodninger og Bekymringer. Rygtet om den chriſtelige Pligt, han havde udøvet imod den døende Tiggerkone og hendes Afkom, var allerede ilet ham forud, man havde derfor ogſaa havt Tid til, behørig at forberede ſig paa den Velkomſt, man havde tiltænkt ham, og førend han endnu, da han var kommet til Maalet af ſin Beſtemmelſe, formaaede at anbringe et med Henſyn til Drengen hemmelig ud-

tænkt Eventyr, saae han sig allerede fra alle Sider overvældet med saa nærgaaende Bebreidelser og Forhaanelser, at han strax maatte erkjende sin ivrigt anstillede Tanken og Grublen til sit forfulgte Pleiebarns Bedste, for at have været en aldeles frugtesløs Bestræbelse. Forgjæves søgte han ved Beskrivelsen af den hjelpeløse forbarmelsesværdige Tilstand, hvori han havde fundet Drengen, at undskylde de Følelser af Menneskekjærlighed, der vare opvaagnede hos ham, og at opvække og stemme de Haardhjertede til lignende Følelser; de bleve, skjendende og truende, ved deres Vegring, ved at ville tilstaae den fremmede Tiggerdreng et Fristed indenfor deres Grunddistrikt, og tilkjendegave ikke utydeligen, at de i Nødsfald vilde vide ved virksommere Midler at forskaffe deres Dom Vægt og Anseelse.

Da Optrinet skedte midt paa Gaden, lokkede det snart en Mængde nysgjerrige Tilskuere af alle Slags sammen; for at gjøre en Ende derpaa trak Bernhard sig mismodig og oprørt i sit Inderste tilbage til sin Hytte. Lorenz stod imidlertid ubevægelig lænet op til Vognen og hørte, uden at forandre en Mine, paa den bittre Ordstrid med saa slov en Rolighed, som om der handledes om de ligegyldigste Ting af Verden; da traadte en af Byens bemidlede Indvaanere, der syntes at finde Behag i Drengens Ansigt, nærmere hen til

ham og sagde: „Du synes, efter hvad jeg mærker, just ikke at være den velkomneste Gjæst her, min Søn! hos mig er det anderledes. En Plads ved den varme Kakkelovn og en varm Suppe nægtes ingen Nødlidende. Vil du gaae med? „Nei!“ svarede Lorenz kort og tørt, forlod, efterat han havde kastet et smerteligt Afskedsblik til sin Yndling Spitsen, sin Plads, kastede et flygtigt mønstrende Blik paa de nærmeste Omgivelser, og vendte sig mod den Egn, hvor Floden var, og hvor man saae ham forsvinde bag de vilde tykke Buske.

Nogle Uger hengik, uden at Bernhard, uagtet sine hemmeligt anstillede Bestræbelser, kunde erfare noget bestemt om den Ulykkelige; omendskjøndt han maatte opholde sig i Nærheden af Flekken, da man forsikkrede at have seet ham snart paa denne snart paa hiin Plet. Engang, i en kold, maanelys Nat, mærkede den Gamle, som plaget af mismodige Griller, kastede sig søvnløs omkring paa sit Leie, en mistænkelig Lyd ude i Gaarden; sagte listede han sig hen til Vinduet, og gjenkjendte strax lys og levende sin Lorenz, der her havde indfundet sig ved Nattetid, var steget over Plankeværket og havde lokket Spitsen ud af Hytten, hvor den sædvanlig pleiede at ligge. I nogle Minuter dvælede Bernhard i stille Betragtninger ved det omhyggelige Velbehag, hvormed Drengen laae paa Knæe for Hunden, og under

vedvarende Smigren og Kjærtegn overrakte ham de til dette Brug samlede og sammensparede Brødskorper, derpaa aabnede han forsigtig Vinduet, kaldte ham med hviskende Stemme ved Navn, og meddeelte ham, da han fulgte det givne Vink, den Efterretning, at han i Dagbrækningen skulde kjøre ud i Skoven, hvor der igjen engang lod sig tale et fortroligt Ord i Roe og Mag, ifald det ellers var ham om at gjøre.

Lorenz lovede at indfinde sig til den bestemte Tid, erkyndigede sig nøjere om, hvilken Vej han skulde tage for at komme derhen, forsikkrede endnu i al Korthed, at han havde gjort en heldig Fangst, hvorfor han nu var fuldkommen lykkelig ved sin nærværende Forfatning, og steeg derpaa, efter den Gamles advarende Bøn, igjen tilbage over Plankeværket.

Neppe var Bernhard den næste Morgen kommet forbi de yderste Huse i Landsbyen, førend ogsaa Lorenz, efter sit givne Løfte, allerede stod ved Vognen, tog Plads ved Siden af den Gamle og forsikkrede ham, at han ret hjertelig glædede sig over, dog engang igjen at kunde række ham en hjelpsom Haand ved Arbeidet. Bernhard havde nu intet vigtigere at gjøre, end frem for alt at udbede sig nærmere Oplysning om Drengens nærværende Levemaade, og om den ham tilstødte behagelige Hændelse, som hans Ytring havde hentyd-

det paa; men han lod strax kummerfuld og veemodig Hovedet synke ned paa Brystet, da den forlangte Oplysning i denne Sag blev ham tildeelt. Den foregivne lykkelige Fangst var nemlig intet andet end en gammel forladt Straahytte, som stod ved Flodbredden, og som formodentlig om Sommeren havde tjent nogle her handlende Skibsfolk til natligt Hvilested, og siden dens Opbyggeres Afreise stod tom og ubemærket paa et skjult Sted i Krattet, som næsten aldrig besøgtes af Fodgjængere. Lorenz havde strax den første Dag, han kom, opdaget den med sit Falkeblik, og taget den i Besiddelse. Ikke allene om Natten, men ogsaa den største Deel af Dagen, naar han ikke, plaget af Hunger, sværmede om efter Føde, tjente den ham til Beskyttelse mod det onde Veir, der, ved Vinterens Frembrud, var blevet mere og mere fugtigt og umildt. Ved hans ringe og indskrænkede Fornødenheder forskaffede dette skjulte og afsides liggende Smuthul ham alt, hvad hans Hjerte begjærte; der faldt heller ingen paa den Tanke, at udspeide den fremmede Eneboer her, eller at ville gjøre ham Opholdet i Straahytten stridigt.

Bernhard maatte, da han selv efter sine underordnede huuslige Forhold ikke formaaede at tilbyde ham noget ønskeligere Lod, søge at bekjæmpe den bittre Følelse af sin egen Uformuenhed, og berolige sig med den Forestilling, at da Drengen

fra Ungdommen af var vant til Mangel og Besværligheder, han dog ved det gunstige Tilfælde, der havde ladet ham finde Hytten, nogenledes var bleven forsørget med et Tilflugtssted mod den kolde Aarstids skadelige Indflydelse. Han holdt det heller ikke for raadeligt at angive den unge Krat-beboer paa højere Steder, da han, bekjendt med hans besynderlige Tilbøjeligheder og Egenheder, ikke kunde tvivle om, at jo Lorenz ved den ringeste Bevægelse til at opspore hans Opholdssted, strax vilde gribe Flugten, og at altsaa ethvert nyt Forsøg paa at bemægtige sig ham og sætte ham i en anstændigere Forfatning, vilde være forgjæves. Han lod derfor, som om han ikke havde noget betydeligt imod hans Vinterqvarteer i Straahytten, gav efter for hans indstændige Bøn, og tillod ham imellem at besøge Spitsen i Gaarden, og aftalte med ham, at han, hvergang dette skulde være Tilfældet, da dette Bovestykke var forbunden med saa øjensynlig Fare, vilde anbringe et Advarselstegn paa den udvendige Side af Plankeværket. Han besluttede ogsaa, for desto sikkrere at holde hans Opholdssted skjult i Fremtiden, Tid efter anden, i egen Person at forsyne ham med de nødvendige Levnetsmidler, men hvad hans Skjebnes videre Udviklihg forresten angik, overlod han til Tiden at jevne det, som han selv ikke formaaede at udrette og befordre; da han formedelst sin tidligere Svag-

hed og Eftergivenhed nu var afhængig af fremmed Lune og berøvet al den Magt, der udfordredes til at udføre sin gode Villie.

Bernhards Svigerson søgte, i den Aarstid, da Kjørselen af Mangel paa Fragtvarer gik istaae, at holde sig skadesløs derfor, ved at drive en lille Brændehandel, og derved tillige anvise sine Lastdyr den nødvendige Beskjæftigelse; hvorfor ogsaa den Gamle nu regelmæssig et Par Gange om Ugen, for at opfylde sit Kalds Pligter, kjørte ud til den tilgrændsende Skov. Lorenz forsømte aldrig at indfinde sig hos ham paa disse Dage, at ledsage ham ind i Skoven og der at være ham behjelpelig med at læsse Brændet op. Bernhard følte til Gjengjeld derfor den høieste Grad af Kjerlighed og Velvillie for ham, viiste ham dette ofte ved de meest talende Beviser paa sit faderlige Sindelag, og fandt i den fremmede Drengs taknemmelige og troe Hengivenhed Trøst og Skadesløsholdelse for den krænkende Tilsidesættelse, han hjemme maatte taale af sit eget Barn.

Efterhaanden forløb Vinteren og Foraarets Forbud indfandt sig. Bernhard sagde sin unge Medhjelper, at Arbeidet i Skoven nu var tilende, men at der derimod om nogle Dage igjen skulde foretages en længere Reise med Fragtvarer, som han ønskede, han skulde ledsage ham paa. Lorenz gav strax sit Samtykke dertil, tog paa den bestemte

Time Afsked fra sin Hytte, og tiltraadte sin Vandring til det Sted, hvor han efter Aftale skulde træffe sammen med den Gamle. Vejen førte ham forbi Bernhards Bolig, hvor den tungt belæssede Vogn allerede stod oppakket og bered til Afreise. Endnu var Morgenen ikke frembrudt; det dybe Mørke, der var udbredt rundt omkring, bragte derfor den Reiseførdige til den Beslutning allerede at stige paa her og holde sig skjult et eller andet Sted imellem de paalæssede Kister og Pakker, indtil han uden videre Fare igjen kunde komme frem. Som tænkt, saa gjort. Han fandt her en, ganske for sine Ønsker passende, bequem lille Plads, og da han, for ikke at forsove sig, hele Natten igjennem havde søgt at modstaae sine Anfald af Søvnighed og holde sig munter ved modig at trave omkring udenfor sin Hytte, varede det kun faa Minuter, inden den udmattede var hensjunken i en fast og vederqvægende Slummer.

Det var allerede lys Dag, da han, vækket ved Pidskeslag, slog Øjnene op og med forskrækkede Blik søgte at forskaffe sig nærmere Underretning om Aarsagen til et saa fjendtligt Angreb. Ikke Bernhard stod for ham, men hans Svigersøn, der dennegang nødtvungen selv havde maattet paatage sig Kjørselen, da den Gamle den sidste Aften pludselig var bleven heftig syg, og Fragtvarernes Befordring paa ingen Maade taalte nogen længere

Opsættelse. Vognen havde allerede tilbagelagt et Par Mile, da dens Fører, som bemærkede og gjenkjendte den ubudne Reisekammerat, begyndte at anvende det nylig omtalte Opmuntringsmiddel. Aldrig saasnart havde Lorenz faaet den nødvendige Oplysning om den her herskende ulykkelige Fejltagelse, førend han ogsaa allerede var paa Benene og med bevinget Behændighed søgte, tvers over en friskt pløjet Ager, ved Flugten at undkomme sin forbittrede Modstander. Hylende og jamrende rendte Spitsen, der havde lagt nær ved ham og deelt Huggene med ham, bag efter ham. Flygtningens Hjerte bankede heftigt af Glæde og Henrykkelse, da han blev sin dyrebare Ledsager vaer, fordi denne Omstændighed saa ganske svarede til hans Ønsker; han fordoblede sine Skridt og en tyk Skov, mod hvilken han styrede sit Løb, undrog ham snart den af Raserie opfyldte men dog langsomme Forfølgers Øjne, der nu, efter den frugtesløse Bestræbelse igjen at lokke Spitsen til sig, vendte tilbage til Vognen og under Eeder og Forbandelser gjorde sig færdig til at fortsætte sin Reise.

Lorenz var imidlertid, for at undgaae enhver videre Tvivl om Visheden af sin lykkelig erhvervede Eiendom, travet et godt Stykke ind i det Inderste af Skoven. Udmattet sank han endelig ned paa Jorden, tog den stønnende Bjæffer, der i

sin Angst og Forlegenhed havde sluttet sig til ham, paa Skjødet, klappede og roeste den, og velsignede af sit ganske Hjerte de Pidskeslag, der, efter hans Mening, havde gjort ham til den rigeste og misundelsesværdigste af alle Dødelige. Spitsen begyndte imidlertid, da de Kjærtegn, der bleve ham tildeelte, paa ingen Maade tilfredsstillede hans væsentligere Fornødenheder, lidt efter lidt at snuse omkring efter sin sædvanlige Frokost; de vilde Rødder, som Lorenz fra Barnsbeen af besad en udmærket Færdighed i at opsøge, vare ikke efter dens Smag; han saae sig derfor, efter en kort og sød Søvn, nødsaget til, for at tilfredsstille sin Yndlings Fornødenheder, hvortil han nu engang i denne øde eensomme Skov ingen Anstalt kunde gjøre, igjen at bryde op.

Den Egn, hvorigjennem hans Vei førte ham, var ham aldeles ubekjendt; det lykkedes ham dog efter nogen Tids Forløb at naae et eensomt liggende Huus, hvis Indvaanere han besluttede at bede om at afhjelpe den Bekymring, der laae ham paa Hjerter. Med Spitsen paa Armen ilede han hen imod Døren, og en gammel Kone traadte ham imøde, for hvem han med ydmyge Gebærder forebragte sin Bøn. Hans Begjæring blev ham imidlertid paa det bestemteste afslaaet, med den vrantne Besked, at Bagerovnen ikke blev varmet for Landstrygere af hans Art. Da saae han en

Dreng, der sad rolig i en Krog og fortærede sin Frokost. Det var jo netop det, som han forlangte. Med en Rovfugls Hurtighed styrtede han løs paa den forskrækkede lille Dreng, rev ham Brødet ud af Hænderne, og endnu inden den Gamle kunde komme sig af sin Forundring over den frække Voldsomhed, havde han igjen naaet Krattet, hvor han strax lod det vundne Bytte tjene til Vederqvægelse for sin sultne Kammerat.

Navnet paa den Flække, hvor Bernhard boede, havde han rigtignok nogle Gange hørt af den Gamle, men efter sin Ligegyldighed for Tingenes Benævnelse, kunde han ikke mere med Vished erindre det; han vilde ogsaa, uagtet sin taknemmelige Tilbøielighed for sin forrige Forsørger, ikke let kunne have besluttet sig til at vende tilbage til ham, da hans fremdeles hemmelige Ophold i Straahytten, efter det Optrin han idag havde oplevet, paa ingen Maade længere syntes ham sikkert, og Lykken desuden i Spidsen havde givet ham en Ven til Selskab, hvorved Omgangen med den gamle Bernhard var bleven ham fuldkommen undværlig.

Ifølge disse Tanker og Forestillinger drog han i flere Uger omkring ad forskjellige Veie i Landet, uden Plan og Øiemed, tog, da det indtrædende milde Foraarsveir begyndte mærkelig at komme, hans hærdede Natur til Hjelp, om Natten sit Leie

under aaben Himmel, tiggede om Dagen sammen, hvad han behøvede til sit eget Livs Ophold og til sin i denne Henseende langt mere forvendte Selskabsbroders Tilfredsstillelse, lod Sorgen for Fremtiden intet Øieblik faae Overhaand i sit Indre, og naar et Ønske nu og da begyndte at opkomme i hans glade Bryst, saa bestod dette ene og allene i den begjærlige Længsel efter Hvideroernes Tid.

Den Lykke, som han i sit Hjertes fuldkomneste Overbeviisning troede at kunne glæde sig ved, skulde dog ikke være af stor Varighed. Beboeren af en Forpagtergaard, hvor Lorenz engang en Morgen bad om en mild Gave, fandt Behag i Spitsens muntre Væsen og skjønne melkehvide Farve, forsøgte at tilkjøbe sig den med en Solvpenge, og gjorde, da Lorenz med høitidelig Bestemthed forsikkrede, at han for ingen Priis i Verden vilde sælge Dyret, strax Anstalter til med Tvang og Magt at iværksætte, hvad der ikke vilde lykkes ved venskabelige Forslag og Tilbud. Et Par Karle, som han kaldte til Hjelp, greb fat paa Lorenz, og rev med Magt Spitsen ud af hans Arme, hvori han holdt den indesluttet, og indspærrede den i et Kammer nedenunder. Klager og Taarer, Bønner og Besværgelser bleve uden Nytte; Lorenz blev, efterat han havde kastet den Solvpenge, man med Magt havde villet paatvinge ham, for Husets

Eiermands Fødder, drevet tilbage, kastet ud af Porten, og denne lukket i efter ham. Han stampede med Fødderne, skjar Tænder og slog med knyttet Haand mod Jernbaandene paa Porten, saa at Blodet løb ham ned af Haandledene. Saa riig og lykkelig han endnu for faa Minuter siden havde troet sig, saa fattig og elendig følte han sig siden det Øjeblik,, da hans Livs dyrebareste Klenodie, ved Forpagterens skammelige Voldsomhed, var bleven revet fra ham.

Skilt fra sin Yndling ved Laas og Lukke, opgav han alligevel ingenlunde, da han først var kommet til roligere Besindelse, aldeles Haabet om igjen at forenes med den, hvis Besiddelse nu var blevet ham uundværlig; nu gik da al hans Digten og Tragten ud paa, at beskjæftige sig med Udførelsen af en Plan, som han, om endogsaa med Livsfare, havde besluttet at iværksætte. Ved gjentagne aabenbare Forsøg paa at forskaffe sine Rettigheder og sin Paastand Gyldighed, var der intet at haabe; han tog derfor sin Tilflugt til et hemmeligt Anslag, af hvis Fuldbyrdelse han troede at turde love sig et bedre Udfald.

Efter sin Plan, holdt han sig den hele Dag skjult i Nærheden af Forpagtergaarden; men saasnart Midnatten kom og alt rundt omkring var hensunket i dyb Stilhed, kom han listende og lurende frem af sit Smuthul, klattrede, da den

dybeste Rolighed ogsaa syntes at herske i det Indre af Gaarden, med den ham egne Færdighed over Plankeværket, og nærmede sig med vaersomme Skridt den Side af Bygningen, hvor, efter hans Regning, Vinduet til det Værelse var, hvori han havde seet dem indelukke Spitsen. Den Sprække i en Vinduesrude, han bemærkede ved at føle sig for, var ganske efter hans Ønske; hurtig var Ruden løsnet og løftet ud, Vinduet aabnet og Veien til det Indre banet. Nu gav Lorenz sig et Sving, hvorved han kom til at sidde, med Ryggen udad, paa Vindueskarmen, men han blev betaget af en dødelig Skræk, da han begyndte at føle sig for med Fødderne, og i Mørket pludselig stødte paa et menneskeligt Ansigt, der tilhørte en af Karlene i Huset, som laae her og sov. Rask vilde han igjen trække sig tilbage, men den opvaagnende greb med Kjæmpekraft fat i Benet, og udstødte, imedens Lorenz med forgjæves Anstrængelse stræbte at rive sig løs derfra, et saa højt og gjennemtrængende Skrig, at det strax begyndte at blive levende alle Steder i det Inderste af Bygningen, og at gjenlyde af de sig nærmende Trin. Forbausede og forskrækkede indfandt de samtlige Husfolk sig; man bragte Lys, modtog den natlige Gjæst og skred til Forholdsregler, der betoge og afskjare ham endog den fjerneste Mulighed til Flugt. Inden en Time var forløben, blev han, uden at man vilde høre

paa hans angstfulde Angivelse af det egentlige Hiemed af hans Foretagende, sammensnøret paa Hænder og Fødder, kastet paa en Høstvogn, og i Mulm og Mørke bragt til Byen, hvor han ankom i Morgendæmringen og strax blev overleveret til Retten som Formand for et Indbrud. Den gamle halvdøve Byefoged, til hvem han først blev bragt, blev, da man paa en meget hadefuld Maade havde søgt at gjøre ham Sagens Sammenhæng begribelig, saa meget mere forundret over den fremmede Landstrygers uhørte Dristighed, jo mindre han kunde rime dette sammen med Drengens unge Alder. I den faste Overbeviisning, at han paa ingen Maade af egen Drivt, men kun ifølge fremmed Medvirken, kunde have foretaget sig det natlige Skarnstykke, lod han ham for det første, indtil det sædvanlige, formelige og højtidelige Forhør kunde gaae for sig, bringe til et Taarn, der var over Byens Port, og som allerede i mange Aar havde tjent til foreløbigt Gjemmested for Forbrydere af hans Art.

Saasnart den neppe tolvaarige Dreng under stærk Bedækning var ankommet der og sat i det for ham bestemte Fængsel, kom Fangevogteren med et Brød og en Krukke Vand, og betydede ham, at han hermed overrakte ham de sædvanlige Mundforraad, der var beregnet til fem Dage, og formanede ham med højtidelige Gebærder til viis

Maadeholdenhed og en klog Inddeling af hans Levnetsmidler, bortfjærnede sig derpaa igjen, idet han raslende slog Jernkrampen for Døren. I den Beængstelse og Urolighed, der overfaldt Lorenz imellem de mørke Mure, kastede han et forskende Blik igjennem Gitterværket, en Aabning paa Muren, der lige sparsomt tildeelte Lys og Luft, og det første, der faldt ham i Øinene, var et Træstillads, der var opreist lige nedenunder, hvorpaa Muurfolk arbeidede paa at udbedre det gamle Taarn, der truede med at styrte ind. Med sagte prøvende Haand begyndte han at ruske i en af Jernstængerne; den rundt om smuldrende Steen overbeviste ham snart om, at der kun behøvedes en ganske ringe Kraftanstrængelse for at løfte den ud af sit Sted, og han begyndte at aande friere, thi en opmuntrende Straale af Haab lyste gjennem hans Sjæl, da høn opdagede denne Omstændighed. Ganske opfyldt af den længselfulde Tanke paa sin nærforestaaende Befrielse, sad han i sit Buur den hele Dag saa stille som en Muur; men da Natten havde indhyllet det mørke Fængsel i et endnu skumlere Mørke, gjorde han Anstalter til at bryde ud. Vandkrukken lod han blive tilbage, men Brødet forstak han omkring i Lommerne paa sine Klæder, og næsten i den samme Time, som han igaar havde sat Foden ind af et Vindue, satte han den idag ud af et. Ved den Rystelse, som

Springet paa Stilladset foraarsagede, kom ulykkeligviis et af Brædderne, der kun laae løst paa Tverstangen, til at glide og styrtede ned paa Steenbroen med saa heftig en Støj, at Lorenz af Skræk og Forfærdelse nær havde tabt Ligevægten, og fulgt efter det ad samme Vej. I angstfuld Hastighed omklamrede han en af Stolperne, der tjente Stilladset til Støtte, for langs med den at glide ned paa Jorden; allerede hørte han, i Begreb med at fuldføre det halsbrækkende Vovestykke, den under Porthvælvingen vagthavende Soldat, med tordnende Stemme raabe i Gevær, allerede hørte han de øvrige krigeriske Paapassere under Banden og Skjælden vaagne op af deres Søvn, allerede saae han, idet han gled dybere og dybere ned, den frygtelige Skildvagt selv, der, med Forbittrelsestegn strakte Geværet ud imod ham igjennem den lukte Gitterport, og truede ham med, paa Stedet at jage ham en Kugle i Livet, saasnart han ikke blev staaende, indtil Underofficeren indfandt sig med Nøglerne. I den piinligste Kamp med sig selv, blev han ved denne Tiltale nogle Øjeblikke hængende paa Pælen; men snart vandt hans brændende Ønske efter Frihed Seier over alle Tvivl og Betænkeligheder: „heller død end fangen!" udraabte han, og gled ned paa Jorden lige ved Mundingen af det Gevær, der var sigtet paa ham. Vovestykket faldt lykkeligere ud, end han efter det

udvortes Skin kunde formode; thi den Vagthavende formaaede ikke, endog med den bedste Villie, at iværksætte sin udstødte Trudsel, da Flinten med sin fastsmeddede Hane, kun var et Vaaben, han havde for et Syns Skyld, og følgelig ikke var ladt. Med indædt Raserie rendte de af Sovne opskræmmede Borgersoldater, lig indsperrede glubende Dyr, op og ned ved Gitterværket, og da Nøglen, som man i den første Bedøvelse og Forvirring ikke strax havde kunnet finde, endelig blev tilveiebragt, var den Undvegne, som Nattens Mørke fuldkommen begunstigede ved hans Forehavende, allerede forsvunden.

Viselig begyndte Lorenz, efterat han lykkelig var undgaaet den Fare at blive skudt, alvorlig at overveie Sandsynligheden af, at man nu ad alle Veie vilde forfølge hans Spoer og opbyde alting for igjen at finde det. Af den Aarsag forlod han, ved den første Leilighed, der tilbød sig, Landeveien, satte over adskillige Hække og Havegjerder, og kom endelig mellem Gravene paa en Kirkegaard, i hvis Midte den til Forstaden hørende Kirke ragede højt op i Luften. Igjennem den halvaabne Dør glimtede det matte Skin af et Lys dybt inde fra det Inderste af Bygningen ham imøde; Lorenz listede sig nærmere hen dertil og opdagede bagerst i Kirken i Nærheden af Alteret, en Snedker, der, omgivet af sit Værktøj, her endnu sildig om Afte-

nen udøvede sine besværlige Kaldsforretninger, og i melancholsk Fred arbeidede paa at udbedre Kirkestolene. „Her er du dog allersikkrest for dine Forfølgere," tænkte Lorenz, idet han med forsigtige Skridt traadte fuldkommen ind og skjulte sig under en Vindeltrappe. Allerede efter nogle Minuters Forløb ragede Snedkeren sit Værktøj sammen, lavede sig til at gaae hjem, udslukkede Lampen ved Døren, som han lukkede i efter sig, og omgivet af et uigjennemtrængeligt Mørke blev Flygtningen allene tilbage i den øde, høje Kirkehvælving; vel formaaede han ingenlunde ganske at undertrykke de Bevægelser af Frygt og Angst, hvoraf han følte sig grebet; dog opkom og underholdtes disse mindre ved den gyselige Rolighed, der omgav ham, end ved Tanken om Mueligheden af igjen at blive grebet og fængslet. Søvnen veeg fra hans Øjne og Morgenen, der efterhaanden frembrød igjennem de høje hvælvede Vinduer, fandt ham endnu i samme sammenkrummede Stilling, som han strax, idet han bøjede sig ind under Trappen, havde taget, og siden bestandig beholdt.

Nu, da han bedre kunde overse og skjelne de Gjenstande, der omgave ham, lod han det uforstyret være sin eneste Omsorg, at gjøre sig nøjere bekjendt med Stedets Leilighed; thi at han for sin Sikkerheds Skyld maatte opholde sig endnu nogle Dage her, var ham lige saa klart og indlysende,

som den Overbeviisning, at han for det første ikke turde vove sig ud i Nærheden af Byen, som han troede fuld af Spioner og Forfølgere. Til sin Glæde bemærkede han, idet hans forskende Blik speidede omkring efter et sikkrere Smuthul, i en mørk Krog bag ved Alteret en paa Jorden anbragt Falddør, der med ringe Møje lod sig aabne og igjen lukke til. En smal Stige førte herfra ned til en rummelig Gravhvælving, der strax, idet han trak sit Vejr, sendte ham sin Dødningelugt imøde. „Her er godt at være!" sagde Lorenz ved sig selv, idet han steeg ned af de halvopraadnede fugtige Trin, og tog Plads imellem de hensmuldrende Kister, der stode dernede. For ham havde Stedet intet, der kunde indjage ham Frygt og Gysen; derfor betænkte han sig heller ikke paa, da Madlysten indfandt sig hos ham, at udkramme sit Mundforraad, og ved det svagt skinnende Lys, som et lille Lufthul, der gik ud til Kirkegaarden, lod falde ind til ham, inddeelte han det i flere lige Dele, og fortærede den Frokost, som han, efter at have gjort Overslag, havde bestemt til denne Dags Morgen.

Hungeren var stillet; men snart indfandt der sig nu ogsaa en brændende Tørst, til hvis Tilfredsstillelse han i denne afsides underjordiske Begravelse ikke saae noget Middel; indtil henimod Middag taalte han med standhaftigt Mod dens

pinlige Paamindelser; den sikkre Overbevisning om, at han uden Redning var forloren, hvis han tøvede længere her, overvandt endelig hans Frygt for Snedkeren, som han troede igjen var beskjæftiget med sit Arbeide oppe i Kirken. Rask steeg han op ad Stigen, vendte, da han naaede Falddøren, det lyttende Øre opad, og befandt sig snart, da han intetsteds fornam nogen mistænkelig Lyd, midt oppe i Kirken. Med vansmægtende Længsel speidede han længe omkring i alle Kroge, uden at Udfaldet var efter Ønske. Endelig førte hans Lykkestjerne ham hen til Døbefstenen, hvori han fandt et stort Tinfad, der var fyldt lige til Randen med Vand.

Da syntes en Lysstraale af høiere Art for første Gang at lyse op i hans mørke Sjæl. Over Daaben hang et af Træ udskaaret Englebillede, der med blid, rørende Venlighed smilede ned til ham, da han, idet han opdagede Vederqvægelsesgaven, gjennemtrængt af en aldrig før følt Hensrykkelse med et højt Glædesskrig slog Hænene i Vejret. Den fortryllende blide Mildhed i Daabengelens Ansigtstræk, gjorde et dybt, vidunderligt Indtryk paa Drengen, og blev, idet den med et kjerligt Vink syntes at indbyde ham til en uforstyrret Nydelse, den første Begyndelse til en Følelse, der ledsagede ham igjennem alle hans tilkommende Livsforhold, og udtalte sig i et inderligt Velbehag ved at udøve godhjertede Handlinger.

Med Øjnene ufravendt fæstede paa det i Luften svævende, af Solens Straaler belyste Herrens Sendebud, øste Lorenz med den udstrakte hule Haand ud af Vandbækkenet og nedsvælgede med tørstende Længsel den tilbudte Vederqvægelse. Tungt faldt det ham at skille sig fra Stedet, og kun Frygten for at blive overrasket og grebet her formaaede ham endelig til at overvinde den tillokkende Fristelse, og igjen at stige ned i sit natlige Gravkammer. Men Englebilledet vilde ikke engang i Mørket vige fra ham, det syntes snarere, saasnart han begyndte at henvende sine Tanker paa det Optrin, han havde oplevet deroppe, i funklende Glands at svæve over Kistelaagene.

Fire hele Dage opholdt han sig afvexlende, snart i den underjordiske gruelige Dødningehal, snart ovenover i den venlige Kirkehvælving, men nu var Mundforraadet, i hvor sparsomt og husholderisk han end var gaaet tilværks dermed, paa Hældingen, og Lorenz saae sig nødsaget til at sætte sin Stav videre. Vel tænkte han ikke uden den meest levende Urolighed og Bekymring paa den Fare, han nu paanye troede sig truet med, ved at skulle gjennemvandre Forstadens Gader; dog syntes Lykken ogsaa denne Gang ikke at ville nægte ham den Understøttelse til hans Forehavende, den saa ofte havde forundt ham; thi da han sildig om Aftenen aabnede den Port, han alt for længe

siden havde udseet dertil, og som kun var lukket indenfra, og traadte ud paa Kirkegaarden, begyndte der just at nedskylle en saa heftig Uvejrsregn, at Flygtningen, der af denne Hændelse haabede den bedste Følge for sig, strax følte sig befriet for en betydelig Deel af sin Frygt og Angst. Alt hvad der muelig kunde lægge ham nogen Hindring ivejen var virkelig ogsaa flygtet i Huus for Uvejret; hans Flugt gik derfor af efter Ønske, og i mindre end en halv Time havde han, omendskjøndt gjennemblødt indtil Skindet, dog ukjendt og uantastet naaet aaben Mark.

Den Hjertebanken, hvormed han i skye Behændighed havde gjennemilet Forstaden, formindskedes; dog fortsatte han, uden at tillade sig nogen Roe eller Hvile, med raske Skridt sin Vandring, indtil han endelig, imedens Regnen ophørte og Maanen kom frem paa Himlen, der efterhaanden begyndte at opklares, naaede en lang Skovstrækning, hvor han besluttede at udhvile sig, da han, i det mindste for det første, troede sig sikker her. Endnu kunde han ikke forglemme Smerten over sit tidligere lidte Tab, næsten uophørlig havde hans Tanker været beskjæftigede med Spitsen; og gjærne havde han benyttet de første Øjeblikke af sin igjen opnaaede Frihed til atter at forsøge at opspore den; den store Fare, der var forbunden dermed, om han endogsaa havde havt noget Haab om igjen at finde

Forpagtergaarden, var ham dog ligesaa indlysende, som Usandsynligheden af, at det kunde lykkes ham, og da Morgensolen begyndte at hilse den gjennemvaade Vandrer med sine Straaler, laae der allerede en Strækning af flere Mile imellem ham og det Sted, hvorfra han efter mangeslags eventyrlige Hændelser havde taget den natlige Flugt.

Saaledes hengik der, uden at der var tilstødt ham noget Uheld, flere Dage, hvori han fortsatte sin Gang i lige Retning; skye og forsigtig gik han kun til eensomt liggende Skovhytter, naar han, for at tilfredsstille sine meest trængende Fornødenheder, saae sig nødsaget til at nærme sig menneskelige Væseners Boeliger. Da syntes hans Skjebne atter at ville tage en nye uventet Vending; thi det traf sig, at da han en Morgen glad til Sinds slentrede hen ad Vejen, saae han en Læderpung ligge lige for sig, hvori han ved nøjere Undersøgelse fandt, foruden flere Guldpenge, ogsaa et temmelig Antal Solvmønter. Lorenz, der kun havde et maadeligt Begreb om Penges Værd, og derfor egentlig heller ikke tænkte paa, hvor væsentlig han ved Hjelp af den gjorte Fangst kunde forbedre sin Tilstand, stak ganske rolig Pungen til sig, og gik videre. Men neppe var en halv Time forløben, førend han saae en Mand komme hen ad Vejen, der med Smerte og Bestyrtelse snart slog Hænderne sammen over Hovedet, snart med ængstlig

Øvrighed vedblev at søge omkring paa Jorden. „Det er visselig Pungens Ejermand," tænkte Lorenz og skjulte sig i en Busk, der stod ved Siden. Manden var allerede gaaet ham forbi, da traadte han, i den Overbeviisning, at der under saadanne Omstændigheder her vel intet var at befrygte, igjen frem, steeg hurtig op i et Piletræe der stod ved Vejen og raabte: „Hejda! Spaer Eder Eders Sorgen; der finder I nok aldrig, hvad I har tabt!" I det samme trak han Pungen frem af Lommen og lod den falde ned i den tililendes udstrakte Hænder. Denne var næsten ude af sig selv af Forundring og Henrykkelse ved at modtage sin tilbagegivne Ejendom. „Denne Pung indeholder alle mine rede Penge!" raabte han, „Du brave, ærlige Dreng har reddet mig fra Fortvivlelse! jeg maa betragte dig som min Skytsengel!" Lorenz saae halv smilende ned paa ham: thi netop den levende Forestilling om, hvorledes han selv var bleven tilmode, da han for nogen Tid siden havde slukket sin brændende Tørst ved Dobestenen, havde bragt ham til den hurtige Beslutning, for derved at berede den Fremmede en lignende Fornøjelse, at klavre op i Træet, for fra Træet af igjen at tildele ham sin tabte Skat.

Da han igjen var steget ned paa den jevne Jord, vilde Manden give ham et Beviis paa sin Erkjendtlighed ved at overrække ham nogle Penge,

men den Bøn, hvormed han vilde paatvinge Drengen Foræringen, fandt slet Indgang hos ham. „Penge kan ikke nytte mig til noget," sagde Lorenz; „men hvis I kunde undvære et Stykke Brød, det tager jeg med Tak imod, thi siden igaar Middags har jeg kun spiist lidet eller intet.

Ved at høre denne Tilstaaelse saae den Fremmede med tiltagende Forundring paa ham. „Naar du," sagde han, „vil følge mig op til den anden Ende af Skoven, hvor min øvrige Ejendom er, saa vil jeg gjerne med Glæde dele mit hele Forraad af Levnetsmidler med dig." Lorenz, der virkelig følte sig plaget af en heftig Hunger, modtog Forslaget, og endnu førend de begge havde naaet den betegnede Plet, havde han, vundet ved sin Ledsagers tillidsfulde Væsen, allerede foreløbigen fortalt ham sine besynderlige Forholds nøiere Beskaffenhed. „Ej! under disse Omstændigheder bliver du ganske hos mig," sagde den Fremmede, efterat han opmærksom og med synlig Tilfredshed havde hørt paa ham. „Jeg har mit rigelige Udkomme, fører ligesom du, et usikkert, vandrende Liv, og vil, da jeg desuden med mine tiltagende Aar ikke længere kan undvære en troe Medhjelper, herefter være din Ven og Forsørger." Lorenz havde vel meget at indvende derimod; men paa den Forsikkring, at han, ved en saa planløs Omvanken, hvert

Øieblik stod Fare for, at blive grebet som en ledig Landstryger og med Magt at blive tvunget til en mere indskrænket Levemaade, da derimod Modtagelsen af det ham gjorte Tilbud fuldkommen tilfredsstillede hans herskende Tilbøjelighed, begyndte han efterhaanden at vakle i sin Beslutning; og et eneste Blik paa det Kjøretøj, som den Fremmede, da de naaede Punktet for deres fælleds Maal, betegnede ham som sin Ejendom, var fuldkommen tilstrækkelig til at bevæge ham til ubetinget at samtykke i det Tilbud, der var gjort ham. I nogen Afstand fra Landevejen stod nemlig, skjult af tykke Buske, en Skubkarre, belæsset med forskjellige større og mindre Pakker, hvorfra en Spits, der var bleven tilbage som Vægter, sprang ned, og med glædelig Gjøen begyndte at hilse paa sin Herre.

Den Fremmede, der hed Klaus, drev Handelsforretninger, idet han drog vidt og bredt om i Landet med Knive, Saxe og slige Varer, men dog oftest plejede at drage ind i Landsbyer, der laae langt fra store Stæder og derfor lovede ham desto større Afsætning og Vinding. Flere Aars Øvelse og Vane gjorde, at han ikke fandt noget besværligt i personlig at trække om med sine Handelsartikler; især da hans troe Spits, der var afrettet til Lastdyr paa det beredvilligste understøttede ham. Denne trak, hiin skjød efter, og ved

redelig at opbyde sine egne Kræfter, søgte den ene at lette den anden sit tunge Kald.

Allerede ved den første i Fælledskab nydte Frokost, havde Klaus havt Lejlighed til at aflure den nys ankomne, der strax lod det være sin vigtigste Forretning at stifte et Venskabsforbund med Spitsen, en god Deel af sine Besynderligheder; hvad der endnu manglede til nøjere Oversigt derover, blev ham til et fuldkomment Heelt, da de endelig havde naaet Nattequarteret, saa at der i Drengens Indre ikke mere syntes at være nogen mørk Fold for Jagttagerens skarpt mønstrende Blik. Lorenz erklærede kort og fyndigt, at han ikke var istand til at være i en af Menneskeer beboet Stue, og ledsagede strax den Forsikkring med den Antydning, at han havde besluttet at blive om Natten ved Skubkarren, som Verten var i Begreb med at anvise en Plads i det tilgrændsende Skuur. Langt fra at ville lægge ham nogen Hindring i Vejen for at udføre dette Forehavende, søgte Klaus strax en gammel Kappe frem imellem Bagagen, udbredte den med egen Haand paa Jorden, og gav Drengen, der med megen Tilfredshed trykkede hans Haand for den venlige Opfyldelse af hans yttrede Ønske, tilkjende, at det i Ting af denne Art var ham tilladt at skalte og valte efter eget Tykke. Lorenz blev altsaa tilbage i Skuret, og indrømmede Spitsen, da denne ved Nattens Frembrud indfandt sig til den sædvanlige

Forretning, Vægterembedet ved Skubkarren, med glad Beredvillighed en blød og bequem Plads ved Siden af sig.

Klaus gjaldt allevegne for en brav, redelig Mand, og han viiste mod Drengen, hvis Skjæbne en høiere Styrelse nu havde betroet i hans Hænder, at han fuldkommen var værdig til dette ærefulde og i flere Aar vedligeholdte Rygte. Paa sine mange Streifetog havde han iagttaget Menneskenes Gjøren og Laden med et stille men dybt indtrængende Blik, og tilegnet sig en riig Skat af Menneskekundskab. Førend han ved nogle heldige Sammenstød af Lykketræf havde kunnet udvide sin Handel, der tilforn kun bestod i at gaae fra Huus til Huus og falbyde nogle Glasvarer, havde Nød og Elendighed været hans bestandig uadskillelige Ledsagere; men aldrig havde, endogsaa under de misligste Forhold, hans Ærefølelse tilladt ham, at søge Raad og Hjelp hos sine velhavende Slægtninger, der, efter hans Forældres tidlige Død, haardhjertede havde forstødt ham og overladt ham til sin Skjæbne. Han stod altsaa allene, var uafhængig af sig selv og ingen kunde fordre det mindste Regnskab af ham, angaaende hans Bestemmelse med sin just ikke betydelige, men ved egen Flid ærlig erhvervede Formue.

En Beslutning, han i denne Henseende havde taget, kom allerede i de første Uger, Lorenz

var hos ham, stedse til højere Modenhed og Fasthed. Det bliver derved! tænkte han; slaaer Drengen an, saa nyder han Barns Rettigheder, og bliver engang min eneste Arving. Lorenz anede i sin Uskyldighed intet om dette Forsæt, men antog sig sine nye Forretninger med en saa mageløs Troskab og Samvittighedsfuldhed, som om han allerede havde anseet sig selv som Medejer af den Fordeel, de høstede af, med Iver at drive Handelen. Klaus derimod, der, ligesaa inderlig beklagede Drengens tidligere Forsømthed, som han ved at bemærke hans store Sjæleevner følte det trøstelige Haab, at alt endnu ikke var tabt, begyndte nu at henvende sin fornemste Opmærksomhed paa denne væsentlige Punkt, og arbejdede, saavidt hans egne svage Kræfter strakte til, paa sin Plejesøns indre Dannelse. Hele Timer sad han med ham, især ved Middagstiden i en eller anden skyggefuld Skov, for at undervise ham i Læsning og Skrivning, udstyrede ham med flere, tildeels paa egne Erfaringer grundede, Vink og Hentydninger til den nødvendige Verdensklogskab, og bibragte ham de Begreber om Hjertets og Forstandens højere Anliggender, som han selv havde været istand til at erhverve sig. Vel kom der, da Klaus just ikke i den fortrinligste Grad var den Forretning, han havde paataget sig, voren, allevegne Mangler og Huller tilsyne, som han maaskee aldrig havde sporet

hos sig selv, naar han ikke havde søgt at forklare og fuldstændiggjøre dem for andre, dog fandt han, i sin Tilhørers lette og lykkelige Fatteevne, den mærkeligste Hjelp; han var ogsaa godmodig nok til ikke at lade nogen Uvillie eller Misundelse faae Adgang i sit Indre, da han længere hen i Tiden mærkede, at det Forspring for sin lærvillige Skolar, som han i Begyndelsen havde havt at glæde sig over, i det mindste fra den mechaniske Side, altid blev mindre.

Vel kunde Lorenz aldrig finde nogen synderlig Smag i den egentlige Handelsforretning, dog behagede deels den ubundne Maade ham, hvorpaa den blev drevet, deels bidrog ogsaa den Tilbøjelighed, der var opkommet ved gjensidig Fortroelighed og som han altid følte i en stærkere Grad for den Gamle, væsentlig til, at han saa længe udholdt den nærværende Levemaade. Den Ene vedligeholdt uafladeligt den gode Behandling, som han strax i Begyndelsen havde gjort sig til Pligt; den Anden søgte ved en ligesaa utrættelig Tjenstiver at vise sig taknemmelig derfor; saaledes vare begge fuldkommen tilfreds med hinanden, og næsten sex Aar henløb, uden at der i dette lange Mellemrum var kommet nogen Misforstaaelse af Betydenhed til Udbrud imellem dem, eller at deres venskabelige Forhold i ringeste Maade var blevet svækket. Man drog med fælleds Digten og Tragten fra Sted til

Sted, og Lorenz, der, begunstiget af sin Ledsagers godmodige Eftergivenhed, kun lidet aflod fra sine tidligere Skikke og Sædvaner, voxede efterhaanden op til Yngling.

En Aften, da de netop havde naaet Herberget, blev den Gamle rørt af et Slag, der endnu samme Nat befordrede hans Død, og hurtig og uventet gjorde en Ende paa den Forbindelse, hvori Lorenz havde staaet med den Gamle. Efter den sædvanlige Skik indfandt Birkedommeren i Landsbyen sig, allerede tidlig om Morgenen, imedens Lorenz maalløs og bedøvet endnu dvælede ved sin Velgjørers Liig, for at holde Besigtigelse, og for det første indtil videre Bestemmelse forsegle den Afdødes Efterladenskab. Han holdt dog strax op med denne Forretning, efterat han havde aabnet og gjort sig bekjendt med Indholdet af et Papiir, der laae i den Gamles Brevtaske. Det indeholdt den Afdødes sidste Villie lovformeligt affattet, som denne netop for nogle Maaneder siden, maaskee i Forudfølelsen af sin nærforestaaende Død, havde ladet udfærdige, og hvori han havde indsat Lorenz til Universal-Arving til sin efterladte Ejendom. Denne modtog med mørk Uvillie og Sørgmodighed, hvad man tilstillede ham, betalte, hvad man forlangte til Begravelsens og Rettens Omkostninger, og tænkte paa at iværksætte det, der strax efter den Gamles Død var faldet ham ind. Endnu før Mid-

dag havde Værten i Huset, hvor Dødsfaldet skeete, allerede tilkjøbt sig Skubkarren med Rub og Stub, og den listige kunde ikke erindre sig nogensinde i sit Liv at have gjort saa heldig en Handel, som den der idag var lykkedes ham. Uden i mindste Maade at gjøre sin Læremester Ære, i Henseende til de Vink og Forskrifter, hvorved han havde søgt at lede ham til Verdensklogskab, lod Lorenz i Huusfolkenes Nærværelse, de, deels forefundne, deels ved Arvegodsets Salg indkomne Guldpenge sye ind i Foderet paa sin Kjole, tilbragte, efterat dette var skeet, endnu en Time i stum Betragtning i det Kammer, hvor man for det første havde hensat Liget, og vandrede derpaa, da Spitsen ogsaa allerede for nogen Tid siden var død, censom som tilforn ud af Landsbyen.

Værten, der loe i Skjegget over den lykkelig sluttede Handel, var ikke alene et snedigt Menneske, men fandt ikke engang et aabenbart Skjelmstykke, naar en klækkelig Fordeel var forbunden dermed, under sin Værdighed. Neppe var han derfor kommet efterat det her kun kom an paa at trække Kjolen af en ung Tolper, førend han ogsaa allerede gjorde de fornødne Anstalter til at udføre dette roesværdige Forehavende. I Forening med to Hjelpershjelpere, der, for ikke at opvække Mistanke, altid holdt sig i en vis Fraastand, fulgte han Vandrerens Spoer, og var den første, der ved

Nattens Frembrud, da Mørket i en Skov, han traadte ind i, lovede at understøtte det Skarnstykke, han havde for, traadte nær hen til Lorenz og, idet han holdt en gammel Pistol imod ham, med forstilt Stemme fordrede enten Penge eller hans Klæder. Lorenz havde dog, endskjøndt han tilsyneladende rolig fortsatte sin Vej, allerede for længe siden bemærket den hemmelig listende Gavtyv, og idet han gik ind i Skoven søgt at udruste sig imod et muligt Overfald. Han lod sig derfor aldeles ikke forbløffe, da denne kom ud af Buskene imod ham og ved Hjelp af Pistolen søgte at skaffe sin Fordring Vægt og Anseelse, men gav ham i samme Øjeblik med en rask ført Knippel et saa eftertrykkeligt Slag i Hovedet, at han strax styrtede sandsesløs til Jorden, uden at give nogen videre Lyd fra sig. Hans Kammerater, der nu ligeledes styrtede frem af Krattet og hvis Antal var ham ubekjendt, undkom han ved hurtig at gribe Flugten.

Bleg og forandret finde vi ham igjen, langt borte fra det Sted, hvor Angrebet skeete, bag en Tornehække, der, tjenende en rummelig Blegplads til beskyttende Hegn, kaster sin Skygge ned paa ham og giver ham Beskyttelse imod Solens brændende Straaler. Et slemt Stød, han havde faaet paa Skinnebenet, ved paa sin natlige Flugt at snuble over en skarp Træestub, havde havt farlige

Følger. I flere Dage havde han, betvingende Smerten, fortsat sin Vandring, og, drevet af en dunkel Magt, under den lidende Deels synlige Forværrelse søgt at skabe sig herhen, fordi han troede, hvis menneskelig Hjelp var forhaanden for ham, kun at kunne finde den her.

Langenheim heed den Landsby, som den Ulykkelige befandt sig i Nærheden af. Foruden flere af den forevigede Klaus's Slægtninge boede ogsaa her en fattig Enke, beslægtet med ham, der ejede et lidet Huus, som laae afsondret fra Byen og kun stod i Forbindelse med den ved en Fodstie, der var lagt over den derimellem flydende Aa. Kummerlig ernærede hun sig af Spinden og Blegen, men havde, trods sin egen trængende Forfatning, altid viist sig meest fjendtligsindet imod den Afdøde, og ved sin slette Tænkemaade foraarsaget ham de fleste Krænkelser, og endnu for mindre end et Aar siden paa det skammeligste mishandlet sin egen Datter i hans Nærværelse, da hun søgte at formilde hendes Vrede over den forbarmende Velgjørenhed, hvormed den Gamle havde antaget sig den omvankende Fremmede.

Netop denne sidste var det, der svævede ham i Tanker, da han dødelig udmattet og piint af de utaaleligste Smerter, kun endnu søgte at naae den langenheimske Grund. Hun var det eneste menneskelige Væsen, han havde Lyst til at

nærme sig og fortroe sig til; thi ganske det Modsatte af sin Moder, havde hun stedse, saa ofte han paa sine seraarige Streiftoge var i Nærheden af hende, lagt saa umiskjendelige Tegn paa sin Venlighed og Hjertensgodhed for Dagen, at han altid ved Synet af hende havde maattet gjenkalde sig den huldsalige Engel over Dobestenen.

En Raslen indenfor Hækken lod ham, efterat han en rum Tid frugtesløs havde ventet, endelig haabe at see sit inderligste Ønske opfyldt. Mødsommelig krob han hen til et lyst Sted i Tornehækken, kikkede derigjennem og saae ikke langt fra sit Smertesleie den Jomfrue, som han tillidsfuld havde udkaaret sig til Befrierinde, beskjeftiget med at besigtige den udspændte Bleg. „Barbara, kom og hjelp!" raabte han, og sank kraftesløs tilbage i Græsset.

Forskrækket og forundret nærmede hun sig strax Hækken, hvorfra det jamrende Raab efter hende udgik. „Lorenz!" udraabte hun, idet hun saae den Lidendes Ansigtstræk og foer forskrækket tilbage for hans blege Aasyn, „Barmhjertige Gud! hvad bringer dig herhen i denne Tilstand? Ulykkelige, hvad er der hændet dig? Hvad forlanger du af mig?"

„Lindring for denne forsmædelige Pine!" svarede Lorenz, idet han trak Strompen ned og blottede Saaret, der endnu var uforbundet og var

gaaet i Inflammation. „Et Fald over noget skarpt Træeværk har bibragt mig denne Skade. Hertil har jeg søgt at udholde og undertrykke Smerten; nu kan jeg ikke længere, og maa omkomme, naar du ikke formaaer at gjøre nogen Anstalt til Hjelp.“

Barbara foer sammen ved dette Syn, strøg sig i den piinligste Angst nogle Gange med Haanden over Panden, og ilede derpaa med lette Fjed hen imod Huset. Allerede efter nogle Minuters Forløb vendte hun tilbage til den ventende, knælede ned ved hans Side, og begyndte med egen Haand at paatage sig Helbredelsesforsøget, idet hun lagde ham et blødt Forbind om, fyldt med fordelende Urter paa Benet, for, som hun under Forbindingen betydede ham, hurtigst muligt igjen at fordrive den saa farlige Hævelse, der havde taget Overhaand.

„Ret lykkelig har det truffet sig,“ sagde hun, „at min Moder netop ikke er hjemme, men er derovre i Landsbyen; ellers havde jeg sandelig intet Raad vidst. Men nu har det ingen Nød; thi vi eje saa kraftigt virkende Husraad for denne Skade, at det Onde, saavidt jeg haaber, snart vil være forbi. I det mindste een Gang om Dagen, i Middagstiden, vil jeg indfinde mig her ved Hækken, for at give dig videre Raad og Forholdsregler. Men kunde jeg kun skaffe dig et Nattegvarteer! Ak, det staaer desværre ikke i min Magt!

Jeg behøver ikke at angive Dig Aarsagen dertil; Du kjender min Moders Tænkemaade."

„Lad det være Din mindste Bekymring, kjære Barbara!" svarede Lorenz, idet han med Udtrykket af taknemmelig Følelse saae den huldе, deeltagende Pige ind i Øjnene. „Vi ere nu midt i Sommeren, Nætterne ere varme, og jeg befinder mig overhovedet intetsteds bedre, end under aaben Himmel. Et Leje af Græs, en Buske, der beskjærmer imod Soelstraalerne og, naar det kan være saa, ogsaa imod Regn; saa er jeg tilfreds, og sporger ikke efter nogen videre Bequemmelighed.

„I det værste Tilfælde," tog Barbara, i Forlegenhed over ikke at kunne byde ham noget bedre, igjen undseelig Ordet, „staaer derovre et huult Egetræ, der, omgivet af tykke Buske, ikke allene kan beskytte dig mod Regnen, men ogsaa skjule Dig for min Moders Øjne, der undertiden har noget at bestille her nede ved Hækken."

„Fortræffeligt!" raabte den Glade; „saa tør Du stole paa, at ingen skal udspionere mit Ophold i denne Egn, og at den velgjørende Mildhed, hvormed Du tager Dig af mig, ikke skal paadrage Dig nogen Fortred."

Det skeete, som han havde forudsagt. Sikker for alle Efterstræbelser, opholdt han sig her, ligesom fordum i Straahytten, den meste Tid i det

hule Træ eller i de Buske, der omgave det. Kun naar Barbara indfandt sig ved Hækken, for at forsyne ham snart med medicinske Raad, snart med Levnetsmidler, og ved det aftalte Tegn berettede ham sin Ankomst, kom han frem af sin Krog og modtog, hvad hun rakte ham. Han havde gjærne udvidet de faa Minuter, der vare hende forundt til at tale med ham, til Dage, med saadan Tryllekraft virkede denne yndige Piges velsignende Nærværelse paa hans tilsluttede Gemyt, som enhver Livets Tillokkelse var fremmed for. Hans Helbredelse gjorde imidlertid rask og lykkelig Fremgang, og allerede efter nogle Ugers Forløb var han fuldkommen frisk igjen. I Begyndelsen havde han, efterat han havde berettet den gamle Klaus's Død, fortalt den let skuffede Pige, at han, med hele den Formue, han havde arvet efter den Afdøde, var faldet en Bande Stratenrøvere i Hænderne, at han havde maattet give alt til Priis, og at han ved Flugten, hvorfra hans Beskadigelse paa Foden skrev sig, kun var sluppet med Livet. Nu var han hundrede Gange i Begreb med at løse de hemmelig skjulte Guldstykker, som han endnu uantastede bar hos sig, ud af Kjolen, tilstaae sin Befrierinde det usande i sit Udsagn og overrække hende hele sin glimrende Eiendom, som en frivillig Gave, til Gjengjeld for den Tjeneste, hun havde viist ham. En advarende, ham selv uforklarlig

Følelse, der ved Synet af hende altid bevægede hans Inderste, afholdt ham dog bestandig fra at udføre dette Forehavende.

Rygtet om en nærforestaaende blodig Krig begyndte nu snart at opfylde Landet, og ved den snart derpaa følgende stærke Indkaldelse af det unge Mandskab til Vaabentjenesten, fik dette Sagn, der var kommet i Omløb, efterhaanden fuldkommen Bekræftelse og Vished. Ved Barbaras Meddelelse fik Lorenz ogsaa Kundskab om de Bevægelser og Bekymringer, der vare udbredte allevegne. Med advarende Deeltagelse raadede hun ham, fornemmelig i denne Fare truende Tid, at være paa sin Post, fordi hans Frihed for stedse vilde være tabt, hvis han just nu, ved et eller andet ulykkeligt Tilfælde, blev opdaget. Af den harmløse Munterhed, der ellers plejede at ledsage alle hendes Ord og Handlinger, og give hendes hele Væsen en saa fængslende Ynde, var der, idet hun gav dette Raad, intet Spor tilbage; Lorenz vovede alligevel ikke at komme frem med de beroligende Grunde, der svævede ham paa Læberne; thi ikke hans betænkelige Tilstand allene syntes at have foranlediget den mørke Stemning, han bemærkede hos hende; endnu en anden svart betyngende Kummer syntes at hvile paa hendes Sjæl.

Taus, men ængstet og bestormet af vildtbølgende Følelser, vendte Lorenz tilbage til sin een-

somme Træboelig. „Mon jeg gjetter det?" sagde han ved sig selv, i det han med stive ufravendte Blik stirrede ud i den mørke Nat. „Hun frygter, ved den frembrydende Krig, for sin Hytte, sin Blegeplads; Moderen er hendes evige Plageaand! Hvad, om jeg under det Løfte, at forskaffe hende et Tilflugtssted og Sikkerhed i en fjærn Egn, kunde overtale hende til hemmelig Flugt ud af sin Morderhule! Om hun fulgte mig! om hun — — —

Han gjorde et Spring ud i Buskene omkring ham, saa at Bladene raslende slog sammen over ham. „Om hun blev min Kone!" raabte han med høj og stærk Stemme, og foer forskrækket sammen over Lyden af sine egne Ord. Feberagtig sloge hans Pulse, stormende bankede hans Hjerte; Søvnen veeg fra hans Øjenlaage, med højtglødende Kinder og stum Stirren hen for sig fandt den frembrydende Morgen ham udenfor hans Hule.

Nu begyndte han med stille Omhyggelighed at beskjeftige sig med at adskille Guldstykkerne, som vare i hans Kjolefoer; da han var færdig dermed, sammenbandt og sammensnørede han det hele Forraad af Guld i et Tørklæde, og saae med skjælvende Utaalmodighed Middagstiden imøde, den rykkede efterhaanden nærmere, men Barbara kom ikke; der gik een Time efter en anden, Dagen begyndte at hælde, Aftensolen forgyldte med sine

sidste Straaler Træernes Toppe; men Tegnet, der ellers altid plejede at give den Skjulte Efterretning om Barbaras Ankomst, udeblev. Nu kunde han ikke længere betvinge og undertrykke sin Begjærlighed efter, hvis det var mueligt, at skaffe sig nærmere Oplysning; med skye, af Mistroe opfyldt, Gebærdespil kom han frem af sit Baghold; holdende sig ved den yderste Side af Hækken, listede han sig omkring Blegepladsen og fæstede de skarpspeidende Blik ufravendt paa den ved den anden Ende liggende Boelig. Endelig, da Natten allerede havde udbredt sit dybe Mørke over Engen, aabnede der sig en Dør paa Bygningen, og hans svede Øje gjenkjendte strax den beslægtede Skikkelse, som han med glødende Forlængsel havde bestræbt sig for at opspore. Langsom og med nedbøjet Hoved kom Barbara ned ad Gangen, og Lorenz fandt, da han med et let Spring var over Gjærdehækken og traadte den længe længselfuldt ventede Pige nærmere, hendes Hænder krampeagtig foldede og hendes Ansigt badet i Taarer. Forskrækket over den paafaldende Forandring i hendes hele Væsen, spurgte han hende om Aarsagen til hendes Bekymring.

„Ak, mine længe nærede Bekymringer,“ sagde hun med bævende Stemme, „have ikke været uden Grund. Paa det skrækkeligste ere de allerede gaaet i Opfyldelse! Ogsaa i vor Landsbye har man

nu begyndt at udsøge Rekruter, og det kjæreste, jeg ejede paa Jorden, bliver derved paa den grusomste og ubarmhjertigste Maade revet fra mig!"

„Det kjæreste?" raabte Lorenz, idet han gysende af angstfuld Anelse hurtig slap Pigens Haand, som han netop havde grebet.

„Min Moder vredes og skjænder, naar jeg ved Taarer og Klager søger at lette mit beængstede Bryst," vedblev Barbara; „men Dig tør jeg uden Tilbageholdenhed betroe, hvad der trykker og piner mig; thi du er ikke følesløs, og har altid meent det godt med mig. Allerede for Aar og Dag siden vare vi, jeg, og Henrik Strauß, som tjener derovre paa Herregaarden, eet Liv og een Sjæl. Selv min Moder havde intet at indvende imod ham; thi han er bekjendt for at være den braveste og flittigste unge Karl i hele Landsbyen. Kun for baade min og hans Fattigdoms Skyld blev Opfyldelsen af vort Haab og Ønske hidtil udsat; dog haabede vi, med Guds Hjelp, idet mindste inden to Aar, at samle saameget sammen, som der omtrent behøves til vort Giftermaal og huuslige Indretning. Men til min dødelige Forskrækkelse har Loddet idag truffet ham, og allerede imorgen maa han gaae med de andre i Krig. Herr Amtmanden selv, der kjender vore Forhold, og som gjør meget af ham for hans Troskabs og Strøbsomheds Skyld, har ikke formaaet at udrette noget derimod;

han maa uden Barmhjertighed bort med, imedens jeg bliver tilbage her i Langenheim, som den ulykkeligste Skabning paa Jordkloden!" —

Lorenz var ved at høre denne Tilstaaelse, der i et Øieblik forstyrrede hans dristigste Forsætter og Planer, som tilintetgjort, ikke istand til at frembringe et Ord, han rev sig med lidenskabelig Heftighed løs fra den Bestyrtsede, sprang tilbage igjen over Hækken, og forsvandt i Nattens Mørke, der omgav ham. Alt, hvad han i Stilhed havde vovet at ønske og haabe, var, ved Barbaras sidste Meddelelse, nu forbi for ham; hun selv var uigjenbringelig tabt for ham. Kun hans Befrierske havde hun været; intet af den inderlige Tilbøjelighed, som han undertiden troede at have læst i hendes Øine, ikkun medlidende Deeltagelse havde hun følt for ham; — den ulykkeligste Skabning paa Jorden havde hun kaldet sig! —

En tung, frygtelig Kamp opkom i hans Bryst; dog Udfaldet deraf beviiste, at et ædelt Grundstof, som de tungeste Gjenvordigheder og Forhold ikke engang havde formaaet at ødelægge, kraftigt til roesværdige Beslutninger og Handlinger, boede i hans Inderste. Da han efter stormende indre Feide og Modværge var bleven enig med sig selv, traadte han den følgende Morgen med rolig Alvorlighed ind i Amtsboeligen, forlangte at tale med Herren i Huset, udbad sig af denne,

under Paaskud af megen Hastværk, en hemmelig Samtale, der strax blev ham tilstedet. Efter en halv Times Forløb aabnede Amtmanden Vinduet, raabte nogle bydende Ord ned i Gaarden, og snart derpaa traadte en rødhaaret Bondekarl, firskaaren og uanseelig af Figur, med frygtsomme og ydmyge Gebærder, ind i Værelset.

„Henrik Strauß!" tiltalte Amtmanden ham, „du føler ingen synderlig Tilbøjelighed til Soldaterstanden; det glæder mig derfor, at jeg nu kan meddele dig en rigtignok uventet, men sikkerlig ikke uvelkommen, Efterretning. Du er fri; thi der har indfundet sig En, som vil gaae i dit Sted. Denne unge Mand her tilbyder sig frivillig at indtage din Plads imellem de idag afreisende Rekruter. Betragt ham med Ærbødighed; thi Folk af hans Art faaer du ikke hver Dag at see. Men gjem endnu en Deel af din Tak; den Ædelmodige har ogsaa sørget for at befæste din huuslige Lykke! Trang har hidtil hindret dig i at føre din Brud hjem; for nærværende Tid besidder du en Sum af tre hundrede Gylden, som du til at iværksætte dit Forsæt, hvad Øjeblik du vil, kan modtage hos mig."

Allerede ved Amtmandens første trøsterige Ord var den Overraskede, et Rov for sine Følelser, sjunket i Knæe; nu ved Slutningen af Budskabet blev der ham ikke mere noget udvortes Billede eller

Tegn tilovers til at betegne sin, af Tak og Henrykkelse overvældede Følelse, end stum at hæve de foldede Hænder op imod den Ædelmodige, der viste sig for hans glædedrukne Sjæl som en Skytsaand af højere Art, der var udsendt til hans Redning og Lyksaliggjørelse. Blussende Rødme og Dødbleghed afvexlede paa hans Ansigt, hans Læber bleve tillukte, og neppe vovede han at forandre sin Stilling, da Lorenz, ledsaget af Amtmanden, forlod Værelset, for, efter sin fattede Beslutning, at fuldføre det begyndte Værk. Stille, indsluttet i sig selv, forenede Lorenz sig med Hoben, der allerede var forsamlet til Afreise, og snart derpaa satte sig i Bevægelse, og gik sin nye, alvorlige Bestemmelse imøde.

Efter en saa glimrende Gaves Tildelelse og Modtagelse, laae der nu ingen videre Hindring i Vejen for det unge Pars Ønsker og Hensigter; Henrik gik, efterat Barbara med glad Forundring havde hørt af hans og Amtmandens Mund, den over alt Haab og Forventning lykkelige Forandring i Tingene, hen at bestille Lysningen fra Prædikestolen, og allerede efter nogle Ugers Forløb blev Bryllupet holdt. Moderen, der længe havde længtes efter en roligere Stilling, overlod, imod skriftlig Forsikkring om aarlig at faae en Sum Penge udbetalt, de Lykkelige Huus og Eng, og drog med Alt, hvad hun ejede, over i Landsbyen til sin

Søster, hvor hun allerede den næstfølgende Vinter døde. Rige og glade ved Roisomhed og gjensidig Kjerlighed, førte de unge Folk et stille, tilfreds Liv, i deres eensomme afsondrede Boelig; Himmelen belønnede deres Hænders Flid, og dersom deres Lykke endnu kunde faae nogen Tilvæxt, saa beroede den i deres Øine ene og alene paa Opfyldelsen af det Ønske, endnu engang at see den første Stifter af deres mere og mere tiltagende Velstand iblant dem, for at lade ham føle, hvilke Velsignelser han her havde udbredt, ved at bringe hiint højmodige Offer.

Næsten halvandet Aar henløb for dem i uforstyrret Nydelse af deres huuslige Glæder; da trak, med de sig nærmende Krigsuroligheder, hvis uafbrudte Vedvaren hidtil kun af Rygte havde været dem bekjendt, en mørk Skye op paa Horizonten, der ogsaa truede med at udlade sin Ulykke bringende Masse over deres Hoveder. Om Dagen gienklang Vaabenklirren og Natten oplystes af Vagtild; saaledes blev Egnen deromkring til en Tumleplads for krigerske Bevægelser, og med ængstelig Bekymring ventede de forsagte Sjæle paa Afgjørelsen af deres Skjebne. Endelig kom det i Nærheden af Langenheim til en blodig Fægtning, der faldt ud til den fiendtlige Hærs Tab og gjorde en Ende paa Landbeboernes ængstelige Uvished; omendskjøndt de Byrder og Besværligheder, der hvi-

lede paa deres Skuldre, i Begyndelsen kun bleve lidet formindskede. Den hele Landsbye var nu fyldt med Syge og Saarede, der, efter deres Krigskammeraters Afmarsch, som vare i Begreb med at forfølge den flygtende Fiende, vare blevne tilbage paa Valpladsen og krævede Pleie og Underholdning.

Med det diende Barn ved Brystet sad Barbara engang sildig om Aftenen eensom i sin, af den flammende Kaminild oplyste, Stue, og ventede paa sin Mands Hjemkomst, der var ovre i Landsbyen for at besørge nogle nødvendige Forretninger. En Støj, der opstod udenfor Huset, afbrød den stille Salighed, hvormed hun betragtede sin Yndling, og vakte hendes Opmærksomhed; hun slog Øjnene op, og blev et dødblegt Ansigt vaer, der med stive Blik stirrede ind af Vinduesruderne, og som bar et sort Forbind over Panden. „Lorenz!" raabte hun, idet hun, gjenkjendende sin ædle Velgjører, hurtig lagde Barnet i Vuggen, som stod ved Siden, og med udbredte Arme først ilede henimod Vinduet, og derpaa ud af Døren, for at modtage den dyrebare velkomne Gjæst. Men forgjæves; intet Spoer af et menneskeligt Væsen lod sig nogetsteds opdage; Synet var forsvundet, og grebet af en uforklarlig Gysen, vendte Barbara skjælvende tilbage til sit slumrende Barn. Vel søgte Henrik, da han endelig kom hjem, at stille hendes Hjer-

tes bange Uroelighed ved den Forestilling, at det hele Optrin sandsynligviis kun havde været et tomt Spil af hendes egen Indbildning; Barbara vedblev dog sin gjentagne Forsikkring, at hendes Sandser ikke kunde bedrage hende, gjøs selv i sin Mands Nærværelse Tid efter anden uvilkaarligt sammen, da det blege Ansigt vedblev at være i hendes Erindring, og kunde, uagtet al Overtalelse, ikke igjenvinde den sorgløse Munterhed, der, efter hendes Mening, nu for bestandig var tabt for hende.

Dog opklarede allerede den næste Morgen denne gaadefulde Hændelse. Begge Ægtefolk vare just paa Blegepladsen, da et i Nærheden af det hule Egetræe opstaaende Sammenløb af Arbeiderne, som vare paa Marken, begyndte at blive dem paafaldende og at opvække deres Nysgjerrighed. De traadte nærmere hen dertil, og et Syn, der ganske svarede til det Barbara havde seet igaar, viiste sig herfor hendes forskende Øje. Intet tomt Hjernespind havde hun seet; Lorenz selv havde det været, der, bedækket med dødelige Saar, havde viist sig ved hendes Vindue. Baaret bevidstløs bort fra Valpladsen, og tilligemed flere Saarede bragt hen til Forpleining i en Kornlade der i Landsbyen, havde han igaar, ved at samle sine sidste hensvindende Livskræfter, søgt at rejse sig og stræbe sig bort fra Lejet, for endnu engang at vederqvæge de døende Øjne ved Synet af Barbara og derpaa ud-

aande sin Sjæl paa det Sted, der, Vidne til hans sødeste Drømme, endnu bestandig svævede for hans Erindring. Saaledes fandt man ham med opreist Stilling, med bristet Hjerte og stivnede Lemmer i det hule Træ. Pandebindet, under hvilket der fandtes et dybt Saar, var hævet i Vejret. Ikke uhæderlig syntes han at være gaaet ud af Slaget; thi et Ordenskors hang paa hans Bryst.

Stille og uden Pragt blev han den næste Dag bragt til Graven; men velsignet lever endnu hans Minde bestandig i de Taknemmeliges veemodige Erindring, der ved ham saae deres jordiske Lykkalighed grundet. Den simple Mindesteen paa hans Grav, hvilken Amtmanden i Landsbyen lod opreise for ham, er omgivet af tyktbevoxet Krat og indeholder denne Gravskrivt:

I haarde Skal en sjelden Kjærne,
Hans ædle Aand var kjendt af Faa;
Fra Land til Land han maatte gaae,
Før tryg til Hjemmet i det Fjærne
Ved Gravens Roe han kunde naae.

„Mit Livs mærkværdige Begivenheder."

Egenhændig optegnede

af

Frederikke Sophie Wilhelmine,
Markgrevinde af Bayreuth, Frederik den Stores Søster.

(Et Udtog af den franske Original.)

Min Fader, Frederik Wilhelm, havde i Aaret 1706, da han endnu var Kronprinds, formælet sig med Sophie Dorothea af Hannover. En Søn, som hun det følgende Aar fødte ham, levede kuns kort, og da hun den 3die Juli 1709 nedkom med en Datter, blev denne ei synderlig gunstigen modtaget, saasom Alle med megen Længsel havde ventet en Prinds. Denne Datter var min Ringhed. Min Bedstefader Frederik den Første, tilligemed Kongerne af Danmark og Polen, som paa den Tid opholdte sig i Potsdam, vare Faddere, og jeg blev kaldet Frederike Sophie Wilhelmine.

Kongen, min Bedstefader, fattede snart Godhed for mig; mine Narrestreger moerede ham, og han kunde hele Dage sysselsætte sig med mig. Jeg var ogsaa kommen videre, end de fleste Børn

i min Alder, og kunde allerede tale ret tydeligt, da jeg var halvandet Aar gammel.

I Januar Maaned 1712 bragte min Moder en Prinds til Verden, som blev kaldet Frederik. Han og jeg sattes først under Frue von Kanckens Opsigt; men nogen Tid derefter blev min Opdragelse betroet til et Fruentimmer, ved Navn Letti. Hendes Fader var en italiensk Munk, der var flygtet, og havde nedsat sig i Holland, hvor han afsvor den catholske Troe, og ernærede sig ved sine Skrifter. Datteren var af Aand og Hjerte en Italienerinde, det vil sige: meget levende, meget smidig og meget lumsk. Hun var egennyttig, opfarende og hovmodig. Hendes Sæder svarede til hendes Herkomst, og hendes Koketterie samlede om hende en Flok Elskere, som hun ikke lod sukke forgjæves. Hendes Manerer vare hollandske, og altsaa plumpe; men hun vidste at skjule disse Feil saa godt under et paataget Væsen, at Alle bleve indtagne af hende. Kronprindsessen, min Moder, lod sig bedrage deraf, ligesom de Øvrige, og jeg fik saaledes denne Dame til Opdragerske.

Allerede i nogen Tid havde Kongen, min Bedstefader, befundet sig meget ilde; og han døde i Aaret 1713 i Februar Maaned. Da man bebudede ham Døden, viste han megen Standhaftighed og Hengivenhed i Forsynets Villie; han tog

Afsked med os Alle, og blev savnet og begrædt af det hele Land.

Efter hans Død foregik der strax store Forandringer i Berlin. Enhver, der vilde sætte sig i Gunst hos den unge Konge, iførte sig nu Hjelm og Kyrads; Alt blev soldatermæssigt, og der blev intet Spoer tilbage af det forrige Hof. Grumkow og Fyrsten af Anhalt, Kongens Yndlinge, stode nu paa de øverste Poster i Staten, og satte sig snart i Besiddelse af den unge Konges hele Fortrolighed. Grumkow var en duelig Minister, en klog og behagelig Mand, men tillige egennyttig, falsk og troløs. Fyrsten af Anhalt kan ansees som en af sin Tids største Generaler, men besad en grændseløs Ærgjærrighed, og var ikke frie for Grumhed og Forstillelse. Begge disse Mænds Plan, at rive Magten til sig, blev tilintetgjort ved Kongens Formæling; og da de frygtede for, at hans Gemalinde skulde vinde hans Hjerte og Fortrolighed, benyttede de sig af hans Hang til Jalousie, for at vække Uenighed imellem dem.

Imidlertid var min Broders Sundhed meget svag; og da han desuden manglede al Raskhed og Munterhed, begyndte man ikke uden Grund at frygte for hans Liv. Dette foranledigede Fyrsten af Anhalt til at foreslaae for Kongen en Forbindelse imellem sin Neveu, Markgreven af

Schwedt, og mig, da han haabede saaledes at bane denne Vei til Thronen. Kongen undveeg længe at svare herpaa, men endelig lykkedes det Grumkow og Fyrsten af Anhalt at trække ham ind i Svireselskaber, hvor de ved Vinens Hjelp erholdt hvad de ønskede. Letti, der var bestukken af det anhaltske Partie, roste ideligen Markgreven; men jeg havde en medfødt Afskye for ham, der ei var uretfærdig, da han allerede dengang, i det 15de Aar, røbede sin brutale og grusomme Karakteer.

For Dronningen, der længe intet ahnede om denne Sag, var det et Tordenslag, da omsider Kongen fortalte hende den. Hun havde udkastet Plan til en Forbindelse med England ved sine Børn, i Haab om efterhaanden at komme til at beherske Kongen. Hun kunde desuden dermed sikkre sig mod det anhaltske Parties Forfølgelse, og endelig gjøre sig Haab om Formynderskabet for min Broder, om Kongen skulde afgaae ved Døden.

Denne opholdt sig lang Tid for det meste i Potsdam, hvor han levede meget simpelt, mere som en Adelsmand, end som Konge. Hans vigtigste Beskjæftigelse der var at danne et Regiment, som han allerede havde begyndt med, som Kronprinds, og som bestod af kolossalske Mennesker af sex Fods Høide. Alle Europas Regentere gjorde sig Umage for at skaffe ham Recruter dertil.

Man kunde kalde det den sande Naadescanal; thi man behøvede kun at levere Kongen, eller give ham Anviisning paa høie Mennesker, for at erholde af ham Alt, hvad man ønskede.

Der var paa den Tid i Berlin mange svenske Officerer, der vare blevne fangne ved Stralsunds Erobring. Een af disse, ved Navn Cron, havde skaffet sig Rygte for at besidde astrologiske Kundskaber. Dronningen var nysgjerrig efter at see ham, og han spaaede hende, at hun skulde føde en Prindsesse. Min Broder forudsagde han, at han skulde blive en af de største Fyrster, der nogensinde har regjeret, at han skulde gjøre store Erobringer, og døe, som Keiser. Mig spaaede han, hvilket ogsaa rigtigt indtraf, at fire kronede Hoveder skulde beile til min Haand, men at jeg Ingen af dem skulde faae til Ægte, og at mit Liv skulde være en Kjæde af Ulykker.

Jeg kan her ikke undlade at fortælle en Tildragelse, der vil kunne sætte Læseren istand til at kjende Grumkows Karakteer. Dronningen havde blandt sine Damer en vis Frøken Wagnitz, der paa den Tid stod i særdeles Gunst hos hende. Denne Dames Moder var Hofmesterinde hos Markgrevinde Albert; hun skjulte under Andægtigheds Maske den meest forargelige Opførsel, og hendes rænkefulde Karakteer bragte hende til at give sig selv og sine Døttre til Priis for Kongens Favo-

riter, imod at hun ved dem erfarede Statshemmeligheder, hvilke hun derpaa strax solgte til Greve Rottenbourg, den franske Minister.

Frue Wagnitz havde indgaaet en Forening med Kreutz, Kongens Favorit. Fra Regimentsauditør havde dette Menneske, der var en Amtmands Søn, opsvunget sig til Statsminister og Bestyrer af Finantserne. Da hans Karakteer havde megen Lighed med Grumkows, vare disse svorne Fiender, og misundelige over hinandens Indflydelse.

Kreutz havde vundet Kongens Gunst ved sin Iver for at berige Skatkammeret, og forøge Fyrstens Indtægter paa det arme Folks Bekostning. Han fandt særdeles Behag i Frue Wagnitz's Plan, at anbringe en af hendes Døttre, som Maitresse hos Kongen; da han derved skaffede sig selv en Støtte, og fik Middel i Hænde til at berøve Grumkow Kongens Yndest, og saaledes kunde komme til alene at beherske Kongen og styre Sagernes Gang. Han gjorde derfor alt mueligt for at bortfjerne dennes Tilbøielighed for hans Gemalinde, og vække hans Begjærlighed for at komme i Besiddelse af Frøken Wagnitz. Men Grumkow, der havde sine Spioner overalt, gjættede snart hans Hensigter; han besluttede at gjøre Ende paa denne Sammenrottelse, og at betjene sig af de samme Vaaben mod Kreutz, som denne

vilde bruge mod ham. Frøken Wagnitz var skjøn som en Engel, men uden Aand. Hun havde faaet en slet Opdragelse, var ligesaa ond, som sin Moder, og besad desuden et utaaleligt Hovmod; hendes bagtalerske Tunge hudflettede uden Barmhjertighed alle dem, der havde det Uheld ei at behage hende. Hvormange Venner hun havde, kan man altsaa let slutte sig til.

Grumkow havde ved sine Spioner faaet at vide, at hun ofte havde lange Sammenkomster med Kreutz, og at det ikke altid var Statssager, de sysselsatte sig med. For nu at blive fuldkommen vis herpaa, betjente han sig af en Kokkedreng, og valgte den Tid, da Kongen og Dronningen vare ved Stralsund. En Nat, da det hele Slot laae i dyb Søvn, opstod der med eet et frygteligt Bulder; Alle kom paa Benene, da de troede det var Ildløs, og man tænke sig Forbauselsen, da de fik at vide at et Spøgelse var Aarsagen til al denne Støi. Garderne, der stode ved mine og min Broders Værelser, vare halvdøde af Skræk, og paastode at de havde seet det gaae frem og tilbage igjennem Galleriet, der var i Nærheden af de Kamre, Dronningens Damer beboede. Vagten blev nu fordoblet, og Garderne fik en haard Irrettesættelse, men undskyldte sig med, at det vist var den store Djævels, som Fandens gode Venner, de Svenske, havde udsendt for at dræbe Kronprindsen. Den tredie Nat blev

Spøgelset fanget; Grumkow fik Kongen til at betragte den hele Sag fra en lemfældigere Side, saa at Drengen slap med en ubetydelig Straf; og han havde nu saaledes faaet at vide hvad han vilde, nemlig at Damen havde natlige Sammenkomster med Kreutz. Ved at bestikke hendes Kammerpige erfoer han endnu værre Ting, og ilte nu til Kongen, og fortalte ham hele denne forargelige Historie.

Denne blev yderlig opbragt, og vilde strax have jaget hende fra Hoffet, men Dronningen, der var svag nok til at have Godhed for denne Skabning, fik ham overtalt til at lade hende blive endnu nogen Tid, uagtet Kongen fortalte Dronningen hvorledes hiin havde gjort sig Umage for at blive hans Maitresse. Istedet for at vise sig taknemmelig, tillod Froken Wagnitz sig den usømmeligste Adfærd imod sin Beskytterinde; og da hun kort efter lod opslaae en bidende Satyre over Kongen og Dronningen, blev hun paa en haanende Maade bortjaget. Hendes Moder fulgte strax efter hende; men Kreutz beholdt Kongens Ynde, uagtet alle de Kunstgreb, hans Fiende brugte for at styrte ham.

Hvad mig selv angaaer, da var jeg endnu kun otte Aar, og altsaa for ung til egentlig at tage nogen Andeel i de Tildragelser, jeg hidtil har fortalt. Den hele Dag igjennem beskjæftigede

mine Lærere mig, og den eneste Fornøielse jeg havde, var at see min Broder. Vi elskede hinanden usigelig høit. Han havde Aand, men var meget sørgmodig: han fattede langsomt, og betænkte sig længe, før han svarede, men saa var ogsaa hans Svar træffende. Jeg derimod besad megen Livelighed; jeg manglede aldrig Svar, og havde en overordentlig Hukommelse. Min Fader elskede mig særdeles høit, og viste ingensinde mine Søskende den Opmærksomhed, hvormed han bærede mig. Min Broder kunde han derimod ikke udstaae, og denne kom aldrig for hans Øine, uden at blive ilde behandlet af ham, hvilket indgav ham en uovervindelig Frygt for Kongen; og selv i den modnere Alder forlod den ham ikke.

Fyrsten af Anhalts og Grumkows Intriger bleve fremdeles fortsatte. Kongen blev i Brandenburg hæftig syg, og sendte strax en Courer til Dronningen, med Anmodning om at ile fra Berlin til ham. Hun fandt Kongen meget stærkt angreben, og beskjæftiget med at opsætte sit Testamente, hvori han udnævnede Dronningen til Regentinde i min Broders Mindreaarighed, og indsatte Keiseren og Kongen af England til hans Formyndere. Ogsaa Grumkow og Fyrsten af Anhalt havde Kongen sendt Stafetter til, men de vare blevne opholdte, og han blev saa fornærmet over deres Udeblivelse, at han, uden at vente

længere paa dem, undertegnede Testamentet, hvoraf Dronningen fik en Afskrift; Originalen blev nedlagt i Archivet i Berlin. Imidlertid kom Kongen sig noget, og henimod Morgen indfandt Grumkow og Anhalt sig. Men for at rede sig ud af den Forlegenhed, hvori han i Henseende til disse to Personer befandt sig, da han maatte vente sig de haardeste Bebreidelser af dem, fordi de ei vare nævnede i Testamentet, affordrede han Dronningen og Vidnerne en edelig Forsikkring om evigen at tortie Indholdet.

Imidlertid havde hine to Intrigespillere af den Hemmelighedsfuldhed, hvormed man skjulte denne hele Sag for dem, sluttet sig til hvorledes det hang sammen dermed, og dette laae dem meget paa Hjertet, da de endnu ei havde opgivet deres Planer. De bestræbte sig nu altsaa for, at spille Dronningen Testamentet af Hænderne, faae dette tilintetgjort, og vække Splid imellem Kongen og hende. Dette søgte de nu at naae paa følgende Maade. Madame Blaspil var, efter Froken Wagnitz bleven Dronningens Yndling. Hun var smuk, og en livlig og dannet Aand forhøiede hendes Yndigheder. Hendes Hjerte var godt og ædelt; men hun havde to væsentlige Feil, hvilke vort Kjøn som oftest ikke er frit for, nemlig Lyst til Intriger og Koketterie. Hun var gift med en tredsindstyveaarig, ubehagelig Mand, med hvem

Nogle paastode, hun levede, som Keiserinde Pulcheria med Keiser Marcian. Den sachsiske Gesandt Greve Manteufel havde gjort Indtryk paa hendes Hjerte, og Forstaaelsen imellem dem var bleven saa godt skjult, at Ingen faldt paa at tvivle om denne Dames Dyd. Greven gjorde en Reise til Dresden, og underholdt imidlertid en bestandig Brevveksling med hende. Disse Breve faldt i Kongens Hænder, der i den senere Tid var bleven saa mistænkelig, at han aabnede alle de Breve, der gik fra og til Berlin.

Hine Kjerlighedsbreve viste han til Grumkow. Denne var en fortrolig Ven af Manteufel; og da Kongen af Polen gjerne vilde føie Grumkow, for at denne skulde vedligeholde den gode Forstaaelse mellem begge Hoffer, sendte han Manteufel tilbage til Berlin, efterat have underrettet ham om, hvorledes han havde at forholde sig. Grumkow aabenbarede ham nu den hele Sag, angaaende Testamentet, og paalagde ham at fralokke Dronningen det ved Frue Blaspil. Det lykkedes omsider Manteufel at faae det, og gav Grumkow en Afskrift deraf; denne var vel ikke fuldkommen fornøiet dermed, men haabede dog, at han ved Snuehed nok engang skulde faae Fingre i Originalen. Imidlertid mærkede baade han og Fyrsten af Anhalt af flere Omstændigheder, at deres Indflydelse begyndte at aftage, og at

Dronningen vilde sætte sig fast i Kongens Yndest. For altsaa ikke selv at tabe Kongens Gunst, foretoge de sig at berøve Dronningen den. Min Fader var tilbøielig til Vrede, og een af hans Hovedfeil var Gjerrighed. Dronningen holdt meget af Spil, og da hun tabte betydeligt, havde hun hemmelig maattet laane 30,000 Rdlr. Hun havde af Kongen faaet et meget kostbart Smykke, som hun sjelden gik med, da hun adskillige Gange havde tabt det. Dette troede nu Grumkow, der ved sine Spioner havde erfaret Dronningens Pengeforlegenhed, at hun havde benyttet, for at skaffe hiin Sum tilveie, og gjorde Kongen opmærksom derpaa. Men Dronningen, der af Statsministeren Kamken, en redelig Mand, til hvem Grumkow uforsigtigen havde betroet sin Hensigt, havde faaet dette at vide, kom ham i Forkjøbet, og forlangte nu af Kongen Satisfaction over ham. Kamken, som Dronningen nævnede, som den, af hvem hun havde erfaret de gjorte Beskyldninger, lod sig af Kongens naadige Modtagelse forlede til at fremføre mange haarde Beskyldninger mod Grumkow; men da han ei havde tilstrækkelige Beviser at fremlægge, blev han sendt til Spandau. Denne Fæstning, som ligger fire Mile fra Berlin, blev snart opfyldt med fornemme Fanger. En schlesisk Adelsmand, ved Navn Trosqui, blev ogsaa sat fangen der. Dette Menneske

havde i Krigen mod Sverrig tjent min Fader, som Spion, men var dog stedse bleven mistænkt af ham. Nu blev han beskyldt for at spille den samme Rolle i Berlin, som han før havde spillet blandt de Svenske. Hans Papirer bleve ham fratagne, og bekræftede for en Deel denne Beskyldning. Grumkow fik Befaling at gjennemsee dem, og blandt Breve fra flere berlinske Damer, der ikke havde skaanet Kongen, fandt han ogsaa nogle af Frue Blaspil, der især havde brugt haarde Udtryk mod denne. Heraf besluttede han at benytte sig for at styrte hende, og viste Brevene til Kongen, som strax lod hende kalde, sagde hende mange haarde Ting, og viste hende endelig Brevene. Men hun lod sig ikke forvirre, og sagde endog til ham, at uagtet det hun havde skrevet ikke var til hans Roes, var hun ham dog i Grunden mere hengiven, end alle de Øvrige, da hun var den eneste, der havde Driftighed til at tale frimodig og aabenhjertigt med ham. Dette gjorde Indtryk paa Kongen, og han ledede hende selv til Dronningen, hvem han tilkjendegav sin Agtelse for hende.

Madame Blaspil var imidlertid ingenlunde rolig. Hun kjendte alle Omstændighederne ved den grumkowske Komplot imod Kongen og min Broder. Hun indsaae at det snart vilde bryde løs, men vidste ikke hvorledes hun skulde forholde sig

derved; thi farligt var det for hende at tale, og ikke mindre farligt at tie i denne Sag. Fyrsten af Anhalts og Grumkows Planer gik nemlig ud paa intet Mindre, end at sætte Markgreven af Schwedt paa Thronen, og ganske bemægtige sig Statens Styrelse.

Kongens og Kronprindsens Sundhedstilstand blev Dag for Dag bedre, og tilintetgjorde saaledes de glade Forhaabninger de havde giort sig om hine nærforestaaende Død. De besluttede da at raade Bod herpaa. Det var en betænkelig Sag; det gjaldt ikke Mindre end hines Liv, og de ventede kun paa en gunstig Leilighed, for at iværksætte deres afskyelige Plan. Denne Anledning fik de snart, saa bequem, som de kunde ønske sig den. Der havde i nogen Tid opholdt sig et Selskab af Liniedandsere i Berlin; de gave tydske Skuespil paa et ret net Theater, der var opført paa det nye Torv. Kongen fandt stor Fornøielse i at see disse, og undlod aldrig at gaae derhen. Dette Sted valgte de Sammensvorne til at udføre deres skjændige Sørgespil paa. De søgte ogsaa at faae min Broder derhen, for at kunne paa eengang opoffre begge disse deres Ærgjerrigheds bestemte Slagtofere; paa samme Tid skulde der sættes Ild paa Skuespilhuset og Slottet, og Forvirringen, som derved maatte opstaae, benyttes til, under den, at myrde Kongen og min Broder. Den Omstændighed,

at Huset kun var af Træe, og at det altid var propfuldt af Mennesker, vilde lette dem Udførelsen af deres Hensigter. Deres Partie var saa stort, at de vare sikkre paa at kunne bemægtige sig Regentskabet i Markgreven af Schwedts Fraværelse, da denne endnu var i Italien; Armeen kommanderedes desuden af Prindsen af Anhalt, som var meget elsket af den, og altsaa let kunde betjene sig af den efter Ønske. Formodentlig maa Manteufel, der gyssede ved Tanken om denne skrækkelige Sammensværgelse, have aabenbaret den for Madame Blaspil; thi hun vidste hvilken Dag, der var bestemt til at lade den bryde løs. Under Paaskud af at det var gavnligt for hans sorgmodige Lune, gjorde Grumkow sig al muelig Umage for at faae Kongen til at lade min Broder følge med i Skuespillet, da denne Fornøielse vilde tjene til at adsprede ham. Dette var om Onsdagen. Den følgende Fredag havde de besluttet at iværksætte deres Forehavende. Kongen fandt Grumkows Forestillinger grundede, og bifaldt dem. Madame Blaspil, som var nærværende, forfærdedes ved at høre dette; hun kunde nu ikke længere tie hertil; hun gjorde Dronningen bange, uden at turde aabenbare hende Sagens Sammenhæng, og bad hende indstændigen om, paa alle muelige Maader at forebygge, at min Broder kom til at følge med Kongen. Dronningen, der

kjendte min Broders Frygtsomhed, indjog ham en panisk Skræk for disse Skuespil, og gjorde ham saa bange, at han græd, hvergang der blev talt derom. Fredagen kom; Dronningen overøste mig med Kjærtegn, og paalagde mig at moere Kongen, saa at han glemte den til Skuespillet fastsatte Tid, og tilføiede, at, hvis dette ikke lykkedes for mig, og Kongen vilde tage min Broder med sig, skulde jeg gjøre mig al muelig Umage for, ved Bønner og Taarer at holde ham tilbage. For end mere at bevæge mig dertil, sagde hun, at det gjaldt mit og min Broders Liv. Jeg spillede min Rolle saa godt, at Klokken blev halv syv, uden at Kongen lagde Mærke dertil. Men med eet besindede han sig, stod op, og var allerede kommen hen til Døren, med min Broder ved Haanden. Denne vilde ikke gaae, og begyndte hæftigen at skrige; Kongen, som blev forundret herover, søgte først med det Gode at bringe ham til Lydighed, men da han mærkede at dette ikke hjalp, vilde han slaae ham, og da Dronningen søgte at forhindre dette, tog han ham ved Armen, for med Magt at slæbe ham afsted. Da kastede jeg mig for hans Fødder, omfavnede dem, og vædede dem med mine Taarer; Dronningen stillede sig for Døren, og bad ham indstændigen om at blive hjemme, saa at Kongen, forbauset over denne usædvanlige Adfærd, forlangte at vide Aarsagen dertil. Dronningen

kunde intet svare ham, da hun selv intet vidste; men han, der af Naturen var mistænksom, fattede strax Formodning om, at der var en Sammensværgelse imod ham i Gjære. Madame Blaspil, som efter dette Optrin indsaae godt, at det ei gik an at tie længer, aabenbarede samme Aften hele Sammensværgelsesplanen for Dronningen, med den indstændige Begjæring at skaffe hende en Privataudiens hos Kongen, den følgende Dag. Dette blev let udvirket; Madame Blaspil underrettede min Fader nøiagtigen om alle de hende bekjendte Omstændigheder ved denne Sag, og da Kongen spurgte hende, om hun fordristede sig til at gjentage i Grumkows Nærværelse Alt, hvad hun havde angivet, svarede hun Ja, og Ministeren blev kaldet. Denne havde allerede grebet de nødvendige Forholdsregler, og havde ingen Grund til at være bange, saameget mere, som Generalfiskalen, Katch, et Menneske af lav Herkomst, skyldte ham sin hele Lykke. Denne, der fuldkommen var en Grumkows Beskyttelse værdig, var det sande Billede paa den uretfærdige Dommer i Evangeliet, og var frygtet og afskyet af alle Retskafne. Foruden ham, havde Grumkow endnu en stor Mængde Kreature ved Retterne og Domstolene; og han fremstillede sig derfor dristigen for Kongen, der fortalte ham hvad Madame Blaspil havde angivet imod ham. Han forsikkrede Kongen om

sin Uskyldighed, beraabte sig paa, at man ei kunde være Minister, uden at være udsat for Had og Forfølgelse, og paa Madame Blaspils opdagede Breve, der noksom røbede hendes Begjærlighed efter at vække Uenighed ved Hoffet; derpaa kastede han sig paa Knæe, bad indstændigen om at Sagen maatte med al muelig Strenghed blive undersøgt, og tilbød sig offentlig at bevise hvor falsk denne Anklage var. Kongen lod hente Katch, og denne reddede Grumkow af den farlige Forlegenhed, hvori han befandt sig. Han besad nemlig en gyselig Færdighed i at fælde de Anklagede, der vare saa ulykkelige at blive stillede for hans Domstoel, da han vidste at bringe dem i Forvirring ved listige Spørgsmaal, og allehaande snedige Kneb. Madame Blaspil blev et Offer herfor. Hun kunde ikke tilstrækkelig bevise de fremførte Beskyldninger, der nu bleve betragtede som en ærerørig Anklage; og Katch, der saae hvor hæftig opbragt Kongen var, foreslog at lægge hende paa Pinebænken. I Betragtning af hendes Stand og Kjøn, fritog dog Kongen hende herfor, og lod sig nøie med at sende hende til Spandau. Hun bar sin Skjæbne med heroisk Fasthed, uagtet man i Begyndelsen behandlede hende meget strængt. Hun blev indspærret i et fugtigt, med Jerngitter forsynet Værelse, hvor hun hverken havde Seng eller Møbler, og neppe fik saameget at spise, som hun

behøvede til Livets Ophold. Uagtet Dronningen var svanger, kom dog Kongen til hende og fortalte paa en høist uskaansom Maade hendes Yndlings Ulykke. Hun kom i hæftig Bevægelse derover, da hun ei alene elskede hende høit, men ogsaa med Hensyn til Testamentet maatte være i dødelig Angst, da det endnu var i Madame Blaspils Hænder. Dog lykkedes det snart at faae denne til at udlevere hende det, da hun hemmeligen lod hende forestille hvor stor Fare hun kunde geraade i, naar man fik fat paa dette Dokument.

Madame Blaspil blev efter et Aars Forløb sat paa frie Fod, og forviist til Cleve. Her saae Kongen hende efter nogle Aars Forløb, viste hende megen Høflighed, og tilgav hende det Skedte. Efter hans Død, lod min Broder, da han var bleven Konge, hende ansætte som Hofmesterinde hos mine to yngre Søstre, for at gjøre Dronningen en Fornøielse dermed.

Imidlertid gjorde alle disse Tildragelser Ende paa min Faders Taalmodighed. Han var klog nok til at begribe, at Anhalt og Grumkow ikke vare saa aldeles uskyldige, og besluttede nu at tilintetgjøre alle disse Intriger med at gifte Markgreven af Schwedt med Hertuginden af Curland, der siden blev Keiserinde. Den russiske Czar var enig med ham heri, men Markgreven, der endnu bestandig smigrede sig med at faae mig

til Ægte, vægrede sig ved at opfylde Kongens Forlangende; og da han var myndig, kunde denne ikke tvinge ham dertil.

Jeg har glemt at fortælle om den russiske Keisers, Peter den Stores Ophold i Berlin forrige Aar; men det var saa snurrigt, at det nok fortjener Plads blandt disse Optegnelser. Keiseren, der holdt meget af at reise, kom da fra Holland, men var bleven nødt til at opholde sig i det Cleviske, da Keiserinden der var kommen for tidlig ned. Da han ikke holdt meget af at see Mennesker, eller af Ceremonier, bad han Kongen om at maatte beboe et af Dronningens Lystslotte ved Berlins Forstæder. Denne blev meget vred herover, da hun havde ladet sig bygge et meget nydeligt Huus, som hun havde ladet forskjønne paa det prægtigste. For at forebygge de Ødelæggelser der, som de russiske Majestæter havde afstedkommet overalt, hvor de før havde opholdt sig, lod hun alle Møbler bringe bort, og tillige borttage alle skjøre Ting, saasom Speile og Porcelain, hvormed Væggene vare zirede. Nogle Dage derefter ankom Czaren, hans Gemalinde og den hele Hofstat til Monbijou. Kongen og Dronningen modtoge dem ved Flodbredden, og Kongen rakte Keiserinden sin Haand, for at føre hende i Land. Da Keiseren var stegen ud af Skibet, tog han Kongen i Haanden, og sagde: „det fornøier mig at see dig, Broder

Frederik;" — hvorpaa han gik hen til Dronningen og vilde omfavne hende, men hun frabad sig det. Derpaa forestillede Keiserinden hende Hertugen og Hertuginden af Meklenburg, der ledsagede dem, og 400 saakaldte Damer, der hørte til Følget. De Fleste af disse vare tydske Tjenestepiger, der brugtes til Kammerjomfruer, Kammerfruer, Kokketøse og Vaskerpiger. Næsten alle disse Kreaturer bare hver sit kostbare klædte Barn paa Armen, og da man spurgte dem, om disse tilhørte dem selv, svarede de, at de havde Czarens Nedladenhed at takke for disse Børn. Dronningen vilde ikke værdige de gode Damer nogen Hilsen; til Gjengjeld behandlede Keiserinden Prindsesserne af Blodet med megen Stolthed, og det var med Nød Kongen fik hende til at hilse dem.

Den følgende Dag aflagde Keiseren og Keiserinden et Besøg hos Dronningen. Da Keiseren blev mig vaer, gjenkjendte han mig strax, da han havde seet mig for fem Aar siden. Han omfavnede mig, og øvrev hele mit Ansigt, da han med Magt vilde kysse mig. Jeg gav ham en Deel Øresigen, og lod ham vide, at jeg frabad mig den Slags Fortrolighed, og at jeg ansaae det som en Tort, han tilfoiede mig. Derover loe han ret hjertelig, og underholdt sig længe med mig. Man havde i Forveien givet mig min Instrux; og jeg talte med ham om hans Flaade og Erobringer,

hvilket fornøiede ham saa meget, at han flere Gange sagde til sin Gemalinde, han vilde gjerne bortgive en af sine Provindser, naar han kunde faae saadant et Barn, som jeg.

Keiserinden var liden og tyk, meget soelbrændt og manglede baade Takke og Værdighed. Man behøvede kun at see hende, for at slutte sig til hendes lave Herkomst. Af hendes Paaklædning skulde man troe hun hørte til en tydsk Skuespillerbande, og at Klæderne vare kjøbte i en Marskandiserbod. De vare paa gammeldags Maneer, og belæssede med Sølv og Snaus. Fortil var Skjørtet ziret med Ædelstene, i en besynderlig Smag, da de dannede en Dobbeltørn, hvis Vinger vare besatte med meget smaae Stene, der vare yderlig slet indfattede. Hun bar et Dousin Ordener, og desuden Billeder af Helgener, og Reliqvier, der vare fæstede langs ned ad Forstykket paa hendes Kjole, saa at hvergang hun bevægede sig, skulde man troe det var et Muuleesel man hørte komme.

Czaren derimod var meget høi og velvoxen; han havde et smukt Ansigt, men der var noget saa barskt deri, at han indjog Frygt. Han var klædt som Matros i en eensfarvet Dragt. Da Keiserinden talte meget slet Tydsk, og ikke forstod ret meget af hvad Dronningen sagde til hende, lod hun sin Hofnar komme, og underholdt sig med hende

paa Russisk. Denne stakkels Skabning var en Princesse Galitzin, der havde været nødt til at gribe til denne Haandtering, for at opholde Livet. Hun havde taget Deel i en Sammensværgelse imod Czaren, og havde to Gange faaet Knut. Jeg veed ikke hvad det var hun sagde til Keiserinden, men denne slog en høi Skoggerlatter op.

Endelig gik man til Bords, hvor Czaren satte sig ved Siden af Dronningen. Det er nokſom bekjendt, at han i sin Ungdom havde faaet Gift; denne havde havt saa voldsom Indflydelse paa hans Nerver, at han undertiden fik Konvulsioner, som han ei var istand til at forebygge. Dette Tilfælde overfaldt ham ogsaa ved Taflet; han fik Trækninger, og da han holdt Kniven i Haanden, og gjorde adskillige Bevægelser med den hen imod Dronningen, blev denne bange, og vilde flere Gange staae op. Men han holdt hende tilbage, bad hende berolige sig, og greb i det samme hendes Haand, som han trykkede saa haardt, at hun ikke kunde andet end skrige. Dette loe han hjertelig over, og sagde til hende, at hun havde finere Hænder, end hans Cathrine. Man havde gjort Anstalter til et Bal efter Taflet, men Keiseren sneeg sig bort, strax efter at han var staaet fra Bordet, og gik alene til Fods tilbage til Monbijou. Næste Dag lod man ham see alle Berlins Seeværdigheder, og deriblandt Medalliekabinettet, og Salen, hvori

de antike Statuer bevaredes. Blandt disse, har man fortalt mig, var der een, som forestillede en landlig Guddom, i en ikke meget anstændig Stilling; den blev anseet for en Sjeldenhed, og skal have været een af de smukkeste der var. Czaren syntes meget godt om den, og befalede Keiserinden at kysse den. Hun vilde undslaae sig derfor, men han blev vred, og sagde til hende paa fordærvet Tydsk: Kopab! det er: jeg lader Hovedet slaae af Dig, hvis du ikke lystrer! Hun havde saa stor Frygt for ham, at hun gjorde Alt hvad han befalede hende. Denne Statue og adskillige andre bad han uden videre Omstændigheder Kongen om at forære ham, og denne kunde ikke ret godt afslaae ham det. Det samme gjorde han ogsaa ved et Cabinet, hvis Panelværk bestod af lutter Rav. Det var det eneste i sit Slags, og havde kostet Frederik den Første uhyre Summer. Det havde den sørgelige Skjæbne, at blive bortført til Petersburg, til stor Bedrøvelse for Alle.

Endelig reiste dette barbariske Hof to Dage derefter. Dronningen begav sig strax til Monbijou, hvor der herskede en sand Jerusalems Forstyrrelse. Jeg har aldrig seet Mage dertil; hele Slottet var saa ødelagt, at Dronningen næsten ganske maatte lade det bygge om igien. —

Imidlertid havde min Broder naaet sit syvende Aar, og Kongen besluttede nu at tage ham

fra hans Opdragerske Madame Rokoule, og give ham Hovmestere. Dette gav da Anledning til nye Kabaler. Dronningen vilde have Valget, og begge Kongens Favoriter paastode at ville have deres Kreaturer ansatte. Begge Parter fik deres Villie frem. Dronningen fik Kongen til at antage General, Greve Finkenstein, som siden blev Marskalk, en meget brav Mand, der var almindeligen agtet for sin Retskaffenhed og Kyndighed i Krigsvæsenet; men han besad ikke Aand nok til at kunne opdrage og danne en tilkommende Regent. Han var af det Slags Mennesker, der bilde sig ind at besidde megen Skarpsindighed, gjerne give sig af med Statsanliggender, og, med et Ord, snakke vidt og bredt om en Ting, uden egentlig at sige noget derved. Han var gift med en Søster af Madame Blaspil; og da denne Dame til al Lykke var ham overlegen i Forstand, beherskede hun ham aldeles. Prindsen af Anhalt besatte den anden Hovmesterplads, og det med en Mand, der var ham fuldkommen værdig, nemlig Oberste Kalkstein. Han var rænkefuld, havde studeret hos Jesuiterne, og benyttede sig troelig af deres Lærdomme; han var skinhellig i høi Grad, havde bestandig Ærlighed og Redelighed paa Læberne, og vidste derved at indtage mange Mennesker for sig. Han var smidig og indsmigrende, men skjulte under denne smukke Maske et sort Hjerte. Ved de

vrange Indberetninger han hver Dag gav om min Broders Opførsel, opvakte han Kongens Ugunst imod denne.

I slige Hænder vilde det derfor have seet meget maadeligt ud med min Broders Opdragelse, dersom ikke den Lærer, Kongen ansatte hos ham, foruden hine to Hovmestere, havde været desto dueligere. Det var en Franskmand, ved Navn Duhen, som havde et lyst Hoved og mange Kundskaber; alt det min Broder har lært, og de gode Grundsætninger han fik, skyldte han denne. —

Saaledes endtes Aaret 1718. Kongen opholdt sig den største Deel af Vinteren i Berlin, og tilbragte Aftenerne med at besøge de Selskaber, der gaves i Byen. Dronningen kom den hele Dag ikke udenfor Kongens Værelser, og havde intet andet Selskab, end min Broder og mig. Hun var nedsjunken i en dyb Melancholie, saa at man endogsaa frygtede for hendes Sundhed. Aarsagen hertil var det sørgelige Liv hun førte, da hun efter Madame Blaspils Bortfjernelse fra Hoffet, ingen Fortrolig havde. Dette bevægede hende til at tage sin Tilflugt til mig, men førend hun skjænkede mig sin hele Fortrolighed, vilde hun overbevise sig om, hvorvidt hendes Mistanke var grundet i Henseende til Letti. En Dag, da jeg var hos hende, og hun kjælede for mig, spurgte hun mig i Spøg, om jeg ikke havde Lyst til snart at

gifte mig. Jeg svarede hende, at jeg endnu ikke havde tænkt paa Sligt, og at jeg vel var for ung dertil. „Men, spurgte hun, naar det nu var saa, hvem vilde du da vælge, Markgreven af Schwedt, eller Hertugen af Glocester?" — „Ja, sagde jeg, endskjøndt Letti hver Dag siger mig, at jeg bør ægte Markgreven, saa kan jeg dog ikke udstaae ham, fordi han gjør alle Mennesker Fortræd; og jeg vilde da heller have den engelske Hertug."

Siden søgte hun at udlokke af mig flere Ting angaaende Letti, og vilde blandt andet vide, om hun ikke tvang mig til hver Aften at fortælle hvad der foregik ved Hoffet. Jeg stammede og blev forlegen ved dette Spørgsmaal, men Dronningen angreb mig fra alle Kanter saaledes, at jeg endelig saae mig nødt til at rykke ud dermed. Den Umage det havde kostet hende at faae denne Tilstaaelse over mine Læber, bibragte hende et godt Begreb om min beskedne Taushed. Hun begyndte derfor i Smaating at værdige mig sin Fortrolighed, for at erfare om jeg kunde tie dermed, og da hun fandt at jeg var taus, tog hun ei længere i Betænkning at betroe sig til mig.

En Dag tog hun mig i Eenrum, lovede at hun vilde beholde mig stedse hos sig, og meddele mig hvad der laae hende paa Hjerte, naar jeg vilde lade være at fortælle Noget deraf til Letti. Dette forsikkrede jeg hende om, og sagde at jeg ik-

ke vilde have Fortrolighed til nogen Anden, end til hende selv.

Derpaa aabenbarede hun mig alle Prindsen af Anhalts Rænker, Omstændighederne ved Madame Blaspils Unaade, kort Alt hvad jeg hidtil har fortalt om disse Ting, og lagde til, at hun inderligen ønskede at see mig gift i England, hvor jeg vilde komme til at leve meget lykkelig. Jeg gav mig til at græde, da jeg hørte at hendes Ydmyling var paa Spandau, thi mig havde man indbildt, at hun levede paa sine Godser, og jeg elskede hende meget høit. Denne ømme Følelse jeg derved røbede, indtog Dronningen endnu mere for mig; hun talte nu med mig angaaende Letti, og viste mig hvorledes hun var bestukken af Prindsen af Anhalt, og spillede sine Intriger. Jeg vilde tage hendes Partie, men Dronningen bragte mig snart til Taushed. Saa ung jeg var, anstillede jeg dog mine Betragtninger over Alt det jeg nu fik at vide, og endskjøndt jeg havde taget Letti i Forsvar, mærkede jeg nok af flere Omstændigheder, at det forholdt sig saaledes, som min Moder fortalte mig. Jeg befandt mig nu i en stor Forlegenhed, da jeg ikke vidste hvorledes jeg skulde rede mig ud af det om Aftenen, naar jeg skulde fortælle Letti hvad der var bleven forhandlet; jeg frygtede hende, som Ilden, thi det var ikke sjelden at hun slog, og mishandlede mig paa det haardeste.

Da jeg kom ind i mit Soveværelse, gav hun sig da strax til, som sædvanlig, at udfritte mig. Jeg svarede hende, som Dronningen havde befalet mig, men hun gjorde mig saamange Spørgsmaal, at hun snart bragte mig i Forlegenhed. Hun var slue nok til at indsee, at man havde instrueret mig, og overøste mig nu med Kjærtegn, for at faae mig til at tilstaae dette. Men da hun saae, at hun paa denne Maade intet var istand til at udrette hos mig, blev hun rasende af Forbittrelse. Jeg sad hos hende paa en Forhøining af to Trin, der var anbragt i Fordybningen ved Vinduet. I sin Vrede begyndte hun at prygle mig, og vilde støde mig ned fra Forhøiningen; havde jeg været mindre behændig, vilde jeg have brukket Arm eller Been, nu slap jeg derimod med at blive dygtig forstødt.

Dette Optrin blev gjentaget næste Aften, men med endnu større Voldsomhed; hun kastede mig en Lysestage i Hovedet, der nær havde dræbt mig; hele mit Hoved var blodigt, og paa mit Skrig kom min Kammerfrue til, og frelste mig fra Furiens Kloer. Hun iretteſatte hende alvorlig for hendes Uforskammenhed, og truede med at fortælle Dronningen det, hvis hun ikke behandlede mig bedre for Fremtiden. Letti blev bange. Mit Ansigt var opsvulmet, og hun vidste ikke hvorledes hun skulde rede sig ud af denne Forlegenhed. Hun

gav derfor en Mængde Hovedvand til Priis, hvormed man badede mig den hele Nat igiennem, og om Morgenen fik jeg min Moder til at troe, at jeg var falden.

Paa denne Maade tilbragte jeg Vinteren. Ikke een eneste Dag var jeg frie for saadan Behandling, og min stakkels Ryg fik hver Aften sin Bekomst. For at hævne mig, søgte jeg paa den anden Side at vinde Dronningens Yndest, hvilket lykkedes mig saa godt, at hun indviede mig fuldkommen i alle sine Hemmeligheder, og med Kongens Tilladelse, lod mig stedse være hos sig. Da jeg ved Sommerens Begyndelse fulgte med Kongen og Dronningen til Charlottenburg, blev Letti hjemme, og Madame Kamken sat til at have Opsigt over mig. Denne var en høist agtværdig og kundskabsriig Dame, men endskjøndt hun stedse havde levet i den store Verden, havde hun dog ikke lært at skikke sig ret i den; hun kunde betragtes som en god Landsbyekone, der havde sund, naturlig Forstand, men ingen Aandslivlighed. Hun var i høi Grad religios, og lod mig holde Bøn en to til tre Timer efter hinanden, hvilket kjedede mig meget.

Kongen blev paa denne Tid høftig syg. Hvad jeg maatte udstaae under hans Sygdom var utroeligt. Varmen var saa stærk, at man skulde troe man var i Italien; men ikke desto mindre blev

der gjort Ild i Kongens Værelse, alle Vinduer vare lukkede, og Heden var ikke til at holde ud. Der maatte jeg være den hele Dag; man havde givet mig Plads ved Kaminen, og jeg befandt mig i en Tilstand, som om jeg havde en hidsig Feber. Om Natten var det mig ikke mueligt at sove; Madame Kamken der vilde gjøre mig roelig, gav mig nogle Psalmer at læse, og da jeg indvendte, at mit Hoved nu ikke var oplagt til sligt, skjændte hun paa mig, og beklagede sig for Dronningen over at jeg manglede al Gudsfrygt. Endelig kunde jeg ikke udholde den Levemaade længere, og jeg blev, hæftig angreben, bragt tilbage til Berlin. Da jeg begyndte at komme mig igien, forhindrede Letti min Helbredelse; hun mishandlede mig om Dagen, og om Natten snorkede hun som en Soldat, saa at det ikke var mig mueligt at sove.

Da nu Dronningen vedblev at vise sig gunstig sindet imod mig, men neppe værdigede Letti et Øiekast, besluttede denne at hævne sig paa mig. Hendes Mishandlinger imod mig, og de skammelige Skjældsord, hvormed hun i min Nærværelse, spottede over Dronningen og de Damer ved Hofset, hun ei kunde lide, opbragte mig saaledes, at jeg fik Gulsot, som efter to Maaneders Forløb blev afløst af et endnu farligere Tilfælde. Man opgav alt Haab om mit Liv, og med Fortvivlelsens

Taarer sagde Kongen og Dronningen mig Farvel. Imidlertid kom jeg mig lidt efter lidt, og da Kongen besøgte mig kort derpaa, blev han saa glad over at see mig uden Fare, at han sagde, jeg skulde udbede mig en Naade af ham. Jeg var meget ærekjær, og bestemte mig derfor til at bede ham om at maatte blive frie for Barnekjolen, og for Fremtiden behandles som Voxen. Han loe over dette Indfald, og tilstod mig min Begjæring. Jeg blev saa glad derover, at jeg nær havde faaet et Tilbagefald af min Sygdom — hvor man er lykkelig i den Alder! Den mindste Bagatel kan glæde og henrykke os.

Uagtet Dronningens Indvendinger blev Kongens Løfte opfyldt, saasnart jeg kunde være oppe. Jeg studerede for Speilet min Gang og mine Gebærder, for at tee mig som et voxent Menneske, og syntes meget godt om mig selv. Med stolte Skridt gik jeg gjennem Værelserne ind til min Moder, som jeg bildte mig ind, maatte tage særdeles godt imod mig; men jeg kom som en Cæsar, og maatte gaae hjem igjen som Pompeius. Dronningen modtog mig med Spot og Bebreidelse. Hun kunde ikke tilgive mig, at jeg havde henvendt mig til Kongen, for at udbede mig en Naade, da hun udtrykkeligen havde befalet mig kun at betroe mig til hende. Endelig lykkedes det mig ved de meest ydmyge Bønner at forsone hende igjen.

Letti havde imidlertid vaadraget sig Slotsforvalteren Eversmanns Uvenskab. Dette var et nederdrægtigt Menneske, men yndet af Kongen, som altid var saa uheldig, at træffe paa slette Mennesker til Favoriter. Eversmann sværtede Letti for ham, og beskyldte hende for, at hun forsømte min Opdragelse, og tilbragte hele Dagen med sine Elskere. Da Kongen vilde overbevise sig herom, gjorde han mig en Dag adskillige Religionsspørgsmaale. Jeg slap godt derfra, og svarede ham paa Alt, hvad han spurgte mig om; men da han vilde jeg skulde opregne de ti Bud, blev jeg forvirret, og var ikke istand til at samle mine Tanker igien, hvorover Kongen blev saa opbragt, at han nær havde slaaet mig. Det gik ud over min stakkels Lærer, der strax den anden Dag fik Afsked. Letti blev heller ikke skaanet. Kongen befalede Dronningen at give hende en skarp Irettesættelse, og strængeligen forbyde hende for Fremtiden at modtage Besøg af Nogen paa sit Værelse. Dronningen adlød med Glæde denne Befaling; og Letti, der vilde undskylde sig, beklagede sig over mig, og erklærede, at naar hun ikke var hos mig, kunde hun heller ikke indestaae for min Opførsel. Nu gik det da ud over mig; min Moder var streng imod mig, og betjente sig af saa haarde Udtryk, at jeg geraadede i Fortvivlelse. Min hele Levemaade blev forandret; mine Underviisningsti-

mer begyndte Klokken 8 om Morgenen og vedvarede til 8 om Aftenen, og naar jeg kom op paa mit Værelse, begyndte Letti at tage fat paa mig. Hun mishandlede mig saaledes, at jeg græd den hele Nat igjennem; min Livelighed forsvandt efterhaanden, og baade paa Legeme og Sjæl forandredes jeg saameget, at man skulde have ondt ved at gjenkjende mig.

Letti blev efterhaanden kjed af det eensformige Liv hun førte, da det var hende forbudt at modtage Besøg. Prindsen af Anhalts Kredit begyndte desuden at synke, og hun fik ikke mere de Foræringer, hun før havde erholdt. Alt dette bevægede hende til ved En af sine Beskytterinder at lade anholde hos Dronningen om at faae en høiere Rang og Post, som min Hovmesterinde; hun skrev ogsaa desangaaende til Dronningen flere Breve, og tilsidst eet, der var i høi Grad uforskammet. Dronningen, der tillige havde faaet at vide hvor barbarisk Letti behandlede mig, viste Kongen Brevet, og denne blev saa forbittret derover, at han strax vilde sendt hende til Spandau, hvilket dog Dronningen forhindrede.

Denne var nu i Forlegenhed for at finde og vælge en Person, til hvis Omhue hun kunde betroe mig; hun foreslog et Par Damer dertil for Kongen, men han forkastede hendes Forslag, og bestemte Froken von Sonsfeld til denne Post.

Jeg kan ikke nokſom takke min Fader for denne Velgjerning imod mig. Til at ſkildre hendes Fuldkommenheder hører der en langt bedre Pen, end min; hendes Karakteer vil nokſom fremlyſe af de Tildragelſer, jeg i denne Bog ſiden kommer til at fortælle. Hun havde været Æresdame hos min Bedſtemoder, Dronning Charlotte, og beklædte ſamme Plads hos min Moder. Hun havde aldrig villet gifte ſig — da hun blev anſat hos mig var hun 40 Aar gammel.

Dronningen kunde ikke udſtaae Frøkenen, og trættedes længe med min Fader desangaaende, men da hun ingen gyldig Grund kunde fremføre til at forkaſte dette Valg, maatte hun omſider give efter. Alt dette fortalte min Broder mig, da han havde været tilſtede ved denne Samtale; og da Dronningen kom ind i ſit Værelſe, og fandt mig i Taarer, gjættede hun ſtrax Aarſagen, og ſpottede mig derfor. Derpaa traadte Frøken Sonsfeld ind, og Dronningen tog mig ved den ene og hende ved den anden Haand, og førte os ind til Kongen. Denne ſagde hende meget Forbindtligt, og erklærede hende, at hun var beſtemt til min Hovmeſterinde. Hun ſvarede meget ærbødig derpaa, og ſøgte forgjæves at formaae Kongen til at tilbagekalde denne ſin Beſtemmelſe; først da han truede hende med ſin Unaade, fik han hende til at modtage det høiſt fordeelagtige Tilbud. Lettis Ulykke rørte mig

hæftig, da hun blev afskediget paa en meget haard Maade; Kongen befoel hende at være borte fra Hoffet og ude af Riget inden 8 Dage. Jeg gjorde Alt for at trøste hende, og gav hende alle mine Ædelstene, Klenodier og Sølvtøi af 5000 Rigsdalers Værdie, foruden det hun fik af Dronningen; men alligevel var hun saa nedrig at fratage mig alle mine Klæder, saa at jeg Dagen efter hendes Afreise ikke havde en Kjole at tage paa.

Froken Sonsfeld begyndte med at lære at kjende min Karakteer og Sindsstemning. Ved Blidhed og Venlighed forsøg hun mit frygtsomme Væsen, og ved at vække min Æresfølelse, ledede hun mig til Arbeidsomhed. Inden kort Tid gjorde jeg overordentlige Fremskridt; og jeg var saa ivrig i at lære, at man maatte søge at standse min hæftige Videbegjærlighed noget.

Saaledes forløb to Aar, hvori ellers Intet Mærkværdigt tildrog sig, og jeg kommer nu til Aaret 1722, hvilket strax begyndte med Begivenheder, der vare sørgelige for mig. Men da jeg i disse mine Optegnelser tit kommer til at nævne det engelske Hof, er det billigt at jeg udkaster en Skildring deraf.

Kongen af Storbritannien var en Fyrste, som troede at han besad en udmærket Tænkemaade; men, til Ulykke for ham, havde han aldrig søgt at lære sig selv ret at kjende. Forvidt drevne

Dyder blive let til Laster; og det var ogsaa Tilfældet med ham. Han vilde vise Karakteerfasthed, og forfaldt til Raahed, og hans Roelighed udartede til Ligegyldighed. Ædelmodig viste han sig kun mod sine Favoriter og Maitresser, som beherskede ham; hele den øvrige Menneskeslægt var ham aldeles fremmed og uvedkommende. Efterat han var kommen paa Thronen, blev han utaalelig hovmodig. To Egenskaber fortjener han at roeses for, nemlig for hans Billighed og Retfærdighed; han var ikke ond, og var dem stadig hengiven, som han fattede Godhed for. Hans udvortes Væsen var koldt; han talede lidet, og fandt ikke Behag i at høre tale om andet, end Narrestreger.

Grevinde Schouleborg var hans Maitresse, eller rettere sagt, viet til ham til venstre Haand. Hun var af det Slags Mennesker, der ere saa gode, at de due til Intet. Hun besad hverken Dyder eller Laster, og Alt hvad hun stræbte efter var kun at vedligeholde Kongens Yndest, og forhindre Andre fra at fortrænge hende.

Prindsessen af Wallis havde særdeles megen Aand, mange Kundskaber, en udbredt Læsning og var fortrinlig skikket til at deeltage i Forretninger. Da hun kom til England, vandt hun i Forstningen Alles Hjerter. Hendes Udvortes var behageligt, hun var venlig og nedladende; men ret længe beholdt hun ikke Folkets Kjærlighed; man

fandt Leilighed til at lære hende at kjende noiere, og hendes sande Karakteer svarede ikke til hendes udvortes Adfærd. Hun var herskesyg, ondskabsfuld og falsk. Man har sammenlignet hende med Agrippina, og hun kunde sige med denne: „lad Alt gaae under, naar kun jeg kan herske!" — Prindsen, hendes Gemal, havde ikke større Genie, end Faderen; han var udsvævende, opfarende og hovmodig, og utilladelig gjærrig.

Om Mylady Arlington kan man sige med Sandhed, at hun havde et djævelsk Sindelag, thi hele hendes Hu stod kun til at gjøre Ondt. Hun var lastefuld, herskesyg, som de Andre, og fuld af Ræenker. Disse tre Damer beherskede skifteviis Kongen, endskjøndt der for Resten herskede høi Grad af Misforstaaelse imellem dem. I eet Punct vare de alle enige, at nemlig den unge Hertug af Gloceſter ikke maatte ægte nogen Prindsesse af et stort Huus, eller En, der besad saa megen Forstand, at Maitresserne derved forhindredes fra at herske.

Mylady Arlington, der havde sine egne Planer, sendte Froken Pelnitz til Berlin. Denne havde været Hofdame hos Dronning Charlotte, min Bedstemoder, og meget yndet af hende; efter hendes Død levede hun i Hannover af en Pension, som Kongen af England gav hende. Hendes Hjerte var ligesaa ondt, som Arling-

tons; hun var ligesaa rænkefuld, som denne, hendes giftige Tunge skaanede Ingen, og man blev tre Smaafeil vaer hos hende; nemlig Kjærlighed til Vin, Mandfolk og Spil. Dronningen, min Moder, havde længe kjendt hende; og da hun vidste, at denne var godt anskrevet ved det engelske Hof, modtog hun hende paa en særdeles artig Maade. Efter at have forestillet hende for mig, sagde hun til mig: „jeg bringer dig her en af mine gamle Veninder, som det vil glæde Dig at gjøre Bekjendtskab med." — Jeg hilste hende, og sagde hende meget Forbindtligt, i Betragtning af Dronningens Ord; men hun blev ved at betragte mig fra Øverst til Nederst, vendte sig derpaa om til Dronningen, og sagde: „Min Gud, hvor Prindsessen har et slet Væsen! hvilken Figur! hvor lidt Tække for saa ung en Pige! og hvor hun er udmaiet!" — Dronningen blev temmelig forbauset over denne Begyndelse, som hun ikke havde ventet sig; dog fattede hun sig, og svarede, at mit Væsen vel kunde være bedre, men at min Figur var feilfrie, og at den vilde blive rankere, naar jeg fik udvoxet. Hun bad hende derpaa tale med mig, da hun derved vilde erfare, at jeg ikke bestod af Legeme alene.

Frøken Pelnitz begyndte derpaa at underholde sig med mig paa en spottende Maade, og gjorde mig Spørgsmaal, der kunde passe sig for et

Barn paa fire Aar. Jeg blev herover saa stødt, at jeg ikke værdigede hende noget Svar mere, hvoraf hun benyttede sig, for at indbilde Dronningen, at jeg var stolt og lunefuld. Dette paadrog mig mange Fretteſættelſer, ſaalænge denne Dame opholdt ſig i Berlin; og hun ſøgte paa alle muelige Maader at ſkade mig. Endelig reiſte hun, og befriede os, til min ſtore Glæde, for ſin uforſkammede Dadel. Kort derpaa kom Froken Brunow, en Søſter af Madame Kamken, til Berlin. Hun havde været Æresdame hos Curfyrſtinde Sophie af Hannover, og var et godt Stykke Menneſke, men erkedum. Hun udſpurgte ſin Søſter meget angaaende mig, og da denne var min Veninde, holdt hun flere Lovtaler over mig, end jeg fortjente. Froken Brunow blev forbauſet over at høre dette, og meente det var kun Mangel paa Fortrolighed af Søſteren, der frembragte denne gunſtige Skildring. I Hannover, lod hun ſig forſtaae med, var man ret godt underrettet om mig; der vidſte man, at jeg var et lille Uhyre, ſom det var bedre ſlet ikke havde været til. Madame Kamken modſagde Søſteren meget ivrigen, og for at bringe hende ud af hendes Vildfarelſe, førte hun hende til mig hos Dronningen. Hun vilde neppe troe at det var mig, og for at overbeviſe hende om, at jeg ikke var forvoxen, maatte jeg lade mig afklæde i hendes Nær-

værelse. Dette blev gjentaget flere Gange for Damer, der fra Hannover bleve sendte til Berlin, for at undersøge, om jeg havde nogen Pukkel paa min Ryg. For at gjøre mig endnu smalere, end jeg virkelig var, lod Dronningen mig nu snøre saaledes, at jeg knap kunde trække min Aande. Saaledes hengik dette Aar, og jeg kommer nu til Aaret 1723.

Kongen af England kom i Foraaret til Hannover. I hans Følge var blandt Andre ogsaa Hertuginden af Kendell og Mylady Arlington, og med hende Letti, der nu levede af hendes Naade. Kongen, min Fader besøgte ham, og de kom i den bedste Forstaaelse med hinanden; men da Dronningen rykkede frem med Forslaget om mit og min Broders Giftermaal, fandt hun den engelske Konge, med Hensyn til mig, ingenlunde saaledes stemt, som hun ønskede. Dronningen blev herover ilde tilmode, og fik endelig at vide af Hertuginden, at det var de ufordeelagtige Forestillinger, man havde bibragt Kongen om mig, der bevægede ham til et afslaaende Svar. Det kom da for Dagen, at Letti havde skildret mig saa afskyelig, at ingen let Skulde kunne faae Lyst til at indlade sig i Ægteskab med mig; at hun havde paadigtet mig ligesaamange Legems-, som Sjæls Feil, og at hendes Udsagn var bleven bekræftet af Froken Pelnitz. Dronningen, for-

bittret herover, fortalte hende Lettis hele Fremgangsmaade imod mig, og Hertuginden raadede hende, at see til at faae Kongen overtalt til at reise selv til Berlin, for at komme paa bedre Tanker angaaende mig. Dette lykkedes til Kongens og Dronningens største Glæde, og hele Landet frydede sig over denne Begivenhed, som for mig derimod var intet mindre end glædelig, da jeg fra Morgen til Aften blev ilde behandlet. Ved alt hvad jeg foretog mig, lod Dronningen mig høre, at saaledes og saaledes maatte jeg ikke bære mig ad, da min tilkommende Gemal, Hertugen, ikke kunde lide det, og at jeg maatte see til at rette mig efter hans Smag.

Min Egenkjerlighed blev saaret ved disse Bebreidelser, jeg følte ingen Tilbøielighed for Hertugen af Glocester, og min Tilstand var saaledes høist ubehagelig.

Imidlertid nærmede Tiden sig, da Kongen af England skulde komme til Berlin; vi begave os alle til Charlottenburg, for at modtage ham, og jeg befandt mig i en smertelig Uroe. Han blev modtaget af det hele Hof, og efterat have hilst paa Dronningen og Kongen, omfavnede han mig, og sagde til min Moder: „Deres Datter er ret stor, i Forhold til sin Alder." Da vi vare komne ind i Værelset, tog han en Vorstabel, gik hen til mig, og betragtede mig fra Top til Taae. Jeg

stod saa stiv som en Støtte, og befandt mig i den største Forlegenhed, thi han talede imidlertid ikke et eneste Ord til mig. Da han havde beseet mig nøie nok, henvendte han sig til min Broder, som han overøste med Kjærtegn, og underholdt sig længe med. Dronningen gav mig et Vink, og jeg maatte følge hende ind i næste Værelse, hvor hun lod sig forestille de engelske Herrer i Kongens Følge. Efterat have underholdt sig noget med dem, gik hun bort, og lod mig blive, med den Opfordring til Herrerne, at de skulde indlade sig i Samtale med mig paa Engelsk, for at de kunde høre, at jeg forstod dette Sprog. Da Dronningen var borte, fik jeg mere Dristighed, jeg talte Engelsk, som mit Modersmaal, og slap saa godt derfra, at Alle bleve indtagne af mig, og roste mig for Dronningen med de Ord, at jeg havde et Væsen, som en Englænderinde, og at jeg ret var skabt til at blive deres Dronning. Denne Nation troer sig saa høit ophøiet over alle andre, at dette Udtryk af dem havde meget at betyde; thi de kan, efter deres Mening, ikke gjøre Nogen en større Compliment, end ved at sige, man ligner en Englænder.

Kongen havde mange spanske Lader, var forfærdelig stiv, og talte næsten slet ikke til noget Menneske. Han hilste Frøken Sonsfeld meget koldt, og spurgte, om jeg altid var saa alvorlig, og om jeg var henfalden til Melancholie? Da hun

svarede ham, at det kun var min Ærefrygt for ham, der gjorde mig saa taus og stille, rystede han med Hovedet, og gik bort. Endelig satte vi os til Taffels, og Kongen mælede ikke et Ord; enten han nu heri handlede ret, eller ei, skal jeg ikke med Vished kunne sige, men mig forekom, som om han fulgte det gamle Ordsprog: at det er bedre at tie, end at sige noget, som ikke duer. Mod Slutningen af Maaltidet befandt han sig ilde. Dronningen vilde overtale ham til at staae op, og de gjorde en heel Deel Complimenter for hinanden indtil omsider Dronningen reiste sig. Kongen af England begyndte at vakle, min Fader sprang til, og Alle stimlede sammen om ham, for at hjælpe ham, men han sank i Knæerne, saa at Parykken faldt til den ene Side og Hatten til den anden. Man lagde ham ned paa Gulvet, hvor han blev liggende en heel Time, inden han kom til sig selv igjen.

Imidlertid fortsattes Underhandlingerne mellem de engelske og preussiske Ministre, og tilsidst blev man enig om den dobbelte Ægteskabsforbindelse mellem mig og Hertugen af Glocester, og mellem min Broder og en engelsk Prindsesse.

Derpaa tog Kongen en Afsked med os, der var ligesaa kold, som Modtagelsen.

Kongen, min Fader, og Dronningen skulde besøge ham i Ghor, et Jagtslot nær ved Hanno-

ver; men min Moder havde i en Tid af syv Maaneder befundet sig meget ilde. Lægerne vare uenige om Grunden dertil, men ansaae det ei for at være noget farligt Tilfælde. Kongens Reise var bestemt til den ottende November, og vi havde allerede taget Afsked med ham; men Dronningen lagde en Hindring i Veien derfor. Af alle Omstændigheder sluttede hun, at hun skulde føde, og raabte om Hjælp. Det var om Natten, der var hverken Gjordemoder eller Læge tilstede; men ved Kongens og en Kammerfrues Hjælp, blev hun lykkelig forløst med en Datter. Jeg blev vakt midt om Natten; alt var i Forvirring, thi man havde hverken Svøb eller Vugge, og jeg har aldrig seet Kongen i saa lystigt Lune, som da; han loe ret hjerteligen over den Forretning, han havde maattet paatage sig.

Han reiste nu meget hurtig, og kom til Ghor om Aftenen, hvor man var meget urolig, da Kongen af England havde ventet ham allerede den forrige Dag, og han blev saare forundret ved at erfare Aarsagen til den lange Udeblivelse. Grumkow var i Kongens Følge. Han var bleven ueens med Prindsen af Anhalt, og søgte at komme i Gunst igjen hos Kongen af England; men da han vilde, at alle Sager skulde gaae igjennem hans Hænder, og Dronningen vilde forhindre det, undlod han ikke at benytte sig af Leiligheden

til atter at vække Uenighed imellem hende og hendes Gemal. Denne var meget tilbøielig til Jalousie, hvoraf Grumkow benyttede sig, og ved enkelte henkastede Ord og Hentydninger opvakte han hos ham en høist uretfærdig Mistanke mod Dronningens Dyd. Da nu Kongen efter nogle Dages Forløb kom tilbage til Berlin, var han som rasende. Os modtog han meget venlig, men sin Gemalinde vilde han aldeles ikke see. Han gik igjennem hendes Værelse om Aftenen, for at begive sig til Taffels, uden at tale eet Ord til hende. Hun, saavel som vi Alle, vare i den pinligste Urolighed over alt dette, og endelig tiltalte hun ham først, yttrede i de ømmeste Udtryk sin Bedrøvelse over denne hans Adfærd. Han svarede hende med Fornærmelser, og bebreidede hende hendes formeentlige Utroskab, og, havde Madame Kamken ikke faaet ham til at gaae, vilde det maaskee være kommet til en endnu haardere Behandling. Den næste Dag lod han sine Læger sammenkalde, tilligemed Madame Kamken, for at undersøge Dronningens Opførsel; ved hvilken Leilighed de alle ivrigen toge hendes Partie, og Madame Kamken dadlede endogsaa i haarde Udtryk hans ugrundede Mistanke. Min Moders Dyd var ogsaa virkelig saa stræng, at ikke engang den forteste Bagvaskelse kunde finde noget at laste der. Kongen gik ogsaa strax ind til hende, og bad hende om Forladelse,

med Taarer i Øinene, hvilket noksom rørede hans gode Hjerte.

Jeg nævnede de to Yndlingers Uenighed. Den fandt Sted i Aaret 1724, og fortjener at omtales. Efter at der var kommen Forstaaelse mellem det engelske og preussiske Hof, havde Prindsen af Anhalt tabt meget sin Yndest hos Kongen; han boede i Dessau, og kom kun sielden til Berlin, da derimod Grumkow havde vidst at beholde sin forrige Indflydelse, og var Minister baade for de udenlandske og indenlandske Anliggender.

Prindsen havde været Fadder til en af Grumkows Døttre, og havde lovet hende et Udstyr af 5000 Rdlr. Da Pigen skulde gifte sig, forlangte Faderen den belovede Sum; men Prindsen, der var misfornøiet med Grumkows hele Adfærd, benægtede aldeles, at have givet et saadant Løfte. De verlede Breve om denne Sag, og endelig gik det saa vidt, at de gjensidigen lode hinanden høre deres Skjelmstykker, og Grumkows Udtryk bleve saa fornærmende, at Prindsen af Anhalt fordrede ham ud. Grumkow var almindelig bekjendt for at være en ægte Kujon; han havde i Slaget ved Malplaquet viist tilstrækkelige Prøver derpaa, da han under hele Træfningen laae skjult i en Grøft. Ogsaa ved Stralsund udmærkede han sig ved sin Tapperhed; han

fik der en Fod forvreden strax i Begyndelsen, saa at han ei kunde naae Løbegraven. Han havde samme Feil, som en vis fransk Konge, der ei kunde see en dragen Kaarde, uden at faae ondt; men naar man undtager dette, var han i øvrigt en overmaade brav General. Prindsen sendte ham en Udfordring. Grumkow skjalv af lutter Mod; han væbnede sig med Religionen og Statens Love, og svarede, at han paa ingen Maade indlod sig i en Kamp, der stred baade imod de menneskelige og de guddommelige Forskrifter, hvilke han bar for megen Ærbødighed for, til at ville overtræde dem. Dermed lod han sig endnu ikke nøie; han vilde fortjene Himlens Krone, og taalte alle Fornærmelser med megen Standhaftighed. Han gjorde alle muelige Forsøg paa at forsone sin Fiende, men denne viste end mere Foragt for ham, og end ikke Kongens Bestræbelser kunde frembringe noget Forliig imellem dem.

Det blev da bestemt, at de skulde afgjøre Striden i Overværelse af to Secundanter. Grumkow valgte den keiserlige General, Grev Seckendorf, der var hans fortrolige Ven. De lignede hinanden, som to Draaber Vand, naar man undtog at denne var endnu større Hykler, end hiin, og tillige besad meget Mod; onde Tunger fortælle om dem, at de i deres unge Dage spillede i Fælledskab, og tjente mangen en god Skil-

ling paa den Maade. Man kan ikke tænke sig noget latterligere, end de Breve Seckendorf skrev til sin Ven, for at sætte Mod i ham.

Imidlertid besluttede Kongen endnu eengang at forsøge paa at forlige dem med hinanden. Han sammenkaldte et Krigsraad, der bestod af alle Generaler og Oberster i hans Armee. Dronningen havde Generalerne paa sin Side. Hun havde ladet sig blende af Grumkows smukke Løfter om at være ivrigen paa hendes Partie, og sørgede for at Vægtskaalen kom til at hælde til hans Side, hvilket sandsynligviis reddede ham fra at blive afskediget i Unaade. Han slap nu med nogle Dages Stuearrest, hvilket skulde være et Slags Erstatning for Prindsen af Anhalt; og da han kom ud igjen, lod Kongen ham underhaanden give det Raad, at han skulde see til at faae Sagen afgjort. Kamppladsen blev valgt i Nærheden af Berlin; og de to Stridende indfandt sig med deres Secundanter. Prindsen trak sin Kaarde, og sagde sin Modstander en Deel Grovheder; men istedet for at svare, kastede Grumkow sig for hans Fødder, og bad ham om Tilgivelse. Prindsen værdigede ham intet Svar, vendte ham Ryggen og gik; og fra den Tid af vare de svorne Fiender.

Kongen af England kom dette Aar tilbage til Hannover; og min Fader begav sig strax til

ham, i Haab om at kunne faae bragt Giftermaalssagen i endelig Rigtighed, og Dronningen blev sendt derhen, for at medvirke dertil. Hun blev modtagen med aabne Arme af sin Fader, Kongen, og han erklærede hende, at det skulde blive ved de tagne Bestemmelser angaaende den omhandlede Sag; dog maatte han først indhente Parlamentets Samtykke, og vi vare desuden begge saa unge endnu, at Bryllluppet maatte opsættes, indtil han næste Gang besøgte Fastlandet. Da Alt tegnede saa godt, udbad Dronningen sig af sin Gemal, at maatte forlænge sit Ophold i Hannover, hvilket han ogsaa indrømmede hende. Jeg var imidlertid i Berlin hos Kongen, og stod i stor Yndest hos ham; hele Eftermiddagen tilbragte jeg med at underholde ham, og om Aftenen spiste han i mine Værelser. Han viste mig endogsaa Fortrolighed, og talte undertiden med mig om Statssager. For end mere at udmærke mig, befalede han, at man skulde opvarte mig ligesom Dronningen, og mine Søstres Hovmesterinder maatte være mig lydige. Jeg misbrugte ikke denne Kongens Gunst paa nogen Maade; saa ung jeg var, havde jeg dog Sathed nok, saa at jeg endog gjerne skulde kunne have forestaaet mine Søstres Opdragelse.

Da Dronningen kom tilbage, vilde Kongen ikke besøge hende, og lod tillaase alle Døre hvorved hans Værelser stode i Forbindelse med hendes.

Aarsagen til denne hans Adfærd var, at han havde stolet paa at hun skulde udvirke at mit Bryllup med Glocester blev holdt endnu i dette Aar; og da det ikke skede, meente han, at hun havde narret ham med tomme Løfter, for at faae sit Ophold i Hannover forlænget. Denne Uenighed varede i sex Uger, hvorpaa de atter bleve forligte.

Dronningen kunde let blive iversyg. Den Udmærkelse Kongen viste mig, paadrog mig hendes Uvillie, og denne blev end mere opflammet af en af hendes Hofdamer, Grevinde Amalie Fink. Hun havde forlovet sig hemmelig med Herr Wallrodt, preussisk Gesandt ved det engelske Hof, en lille tyk Person, der var lapset i høi Grad, og altid havde Narrestreger for. Hendes Plan var, at blive min Hovmesterinde, og følge med mig til England. Hun havde derfor gjort sig al mulig Umage, for at sætte sig i Gunst hos Hertugen af Glocester, og havde indbildt ham, at jeg yndede hende særdeles meget. Desuden maatte hun sørge for, at faae min daværende Hovmesterinde bort, og undlod derfor ikke at opægge Dronningen mod hende og mod mig.

Hun indsmigrede sig saaledes hos min Moder, at hun formaaede Alt hos hende, og benyttede sig af hendes Svagheder for at naae sin Hensigt. Hver Dag maatte jeg døie meget, og Dronningen

ophørte ikke med at bebreide mig den Ydest, jeg stod i hos Kongen, saa at jeg ikke engang vovede at vise ham min Ømhed; ligeledes gik det ogsaa min Broder. Det behøvedes kun at Kongen skulde befale ham en Ting, for at hun strax forbød ham det. Vi vidste mange Gange ikke hvem vi skulde rette os efter; men da vi begge dog havde meest Hengivenhed for Dronningen, adlød vi som oftest hende.

Dette var Kilden til alle de Ulykker, der siden rammede os. Det smertede mig ubeskrivelig gen, at jeg ei torde vise mig saa øm og kjærlig mod min Fader, som jeg virkelig var, da han havde altid gjort mig meget godt; men jeg skulde leve med Dronningen, og altsaa maatte jeg rette mig efter hende. Min Broder vedblev fremdeles at være ilde lidt af Kongen, fordi denne troede om ham, at han ikke vilde finde sig i at opfylde hans Ønsker. Han overøste ham med Skjældsord, og lagde for Dagen et saa indgroet Had til ham, at alle Velsindede raadede Dronningen at faae Prindsen til at give efter, hvilket hun hidtil ikke havde villet tilstede. Dette gav Anledning til et meget snurrigt Optrin.

Dronningen havde paalagt mig at meddele min Broder en Deel Hemmeligheder, og at give ham Udkast til et Brev, han skulde skrive til Kongen. Jeg sad just i Begreb med at faae Brevet

færdigt, da jeg hørte Kongen komme; et Skjermbret, der stod for Døren, gav mig Tid til at stikke Brevet tilside, førend han kunde blive det vaer, Sonsfeld snappede Pennen bort, og da han traadte ind i det samme, puttede jeg Blækhornet i min Lomme, og holdt fast paa det, af Frygt for at det skulde væltes om. Efterat han havde sagt et Par Ord til Dronningen, gik han hen til mig, og gjorde allerede en Bevægelse, hvorved han maatte blive Brevet vaer, da Dronningen hjalp mig ud af denne Knibe. Hun havde en meget smuk Bologneserhund, og jeg ligeledes een; de vare begge inde i Værelset, og hun vendte sig i Hast til Kongen, med det Spørgsmaal: hvilken af dem han syntes bedst om, da jeg paastod, at min var den smukkeste. Kongen loe, og spurgte mig, om jeg holdt saa meget af min Hund. „Ja, svarede jeg, ret meget; thi den har Forstand og et godt Gemyt.“ Mit Svar moerede ham; men nu kom jeg i en endnu værre Forlegenhed, thi han omfavnede mig saaledes, at jeg var nødt til at give Slip paa Blækhornet; Blækket flød ned ad mine Klæder, og begyndte at løbe ud over Gulvet, og jeg torde ikke røre mig af Stedet, af Frygt for at han skulde blive det vaer. Jeg var i Dødens Angst; men endelig gik Kongen, og jeg slap med at være ganske gjennemblødet af det sorte Blæk. Imidlertid forligede Kongen sig igjen med min Broder,

der kom for at besøge os i Berlin. Han var bleven meget elskværdig, smuk og velvoxen, hans Forstand var langt over hans Alder, og han havde alle de Egenskaber, man kan ønske sig hos en ung Fyrste.

Lidt efter lidt begyndte imidlertid den gode Forstaaelse mellem det engelske og preussiske Hof at aftage, og det af følgende Aarsager. Den tydske Keiser frygtede for Følgerne af den store Forening, der af flere Magter var indgaaet imod ham, og det var ham derfor meget magtpaaliggende, at faae Kongen af Preussen paa sin Side. I General Seckendorf fandt han en Person, der var skikket til at hjælpe ham til dette hans Ønskes Opnaaelse. Denne var, som før er meldt, en fortrolig Ven af Grumkow, med hvem han strax begyndte at brevvexle om dette Anliggende. Generalens Skrivelser bleve ledsagede af herlige Løfter og store Foræringer, og den bestikkelige Minister gav strax efter. Omstændighederne følede ham. Kongen, min Fader, var ugunstig stemt mod det engelske Hof, fordi det gik i Langdrag med mit Giftermaal; og dertil kom desuden, at den engelske Konge besværede sig over, at min Fader havde, ved sine Hverveofficerer, ladet bortsnappe i det Hannoveranske en Deel høie Mennesker, til sin gigantiske Garde, og nu ikke vilde give dem tilbage, da det blev forlangt. Hertil var min Fa-

der bleven ophidset af Grumkow; og da Seckendorf kom til Berlin, fandt han Sagernes Stilling fuldkommen som han kunde ønske den. Han blev meget godt modtagen af min Fader, der allerede forhen havde kjendt ham personlig, og havde megen Agtelse for ham. Han havde med sig en stor Mængde Heidukker, eller rettere Kæmper, som han, i Keiserens Navn, fremstillede for Kongen, med den Hilsen fra Keiseren, hans Herre, at det stod Hans Majestæt frit for, at lade hverve i Ungarn, og at der allerede i de keiserlige Stater var givet Befaling til at samle alle de høie Mennesker, man kunde faae fat paa, for at sende ham dem. Denne venskabelige Fremgangsmaade, der var saa forskjellig fra den engelske Konges Adfærd i denne Henseende, gjorde det beregnede Indtryk, men var dog ikke istand til strax at foraarsage det ønskede Brud mellem min Fader og England. Seckendorf indsaae, at der hørte Tid til, og benyttede sig af Kongens svage Sider, som han lærte at kjende, for at lokke ham i sit Garn. Han gav næsten hver Dag prægtige Gjæstebude, hvortil ikke Andre bleve indbudne, end Grumkows og hans egne Kreaturer, og hvor der stedse taltes om Fordelene, Kongen kunde have af en Forbindelse med Keiseren. Dette lykkedes, og ved fulde Pokaler og et godt Bord lod Kongen sig overtale til at give Seckendorf

Løfte om at ville unddrage sig lidt efter lidt Forbundet med England. Dog maatte dette endnu i nogen Tid holdes hemmeligt, da min Fader smigrede sig med, at mit Giftermaal imidlertid maaskee kunde komme istand. Dronningen var paa Veie til at fortvivle over den Vending Sagerne tog, og maatte endog taale meget af Kongen, der gav hende Skylden for at Tingen gik i Langdrag, talede altid ilde om hendes Fader, den engelske Konge, og søgte paa alle muelige Maader at ærgre hende.

Seckendorf vandt mere og mere Indflydelse hos Kongen. Betjenterne og den største Deel af de Hoffolk, der omgave denne, havde han bestukket, saa at han erfoer alt, hvad der foregik. Den dobbelte Ægteskabstractat mellem England og Preussen var hans Hensigter i Veien, og han besluttede at tilintetgiøre den, ved at vække Splid i den kongelige Familie. Hertil betjente han sig af sine hemmelige Spioner; tusinde vrange Beretninger, der hver Dag bleve givne Kongen om mig og min Broder, opbragte ham saaledes imod os begge, at vi bleve saare slet behandlede af ham. Man skildrede min Broder for ham, som et herskesygt, og rænkefuldt Menneske, der ønskede ham Døden, for at komme selv paa Thronen; man indbildte ham, at han foragtede det hele Soldatervæsen, og ofte sagde, at han vilde opløse Armeen,

saasnart han blev Konge. Kort, man paadigtede ham en Tænkemaade, saa aldeles forskjellig fra hans Faders, at det intet Under var, at denne fik Afskye for ham.

Jeg blev heller ikke sparet. Man sagde om mig, at jeg var utaalelig stolt, herskesyg og fuld af Ränker; at jeg var den, der ophidsede min Broder, og at jeg talte i de meest unærbødige Udtryk om Kongen. Da denne var meget forlegen for at faae sine Døttre bortgiftede, vidste Seckendorf ogsaa heri at lede Kongen, og fik Markgreven af Anspach til at begive sig til Berlin, for at see min yngre Søster. Markgreven var sytten Aar gammel, og lovede dengang ret meget. Min Søster var smuk som en Engel, men havde frygtelige Lüner og ikke megen Forstand. Hun havde indtaget min Plads i Kongens Gunst, og denne forkjælede hende. Siden har de sørgelige Ulykker, hun maatte friste i sit Ægteskab, forbedret hende meget. Da baade hun og Markgreven endnu vare for unge, blev Brylluppet udsat, og det fandt Sted først to Aar efter. Dronningen havde altid smigret sig med, at den engelske Konges Tilbagekomst til Tydskland i dette Aar skulde bringe en god Forstaaelse mellem begge Hofer tilveie igjen; men hun blev paa en sørgelig Maade bedraget i sine Forventninger. Han havde forladt England fuldkommen sund og frisk, og

havde mod Sædvane, taalt Overfarten til Søes meget godt; men nær ved Osnabrück blev han syg, og døde efter 24 Timers Forløb af Apoplexie. Min Moder bedrøvedes usigelig over dette Tab, og selv Kongen gjorde det Indtryk paa, da han, uagtet alt hvad han havde imod sin Svigerfader, dog stedse havde næret et sønligt Sindelag imod ham. Endnu større blev baade Kongens og Dronningens Sorg, da de fik at vide, at han havde bestemt at ville bringe mit Giftermaal i Rigtighed, og holde Brylluppet i Hannover.

Min Faders Helbred blev imidlertid meget svækket ved de Udsvævelser, hvortil Seckendorf forledte ham; han begyndte at skrante, og hans Hypocondrie, der plagede ham meget, tiltog efterhaanden. Franke, en berygtet Pietist, bidrog ikke lidet til at forøge hans Melancholie. Denne geistlige Herre fandt Fornøielse i at vække Samvittighedsskrupler hos ham over de meest uskyldige Ting. Han fordømte alle Forlystelser, han ikke selv fandt Behag i, endogsaa Jagt og Musik, og man torde ikke tale om andet, end om religiøse Gjenstande. Ved Kongens Taffel, hvor han var Forelæser, førte han altid Ordet; om Eftermiddagen holdt Kongen moralske Forelæsninger for os, og hans Kammertjener istemte en aandelig Sang, som vi maatte synge med. Paa denne Præken maatte vi høre saa opmærksomt, som om det var

en Apostel der talte; men min Broder og jeg kunde undertiden ikke holde Alvorligheden vedlige, og gave os til at lee høit. Strax overfusede man os da med alle Kirkens Forbandelser, hvilke man befalede os at høre paa med en bodfærdig og angrende Mine, som vi havde megen Møie med at paatvinge os.

Dette overdrevne Bigotterie bragte Kongen paa endnu mere snurrige Beslutninger. Han faldt paa, at ville fratræde Regjeringen, til Fordeel for min Broder, betinge sig 10,000 Rdlr. aarlig at leve af, og begive sig med Dronningen og sine Døttre til Vousterhausen. Der, sagde han, vilde han tilbringe sin Tid med at bede til Gud, og besørge de udvortes Forretninger, medens hans Kone og Døttre befattede sig med Huusholdningsvæsenet. Mig vilde han lade sørge for hvad der skulde syes og vaskes; Frederikke, som var gjerrig, skulde passe Spisekammeret; Charlotte skulde gaae paa Torvet og kjøbe ind, og Dronningen passe Børnene og Kjøkkenet. Han begyndte endogsaa at udarbeide en Plan for min Broder, og at gjøre flere Anstalter, der satte Grumkow og Seckendorf i en ikke liden Bestyrelse. De udtømte forgjæves hele deres Veltalenhed, for at forjage disse sørgelige Forsætter; men da de indsaae, at de vare en Følge af hans melancholske Sindsstemning,

grebe de til det rette Middel derimod, nemlig at skaffe ham Adspredelse.

Det sachsiske Hof havde han stedse staaet i venskabelig Forbindelse med; de vendte derfor deres Øine derhen, og foreslog ham at gjøre en Reise til Dresden. Een Idee fører som oftest den anden med sig, og de faldt nu saaledes paa at formæle mig med Kong August af Polen.

Denne Monark var da 49 Aar gammel. Han havde altid været bekjendt for sit Galanterie, og besad mange store Egenskaber, men som fordunkledes af ikke mindre betydelige Laster. En alt for hæftig Tilbøielighed til Forlystelser bragte ham til at forglemme Statens Bestyrelse og Folkets Lykke, og hans Hang til Drik forledede ham til i Drukkenskab at begaae uværdige Handlinger, som stedse vil blive til Skam for ham.

Grumkow og hans troe Pylades henvendte sig til denne Konges Yndling, Grev Flemming, der vidste at stemme Kong August for deres Forehavende; og min Fader blev indbuden til Dresden, hvorhen han med Glæde reiste, da Grumkow gjorde ham opmærksom paa det fordeelagtige Partie, jeg nu kunde haabe at gjøre.

Min Broder var færdig at fortvivle, fordi han ikke skulde gjøre denne Reise med, men forblive i Potsdam indtil Kongen kom hjem. Han meddeelte mig sin Vegrelse, og da jeg vilde gjøre

ham en Fornøielse dermed, lovede jeg at ville forsøge paa at skaffe ham Tilladelse til at følge med Kongen. I Berlin saae jeg den saxiske Minister, Hr Suhm, som jeg kjendte meget godt, og som tog megen Deel i min Broders Anliggender. Ham fortalte jeg, hvormeget denne sørgede over, at han ei var indbuden med til Dresden, og Suhm sendte strax en Stafette til sit Hof, for at anmode Kongen om at bevirke min Broders Tilladelse til at komme derhen med sin Fader. Deres Modtagelse i Dresden var meget smigrende for Kongen af Preussen, og da han ikke holdt meget af Ceremonier, tog han sit Qvarteer hos General, Grev Wakerbart, som han havde megen Agtelse for.

Det dresdenske Hof var et af de meest glimrende i Europa. Der herskede en næsten overdreven Pragt, og alle Fornøielser havde hjemme der; man kunde med Rette kalde det en Calypsos Øe; Fruentimmerne vare skjønne, og Hoffolkene meget slebne. Kongen havde et Slags Serail, hvori fandtes Landets smukkeste Damer, og da han døde, regnede man, at han havde 354 Børn med sine Maitresser. Alle fulgte hans Exempel, og Bachus og Venus vare de meest tilbedede Guddomme. Den preussiske Konge glemte der snart sit Pietisterie; og ved det velbesatte Bord og den gode Ungarviin holdt man ham stedse i godt Lune.

Grumkow, der midt under Forlystelserne ikke glemte saa let sin Fordeel, vilde benytte sig af denne Leilighed, til at give ham Smag paa at holde Maitresser; Kongen af Polen stod ham bi i dette Foretagende, men det slog feil, uagtet der var gjort alt for at vække min Faders Sandselighed. En vellystig Scene, man i den Hensigt foranstaltede, opbragte ham saaledes at han erklærede Grumkow, at, hvis sligt skedte oftere, vilde han øieblikkeligen forlade Dresden. Paa min Broder derimod gjorde dette Optrin en ganske anden Virkning.

Han havde imidlertid forelsket sig i Grevinde Orzelska, der var den polske Konges naturlige Datter og tillige hans Maitresse; dette vakte i høi Grad Kongens Jalousie, da han elskede hende meget, og for at gjøre Ende herpaa, afstod han min Broder den smukke Formera, som havde spillet Hovedrollen i det fornævnte Optrin.

Min Fader glemte dog ikke over alle de Forlystelser, hvori han levede, Hensigten af sin Reise, og der blev sluttet en Tractat mellem ham og Kongen af Polen, hvori blandt andet ogsaa den Betingelse fandtes, at jeg skulde ægte denne. Han blev indbuden af min Fader til Berlin, for at bivaane Troppernes Mønstring, og til den Tid opsatte man at undertegne Tractaten. Meget vel tilfreds reiste min Fader og Broder tilbage til

Berlin, og kunde ikke noksom rose den polske Konge og hans Hof for os.

Imedens dette foregik, leed jeg utroligt ved Grevinde Amalias Had til mig. Stedse søgte hun at opægge Dronningen imod mig, og jeg blev uafladelig mishandlet af denne; dette maatte jeg taale, men hendes Yndlings Fornærmelser bragte mig undertiden i Harnisk, da hun behandlede mig med en utaalelig Stolthed, og vilde hovmesterere mig, skjøndt hun kun var et Par Aar ældre, end jeg. Et nyt Uhyre hævede sig snart ved Siden af denne, nemlig en af Dronningens Kammerfruer, ved Navn Ramen. Hun var liderlig, men forstod at skjule det, og hendes paatagne Gudsfrygt havde forledet Madame Blaspil til at anbefale hende til Dronningen. Hos denne vidste hun at sætte sig i stor Yndest, især ved at give hende Underretning om Kongens Foretagender, som oftest paa dennes Bekostning. Min Moder fattede en blind Fortrolighed til hende, og meddeelte hende sine hemmeligste Tanker og Hensigter. Imellem Ramen og Grevinde Amalia herskede det bitterste Had, men da de begge frygtede hinanden, søgte de at skjule det.

Kort efter at Kongen var kommen tilbage fra Dresden, reiste Grev Flemming, ledsaget af Prindsesse Ratzewil, hans Gemalinde, til Berlin, som Kongen af Polens overordentlige Gesandt

ved vort Hof. Prindsessen var en ung Dame uden megen Dannelse, men levende og naturlig, og behagelig uden at være smuk. Kongen udmærkede hende meget, og befalede Dronningen at gjøre det samme. Hun fattede Godhed for mig, og hendes Mand, der havde kjendt mig fra min Barndom af, var mig inderlig hengiven. Da han ikke var ung mere, fik han ubehindret Adgang til mig, naar han vilde, og han benyttede sig flittig af denne Tilladelse, saavelsom hans Gemalinde, der ivrig søgte at vinde min Fortrolighed. Min Pynt og hele Paaklædning var dengang meget smagløs. Dronningen lod mig udmale omtrent som det havde været Brug i min Bedstemoders Tid; men Grevinde Flemming forestillede hende, at det saxiske Hof vilde gjøre sig lystig over mig, dersom de saae mig see saaledes ud, og da hun fik mig klædt mere efter Moden, kunde man neppe gjenkjende mig, saa meget tog jeg mig ud til min Fordeel i min nye Dragt. Ofte sagde Grevinden til min Moder, at jeg maatte blive hendes Dronning, men da denne ligesaalidet som jeg vidste noget af den dresdenske Tractat, ansaae vi det som Spøg.

Vi reiste nu til Potsdam, og jeg glædede mig ved Haabet om at jeg der skulde kunne vinde min Moders Yndest igjen, da Grevinde Amalie ikke fulgte med derhen; men jeg bedrog mig i

mine Forhaabninger. Man havde saaledes opægget Dronningen, at hun aldeles ikke kunde fordrage mig. Hun ærgrede sig over, at Underhandlingerne med England gik istaae, og gav mig Skylden derfor, da hun sagde at jeg allerede havde været gift, dersom jeg havde opført mig bedre. Hun havde gjerne villet beklage sig for Kongen over mig og min Hovmesterinde, og bedet ham give mig en anden i dennes Sted; men Frygten holdt hende tilbage. Selv Grev Finck, med hvem hun talte derom, fraraadede hende det; han kjendte intet til sin Datters Hensigter i Henseende til mig, og om end dette havde været Tilfældet, var han for redelig en Mand, til at kunne bifalde det. En Eftermiddag talte hun med mig derom, og beklagede sig iblandt andet over, at jeg havde formegen Fortrolighed til min Hovmesterinde, og blindt hen fulgte hendes Raad. Jeg kastede mig for hendes Fødder, og søgte at overbevise hende om Rigtigheden af min Opførsel og om Frøken Sonsfelds agtværdige Karakteer, der berettigede mig til at følge hendes velmeente Raad. Jeg bad hende ikke at bringe mig til Fortvivlelse, ved at unddrage mig sin Gunst; og vor Samtale endtes med at vi bleve Venner, og Sonsfeld bedre behandlet.

Jeg kunde nu have levet ret fornøiet, dersom min Broders Forfatning ikke havde bedrøvet mig.

Efter hans Tilbagekomst fra Dresden nedsank han i dyb Melancholie, der havde skadelig Indflydelse paa hans Sundhed. Dronningen og jeg gjorde Alt for at adsprede ham; jeg holdt meget af ham, og naar jeg spurgte ham om Aarsagen til hans Ærgrelse og Sorg, svarede han mig, at det var Kongens slette Behandling der var Skyld deri. Jeg søgte at trøste ham, men min Umage var forgjæves, og han blev saa slet, at man maatte underrette Kongen derom. Denne sendte sin Livlæge hen til ham, og den Efterretning, denne bragte ham om min Broders Sundhedstilstand, gjorde hæftigt Indtryk paa ham. Uagtet alt det Had, Grumkow havde indgivet ham mod Sønnen, og alle de grundede Aarsager, han troede at have til at være vred paa ham, seirede dog Faderkjærligheden, thi hans Hjerte var af Naturen ikke haardt. Han bebreidede sig selv, at han havde været Skyld i at min Broders Forfatning var saa sørgelig, ved alle de Ærgrelser han havde foraarsaget ham; han overøste ham nu med Godhed og Kjærtegn, for at gjøre det godt igjen, men det hjalp altsammen intet; og der var Ingen, der gjættede den sande Aarsag til min Broders Tilstand. Denne var sandsynligviis en Følge af den Tvang, i hvilken han maatte leve i Berlin, da han i Dresden var bleven vant til en friere Levemaade; og da Nogle omsider fandt paa dette,

og foreslog Kongen at han skulde lade Prindsen gifte sig, blev han forbittret, og alle de Kjærtegn og gode Ord han havde spildt paa ham, blev nu tagne tilbage, og han fik Grovheder og Skjældsord i deres Sted.

Kongen af Englands Død opløste aldeles Forbindelsen med det preussiske Hof, og Dronningen var ikke istand til at lægge Skjul paa den Ærgrelse, hun følte over at see sine Planer forstyrrede. Hendes Vrede gik nu over Seckendorf og Grumkow. Naar Kongen ved Taflet kom paa Tale om sit Forbund med Keiseren, henvendte han sig altid til Dronningen, for at drille hende, og hun lod strax Seckendorf undgjelde derfor, uden at veie sine Udtryk, saa at denne Minister mangengang blev slemt medtagen af hende; ja hun talte endogsaa adskilligt om hans forrige Levnet, hvilket just ikke var behageligt at høre. Seckendorf var færdig at briste af Harme, men taalte det dog Alt med en forstilt Rolighed, hvilket moerede Kongen meget; imidlertid tabte Djævelen ikke derved, thi han forstod at hævne sig ved Andet, end tomme Ord.

I Mai Maaned kom Kongen af Polen til Berlin, og aflagde strax Besøg hos min Moder, der forestillede os for ham. Kongen var dengang omtrent 50 Aar; han havde en majestætisk Vært og Anstand, og et artigt, indtagende Væsen. Han

saae temmelig affældig ud i Forhold til sin Alder; hans uhyre Udsvævelser havde paadraget ham et Tilfælde i den høire Fod, saa at han ikke godt kunde gaae eller blive længe staaende. Dronningen anmodede ham derfor om at sætte sig ned, hvilket han først efter megen Vægring gjorde, og hun satte sig ved Siden af ham. Da vi bleve staaende, gjorde han mange Undskyldninger for mine Søstre og mig, for sin Uartighed. Mig betragtede han med megen Opmærksomhed, og sagde enhver af os noget Forbindtligt. Han underholdt sig med os en Times Tid, og kort efter at han var gaaet bort, kom Kronprindsen for at gjøre Dronningen sin Opvartning. Han var høi og feer, havde et regelmæssigt smukt Ansigt, men intet indtagende Væsen. Han var meget forlegen, og for at skjule dette, tog han sin Tilflugt til en tvungen, høist ubehagelig Latter. Han talte kun lidet, og lignede ikke sin Fader i Galanterie og Venlighed. Dog opveies alle disse Smaafeil af de store Egenskaber, han har lagt for Dagen efter sin Thronbestigelse, da han stedse har bestræbt sig for at vise sig som en retskaffen Mand, og intet høiere Maal kiender for sine Bestræbelser, end at gjøre sit Folk lykkeligt. Hans Levemaade er meget ordentlig; man kan ingen Last tillægge ham, og han fortjener at roses for den gode Forstaaelse, hvori han lever med sin Gemalinde. Om Aftenen spiste baade

Kongen og Kronprindsen paa deres Værelser, og vi tilbragte den, som sædvanlig, i Eensomhed og Faste; jeg siger Faste, thi vi fik knap saameget, at vi kunde spise os mætte.

Den næste Dag begave vi os alle til Slottets Stadsværelser, hvor Kongen og Kronprindsen af Polen ogsaa snart kom med hele deres Følge. Dette bestod af 300 af deres fornemste Hofmænd, som alle vare prægtigen klædte, og mod hvilke de preussiske Herrer stak forunderligen af. Disse havde alle Uniformer paa, der vare saa korte, at vore første Forældre ei skulde kunne have brugt dem istedet for Figenblade, og saa snevre, at de ikke turde røre sig i dem, af Frygt for at de skulde gaae itu. De havde deres Sommerklæder paa af hvidt Lærred, hvoraf ogsaa Stiveletterne vare, uden hvilke de aldrig turde lade sig see. Saaledes var ogsaa Kongen, min Fader, selv klædt.

Personerne i Følget bleve os forestillede; men jeg fandt ikke Greve Flemming iblandt dem. Han var for kort Tid siden død i Wien, begrædt af Alle, der kjendte ham. Taffelet varede længe; man drak mange Skaaler, talede lidet og kjedede sig dygtig. Om Aftenen var der stort Apartement hos Dronningen, hvorved ogsaa indfandt sig Grevinderne Orzelska og Bilinska, Kongens naturlige Døttre. Den første af dem var (det er frygteligt, men Sandhed) sin egen

Faders Maitresse. Uden at være en regelmæssig Skjønhed, havde hun noget meget Behageligt i sit Væsen, og en særdeles smuk Figur. Hun var overvættes prægtig klædt, og overalt besat med Ædelstene; thi Kongen havde foræret hende dem, som havde tilhørt hans afdøde Gemalinde. De polske Herrer, der havde været mig forestillede om Formiddagen, bleve meget forbausede over at høre mig nævne deres barbariske Navne, og over at jeg kjendte dem. De vare henrykte over den Høflighed jeg viste dem, og sagde høit, at jeg burde være deres Dronning. Baller, Festligheder og Illuminationer bleve foranstaltede i Mængde; men jeg tog ikke megen Deel deri, da Kongens ringe Tanker om vort Kjøn bragte ham til at holde os meget strængt, og Dronningen maatte formedelst hans Jalousie være meget vaersom i sin Adfærd.

Dagen før Kongen af Polens Afreise spiste han og min Fader i et udvalgt Selskab af Fortrolige, hvor der blev offret saa flittig til Bachus, at begge Majestæterne følte Virkningerne deraf. Om Aftenen vare de hos Dronningen. Hertugen af Weissenfeld, der var saxisk General, og fulgt med Kongen til Berlin, gjorde sig den hele Tid igjennem megen Umage for at vinde min Yndest. Jeg ansaae det for almindeligt Galanterie, og kunde aldrig falde paa, at han skulde være dumdristig nok til at bilde sig ind, han kunde blive min Ge-

mal. Han var den yngste Søn af et Huus, der rigtig nok var meget gammelt, men aldrig var bleven regnet blandt de ansete i Tydskland. Saalidt ærgjerrig jeg end var, havde jeg dog heller ikke saa ringe Tanker om min Værdighed, at jeg skulde kunne forstaae Hertugens Hensigter; at disse imidlertid gik ud paa intet mindre end min Person, erfarede jeg siden.

Jeg har ikke talt om min Broder siden vor Afreise fra Potsdam. Hans Helbred begyndte at komme sig igjen, men han anstillede sig mere syg, end han virkelig var, for ei at være nødt til at spise ved det store Taffel, der holdtes i Berlin, saasom han ei vilde vige i Rangen for Kronprindsen af Polen, hvilket hans Fader sikkert vilde have tvunget ham til. Han ankom et Par Dage efter. Glæden over at see sin Orzelska igjen, og over den Godhed, hvormed hun modtog hans hemmelige Besøg, bidroge til at helbrede ham ganske. Min Fader reiste nu til Preussen, og tillod ham, der blev tilbage i Potsdam, at besøge os to Gange om Ugen. Vi tilbragte denne Tid paa en behagelig Maade. Hoffet var meget glimrende, formedelst den Mængde Fremmede, som paa den Tid vare i Berlin, og desuden havde den polske Konge sendt min Moder sine meest udmærkede Virtuoser, blandt hvilke var den berømte Weis, hvis Spil paa Luth jeg aldrig har hørt Mage til, Bufar-

din, der blæste mesterligen paa Tverfløite, og Quantz, der er bekjendt som en duelig Komponist.

Medens vi tilbragte vor Tid saaledes med rolige Fornøielser, var den polske Konge sysselsat med at overtale Kronprindsen, sin Søn, til at underskrive Betingelserne for mit Giftermaal; men saa indstændige Forestillinger han end gjorde ham, var Prindsen dog ikke at bevæge dertil. Da nu min Fader ikke saae mere Sikkerhed for de Fordele, der i Ægteskabscontracten vare indrømmede ham og mig, saa ophævede han denne Forbindelse aldeles. Først lang Tid efter fik Dronningen og jeg noget at vide herom. Hun blev meget glad over, at der intet var blevet af den hele Sag, og undlod ikke at fortsætte sine hemmelige Underhandlinger med den franske og engelske Minister. Disse meddeelte hende Underretning om ethvert Skridt de gjorde, og da hun lønnede Spioner om Kongen, underrettede hun dem paa den anden Side, om hvorledes de havde at forholde sig. Men Kongen gjorde Gjengjeld; han havde vundet for sig Madame Ramen, min Moders Kammerfrue og Fortrolige. For hende skjulte hun intet, og betroede hende hver Aften sine hemmeligste Tanker, og alt hvad hun om Dagen havde faaet at vide. Dette slette Menneske undlod ikke at meddele Kongen alt dette gjennem hans Favoriter. Den franske Mi-

nister, Rottenburg, havde i lang Tid bemærket, at Seckendorf var underrettet om alle hans Planer, og gjorde sig saamegen Umage, at han endelig opdagede hvorledes Ramen var Aarsag hertil. Han vilde have fortalt Dronningen det, men den engelske og den danske Minister fik ham overtalt til at lade det være; og de vare alle tre i høi Grad forbittrede over saaledes at blive tagne ved Næsen. Rottenburg talte en Dag til mig herom; han lod sig forstaae med, at Dronningen maatte misbruge deres Fortrolighed, og foreslog at meddele mig alt, hvad der angik deres Forehavende; men jeg frabad mig dette indstændigen, paa Grund af, at det streed aldeles mod mine Tilbøieligheder at befatte mig med sligt.

Kongen ærgrede sig imidlertid ikke lidet over Dronningens Intriger; men, sin Hæftighed uagtet, skjulte han dog sin Misfornøielse. Paa den anden Side var Grumkow og Seckendorf ilde tilmode over at der blev intet af med mit Giftermaal med den polske Konge; thi for at udføre deres Planer, indsaae de det var nødvendigt, at faae mig gift efter deres Ønske. Saalænge dette ikke skedte, saae de nok, at Kongen ikke vilde lade sig lede overeensstemmende med deres Hensigter. Han ønskede endnu stedse, at jeg skulde faae Prindsen af Wallis, og skaanede nu Kongen af England

noget mere, medens hine hans Favoriter af alle Kræfter arbeidede paa en nye Plan.

Min Fader kom nu tilbage fra Preussen, og vi fulgte ham kort efter til Vousterhausen. I Berlin havde vi moeret os alt for godt, til at den Glæde kunde vare ret længe, og fra Paradis kom vi nu lige ind i Skjærsilden. Vi fik det at føle nogle faa Dage efter vor Ankomst til dette sørgelige Opholdssted. Kongen havde en hemmelig Samtale med Dronningen, og havde befalet min Søster og mig at blive i et Værelse i Nærheden. Endskjøndt Døren var lukket, kunde jeg dog mærke af den Maade, hvorpaa de talte med hinanden, at de vare i en hæftig Ordstrid; og jeg hørte af og til mit Navn nævne, hvilket gjorde mig meget bekymret. Efter halvanden Times Forløb gik Kongen bort, og saae hæftig opbragt ud. Jeg traadte strax efter ind i Dronningens Værelse, og fandt hende i Taarer. Da hun saae mig, omfavnede hun mig, og trykte mig længe til sit Bryst, uden at tale et Ord. Endelig fortalte hun mig, at Kongen vilde gifte mig med Hertugen af Weissenfeld, en apanageret Prinds, der maatte leve af den polske Konges Naade, og lagde til, at hun forgik af Harme, dersom jeg indvilgede heri. I Førstningen vilde jeg ikke troe, at dette var mueligt, men jeg blev snart overbeviist om, at det var kun alt for sandt, og fattede ogsaa det

faste Forsæt, aldrig at indlade mig i en saa upassende Forbindelse, der vilde drage de værste Følger efter sig. Min Broder, der var Seckendorfs svorne Fiende, og hjerteligen havde ønsket Forbindelsen med England, talte meget ivrig med mig herom, og viste mig den Fare, hvori jeg ved dette latterlige Giftermaal vilde styrte dem Alle. Det samme forestillede min Moder og min Hovmesterinde mig; men de havde ikke havt det nødig, thi min Fornuft sagde mig nokſom hvad jeg heri havde at gjøre. Den elskværdige Gemal man havde bestemt mig, kom om Aftenen sildig til Berlin. Kongen lod Dronningen strax vide hans Ankomst, og befalede hende at modtage ham, som sin tilkommende Svigerſøn, saasom han havde besluttet uopholdeligen at bringe Foreningen mellem os istand. Den næste Dag vare vi i Kirke, hvor Hertugen ikke vendte sine Øine fra mig den hele Tid igjennem. Jeg var i en frygtelig Urolighed herover; da vi kom tilbage fra Gudstjenesten forestillede Kongen ham for Dronningen, men hun vendte ham Ryggen, uden at sige et eneste Ord til ham. Strax derpaa lod hun hente Grev Finck og min Broder, for at raadslaae om hvad der ved denne Sag var at gjøre, og man blev enig om, at hun maatte lade gjøre Hertugen Forestillinger desangaaende. Dette Hverv paatog Grev Finck sig, og da Hertugen havde hørt alle de Grunde, der

bevægede Dronningen og mig til aldrig at give vort Samtykke til denne Forbindelse, overdrog han Greven at lade Dronningen vide, at, saa indtaget han end var af mine Yndigheder, vilde det dog aldrig være faldet ham ind at haabe at blive min Gemal, dersom man ei havde givet ham sikkre Forhaabninger, at dette var mueligt; og da han nu var underrettet om vor Stemning i denne Henseende, forsikkrede han, at han skulde være den første, der fik Kongen til at opgive denne Plan. Han holdt ogsaa virkelig Ord. Kongen blev høiligen forundret over Hertugens Adfærd, og traadte et Øieblik efter Samtalen med ham, ind til min Moder, som han vilde overtale til at være ham behjælpelig med at bringe dette Anliggende istand. Den gamle Trætte oprippedes paa nye. Dronningen græd, og bad ham blot dennegang at give efter, da hun vilde gjøre endnu eet Forsøg i Henseende til England, hvilket Kongen ogsaa indrømmede hende, men paa det Vilkaar, at hvis der intet bestemt Svar blev givet, vilde han ikke længere være deres Nar, men selv raade over sin Datters Haand. „Der skal ellers ingen Raade blive for Deres Datter, lagde han til; og hvad Deres uopdragne Hr. Søn angaaer, da vil jeg ikke tillade ham at ægte en engelsk Prindsesse, der ligesom De, kunde forstyrre min Rolighed ved sine Intriger; han er en dum Dreng, som jeg skal

give Stokkeprygl, istedet for en Kone — men jeg skal nok lære ham at lystre; Forandrer han ikke sin Opførsel, saa, Fanden annamme mig, om jeg ikke skal behandle ham paa en Maade, som han mindst venter." Efter at have udstødt flere saadanne fornærmelige Udtryk mod min Broder, gik han endelig bort; og nu aabenbarede Dronningen os sine Hensigter. Det blev nu besluttet, at min Broder skulde skrive til den engelske Dronning, og love at ville ægte hendes Datter, saasnart Ægteskabet mellem mig og Prindsen af Wallis kom istand; thi dette ansaae Dronningen, min Moder, som det sikkreste Middel til at see dette sit Ønske opfyldt. Min Broder var villig til at efterkomme hendes Befaling, og skrev nu et hemmeligt Brev, som blev givet den engelske Minister at besørge, og et andet, som blev foreviist Kongen, og afsendt med Posten. — Hertugen af Weissenfeld befriede os kort efter for sin besværlige Nærværelse; men vi vare dog intet mindre end rolige.

Seckendorf og Grumkow havde altid Kongen imellem sig, og forledede ham ofte til Sviir. Engang, da de saaledes sad i et Drikkelag, blev der bragt et stort Bæger, dannet i Form af en Mørser, hvormed Kongen af Polen havde gjort min Fader en Foræring. Den havde ophævet Arbeide, var af Sølv, forgyldt, og inden i den var et andet Bæger af samme Materie; dens

Laag var af Guld i Form af en Bombe, og besat med Ædelstene. I Rusen tømte Selskabet flere Gange disse Pokaler, og imidlertid listede min Broder sig hen til Kongen, og omfavnede ham gjentagne Gange. Seckendorf vilde forhindre ham deri, men han stødte ham med Magt bort, vedblev at overøse sin Fader med Kjærtegn, og forsikkrede ham om, at han elskede ham inderligen høit, at han var overbeviist om hans gode Sindelag, og at han vidste, at den Unaade, han hver Dag saa haardelig lod ham føle, blot var Følgen af visse slettænkende Menneskers Raad, der vilde drage Fordeel af at vække Splid i Familien; han vilde, lagde han til, altid elske ham, som Fader, bære Ærbødighed for ham, som Konge, og være ham lydig og hengiven hele sit Liv igjennem. Den hæftige Ytring af min Broders Kjærlighed virkede stærkt paa Kongen, og gjorde at han en 14 Dages Tid behandlede ham bedre; men paa dette korte Havblik fulgte et voldsomt Uveir, og min Broder blev igjen paa det haardeste mishandlet af sin Fader. Intet blev ham tilladt, hvorved han kunde opmuntres; Musik, Læsning, de skjønne Konster — Alt blev ham forbudt at give sig af med; Ingen vovede at tale med ham, og det var med Nød og neppe at han fik Tilladelse til at besøge Dronningen, saa at han førte det sørgeligste Liv, man kan tænke sig. Vel stjal han sig hem-

melig til at dyrke Videnskaberne, tvertimod Fade-derens Villie, og gjorde betydelige Fremskridt deri; men den Tvang og Eensomhed, hvori han levede, gjorde at han forfaldt til Udsvævelser. Hans Hovmestere understode sig ikke at følge ham, og han unddrog sig saaledes efterhaanden ganske deres Opsigt. En af Kongens Pager, ved Navn Keith, gik ham tilhaande ved hans Udskeielser. Dette unge Menneske havde vidst at tilsnige sig hans Fortrolighed i saa høi Grad, at han intet dulgte for ham, og elskede ham meget høit. Jeg vidste ikke det ringeste af min Broders frie Levemaade at sige, men hans fortrolige Omgang med Pagen blev jeg snart vaer, og dadlede ham flere Gange derfor, da jeg forestillede ham, hvor lidet passende dette Selskab var for ham. Men han undskyldte sig altid med, at dette Menneske var den, der gav ham Underretning om hvad der foregik, og at han mere end een Gang havde sparet sig stor Fortræd, ved at faae Nys om hvad der angik ham. Imid-lertid satte ogsaa mine egne Anliggender mig i en ikke liden Urolighed; og min Skjæbne var nu nær ved at blive afgjort. Ved sine smukke Sam-taler forsøgte Dronningen end mere den Modbydelig-hed jeg stedse havde følt for Prindsen af Wallis, da hun hver Dag udkastede for mig et Malerie af ham, der ingenlunde behagede mig. Hun fortalte mig, at Prindsen vel ikke var noget stort Genie,

men at han derimod havde et ret godt Gemyt, og hvad det Udvortes angik rigtig nok var langt mere hæslig end smuk. Naar jeg vilde være saa høflig, meente hun, at see igjennem Fingre med hans Liderlighed, vilde jeg kunne ganske beherske ham, og efter hans Faders Død regjere istedet for ham.

Dronningen kjendte kun lidet til min Tænkemaade, ellers vilde det neppe faldet hende ind, at tale saaledes. En Mand, som den hun skildrede mig der, vilde have været meget passende for hende; men de Forestillinger jeg gjorde mig om et lykkeligt Ægteskab, vare aldeles forskjellige fra hendes. Gjensidig Agtelse og Ømhed ansaae jeg som nødvendige Betingelser for at leve fornøiet med en Mand, og jeg var af den Mening, at sand Kjerlighed kan man ikke dele mellem flere. En Mand, der holder Maitresser, skjænker disse lidt efter lidt sin Tilbøielighed, og denne berøves saaledes det Menneske, der burde besidde den alene; og hvorledes skulde jeg vel kunne have Agtelse for en Gemal, der ganske lod sig styre af Andre, og forsømte de Pligter, han skylder Land og Folk, for at overgive sig til utilladelige Forlystelser! Jeg ønskede mig en sand Ven, som jeg kunde skjænke mit Hjerte og min hele Fortrolighed, som jeg havde Agtelse for, og som vilde gjøre mig lykkelig, ligesom jeg vilde bidrage alt til hans

Lykfaligheb. At dette ikke kunde blive Tilfældet, dersom jeg ægtede Prindsen af Wallis, indsaae jeg godt, da han ingen af de Egenskaber besad, som jeg fordrede; og paa den anden Side vilde dette endnu mindre finde Sted med Hertugen af Weissenfeld. Han var 43 Aar gammel, og jeg 19; han havde et ubehageligt Udvortes, og uagtet han ikke manglede god Levemaade, var han dog i det private Liv brutal, og desuden udsvævende i høi Grad. Man kan heraf slutte sig til min sørgelige Forfatning; Kun min Hovmesterinde kjendte min sande Tænkemaade, og hende alene torde jeg meddele mine Følelser.

Dronningen gjorde os ved sin Stolthed fuldkommen ulykkelige. Grumkow havde i Berlin kjøbt sig et meget smukt Huus for de Penge, den østerrigske Keiser havde givet ham. Han bad nu Dronningen om at forære ham sit Portrait, der, som han udtrykte sig, vilde blive den skjønneste Prydelse for Huset, hvori der for Resten fandtes megen Pragt. Dronningen tilstod ham hvad han forlangte, og lod den berømte Maler Pene, der just arbeidede paa hendes Portrait for Dronningen af Danmark, sige, at han skulde tage en Copie deraf til Grumkow, da hun ei forærede Originalerne til andre, end til Fyrstinder. En Dag kom Ministeren til min Moder, og bevidnede hende sin Taknemmelighed for det smukke Malerie, som

han erklærede for det bedste af Kunstnerens Arbeider. Dronningen spurgte forundret, om han da af en Feiltagelse havde faaet Originalen, hvortil Grumkow svarede, at da han havde et Originalportrait af Kongen, var det billigt, at han ogsaa havde Dronningens. Hun lod ham da vide, at det var imod hendes Villie, og da han greb hendes Haand, for at holde hende tilbage, i det hun vilde vende ham Ryggen, og bede hende indstændigen om at tillade ham at beholde det, afslog hun det i høist fornærmelige Udtryk, og gik bort, og lod ham staae. Dette fortalte hun kort efter til Grev Finck, der blev glad over at faae en god Leilighed til at spille ham et Puds, og ophidsede hende til at tugte ham for hans Uforskammenhed. Det blev da besluttet, at hun skulde sende nogle af sine Betjente hen til Grumkow, for at fordre Maleriet tilbage, og tillige sige ham, at han hverken fik Originalen eller Copien, hvis han ikke forbedrede sin Opførsel, og viste hende den skyldige Ærbødighed. Dette Forsæt blev ogsaa virkelig iværksat; men Grumkow, der formodentlig var bleven underrettet af Ramen om hvad man havde i Sinde med ham, svarede Betjenterne, der kom og med en spottende Mine forlangte Portraitet, at de maatte gjerne tage det, da han havde saamange store Fyrsters Billeder, at han let kunde trøste sig over Tabet af Dronningens.

Men denne tilsyneladende Rolighed uagtet, undlod han dog ikke, paa den meest ondskabsfulde Maade at fortælle Kongen, hvorledes han var bleven kræn-ket; og hverken han eller hans Familie satte siden den Tid deres Fod i Dronningens Værelser. Han talte paa den meest uforskammede Maade om hen-de, og hans giftige Tunge anvendte al sin Velta-lenhed, for at gjøre hende latterlig; vel havde det været for hende, om han havde ladet det blive der-ved, men han hævnede sig snart efter ogsaa i Gjerningen.

Svaret fra England udeblev imidlertid saa-længe, at det vakte hæftig Bekymring hos Dron-ningen, der hver Dag havde hemmelige Sammen-menkomster med den engelske Minister, Bourg-vai, desangaaende. Endelig kom efter fire Ugers Forløb disse saa længselfuldt ventede Breve, men — Synet af Medusas Hoved vilde ikke have bragt Dronningen til at stivne saaledes af Forfærdelse, som disse Skrivelser. Hun besluttede ikke at vise Kongen dem, men da han efter et Par Dages For-løb kom til hende og forlangte at see dem, kunde hun ikke undgaae det. De indeholdt intet uden tomme Løfter og allehaande Udflugter, og da Kon-gen havde læst dem, gik han forbittret ud af Va-relset. Strax lod han Grumkow kalde, og hav-de i to Timer en hemmelig Samtale med ham; hvorpaa han kom tilbage til Dronningen med en

oprømt Mine, talte ikke mere om den hele Sag, og behandlede os med Venlighed. Min Moder lod sig blende heraf, og meente, at alt vilde gaae godt; men jeg kjendte min Fader for godt til ikke at frygte mere af hans forstilte Rolighed, end af hans Opfarenhed.

Kort derpaa blev Dronningen paa en hemmelighedsfuld Maade underrettet om, at Prindsen af Wallis vilde om et Par Uger forlade Hannover, og, uden sin Faders Vidende, begive sig til Berlin, for at ægte mig, saafremt det var Kongen af Preussens og min Moders alvorlige Ønske, at dette skulde skee. Otte Dage derefter ankom Kongen, der havde faaet det at vide, til Berlin, for at modtage Prindsen, hvis Komme man med Længsel saae imøde. Men — en Stafette kom uventet fra Hannover, med den Efterretning, at Prindsen havde maattet ufortøvet tiltræde Tilbagereisen til England, istedet for at gaae til Berlin. Hermed hang det saaledes sammen. Den engelske Nation ønskede inderligen at Prindsen af Wallis skulde komme tilbage til sit tilkommende Rige; de havde flere Gange anmodet Kongen om at dette maatte skee, men havde aldrig faaet noget fyldestgjørende Svar, da denne virkelig ikke ønskede sin Søns Tilbagekomst til England, hvorved han frygtede der vilde opkomme Partier til Skade for ham selv. Imidlertid indsaae han nok, at han ikke længe

vilde kunne opholde Nationen med tomme Løfter, og skrev derfor hemmelig til sin Søn, at han skulde reise til Berlin og gifte sig med mig. Kongen vilde nemlig have et godt Paaskud til at lade som om han var vred paa Prindsen, for at kunne lade ham blive i Hannover, uden at Nationen dog skulde faae Grund til at beklage sig derover. Men den hele Plan mislykkedes; thi i sin Glæde kunde ikke min Moder lade være at aabenbare det hele for Bourguai, der ikke var underrettet om dette Forehavende, og derfor var nødt til, saa ondt det end gjorde ham for Dronningens Skyld, officielt at tilmelde sit Hof Prindsens hemmelige Forehavende. Kongen af England kunde nu ikke andet end strax tilbagekalde sin Søn, og saaledes opfylde sit Folks Forlangende. Denne Tildragelse forøgede end mere min Faders ugunstige Sindelag mod den engelske Monark, og han besluttede nu aldeles ikke at skaane ham, dersom man ikke for Alvor bragte Giftermaalet i Stand, hvormed han saalænge var bleven drillet.

Nogen Tid derefter fulgte vi ham til Potsdam, hvor han blev heftig syg af Podagra. Smerterne, som denne foraarsagede ham, i Forening med Ærgrelsen over at see sig narret i sine Forventninger, satte ham i et utaaleligt Lune. Pinen i Skjærtsilden kan ikke være større, end den han foraarsagede os i denne Sygdom. Klokken

ni om Morgenen maatte vi indfinde os i hans Værelse, hvor vi spiste, og fik ikke Tilladelse til at forlade ham. Hele Dagen tilbragte han med at skjælde mig og min Broder Huden fuld; mig kaldte han „en engelsk Canaille," og min Broder, „Slyngelen Fritz." Han tvang os til at spise og drikke Ting, som vi havde saadan Modbydelighed for, at det var os umueligt andet end at kaste det op igjen; og hver Dag mødte der en eller anden sørgelig Hændelse. Kongen var for utaalmodig til at kunne holde sig i Sengen, og lod sig derfor kjøre omkring paa hele Slottet i en Stoel med Hjul under; i hver Haand havde han en Krykke, hvorpaa han støttede sig. Denne hans Triumphvogn maatte vi ledsage, som ulykkelige Fanger, der skal hen at høre deres Dom.

En Morgen, da vi kom, for at gjøre ham vor Opvartning, viste han os bort igjen. „Gaae, sagde han til Dronningen, gaae Fanden i Vold med alle Deres uopdragne Unger; jeg vil være ene!" Hun vilde svare, men han befalede hende at holde Mund, og at lade Taffelet dække i hendes Værelse. Dronningen blev meget urolig herover; men glade bleve vi, baade min Broder og jeg, thi den ufordøielige Spise gjorde, at vi saae ud som et Par mavre Skindmære. Neppe havde vi sat os til Bords, førend Kammertjeneren kom løbende, og raabte, at Kongen vilde qvæle sig; forfærdet skyndte

Dronningen sig ind til ham, og fandt ham med en Snor om Halsen, hvormed han ufeilbarlig vilde være bleven qvalt, hvis hun ikke var kommen ham til Hjælp. Henimod Aften befandt han sig noget bedre, og vi glædede os alle i Haab om at hans Lune skulde blive taaleligere; men det forandredes ikke. Ved Bordet fortalte han Dronningen, at han havde faaet Brev fra Anspach, der meldte ham at den unge Markgreve vilde i Mai Maaned komme til Berlin, for at holde Bryllup med min Søster. Han spurgte denne, om han gjorde hende en Glæde ved at tillade dette, og bad hende fortælle ham, hvorledes hun vilde indrette sit Huusvæsen, naar hun var bleven gift. Min Søster havde gjort det til en Vane, at sige reent ud sin Mening, og han pleiede ikke at tage hende det ilde op. Med sin sædvanlige Frimodighed svarede hun ham, at hun vilde altid have et godt besat Bord, bedre end hans var; og fik hun Børn, vilde hun ikke pine og plage dem, som han, eller tvinge dem til at spise Ting, de ikke kunde taale. Kongen spurgte hende da, hvad hun vilde sige dermed, og hvad der var at udsætte paa hans Bord. „Hvad der er at udsætte derpaa?" svarede hun, „ikke andet, end at der ikke er saa meget at man kan spise sig mæt, og at det lidet, der er, bestaaer i grove Bælgfrugter, som vi ikke kan udstaae!" Allerede hendes første Svar havde gjort

Kongen vred, og det sidste gjorde ham rasende opbragt; men al hans Harme gik ud over min Broder og mig. Han vilde kaste en Tallerken i Hovedet paa min Broder, men denne undveeg lykkeligviis Slaget; en anden, som han vilde truffet mig med, ramte ikke heller. En Strøm af de værste Skjældsord fulgte paa disse Angreb; han vendte sig til Dronningen, og bebreidede hende, at hun opdrog sine Børn saa slet, og fortalte min Broder Historien om Tyven, der, idet han skulde klynges op, bed sin Moder i Øret, med de Ord, at han behandlede hende saaledes, fordi hun ikke havde sørget bedre for hans Opdragelse. „Det kan du tage dig af!" lagde han til, stedse henvendende sig til min Broder, og da denne intet svarede ham, blev han ved at overfuse os med Skjældsord og Bebreidelser, saalænge til han ikke kunde tale mere. Vi stode op fra Bordet, og da vi maatte gaae ham forbi, løftede han Krykken i Veiret for at slaae mig, men jeg undveeg lykkelig, da han ellers havde dræbt mig. Endnu en Stund forfulgte han mig paa sin Stoel; men de, der trak ham, gave mig Leilighed til at undflye til Dronningens Værelse, der var temmelig langt borte. Jeg rystede saaledes af Skræk, at jeg ikke kunde staae paa mine Been, men segnede om paa en Stoel. Dronningen, der var fulgt strax efter mig, gjorde Alt, for at bringe mig til Rolighed

igjen, og overtale mig til at gaae tilbage til Kongen; men Krykken og Talerkenerne havde sat saadan en Skræk i mig, at hun havde megen Umage med at faae mig bevæget dertil. Da vi nu en liden Stund efter kom ind til ham, fandt vi ham ganske rolig i Samtale med sine Officerer.

Jeg følte mig strax efter meget svag, og faldt af en Besvimelse i en anden. Den følgende Morgen lod jeg mig undskylde hos Dronningen, da jeg var stærkt udslaaet i Ansigtet og paa Brystet, men jeg fik Befaling at indfinde mig alligevel. Man maatte da saagodtsom bære mig til hende, og jeg blev derpaa slæbt ind til Kongen. Da han blev vaer at jeg saae ilde ud, fyldte han et stort Bæger med gammel, meget stærk Rhinskviin, og nødte mig til at tømme det; strax derpaa blev jeg saa slet, at jeg maatte bringes tilbage til mit Værelse, hvor jeg blev betagen af en voldsom Feber. Jeg phantaserede stærkt, og naar jeg af og til var mine Sandser mægtig, ønskede jeg mig Døden, da jeg dog, skjøndt uskyldig, var Aarsag til al den Splid og Uenighed, der herskede ved Hoffet. I 24 Timer svævede jeg mellem Liv og Død, og det viste sig, at jeg havde Smaakopperne; men min Fader lod ikke engang spørge til mig, og Holzendorf, hans Livlæge, der kom til mig, sagde mig i Kongens Navn mange haarde Ting, ja lagde endogsaa Adskilligt til i sit eget. Jeg

maatte ligge i et uhyre koldt Værelse, og den Kjødsuppe jeg fik, bestod ikke af andet, end af Vand og Salt; da der blev klaget herover, svarede man, at Kongen havde sagt den var god nok til mig. Efter mange Lidelser kom jeg mig endelig igjen.

Paa denne Tid kom Hr. de Bremer til Potsdam, for, i Markgreven af Anspachs Navn, at overlevere min Søsters Forlovelsesring; dette skede uden ringeste Høitidelighed. Kongen var nu kommen sig af sin Podagra, og han var derfor ogsaa i bedre Lune end før; jeg var den Eneste, han yttrede Uvillie imod. Holzendorf kom af og til i Kongens Navn, til mig, men kun for at sige mig Ubehageligheder fra ham; og han vidste stedse at indklæde de Complimenter, man sendte ham med til mig, i de meest bidende Udtryk. Denne Person var et af Grumkows Kreature, og saa yndet af min Fader, at alle bøiede sig i Støvet for ham; men denne sin Indflydelse betjente han sig af, kun til at afstedkomme Ulykker. Kongen begyndte nu at behandle min Broder noget mindre haardt, hvortil Seckendorf og Grumkow vare Aarsag, thi af disse lod han sig nu ganske og aldeles lede og styre. Dronningens Planer vare dem ikke ubekjendte, de vidste, at hun endnu stedse fortsatte den hemmelige Forbindelse med det engelske Hof, og at Kronprindsen havde

skrevet et hemmeligt Brev til den engelske Dronning. De lagde derfor en afskyelig Plan til at forhindre Fornyelsen af det forhenværende gode Forhold mellem Kongerne; og denne Plan bestod deri: at de vilde sætte Splid i den preussiske Kongefamilie, og tvinge min Broder, ved hans Faders haarde Adfærd imod ham, til at gribe til en eller anden voldsom Forholdsregel, hvorved de vilde faae baade ham og mig ganske i deres Magt. Greve Finck var dem en Hindring heri. Min Broder havde megen Agtelse for ham, og hans Stilling, som Hovmester, gav ham saamegen Indflydelse hos denne, at han kunde hindre ham fra Foretagender, der vare ham til Skade. De forestillede derfor Kongen, at da min Broder nu var 18 Aar gammel, behovede han ingen Hovmester meer, og ved at bortfjerne Finck, vilde Kongen gjøre Ende paa alle Dronningens Kabaler, da det var ham alene, der ledede dem. Deres Forslag blev optaget med Bifald. Begge Hovmestrene fik en meget ærefuld Afsked, beholdt en betydelig Pension hver, og maatte afgaae til deres militære Poster. Istedet for dem blev der ansat to Officerer hos min Broder, som Selskabscavalerer; den ene af dem, Oberst Rochow, var et meget retskaffent Menneske, men havde ikke synderlig stor Forstand; den anden, Major Kaiserling, var ogsaa en ret brav Mand, men ubesindig og sladder-

agtig; han vilde agere Genie, men hans Hoved var kun et uordentligt Bibliothek. Min Broder yndede dem begge, men da Kaiserling var yngre og mere udsvævende, end den anden, blev han denne foretrukken. Hver Eftermiddag tilbragte min kjære Broder hos mig, og da læste og skrev vi sammen, og gjorde alt for at danne vor Aand. Jeg kan ikke nægte, at vore Skriverier undertiden faldt noget i det Satiriske, hvorved Næsten just ikke blev sparet. Saaledes erindrer jeg, at da vi havde læst Scarons comiske Roman, anvendte vi denne paa alle de Personer, der hørte til det keiserlige Partie. Grumkow kaldte vi Laracyne, Seckendorf Larapiniere, Markgreven af Schwedt Saldagne, og Kongen Ragotin. Jeg nægter ikke, at det var Uret af os, at drive saaledes Spot med vor Fader, men deels havde vi ikke tænkt paa at udsprede sligt, og deels var ogsaa Dronningen Skyld deri; thi da vi viste hende disse vore smukke Satirer, opmuntrede hun os til at fortsætte dem, istedet for at hun burde irretteſat os derfor. Madame Kamken blev heller ikke skaanet, endskjøndt vi bare megen Agtelse for hende; da hun var meget fer, og havde Lighed med Madame Bouvillon, gave vi hende dette Navn. Flere Gange havde vi vort Spøg hermed, naar hun hørte derpaa, saa at hun blev nysgjerrig efter at vide, hvem denne berømte Ma-

dame Bouvillon var, som der blev talt saameget om. Min Broder indbildte hende da, at hun var Camerera major (øverste Kammerfrue) hos Dronningen af Spanien; og da der nu en Dag ved Apartementet blev talt om det spanske Hof, fik hun det Indfald at fortælle, at den spanske Dronnings øverste Kammerfrue stedse maatte være af Familien Bouvillon. Man kunde ikke bare sig for at lee derover, og da hun mærkede hun havde sagt en Dumhed, og siden fik at vide, hvad hiint Navn havde at betyde, blev hun meget opbragt paa mig; dog fik jeg hende snart god igjen.

Da nu Tiden nærmede sig til Markgreven af Anspachs Ankomst, og denne endnu ikke havde havt Børnekopperne, besluttede Kongen og Dronningen, at jeg skulde reise tilbage til Berlin. Men først maatte jeg fremstille mig for min Fader, der modtog mig som sædvanlig, det vil sige meget slet, og sagde mig mange haarde Ting; da Dronningen frygtede for han skulde drive det forvidt, afkortede hun Besøget saameget hun kunde. Næste Dag reiste jeg da til Berlin, hvor jeg fandt Grevinde Amalie forlovet med Statsminister Viereck; og et Par Dage derpaa ankom ogsaa Kongen og Dronningen til Hovedstaden, hvor min Søsters Bryllup blev høitideligholdt. Hun reiste nogle Dage derefter, og jeg fik Tilladelse at komme ud af mit Fængsel. Trætten angaaende mit

Giftermaal begyndte nu paa nye, og der gik ingen Dag hen, uden at man kivedes derom. Kongen lod min Broder og mig sulte, for saavidt det stod til ham. Han skar selv for ved Bordet, og forgede for alle de øvrige, undtagen for os, og naar der undertiden blev Noget levnet paa et Fad, spyttede han i det, for at hindre os fra at spise deraf. Men istedet for Mad fik jeg, til Erstatning, Skjældsord og Bebreidelser, og dem maatte jeg høre paa, skjøndt det hele Hof var tilstede. Kongens Forbittrelse mod mig og min Broder gik saavidt, at han forbød os endogsaa at komme for sine Øine, undtagen ved Taffelet. Dronningen lod os da hemmeligen komme til sig, naar min Fader var paa Jagt, og udstillede Vagter til alle Sider, for at faae at vide naar han kom, og have Tid til at sende os bort. Disse Folks Uforsigtighed var Skyld i at Kongen engang nær havde truffet os hos hende. Paa hendes Værelse var der ikke mere end een Dør, og Kongen kom saa pludselig, at det blev os umueligt at slippe ud. Frygten gav os Aandsnærværelse. Min Broder skjulte sig i en Niche, hvor et vist Møbel stod, og jeg krøb ind under Dronningens Seng, der var saa lav, at jeg laae i en meget ubequem Stilling under den. Neppe havde vi lykkeligen skjult os i vore Smuthuller, førend Kongen traadte ind; han var træt af Jagten, faldt i Søvn, og blev

saaledes liggende i hele to Timer. Jeg kunde neppe trække min Aande under Sengen, og maatte af og til stikke Hovedet frem, for at drage Luft; Havde nogen seet dette Optrin, kunde han vel neppe have baret sig for at lee. Endelig gik min Fader bort, og vi bleve befriede fra vor høist ubequemme Stilling. Maaskee vil man finde det forunderligt, at vi intet Forsøg gjorde paa at forlige os med min Fader; men Dronningen, med hvem jeg flere Gange talte derom, forbød os det udtrykkeligen, og spaaede mig at Kongen ikke vilde tage mig til Naade igjen, saafremt jeg ikke vilde ægte Hertugen af Weissenfels eller Markgreven af Schwedt. Denne Grund var saa gyldig, at jeg ikke kunde indvende noget derimod.

Paa dette Uveir fulgte nogle rolige Dage, da Kongen reiste til Libnow, en liden Bye i Saxen, for at have en Sammenkomst med den polske Konge. Seckendorf og Grumkow fulgte ham derhen, og overtalte ham til at give Hertugen af Weissenfels et formeligt Ægteskabslofte i Henseende til mig. Paa Hjemreisen opholdt han sig nogle Dage paa et Slot, der tilhørte Hertugen, og blev der beværtet med fortræffelig ungersk Viin, der ikke bidrog lidet til at forøge hans Venskab for min bestemte Brudgom. Imidlertid holdt han alt dette saa hemmeligt, at vi ikke erfarede noget derom, førend længe efter.

Ved hans Hjemkomst begyndte den stette Behandling igjen, og han saae aldrig min Broder, uden at true ham med Stokken. Denne sagde til mig, at han vilde taale alt af Kongen, undtagen Prygl; men kom det saavidt, var det hans faste Forsæt at befrie sig fra saadan Behandling ved Flugten. Pagen Keith var bleven ansat, som Officeer, ved et Regiment i Cleve, hvilket glædede mig meget, da jeg haabede at min Broder vilde begynde at føre et mere ordentligt Liv, naar han var borte; men jeg bedrog mig i denne min Forventning, thi en endnu farligere Yndling indtog hiins Plads, nemlig et ungt Menneske ved Navn Katt, der var Kaptain i Garden. Han havde været bestemt til Civiltjenesten, men da Kongen ikke yndede andre, end Militære, fik hans Fader ham ansat som Officeer; dog fortsatte han ikke destomindre sine begyndte Studeringer. Han havde megen Forstand, hvilket var en Sjeldenhed at finde i Berlin; men han var Fritænker i høi Grad, og desuden meget udsvævende, ærgjærrig og letsindig. Hans Udvortes var ikke behageligt. At en saadan Favorit ikke vilde bringe min Broder tilbage fra hans Udskeielser, indsaae jeg let; og snart indtraf en sørgelig Hændelse, der bragte mig til at skjælve for ham.

En Dag fik Dronningen hemmelig et Brev fra min Broder af følgende Indhold: „Jeg er i

den største Fortvivlelse. Endelig er det skeet, som jeg stedse havde ventet mig. Kongen har aldeles glemt at jeg er hans Søn, og har mishandlet mig paa den meest nedværdigende Maade. Jeg traadte i Morges ind i hans Kabinet, som jeg pleiede; men ikke saasnart fik han Øie paa mig, før han greb mig i Halskraven, og pryglede mig ubarmhjertig med sit Spanskrør. Forgjæves søgte jeg at afværge det, thi han var ude af sig selv af Vrede, og hørte ikke op med at slaae, førend han var bleven saa træt, at han ikke kunde mere. Jeg er nu bragt til det Yderste; jeg har formegen Ærefølelse til at taale en saadan Mishandling længer, og jeg har besluttet at gjøre Ende derpaa, hvad Middel jeg saa end skal bruge."

Baade Dronningen og jeg bleve hæftigen forskrækkede over dette Brev, men allermeest jeg, der vidste, at det Middel han vilde gribe til, var Flugten. Jeg benyttede mig derfor af Leiligheden, da jeg saae min Moders Bekymring, til at forestille hende, at hun burde opgive Planen om min Forbindelse med det engelske Kongehuus. Jeg gjorde hende opmærksom paa, hvorvidt Kongen kunde være istand til at drive sin Forbittrelse imod min Broder og mig; og da een af os maatte falde som Offer for Grumkows og Seckendorfs Ræenker, vilde jeg heller være det, end at Loddet skulde træffe ham, og derfor bestemme mig til at ægte

Hertugen af Weissenfels, uagtet jeg indsaae, at jeg derved vilde blive det ulykkeligste Menneske af Verden. Disse mine Forestillinger satte hende i den hæftigste Forbittrelse. Hun truede mig med sin moderlige Forbandelse, hvis jeg nogensinde kunde være istand dertil, og med aldrig at ville erkjende mig for sin Datter, eller see mig mere for sine Øine. Hun kom ved disse Ord i saa hæftig en Sindsbevægelse, at jeg blev bange for hende, og jeg søgte at berolige hende ved at love, aldrig at foretage mig noget i denne Sag, som kunde volde hende Ærgrelse.

Froken Bülow, første Æresdame hos Dronningen, var, efter Grevinde Amalies Giftermaal bleven hendes Yndling. Hun var en god og tjenstagtig Pige, der ei ønskede at skade Nogen, men hun manglede fiin Følelse, og var hengiven til Intriger. Af hende betjente Dronningen sig, for at faae at vide hvad der foregik hos Bourguai og Kniphausen. Denne var første Kabinetsminister, en meget talentfuld og dannet Embedsmand, og Grumkows svorne Fiende. Ham lod Dronningen underrette om min Broders Brev, og spørge om, hvad han raadede hende at gjøre, for at forebygge Kongens voldsomme Adfærd. Kniphausen var ved Froken Bülow underrettet om Ramens hele Fremgangsmaade; han vidste at denne stod i nøie Forbindelse med Kongens Yndling, Eversmann, og at Dronningens

Fortrolighed til dette Fruentimmer var den oprindelige Aarsag til al vor Ulykke, da det var hende, som ved sine falske Beretninger ophidsede Kongen mod mig og min Broder. Han troede derfor, at man burde søge at vinde disse to Mennesker, hvad det end skulde koste; imidlertid nævnede han for Dronningen ingen Anden end Eversmann, da hendes Fortrolighed til Ramen gjorde det farligt, at nævne denne, som forrædersk imod hende, hvilket hun sikkert ikke vilde have troet. Det blev nu altsaa besluttet at tilstille Eversmann en Sum Penge, for at lokke ham over paa Dronningens Partie. Han fik ogsaa virkelig en stor Sum, og man lovede ham desuden Guld og grønne Skove; men da han vel havde faaet Pengene, aabenbarede han det Hele for Kongen, og drillede Dronningen ved en forstilt Fortrolighed. Denne Fremgangsmaade bragte Kongens Vrede til det høieste; han troede sig forraadt, siden man allerede vilde bestikke dem, der vare om ham, og vi ville faae at see Virkningen heraf i det følgende Aar.

(Fortsættes i næste Hefte.)

Den hvide og røde Rose.

Af F. Kind.

Man vente ikke her, som maaskee den historiekyndige Læser vil slutte af Titlen, en Skildring af fjerntliggende Tider, om italienske Feider og Ødelæggelser. Kjærlighedens Blomster, hvis skyldfrie Billede — underligt nok! — tilligemed den rene Lilie *), engang maatte tjene langvarigt Had og umættelig Hævngjerrighed til Banner, fremkomme i denne Fortælling som et Billede paa den sjeldneste, men inderligste Forening. Maatte blot dette Malerie, der her bliver ført for Lyset fra et ædelt tydsk Huses Geheimarchiv, skjøndt med forandrede Navne, kunne glæde sig ved saadanne Betragtere, der ikke uskaansomt domme om Venskab og Kjær-

*) Gibelinerne (i det 13de Aarhundrede) førte, som bekjendt hvide, Guelferne røde Lilier, Huset York (i det 15de Aarhundrede) en hvid, og Huset Lancoster en rød Rose, i Vaabnet.

ligheb, selv i deres meest lidenskabelige Udskeielser, og — ikke sige til Solblomsten: Vend dig om!

Arvegreve Eduard af Scharfenecks Forældre vare tidligen døde, og han selv opdraget i Huset hos sin Formynder og Beslægtede, Minister von Hainau, hvis Embede fængslede ham til Residensen. Kort førend den unge Greve blev myndig og modtog Bestyrelsen af sine vidtløftige Eiendomme, formælede han sig med Grevinde Isidore von Lindenkrone, en fortryllende Blondine med meget levende sorte Øine, som hidindtil havde været Hofdame.

Strax efter at have indgaaet denne Forbindelse og tiltraadt sine Godser, fattede Greven den Beslutning, at besee det ene efter det andet, saavel for selv at faae nøiere Kundskab om Alt, som og for at fremstille sig og sin Gemalinde for sine Undersaatter.

Allerede i Hovedstaden havde Isidore flere Gange seet et Portrait af Edvards Fader. Denne havde ikke alene været meget elsket ved Hoffet, men ogsaa Oberst for et Kyraseer Regiment, og var i sit eet og tredivte Aar ærefuld faldet paa Valpladsen. Erkjendelse af hans Fortjenester og Familiestolthed havde derfor foranlediget mange Copier af hans Portrait. Ogsaa paa de nærmest liggende og derfor først besøgte Godser fandtes Copier deraf, men intetsteds hans Gemalindes Por-

trait; en Omstændighed, som, forenet med den Overbeviisning, at Edvards Fader maatte have været en af de skjønneste og meest aandrige Mænd, i høi Grad opvakte Isidores Ønske, ogsaa at gjøre sig en Forestilling om sin Mands Moder.

Da man just vilde til at reise fra et af disse Godser til det nærmest liggende, fik Greven et Bønskrift fra Opsynsmanden over hans længst bortliggende Slot, som allerede havde været hans Bedstefaders og Faders Kammertjener, men siden den sidstes Hushofmester, hvori han bad ham dog ikke at opsætte Besøget i Tannenberg længere. Grundene, hvormed den 70ve aarige Valentin understøttede sin Bøn, toge saavel Hensyn til Undersaatternes Lyst til at lære deres unge Herskab at kjende, som paa hans egen Længsel, for, som som han skrev paa sin fromme og trohjertige Maade, at kunne udraabe med Simeon: „Herre, nu lade Du Din Tjener drage bort i Fred!"

„Ja!" — udbrød Grev Edvard fyrigt, da han havde læst Brevet — „ja, Isidore! den Gamle har Ret! Der ville vi ufortøvet hen! det svæver ogsaa for mig som en Drøm, at jeg har tilbragt mine første Barndoms Aar i Tannenberg, og findes min Moders Portrait nogetsteds, saa er det der."

Isidore bestormede nu sin Mand med de ømmeste Bønner, dog strax at udføre sin Beslutning,

og den troe Valentin fik derfor med sit eget Bud den glædelige Anviisning, snareſt muligt at sætte alt i Stand til at modtage Greven og hans Gemalinde.

Slottet Tannenberg ligger, som allerede Navnet antyder, dybt inde mellem Klipper og Dale, bevoxede med høie Naaletræer. Ikke alene dets gothiske Bygningsmaade, men ogsaa dets aldrig fornyede mørke Anstrøg betegner det som Familiens Stammeborg. Jo mere de Reisende efter nogle Dages Forløb nærmede sig til dette deres Forfædres ærværdige Sæde, desto mere bekjendt og fortrolig forekom Egnen den unge Mand, med desto kjærligere Tryllerie trængte sig alle Anskuelser til hans Hjerte. De Udraab, der strømmede fra ham herover, bidroge ikke lidet til ogsaa at forøge hans Kones Utaalmodighed.

Saa behagelige og velgjørende for begges Hjerter de Glædesyttringer end vare, hvormed deres Undersaatter søgte at forskjønne deres Ankomst; saa venligt Synet af de dem imøde kommende Børn, Ynglinge og Jomfruer, alle bekrandsede med Blomster, og de Gamle i deres eiendommelige Landdragt, end maatte være: saa ønskede dog altid de Reisende hemmeligt, at disse Festligheder snart maatte være forbi. Kun deres Anførers ærværdige Skikkelse, den gamle Valentin, der ved den festligt udpyntede Æreport, efter lang Tid atter

for første Gang viste sig i sin pænt vedligeholdte mørkebrune Høitidsdragt, var istand til at tiltrække sig Grevens Opmærksomhed for nogen længere Tid.

Den graahærdede Tjener vilde, alle Befalinger og Bønner uagtet, paa ingen Maade bedække sit næsten skaldede sølvgraae Hoved med den sorte Fløiels Hue, førend han havde kysset sin unge Herres og hans saa huldrige Gemalindes Haand, og jo længere Edvard betragtede ham fra Fodsaalen til Issen, desto mere troede han, dunkelt at kunne erindre sig hans Ansigtstræk; desto vissere forekom det ham, engang at være bleven baaret paa denne Oldings Arme til en sort, med Voxfakler oplyst Sal. Da nu al Tiltale til den gamle Huushovmester, der holdt strængt paa sin Skyldighed, ikke frugtede, saa besluttede det venlige Ægtepar, ikke at lade det blive ved blot Tiltale fra Vognen, meget mere stege de begge ud, og bleve nu af den allerede skjælvende Gamle, under de efterfølgende Landfolks glade Jubel, under Ynglingenes Glædesskud og Kirkeklokkernes Lyd, høitideligen indført i deres Ahners Borg.

Men neppe vare de ankomne der, førend de kun i Hast, kun af Erkjendtlighed for Valentins Omsorg, nøde noget af de anrettede Forfriskninger, og derpaa opfordrede ham til, i Kraft af sit Embede, at vise dem om i alle Slottets Gemakker.

Allerede havde den af Alder langsomme Huushovmester, der saa klogt tydede mangt et næsten udslettet Skilderie, med saa inderlig Nydelse fremtog mangen kunstig Pokal, mangen skimlet Stambog, mangen Hjelm og Pandser af de gammeldags Skabe, ført dem gjennem en lang Række af høie, vidt gjenlydende Gemakker, uden at deres hemmelige Forventning om et Slags Familie-Gallerie var gaaet i Opfyldelse; da Isidore, som ikke længer kunde tæmme sin Begjærlighed, afbrød Oldingen, der af Glæde stedse blev meer og meer snaksom, med det Spørgsmaal: hvor da de sidst beboede Værelser vare, og om deri ikke fandtes Familieportraiter. Valentin syntes, forhindret ved Døvhed, ikke at have forstaaet hende, og vedblev at vise sine Sjeldenheder. Men, da hun allikevel gjentog sit Spørgsmaal og det høiere, trak han, uden at svare, paa Skuldrene, kastede et betydende Blik paa Greven, og kunde kun ved et lignende Ønske af ham bevæges til at rykke ud med Sproget.

„Nu ja" — sagde han, idet han skjød sin Hue betænksom frem og tilbage — „der findes rigtignok nogle Malerier — i salig Herr Oberstens sædvanlige Dagligstue — Kun vilde jeg — kun veed jeg ikke — salig Herr Obersten førte selv aldrig Nogen ind i den Hjørnestue." —

Hans Forlegenhed og hele den Maade, hvor-

paa han sagde dette, kunde kun tjene til at forme-re det unge Pars Opmærksomhed og Nysgjerrig-hed. Greven yttrede for Valentin halv hemme-ligt, han kunde dog neppe troe, at noget Anstø-deligt, noget ikke Anstændigt — —

„Nei, det ikke! Gud bevare mig, saadan en gammel Tjener, blot for en eneste saadan Tanke! Nei! Salig Hr. Oberſten, saa munter og veldan-net Herre han end var, opførte ſig dog altid som den modeſteſte Cavaleer, og de Malerier, som der ere at see, — o! ikke andet, end Kjærlighed og Fromhed, omendſkjøndt — —" Han taug og løf-tede ſine ſkjælvende Hænder, som til en Bøn.

„Nu, saa sæt kun alle Betænkeligheder tilside, gode Valentin," — sagde Greven paa Iſidores venlige Vink — „hvad overhovedet et godt Men-neske kan see uden Forargelſe, og hvad jeg tør vi-de, kan ogsaa Iſidore erfare!"

Valentin udsøgte blandt mange, paa det tunge Knippe hængende Nøgler nogle, og ſkreed foran gjennem adſkillige Sideværelſer, som, ef-ter de i Eierens Smag udarbeidede Meubler at dømme, vare indrettede i en ſildigere Tid, og det for Damer, som man kunde formode af de mere muntre Udſmykkelſer, venlige Dørſtykker og japanſke Vaſer. Da blev han igjen ſtaaen-de eftertænkſom nogle Øieblikke uden for en Dør, og aabnede den først, efter at han endnu engang

havde bemærket, det var egentlig det saakaldte Oberstværelse.

Det Gemak man nu traadte ind i, var af lige saa anseelig Høide, som de øvrige, og udgjorde tilligemed den dertil stødende Alkove Enden af denne Fløi. Tapeter af mørkegrønt Damask, omgivet af gyldne Lister, bedækkede Væggene. Ved en Vinduespille saae man blandt andre Meubler en smagfuld, endnu ganske vedligeholdt Skrivepult. Bagtil paa Væggen lige overfor hang over en grøn Damaskes Sopha to qvindelige Portraiter i Legemsstørrelse, begge meget forskjellige fra hinanden, og dog begge beundringsværdig skjønne, begge stillede ved Siden af hinanden ligesom til Contrast, og dog ved huld Harmonie saa uendelig tiltrækkende.

Det ene Portrait viste en slank, fast nonneagtigfrom Figur, med mørkebrune, i smukke Fletninger opbundet Haar; med Øine, som syntes at tilhøre en Hellig; Kinder, kun saameget rødmede, som det inderste Bæger af en nys udsprungen hvid Rose, og en Mund, kun til at bede, ikke til at kysse! Tillige var Damen klædt ganske i hvidt Atlask, og havde intet broget paa, undtagen en en Krands af røde Roser.

Just det Modsatte fandtes hos det ved Siden af hængende Portrait. Her syntes en nylig af Bølgerne opstegen Venus at have svævet som

Ideal for Malerens Phantasie. En nydelig, ungdommelig fyldig Vext; guldlokkede, over Skuldre og Barm frit nedbølgende Haar, bekrandsede med Myrter; blaae Øine, fulde af Skjelmskhed og Livfuldhed; blidt rundede, rosenrød blomstrende Kinder; spæde, som en Blomsterknop fremspirende Læber; Smilehullet i Kinden, et Sæde for Livlighed og Amoretter. Tillige var denne frydaandende Hebe ganske klædt i Ungdommens og Kjærlighedens Farver, i rosenrødt Atlask, og de skjønne Øine syntes selv at smile over den ydmyge, hvide Centifolie i Barmen.

Baade Greven og hans Gemalinde kunde neppe mætte deres Blik ved Synet af dette huldе Billede, og sagde kun af og til: „o skjønt! hvor himmelsk!" — og faldt derpaa atter i Tanker, for at gruble over Betydningen af dette Malerie og Grunden til denne sikkerligen ikke tilfældige Fremstilling.

„Er det Portraiter?" henvendte Isidore sig derpaa spørgende til Valentin.

„Tilforladeligt!" — udraabte Edvard hurtigt — „eller visse Billeder i min Phantasie maatte skuffe mig, visse Følelser i mit Hjerte maatte ganske bedrage mig!"

„Den salig Herr Oberstes Gemalinde og hendes Veninde," — svarede Valentin med afmaalt Tone.

„O! hvem mon det vel er? udraabte Grevinden fyrigt. Valentin taug, som om han ikke hørte hendes Spørgsmaal.

„Lad os ikke gjætte, kjære Isidore!" — sagde Edvard — „det kunde smerte mig at have taget feil, skjøndt en Feitagelse her vel kunde være tilgivelig."

„Hvilken er min Moder, gode Valentin?" — spurgte han da med høiere Stemme.

Den gamle saae forlegen paa Jorden, og svarede uden at see op: „I Sandhed! derpaa kan jeg ikke give noget fyldestgjørende Svar!"

„Ikke? Du ikke? — udraabte Greven forundret. — „Var du ikke næsten lige til den sidste Tid altid om min Fader?"

„Jeg er for gammel" — svarede Valentin, — „til at betynge min Samvittighed med et Udsagn, som jeg ikke tillige kunde beedige. Nu da, denne" — han viste paa den blomstrende, rosenrøde Skikkelse, — „var, som jeg troer, Frue Oberstinden!"

„O, et herligt, barnligtglad, om Kjærlighed bedende, og Kjærlighed bydende Væsen!" sagde Isidore smigrende, — „maatte jeg altid forekomme dig dig saa yndig, Edvard! maatte du altid elske mig saaledes, som din Fader vist har elsket denne søde Rose!"

Edvard omarmede hende let, tilkastede hende et taknemmeligt Blik, og sagde da, ligesom ikke ganske tilfredsstillet, til Valentin: „Saa, saa, kjære Gamle! viis os nu vore Værelser!“ — Kun efter at den betænkelige Olding havde laaset Alting omhyggeligen til igjen, som Isidore smilende bemærkede til sin Mand, skred han til Udførelsen.

Den følgende Dag ventede Valentin allerede tidlig i Grevens Forgemak, for at høre hans videre Befalinger. Ogsaa Edvard havde ladet sig betids paaklæde, og befalet Kammertieneren, at føre Castellanen ind, saasnart han kom; thi han havde igaar lagt Mærke til, at den betænkelige Gamle var tilbageholden formedelst Isidores Nærværelse.

Dog neppe havde Valentin aflagt sin underdanigste god Morgen, da desværre ogsaa Stedets Geistlighed, Forvalter og Foged, Menighedens Afsendte o.s.v., bade om Tilladelse, at gjøre Greven deres Opvartning. Alle disse kunde ikke, uden Fornærmelse, vises af, og de indviklede den nye Godsherre i saa mange alvorlige Forretninger, Undersøgelser og Beraadslagninger, at han selv kun gav sig liden Tid til Maaltidet, og den største Deel af Dagen gik med. Selv Aftenen fandt ham begravet under Papirer, og kun blide Sølvtoner, der stjal sig over fra et fjernt Værelse, erindrede ham om, at han nu vel kunde tillade

sig at afbryde sit Arbeide, og ile i sin Isidores Arme.

„Har jeg nu endelig lokket dig til mig, Edvard?" — raabte hun ham kjærligt imøde, idet hun yndigt bøiede sig tilbage med Guitarren, — „see! jeg har imidlertid ogsaa været flittig, har støvet Alting igjennem i hele Slottet og tilsidst fundet hele Pakker Musikalier."

„Skulde jeg endog være en Smule vred paa dig" — vedblev hun, idet hun fremtog et halvt udslettet Nodeblad — „saa vil jeg dog opvarte dig med noget, som du maaskee allerede har hørt i din Barndom!"

Hun spillede derpaa en simpel, men hjertelig Melodie, og sang:

Naar Din Aande sødt omsvæver
Mig, Din huldе Læbe smiler,
Veed jeg da om Maanen hæver
Sig, om Sol til Bølgen iler?
Hulde Rose!
Fromme Rose!
Naar Din Aande sødt omsvæver.

Naar Din fulde Barm sig hæver —
Fryd udaander kun Dit Bryst —
O! af Glæde jeg da bæver,
Alt forgaaer i salig Lyst;

Fromme Rose!
Hulde Rose!
Naar Din fulde Barm sig hæver!

„Fromme Rose! modtag Kronen,
Kronen, som tilkommer Dig;
Lilien og Anemonen
Gjerne underkaste sig.
Søster Rose!
Hvide Rose!
Fromme Rose! modtag Kronen!

„Lad mig Purpuret Dig give" —
„Hulde! binde Dig en Krands" —
„For Din Skjønhed maa jeg vige" —
„Gjerne veeg jeg for Din Glands" —
„Røde Rose!"
„Hvide Rose;"
„„Lad mig Purpuret dig give!"" —

Tryller mig Din Stemmes Toner —
Bølger elskovsvarmt D i t Bryst —
Veed jeg da, om Luna throner,
Henrykt af en salig Lyst;
Du min Alba!
Du min Rosa!
Tryller mig Din Stemmes Toner?

Saavel den henrivende Melodie, som Sangerindens yndige Stemme, syntes at have fængslet Greven med uimodstaaelig Magt. I det mindste vaagnede han først af sine Tanker, da Isidore alt nogle Øieblikke havde holdt op, og spurgte ham kjærligt: „Nu, hvad faaer jeg for det?"

Han omarmede hende omt, og stak Bladet til sig, afbrød strax, forstillte sig ligegyldig og foreslog en Spadseretour. Dog, saa meget han end hele denne Aften gjorde sig Umage for at synes munter og tilfreds, saa havde dog denne Kiærlighedserklæring til Roserne og dens kjærlige Veddestrid, hele Sagens gaadefulde Indhold, ikke lidet forurolliget ham, især da hans Faders Haand i Texten var umiskjendelig, og — Isidores Hensigt, som kun alt for godt havde bemærket Valentins Tilbageholdenhed, og dog ønskede tilstrækkelig Oplysning, var fuldkommen opnaaet.

Den næste Morgen fandt Edvard det nødvendigt, at lade den Gamle ganske tidligt kalde til sig, og gav ham da sin Formodning tilkjende, at han nok ønskede at faae noget Mere at vide om sin Moder, end han i Forgaars havde fundet for godt at aabenbare.

„Hvad jeg veed, er lidet, kjære, naadige Herr Greve!" — svarede Oldingen med Haanden paa Hjertet — „og, saa at sige, kun min egen Indbildning. Thi salig Herr Obersten sendte mig

allerede før Formælingen herhen, og da de kom alle Tre, kunde man ikke ret see, hvem af Damerne der egentlig var Frue Oberstinden. De kaldte hinanden altid ved deres Fornavne: Rosa og Alba; den eneste Tjener, som Herr Obersten dengang havde taget med, var først antaget efter Brylluppet. Her bleve de begge, efter Befaling, kaldte naadige Grevinde; isvrigt, naar engang Fremmede tog ind her, kom de aldrig til Taffels. Spørge kunde Man da heller ikke Herr Obersten, da han selv aldrig sagde noget. Imidlertid — hvad jeg veed og troer herom, vil jeg trolig aabenbare Deres Naade, som min Skyldighed er. Blot ønskede jeg, det maatte skee i Oberstværelset, hvor vel det Andet ogsaa vil finde sig. Jeg haaber da, at jeg under hine Portraiter skal sige Alting saa oprigtigt og sandt, som om de kjære, skjønne Damer hørte derpaa, og jeg vilde dog ikke for Alt, hvad der er i Verden, hverken for Kjærlighed, eller af andre Aarsager, have, at Sandheden skulde lide noget."

„Saa kom, underlige Gamle!" — svarede Edvard smilende; og Valentin, der hellere havde opsat denne Aabenbarelse, maatte uden videre følge med.

„Nu, De behøver da hverken at gjøre Dem nogen Urolighed eller Samvittighedsskruppel, kjære, naadige Herr Greve!" — begyndte Valentin,

da han efter lang Vægring omhyggeligen havde opløftet sine stive Kjoleskjød og taget Plads paa Sophaen — „thi baade Fru Oberstinden og Damen ved Siden af, kunde jo dog kun raade over deres eget Gods og Eiendom, og Deres Herr Fader og De ere indsatte ved et formeligt Testamente som Arvinger. Men det Øvrige, som jeg tænker og troer, og nu vil anbetroe Dem, tager den gamle troe Tjener som en Hemmelighed med i sin Grav."

Men dette bestaaer da deri — ja, om de kjære, skjønne Damer stege ned af Væggen og satte sig hos os, kunde jeg dog ikke sige Andet — at jeg dog egentligen ikke veed ret vist, hvilken af dem der har været Fru Oberstinden, men endnu mindre, hvilken af dem der er Deres Moder, heller ikke, om nogen af dem er det."

„Sagen har en ganske underlig Beskaffenhed. Det var Anno — Anno — ja, idag har jeg ikke den lille Bog hos mig, hvori jeg har opskrevet Aar og Dag. Men paa en første Juni, paa Nicodemi Dag hændte det sig, at salig Herr Oberst, men som dengang endnu var Ritmester, og for kort siden kommen hjem fra en Reise til sin Herr Onkel Otto, engang sad ved Vinduet, og som han altid var ret lystig og oprømt, udskar med en lille Sax Ansigter af fort Papier. Som jeg nu kommer ind, siger Herr Oberst en til mig:

„Valentin! jeg vil tage en Kone; men giv mig nu engang dit gode Raad, hvilken?" — og viste mig derpaa to allerkjæreste Fruentimmeransigter, nemlig et langagtigt og et rundt med en Stumpnæse."

„Ei! ei!" sagde jeg, som jeg da nok i Deres Herr Faders Tid turde tale et lille Ord med — „naar De spørger mig, saa har det vel endnu lange Udsigter!

„Men mit Svar havde vist denne Gang mishaget ham. Herr Obersten, eller dengang Ritmester — thi Greve maatte jeg nu engang for alle ikke kalde ham, fordi han elskede det Militaire ganske forfærdeligt — slog sig for Panden og saae ret fortrædelig ud. Da sagde han ganske kort: „Du veed en god Deel, Du!" — Kort og godt, reis endnu idag til Tannenberg og lad alting indrette. Jeg forlader mig paa Dig."

„Nu, det kunde han da ogsaa — det vidste han vel — nok, jeg reiste. Han sendte en Tapetmager og andre Haandværksfolk bagefter, og Værelserne vare snart færdige, ganske som det passede sig for et ungt Par."

„Endelig efter fire eller fem Uger kom da Reisevognen; men istedet for een ung Dame, stege to ud, og begge to, og alle tre sammen, syntes kun at være eet Hjerte og een Sjæl, langt mere, end kjødelige Beslægtede og Sødskende, og vare

ogsaa saa gode mod alle Mennesker — ak! saa englegode; — Rigtignok, naar de spadserede i Haven eller offentlig, førte Herr Oberſten ſædvanlig den hvide Dame, og den røde hoppede beſtandigt ved Siden af dem; men hvem kunde nu vide, om den Fremmede, ſom desuden anordnede Alt i Huſet, nød denne Ære, eller Frue Gemalinden? Vare de derimod alene, og ingen Anden af Folkene tilſtede, end jeg, da var der ſlet ingen Forſkjel. Men en gammel ſpidsfindig Jæger ſom var her engang med ſin Herre, havde ſeet Frue Grevinde Roſa ved Vinduet, og ſagde derpaa til mig: „Hvorfor lader jeres unge Grevinde ſig nægte hjemme? hun ſtod jo der livagtig ved Vinduet i en rød Kjole, ſom beſtandig — jeg kjender hende jo nok — og hun ſaae mig ikke det mindſte upaaſelig ud, det maatte da være denne Trefjerdingaars Sygdom." — De maa ikke tage mig det unaadigt op, at jeg pludrer Alting ſaa lige ud, ſaaledes ſom Jægeren ſelv ſagde det til mig."

„Noget maatte der dog vel være i hans Svøg; kun havde jeg efter mine Øine ſnarere troet — Nu, kort og godt, ſnart derefter reiſte de alle Tre, og efter to Maaneders Forløb kom de tilbage, men ikke ſaa alene; thi den unge naadige Herre var nu ogſaa med, ſamt en Amme, og begge de kjære Damer tog den unge Herre, den ene efter den anden, paa Armen, og trykkede og kyſſede

ham, saa at selv Kong Salomon ikke skulde have kunnet gjætte, hvem der egentlig var Barnets sande Moder."

„Saaledes gik det nogen Tid, henved tre Aar, indtil der blev Krig, og Herr Oberſten ikke kunde undſlaae ſig for at gaae til Regimentet. Ja, der ſkulde De nu igjen have ſeet, hvorledes begge de kjære Damer græd med hinanden, da Man ſkulde marſchere bort, og kunde ſlet ikke troſte ſig."

„Men Herr Oberſten — thi nu var han det alt for længe ſiden — lod mig en Aften før ſin Afreiſe komme herop i dette Værelſe — der, ved ſin Skriverpult, ſad han; der ſtod jeg. Han forſeglede juſt en Pakke og lagde den i en Skuffe. Da ſagde han til mig: „Valentin! Nøglen bliver ſiddende heri, og Alba og Roſa kunne uhindrede gaae ind i dette Værelſe. De veed Alt, ogſaa det om Pakken der. Men — nu, jeg dør juſt ikke for det, dog kan man jo ikke vide det — altſaa, hvis jeg ſkulde falde, og de gode Fruentimmer toge ſig det meget nær, ſaa luk dette Værelſe ſtrax til, og aabne det først, naar de ere i Bedring. Men ſkulde de da ikke være her, eller reiſte de hurtigt bort, ſaa bliver Værelſet lukket, og Du giver engang Nøglen til min Søn, men først, naar han er formælet, eller i det Mindſte kommet til modnere Aar. Skulde han dø før Du, ſaa brænd Pakken uaabnet. Skulde Du dø før,

saa betroe Sagen til den Redeligste, Du kjender, i Nødsfald til Din Skriftefader. Lev vel, Valentin!"

Nu kunde den Gamle en Stund ikke tale for Hulken, og vedblev da efter en Pause: „Ja, det sagde den gode Herre til mig, skjøndt han ikke havde havt det nødig, og jeg har ikke seet ham siden han reed bort.

„Men Nøglen sidder endnu der, saaledes som Herr Oberstен eller en af de kjære Damer, som maaskee kan være kommet herind, har ladet den sidde, og Pakken maa ogsaa findes der, hvor Herr Oberstен har lagt den, og nu kan jeg med Sandhed sige: Herre, nu lade du din Tjener drage hen i Fred!"

Efter disse Ord viste Valentin Greven Nøglen, og efter at have aabnet Skrivepulten, ogsaa saa Skuffen, og Greven brød, da han havde ladet den Gamle gaae, med den største Utaalmodighed Seglet paa Pakken, der havde til Udskrift: „Til min Søn, Grev Edvard af Scharfeneck!"

Det første der tiltrak sig hans Opmærksomhed, var et sammenrullet Papiir, hvori to, med en Silketraad sammenbundne, nu ganske visnede, Roser fandtes. Uden om paa Omslaget stod Dag og Aar. Det var, som Greven efter andre, ham bekjendte Omstændigheder vidste, hans Faders Formælingsdag.

Det andet, hvorover han ikke lidet forbauses, var en af den forrige Konge egenhændig underskreven, lovformelig Attest paa — hans Vielse.

Det tredie bestod af nogle tæt beskrevne Blade, hvis Indhold vi meddele.

Jeg staaer i Begreb med at gaae did, hvorhen Æren og Pligten kalder mig. Det skulde, i Sandhed! ikke falde mig tungt, da jeg aldrig har frygtet Døden, dersom jeg ikke maatte efterlade i dette Slot saa Meget, der har forsødet mit jordiske Livs Bane, og sagde mig ikke en ahnende Stemme, at jeg aldrig kommer tilbage!

Dog, min Skjebne vorde som den vil; min Samvittighed fordrer at sørge for Fremtiden! Jeg vilde ikke kunne finde Roe i Graven, naar nogensinde min Søn bedrøvede og krænkede en Deel af mit bedre Selv, hvis Kjærlighed og Troskab jeg aldrig nokſom har kunnet gjengjælde; selv Forbandelsen vilde maaskee da træffe ham uskyldig.

Min Tilbøielighed førte mig tidligen til Soldaterstanden, men jeg drev derhos med anstrængt Flid de Videnskaber, uden hvilke Soldaten kun bliver et lavt Redskab i den Mægtiges Haand. Da jeg i nogle Aar havde gjennemreist fremmede Lande, tog jeg Tjeneste ved Livregimentet. Den regjerende Herre var mig stedse bevaagen, og jeg fik

som Beviis herpaa, kort efter min Tilbagekomst, Kammerherrenøgle og Orden.

Mine Beslægtede havde alt længe yttret det Ønske, at see mig formælet, og jeg selv længtes efter Nydelsen af en Lykke, som ingen Forbindelse, der sluttes af Rangsyge eller Pengebegjærlighed, men kun Overeensstemmelse mellem Hjerterne, kan skjænke. Imidlertid fandt jeg længe ingen tiltrækkende Gjenstand, og dog havde jeg fast besluttet, aldrig at gifte mig uden af sand Kjærlighed.

Endelig indbød min Onkel, Grev Otto, mig til sin Datters Bryllup, men Dagen iforveien til en Jagt. Som en lidenskabelig Ven af denne Fornøielse vilde han uden Tvivl unde sine mandlige Gjæster den ovenikjøbet; mig paalagde han spøgende, som nær Beslægtet af Huset, at sørge for Bryllupsstegen.

Tillige gjorde han mig opmærksom paa, at jeg ved dette Bryllup formodentlig vilde træffe Grevinde Rosa af Strahlenheim. Han tilføiede endog, ellers imod hans Vane, meget til hendes Roes, og gav mig Vink om, at ventelig hendes Moder, Enkegrevinden, formedelst tidligere Forbindelser mellem begge Familier, som ogsaa formedelst Lighed i Aar og Formuesomstændigheder, ikke vilde lægge mig Vanskeligheder i Veien. Tillige havde den unge Comtesse engang seet mit Portrait hos ham, og efter sin sædvanlige Livfuld-

hed yttret sig intet mindre, end ufordeelagtigt derom. Da Rosas Elskværdighed, alt andre Steder fra, var bleven mig berømmet, og jeg stedse mere længselfuld ønskede, ikke længere at leve ene, saa greb jeg med den største Beredvillighed denne Leilighed til at lære hende at kjende.

Jeg søgte om Orlov paa nogle Maaneder, men fik den for silde til at kunne indtræffe før paa den til Jagten bestemte Dag. Jeg ombyttede denne Morgen min Uniform med en Jagtklædning, og da jeg nærmede mig min Onkels Slot paa nogle Miil, tilbagelagde jeg den øvrige Vei til Hest, for at kunne overraske den gode Gamle lige i Skoven.

Saaledes reed jeg da afsted, kun ledsaget af en Rideknegt, ikke uden undertiden at tænke paa den skjønne Rosa, da jeg langt borte blev vaer en Reisevogn med den Strahlenheimske Families Liberie. Mit Hjerte begyndte mægtigt at banke, og denne Urolighed formerede sig, da jeg under en høflig Hilsen saae i Vognen en ung Dame, der, saavidt det i samme Øieblik tilbagekastede Slør lod mig bemærke, syntes at være det meest huldsalige, reneste qvindelige Væsen, jeg nogensinde havde seet.

I Sandhed, endnu aldrig havde et Par fyrige, mørke Øine, som nu saa fulde af Aand skuede frem under de blideste, jeg kunde næsten sige, orientalske Øinebryn og Øinehaar, sat mig i en

saa forunderlig Bevægelse! Da Vognen kjørte meget hurtigt, gav jeg min brusende Englænder Tøilen, og tabte ikke Vognen af Sigte. Den holdt udenfor et Værtshuus ved Landeveien. Jeg saae, medens Hestene bleve forede, den unge Dame stige ud, og venligen underholde sig med nogle Bønderbørn.

Gjæstgivergaarden laae i en idyllisk Egn og blev beskygget af høie Lindetræer. Grevinden satte sig under det smukkeste af disse paa en Bænk, medens hendes Kammerpige plukkede Blomster til hende i den nærliggende Have.

Faa Minuter efter steeg ogsaa jeg af ved Værtshuset, overbeviste mig endnu mere ved Vaabnet paa Vognen om, at det maatte være Comtessen, og fik det Indfald at gjøre mit første Bekjendtskab med denne Skjønne, som jeg efter al Sandsynlighed snart skulde see i min Onkels Huus, uden at nævne mig, eller under et fremmed Navn. Dette skulde efter min Mening give Anledning til et muntert Spøg, og tillige i Forveien vinde Grevinden for mig. Ak! hvor ofte leger man ikke med Kjærlighedens Pile, uden at ahne, at de maaskee ere forgiftede.

Den deilige Fremmede takkede mig paa min forbindtlige Tiltale med en Ynde, som næsten lod mig forglemme mit Forsæt. Dog, for ligesom at undskylde min, maaskee alt i det første Øieblik

forraadte Tilbedelse, gav jeg hende at forstaae, at jeg kjendte hendes Stand og Navn, og opvakte hos hende selv den Tanke, at jeg ikke skyldte denne Kundskab nogen prophetisk Gave, men min Indsigt i Heraldiken.

Vi talede nu nogle Øieblik om Vaabner, om sammes Oprindelse, om deres undertiden meget sindrige Udtydning, naar man blot var underrettet om de nærmere Omstændigheder, kom derpaa til Riddertiderne og Turneringer, den troe Elskovstid, Kjærlighedshofferne, og meget snart var jeg overbeviist om, at Rosas Aand var ligesaa uddannet, som hendes virkelige sjeldne Skjønhed var ganske fortryllende, naar man undtog en næsten sygelig Smægten. Da Vognen igjen var færdig, beklagede hun sig med den ædleste Anstand over den korte Tid, og det fine Slør sank atter ned over et Par Øine, i hvilke min opvaagnende Længsel kun ønskede at skue for bestandigt.

Idet Vognen lidt efter lidt forsvandt for mine Øine, fortrød jeg næsten, at jeg ikke havde nævnet mig og bedet om Tilladelse, at ledsage hende. Jeg trøstede mig med den Vished, snart at tale længere med hende, og glædede mig alt iforveien til, hvad hun vilde sige ved Gjensynet. Dog, snart blev denne Trøst udslettet af en ubehagelig Erindring. Jeg havde seet en Naal paa Rosas Halstørklæde, og deri et gyldent R paa blonde

Haar. Jeg kunde ikke troe, at hun bar sit eget Navn — altsaa var det en fordømt Rudolph, Robert eller Reinhard, kort sagt, en lykkelig Medbeiler!

Hensunken i saadanne Tanker og da igjen i smigrende Drømmerier om Fremtiden, fortsatte jeg min Vei gjennem den mig bekjendte Skov, og blev langt før, end jeg havde ønsket og formodet, vækket af mine Phantasier ved det kaldende Horn.

Grev Otto, der allerede havde været vred over min Udebliven, modtog mig nu med saa megen større Hjertelighed; men neppe havde vi hilst paa hinanden, førend jeg betroede ham mit Eventyr, førend jeg betruede ham min fuldkomne Henrykkelse.

„Bravo! Bravo! min Dreng!" — udraabte han med den inderligste Deeltagelse — „det kalder jeg at handle som en brav Soldat og Jæger! Altsaa, du har allerede seet hende? Er forelsket for første Gang, du har seet hende, lige op til Ørene? See engang! han har ikke kunnet vente til i sin Onkels Huus! Paa Landeveiene anfalder han de ridderlige Frøkener, og forgaber sig uden for et Herberge! Nu, saaledes maa det gaae! Saaledes var det Fædreneskik! Saaledes skal det være hos os! Intet Bryllup, uden Udsigt til et nyt!"

Den ædle Jagt blev nu dreven med Lyst og Munterhed; dog vilde min Onkel denne Gang ikke

erkjende mig for den ellers prøvede Skytte. Vi droge da, som Seierherrer, under Valdhornklang ind i det festlige Slot, og neppe havde jeg støvet mig lidt af, førend jeg viste mig i Damernes Kreds.

Bruden, ved Navn Eugenie, en kjærlig, naturlig, godmodig Pige, med hvem jeg som nær beslægtet Fætter altid havde staaet i et venskabeligt og fortroligt Forhold, kom mig imøde, og roste, at jeg, skjøndt hun næsten havde opgivet Haabet derom, dog endnu vilde formere Selskabet ved hendes Bryllup. Derpaa forestillede hun mig for de Tilstædeværende, blandt hvilke mit Øie for længe siden havde søgt og fundet den yndige Strahlenheim, som hun ogsaa nævnede. Mit Blik skærpede sig ved Nævnelsen af mit Navn, alt hvad det kunde; i hendes viste sig Forundring, jeg kunde næsten sige Bestyrtelse. Det syntes nogle Secunder at hvile paa mig. Mit hurtigere bankende Hjerte tilskrev dette Sammenligningen mellem min Person og mit Portrait, og ønskede intet heftigere, end at Maleren blot denne Gang ikke maatte have smigret. Da sank hendes mørke Øie til Jorden, og en noget stærkere Colorit farvede hendes blegrøde Kinder.

Efter at jeg havde hilst paa Brudens Moder og nogle Tanter, der strax lagde Beslag paa mig med Spørgsmaal om Nyheder fra Residentsen,

og jeg havde tilfredsstillet dem, saavidt Anstanden fordrede, opsøgte jeg igjen Eugenie, for saaledes paa en passende Maade at kunne nærme mig den skjønne Strahlenheim. Comtessen syntes alligevel, hvis jeg ikke ganske tog feil, ikke i mindste Maade at gjøre mig dette lettere. Da jeg endeligen havde trængt mig næsten hen til hende, aabnede Døren sig, og, næsten i Dands, som en svævende Zephyr, sløv, endnu i Reiseklæder, et yndigt, rosenrødt Væsen ind, ledsaget af en ældre Dame. Alle Fruentimrene reiste sig, og gik de Kommende imøde. Ogsaa min slanke Skjønne ilede, næsten uden at agte paa mig, med Udtryk af den inderligste Glæde, hen til dem.

Den unge Fremmede beskjæftigede sig ikke altfor længe med at hilse paa Bruden, der bød hende velkommen, og paa de Andre, som det lod, hende bekjendte Damer, men vendte sig rask til den Slanke, og begge omfavnede hinanden med en Ild, som dengang, saa uendelig fortryllende end denne Omfavnelse var, dog syntes mig saameget mere overdreven, som jeg af Samtalen kunde slutte, at de endnu den samme Morgen havde seet hverandre. Derpaa hvidskede den Rosenrøde med et skjelmsk Smil et Par Ord til den Blege. Denne svarede. Den Rosenrødes Øie faldt hurtigt paa mig, der stod ved Vinduet; den Slanke syntes noget forlegen.

Da den Rosenrøde havde betragtet mig et Øieblik, vendte hun sig hurtig igjen bort, og nu begyndte hun, idet hun altid holdt den Slanke i Haanden, paa en Spørgen og Spøgen, snart med den ene, snart med den anden af de forsamlede Fruer og Frøkener, saa at hun ene underholdt dem Alle, indtil endelig den ældre Dame bad, om de for hende og hendes Datter bestemte Værelser maatte anvises dem. Begge Veninderne og den yngstes Moder begave sig derpaa, ledsagede af hele det qvindelige Selskab, ud af Salen.

Jeg var imidlertid ved Vinduet bleven ret underlig tilmode. De to unge Damer i deres ømme Omfavnelse, stode endnu levende for mine Øine. Jeg kunde ikke nægte, at den Rosenrøde blandt alle mig bekjendte Piger i det Høieste veeg for Grevinde Strahlenheim. Hendes yndige, livsfulde Bevægelser, hendes skjønne Former, ungdommeligt blomstende Ansigt, hendes fine og dog svulmende Vext, hendes himmelblaae Øine, som bad hvert Hjerte om Kjærlighed, hendes fortryllende Smiil — —

Idet jeg opregnede disse Yndigheder for mig selv, slog min Onkel mig paa Skulderen, saa jeg foer sammen.

„Nu, hvorledes gaaer det?" — spurgte han — „ikke sandt, en herlig, allerkjæreste Skabning!"

„O ja! ganske rigtig! De mener — ?“ spurgte jeg forlegen.

„Nu, jeg mener, at du alligevel ikke har saa megen Dristighed mod Damer, som jeg for tiltroede Dig. Du fortæller mig, at du har forstaaet at forestille dig selv, og nu staaer du der alligevel som Peter ved Kulilden!“

„De saae jo, kjære Onkel, at hun vilde undgaaae mig!“

„Det synes mig dog ikke, at man kunde læse i hendes Øine!“

„Ja, hendes Øine ere uendelig udtryksfulde, næsten Ærefrygt bydende! Men — hvem er den Anden?“

„Hvem da?“

„Nu, hun, som kom i dette Øieblik!“

„Hvad? hvad for noget? Du har jo sagt mig, at du allerede har talt med hende ved Værtshuset —“

„Nu ja, Comtesse Strahlenheim!“

„Nu har jeg dog aldrig hørt saa galt!“ — raabte Grev Otto, loe høit og rystede paa Hovedet — „hvem er det da egentlig du mener?“

„Den ganske Simple, som blot er prydet med sine castaniebrune Haar — den blide Maane i den majestætiske Nat —“

„Smukt sagt! er Grevinde Alba von Strahlenheim —“

„Alba? — og Foraarsbarnet i den lysegrønne Reisekiædning med den lille Hat og den hvide Fjeder". —

„Din Tiltænkte, Grevinde Rosa von Strahlenheim!"

Vi bemærkede nu begge, at jeg, i det mindste efter min Onkels Mening, havde gjort en ret pudsig Feiltagelse, og anseet en Beslægtet af Huset, som var sendt i Forveien, for den mig af mine Paarørende bestemte Brud. Tillige erfarede jeg af Grev Otto samtlige nærmere Forhold.

Den ældre Dame, der kom sidst, Enkegrevinden Strahlenheim, havde fra Ungdommen af med det inderligste Venskabsbaand været forenet med Albas Moder, der ogsaa havde ægtet en Strahlenheim. Da hun døde, tog Grevinden, som dengang endnu ikke var Moder, med sin Mands Samtykke Armgard — dette var Albas egentlige Navn — til sig som sit eget Barn. Armgards Fader var alt tidligere død, og, da han var yngst Søn, uden at efterlade sig standsmæssig Formue. Nogle Aar efter fødte Grevinden selv en Datter, der fik Navnet Rosa. Omendskjøndt Armgaard tabte anseeligt herved i Henseende til, hvad hun ellers kunde have haabet, saa bleve dog begge Børnene opdragede med hinanden, ganske som Søskende. Den Forskjel, der siden med Aarene stedse mere og mere yttrede sig imellem disse to Pige-

børns Udvortes, deres gjensidige Tilbøielighed og Kjærlighed for hinanden, og selv deres Characteer, gav Moderen ligesom af sig selv Leilighed til, i Modsætning af sin Datters Navn, at kalde sin Pleiedatter Alba.

Iøvrigt voxede begges Tilbøielighed for hinanden med Aarene i en saa høi Grad, at de alt tidligt bleve af dem, som ikke forstaae at føle saadant, halv godmodigt, halv spottende, kaldet efter hine bekjendte nydelige Smaafugle, de Uadskillelige. Desuden skulde Man, da Alba var mere aandrig og bestemt, Rosa mere livfuld og eftergivende, næsten før have anseet den Første for Datteren i Huset, og den sidste for den Antagne, hvis ikke Alba selv altid søgte, saameget man blot vilde tillade hende, at vise sig som Selskaberinde, og ligesom den Undergivne.

Denne min Onkels Fortælling kunde alligevel ikke det Mindste bidrage til at give mine forvirrede Følelser en bestemt Retning. Meget mere følte jeg, skjøndt Damerne ikke lode sig see mere idag, da jeg var kommet paa mit Værelse, en endnu mere levende Beklemmelse, og kom i en underlig Modsigelse med mig selv. Skulde je sammenligne min daværende Sindsstemning med Noget, saa maatte det omtrent være med den, hvori jeg paa mine Reiser ofte har befundet mig, naar jeg var nødt til at besee et rigt Billedgallerie i faa Timer, og

i den Tumult, hvori alt det Seete forvirrede sig, Erindringen om to Yndlingsstykker dog altid trængte sig frem for mine Øine, det ene af det ophøiede-det andet af det blidere Slags, saasom en hellig Jomfrue af Raphael og en lille Madonna af Carlo Dole. Saaledes som da snart den ophøiede himmelske, snart den huldrige Elskende stræbte at opfylde mit ganske Hjerte, saaledes som jeg ønskede at række begge Krandsen, og dog hverken kunde dele den, eller lægge den for begges Fode der paa eengang; saaledes havde jeg nu ingen Øine for den herlige, skjønne Egn, hvortil jeg fra mit aabne Vindue havde Udsigt, for de majestætiske Trægrupper, for Aftenhimlen med sine Skyer og Stjerner, for den blide Maane, der saa yndigt speilede sig i Bølgerne. Men, snart i Glorieskin, snart i Rosenskjær, trængte sig nu Alba, nu Rosa for mit Indre, og jeg kunde have trykket ethvert af disse huldе Væsner i sød Henrykkelse til mit glødende Hjerte, kunde have knælet for det ene, og med Fyrighed kysset det andet, indtil begge atter omslyngede hinanden i den fortryllende Omfavnelse, som jeg havde været Vidne til, og jeg, grebet af sød Vanvid, udbredte mine Arme, for at omfavne begge, saa huldt forenede i skjøn Kjærlighed, stridende om uskyldige Kjærtegn.

At jeg denne Nat, maaskee første Gang i mit Liv, ikke sov et Øieblik, kan man let gjætte; jeg

drømte desto mere vaagen. Selv da Mathed af Reisen og Jagten endeligen henimod Morgen vilde nedsænke mig i en let Slummer, bortviftede den pludselige Tanke om de slumrende Piger, som sov maaskee meget nær ved mig, maaskee formedelst deres inderlige Venskab i eet Kammer, ja vel endog ved Siden af hinanden, ethvert Valmuekorn, som Søvnens Genier velgjørende nedstrøede over mig.

Jeg var glad, da den rosenrøde Aurora, og derpaa Solen, som jeg øieblikkelig sammenlignede med Rosa og Alba, tillode mig, uden at gjøre Opsigt, at flygte ned i Lystskoven i Haven, for nogenlunde at samle mig i den frie Natur, og gjøre mig skikket til Omgang med koldere følende Mennesker.

Denne Morgen blev jeg formelig forestillet for Enkegrevinde Strahlenheim og hendes Datter. Begge viiste megen Godhed, næsten turde jeg sige, Hjertelighed og Fortrolighed mod mig. Da Rosa sjelden pleiede at dølge, hvad hun tænkte og følede, og i det mindste forraadte det ved Blik, kunde jeg meget let slutte, at, hvis jeg engang bad om hendes Haand, jeg neppe vilde have et Afslag at frygte.

Saa velgjørende end denne Betragtning var for mit Hjerte, da man i Sandhed ikke kunde see Rosa, uden at holde hendes Besiddelse for en Forsmag paa Himmelen; saa kunde jeg dog ikke

nægte mine Øine afverlende at opsøge Albas Øine, der nu syntes ligesom frivillig at nedlægge sin Krone og træde tilbage i Skyggen. Rosas blonde Haar og ungdommelige Vært drog, ikke alene for sin egen Ynde, men og af den Aarsag mine Blik saa gjentagen Gange til sig, fordi jeg ved hendes Barm opdagede en ganske lignende Maal i Halstørklædet, kun med et A paa mørkebrune Haar, hvorved min iversyge Grille over det paa blond Grund hvilende R fuldkommen blev forjaget.

Om den egentlige Bryllupsdag, der, som sædvanligt, gik hen under Pomp og Allarm, kan jeg kun sige saa meget, at begge de unge Grevinder, for hvem der nu i mit Hjerte brændte et Altar, vare klædte i deres Navns Farver; at Rosa havde hvide, Alba rosenfarvede Sløifer, og at de straalende Diamanter, hvormed Rosa, de beskedne Perler, hvormed Alba var prydet, bidroge ikke lidet til at vise begges Yndigheder i et end mere blændende Lys. Ved Bordet kom jeg til at sidde ved Siden af Rosa, og Alba ligeover for os begge.

Jeg tilbragte denne Nat noget roligere, skjøndt baade Rosas og Albas Billede svævede for mig; thi vore Samtaler havde ved Rosas Godhed, der sjelden lod sin Alba have Roe, været deelte imellem os alle Tre. Jeg havde ogsaa bemærket, uagtet Albas Tilbageholdenhed, at begge Damerne udmærkede mig meest blandt alle de Tilstædeværende-

saavidt det kunde skee uden Opsigt. Det syntes næsten vist, at jeg ikke havde at frygte for nogen farlig Medbeiler hos nogen af dem.

Dog alt Dagen efter Brylluppet truede en uventet Storm mit nu svagere Hjerte, som maaskee kun en Halvgud i mit Sted kunde have været istand til at dæmpe. Min Cousine Eugenie, nu Baronesse Berka, havde foranstaltet Frokosten under Orangeriet. Nogle gode Musikere opførte en Concert af blæsende Instrumenter i Lystskoven. Synet af de tilstædeværende Damer i den meest udvalgte Morgendragt, var et henrivende Skuespil, blandt hvilke dog Alba og Rosa, i de lette, snævre Klæder, syntes at have været mere tilhyllede, end forskjønnede ved Pynten igaar, og nu først af sig selv faldt ind i deres første Roller. Den unge Kone hvidskede undertiden hemmeligt med dem, og Blik, som ved den Leilighed saa skjelmsk faldt paa mig, lod mig formode, at hun maatte have en Spøg for med mig.

Kort efter tog Baronessen mig ved Haanden, ligesom for at undgaae Mændenes forfølgende Skjemt under en mere medlidende Frøndes Beskyttelse, og trak mig med sig ind i en Side-Allee.

„Hvis De nogensinde har holdt lidt af mig, hvilket dog undertiden har gjort min kjære Baron jaloux, saa maae De love mig noget!"

„Den Troløse udøver endnu den gamle Myndighed over den Forskudte!" svarede jeg, idet jeg spøgende fortsatte den begyndte Tone.

Jeg erfarede nu hendes Ønske, der, som jeg syntes, var let at opfylde. Hun vidste fra gamle Dage, at jeg dandsede med temmelig Færdighed, og en Veninde fra Residentsen havde skrevet hende til om en Allemande af Tre, som jeg paa et Bal havde dandset med Husherrens Døttre, to Piger paa elleve og tolv Aar. Disse to uskyldige, unge Børn, som kort tilforn vare underviiste af en gjennemreisende Balletdandserinde — hvad Forældrene ved denne Leilighed gjerne vilde vise — havde gjort mere Opsigt, end Sagen fortjente. Min nysgjerrige Cousine bad mig derfor, ikke at undrage det til hendes Ære anstillende Bal denne Forskjønnelse.

Jeg havde givet mit Ord, og fandt ikke Grund til at kalde det tilbage. „Meget gjerne, kjære Cousine!" — sagde jeg — „Kun maae De ogsaa sørge for Dandserinderne."

„Tør jeg foreslaae nogle?"

„Foreslaae? Jeg har intet Valg!"

„Begge Grevinderne Strahlenheim?"

Jeg troer vist, at alt Blodet er faret op i mine Kinder ved det Spørgsmaal. Jeg kunde neppe drage Aande. Jeg vovede ikke at haabe, hvad jeg dog efter den af mig bemærkede hemmelige Samtale, neppe kunde tvivle paa; ja, jeg til-

staaer det, jeg skjælvede næsten for, at det skulde blive mig tilladt.

„De vil nok skaffe mig Kurven —" sagde jeg forlegen.

„Fanget, Fanget!" raabte Baronessen, og klappede i de smaae Hænder; idet hun saae sig omkring, om hun ikke havde talt for høit. — Troer De, at De er den eneste, der kan dandse, min forfængelige Cousin! Grevinderne have ogsaa havt Timer hos Morelli, og allerede lovet mig Dandsen!"

Ved disse Ord saae hun sig om efter Alba og Rosa, og begge bestyrkede langtfra hendes Løfte, Abba ved at slaae Øinene ned, Rosa ved et Smiil — nei! beskrive lader begge Dele sig ikke; dog foer min Haand uvilkaarligt til Hjertet, da jeg var nødsaget til at gjøre en Compliment. Jeg kyssede min Cousines Haand med en saadan Ild, at hun øieblikkelig, med advarende opløftet Finger, erklærede det for fremmede, ikke hende helligede Flammer.

Da jeg igjen var allene, skammede jeg mig over mig selv. Min Henrykkelse, min Salighed, min Urolighed, min Frygt for Aftenen — i Sandhed! i mangen en Duel, i Slagets Kugelregn har jeg ikke været saaledes tilmode! Jeg smilede over den Forfængelighed, over den Omhyggelighed, hvormed jeg klædte mig til dette Bal — neppe et Fruentimmer havde kunnet kappes med mig heri! — og dog fandt jeg det igjen saa nødvendigt, saa uund-

værligt! Nok sagt, jeg gik med en Adspredelse, jeg kan sige, med en Aandsforvirring til Dandsen med det Par, der syntes mig det skjønneste, det eneste paa Jorden, som neppe en Anden til den opkastede Sandbunke.

Imidlertid, skjøndt mit Hjerte bankede tungere ved Synet af begge Strahlenheim i den meest smagfulde og glimrende Baldragt, som nu igjen syntes at være den eneste, der passede sig for dem, saa blev jeg dog lidt efter lidt ved Salens Pragt, Instrumenternes Støien, ved den lystige Conversation, og især ved Albas og Rosas venlige, dog ligegyldige Samtale en Smule opmuntret, og begyndte at vænne mig til Tanken om min Lykke, at dandse med disse to denne Dands. Men, da Tiden nærmede sig til at begynde den, blev jeg overvældet af en Følelse, som maaskee griber den unge Digter, naar hans første Stykke, hans Kjærligheds og Omsorgs Foster, træder frem for den lyttende Mængde, og Tæppet just skal gaae op. Dog alt kaldte mig Musiken, og jeg —

Om hele denne Allemande veed jeg intet mere, eller dog kun saameget, at jeg altid følte mig som hævet paa Sølv- og Rosenskyer, paa Skyer, paa hvilke tilligemed mig en from Hellig og en sød Gudinde svævede, og at, da jeg førte begge Grevinderne tilbage til deres Stole, der herskede en saa dyb Taushed, som om vi Tre vare her de eneste,

mod hvilken det pludselige Bifald, der nu næsten uden Ende gjentonede, stak saa meget mere mærkeligt af.

Men havde ogsaa en heel Verden styrtet sammen omkring mig, det havde været mig ligegyldigt. Begge disse Par Øine havde, snart fyrige, snart smægtende seet paa mig; disse fine blændende Svanearme havde sædeligt og omt omslynget mig; til Begges høitbølgende Barm havde jeg turdet trykke mig; disse to Sylphidevæsner havde i yndig Afvexling, snart ved at flygte med kjærlig Modstand, snart ved at vende tilbage med fortryllende Drillerie, omgjøglet mig; — havde ogsaa blot Dandsens Regler eller Tonernes Magt, havde ogsaa blot mine Meddandserinder mod deres Villie tilbragt mig disse Følelser: saa havde jeg dog virkeligen følt alt dette, og hvad Gudernes Yndest engang havde skjænket mig, kunde Ingen, ja ikke engang begge de Himmelske selv, berøve mig!

Følgen af den salige Aften var ingen anden, end at jeg de faa følgende Dage af Festen kun viiste mig som Albas og Rosas Skygge, at ogsaa de — hvorfor skulde jeg nu ikke tilstaae det for mig selv? — syntes, ligesom tvungen med en uimodstaaelig Sympathie, langt inderligere, end tilforn, forbundne med mig, at jeg snart, ikke alene af mine Paarørende, men ogsaa af alle de Tilstædeværende, blev anseet for Rosas erklærede Tilbeder, og at

jeg, da Enkegrevinden atter reiste bort med sine huldе Døttre, fik en meget ærefuld Indbydelse til, ret snart at besøge det kun sex Mil herfra liggende Strahlenheim.

Jeg fulgte dette Vink saameget hellere, som min Onkels Huus efter deres Bortreise, forekom mig ganske øde, og han tog Afsked med mig i den visse Overbeviisning, jeg maatte sige, hvad jeg vilde, at see mig igjen, som Rosas Forlovede.

Virkeligen havde jeg heller aldrig før levet saa glade Dage, som nu paa det Strahlenheimske Slot. Min Rang, mit Navn, mit skjøndt fjerne Slægtskab med den Strahlenheimske Familie, gav mig Rettigheder, som gjorde, at jeg selv kunde betragte mig ganske som henhørende til Familien. Den almindeligt antagne Mening, som ogsaa Enkegrevinden havde, at jeg beilede til Rosas Haand, gav mig Leilighed til mere, end sædvanligt at nærme mig hende, og hendes uadskillelige Veninde, den himmelske Alba.

Den gamle Grevinde var en meget dannet Dame, der følte dybt for alt Stort og Skjønt, og næsten til Svaghed god og eftergivende mod sine Døttre. Dog hvo kunde vel tage hendes moderlige Stolthed ilde op, hvo maatte ikke endnu mere elske hende for denne Eftergivenhed? Et Par saa yndige Døttre, der, uagtet deres Forskjellighed i det Udvortes, som i deres Tænken og Handlen, dog

vare saa enige, saa ganske skabte for hinanden, leve-de saa ganske for hinanden, kunde vel ingen anden Familie fremvise!

Jo nærmere jeg lærte Alba og Rosa at kjende, desto høiere maatte jeg agte dem begge, desto inderligere maatte jeg — o det var just min høieste lykkelige Ulykke — elske med min hele, udeelte Kjærlighed og tilbede dem begge. Jeg kunde som en fortrolig Ven, som en Søn i Huset gaae ind til dem, naar jeg vilde. Jeg kunde være Tilhører, naar snart Alba, snart Rosa spillede paa et Instrument, og den anden, eller ogsaa begge To sang saa fortryllende dertil. Jeg kunde, som Alba sagde, naar jeg var from, men som Rosa meente, som et allerede forvænt Barn, synge med dem. Paa alle Spadseregange i Skoven og i Haven maatte jeg ledsage dem. Jeg turde overraske dem baade i Værelserne og i Haven, naar Alba læste høit, og Rosa lyttede til som efter et kiært Eventyr, og tillige havde et eller andet qvindeligt Arbeide for, eller i det mindste spøgde dermed.

Meget snart havde jeg opdaget, at Alba og Rosa vare fortrolige med alt det Mærkværdige, som Fortiden og Nutiden havde frembragt. Meget snart kunde jeg ikke tvivle paa, at de, skjøndt især paa Albas Tilskyndelse, havde ikke blot læst alle deres Nations, tildeels vel ogsaa Udlandets, gode Prosaister og Digtere, men ogsaa forstaaet,

og, om jeg saa tør sige, gjennemfølt dem. Meget snart vidste jeg, at Begge spillede Harpe, Guitarre og Claveer, og Alba mesterligt, Rosa med ualmindelig Færdighed. I kort Tid gjorde de mig ved tilfældige Samtaler heller ingen Hemmelighed af, at den Ene manglede den bedre Deel af sit Jeg, naar den Anden var fraværende, at de aldrig kunde være lykkelige, naar de vare adskilte, og at de derfor havde lovet hverandre, selv hvis et Giftermaal fandt Sted, ikke at forlade hverandre. Og disse Tilstaaelser vare saa naturlige og uskyldige, saa uforberedte og sieblikkeligen frembragte, at alle mine indvortes Bestræbelser, at anse dette for Sværmerie, for to unge fyrige og eensomt levende Pigers skjønne Selvbedragerie, dog ikke formaaede at rokke min Tro paa deres Ord.

Havde min Salighed og min Qval — thi hvad kan et Hjerte, der brænder lige heftigt for to elskværdige Gjenstande, vel føle andet? — kun det blive forøget ved noget andet; saa var det ved den Fortrolighed, som disse to ædle qvindelige Væsner viiste mig, ogsaa da, naar En af dem ikke var tilstæde.

Befandt jeg mig, rigtignok meget sjelden, alene med den altid muntre Rosa, saa bad hun mig, som om hun intet Øieblik tvivlede paa, at alle mine Tanker og Ønsker indskrænkede sig til Alba, dog ret af min ganske Sjæl af elske og vedblive at el-

ske hendes Alba saa inderligt, som hun fortjente; saa aabenbarede hun mig, skjøndt, som det lod, halv bange for at saare Venskabets Pligter ved denne Tilstaaelse, at Alba udmærkede mig fremfor alle øvrige Mænd, saa at hun næsten selv kunde blive jaloux over den Plads, jeg havde indtaget i Albas Hjerte; saa vidste hun alle Omstændigheder ved vor Sammenkomst under Lindetræet, og kunde næsten ikke begribe, hvorledes jeg alt dengang, allerede ved det første Syn, havde gjort et saa dybt Indtryk paa Alba.

Kunde derimod Alba finde Leilighed til at tale med mig uden Vidner, hvilket hun i Begyndelsen havde undgaaet, men nu syntes at ønske; saa antog hun det for afgjort, at min Nærværelse ikke havde nogen anden Hensigt, end at bede om Rosas Haand. Hun tilkjendegav mig med Glæde og Deeltagelse, at Enkegrevinden var mig yderst gunstig. Hun gjorde mig da med søsterlig Fortrolighed bekjendt med de simple Begivenheder i Rosas skjønne, uskyldige og barnlige Liv, lod mig see enkelte Scener deraf i den yndigste Rosenglands, i en Glands, som kun et saa reent, himmelsk Væsen, som Alba selv var, formaaede at fremtrylle, og priste endeligt, ikke uden at bede mig om, stedse at gjøre mig værdig dertil, min store Lykke, at være saa høit, saa inderligt elsket, ja alt i Forveien at være elsket i Portrait. —

Ak! og alt dette hændtes mig, disse Tilstaaelser bleve gjorte mig, disse Udsigter aabnede for mig, der alt for længe siden omtumledes paa et stormende Hav af vilde Lidenskaber, som tilbad Alba, idet jeg brændte for Rosa, som, idet jeg trykkede Albas Haand til mine Læber, alt i Aanden rækkede min ud efter Rosa, som, idet Rosas Skjønhed og Godhed lovede mig det misundelsesværdigste Lod paa Jorden, blev opløftet i Himlen ved et Blik af Albas Øine, ak! for mig, hvis Hjerte var opfyldt af Salighed og Fordømmelser.

Jo længere jeg dvælede i Strahlenheim — og dette varede ikke mindre, end tre samfulde Uger — desto mere blev jeg, skjøndt jeg i dette Selskab levede som i en sød Drøm, overbeviist om, at jeg maatte bort, at min Urolighed i Eensomhed, min Attraae og Ulyst, min Tilbøielighed, snart til den Ene, snart til den Anden, min Lidenskab, som hverken kjendte Maal eller Maade, endeligen maatte føre til Forbrydelse eller Vanvid. Da jeg derfor en Aften silde fik et Bud fra min Onkel angaaende et ubetydeligt Tilfælde, opbød jeg mine endnu overblevne Kræfter og greb denne Leilighed til at bortfjerne mig fra Strahlenheim.

Men turde jeg, uden at saare al Anstændighed, uden at antaste Strahlenheimernes og min egen Ære, uden at vise mig uædel, utaknemmelig, ja afskyelsesværdig, forlade det Huus, som jeg ef-

ter min Onkels tidligere Forhandlinger, og efter min egen Opførsel, der ganske stadfæstede disse, havde betraadt som Rosas Beiler? Kunde jeg, uden i det mindste nogenlunde at erklære mig, skilles fra en Familie, i hvilken jeg var blevet optagen som en agtet og elsket Fremde, som en Søn og Broder, som Datterens bestemte Forlovede?

Nei! Det koste, hvad det vilde, hvad endog mit med sig selv stridende Hjerte indvendte derimod, jeg maatte høre Pligtens Stemme, maatte vove det afgjørende Kast, om jeg endog ikke kunde tiltroe mig Mod nok til at oppebie det neppe tvivlsomme Udfald.

Med en næsten til Fortvivlelse grændsende Heftighed greb jeg ved Dagens Anbrud Pennen, for at efterlade Enkegrevinden et Afskeds- og Frierbrev. Jeg anstrængede mig at fremtrylle for mine Øine med de meest levende Farver Rosas yndige Billede, hendes søde Munterhed, hendes Hjertensgodhed. Jeg søgte af al Magt at udrydde Tanken om Alba af min Sjæl. Med skjælvende Haand skrev jeg til Grevinden, at en nødvendig Forretning kaldte mig til Grev Otto, men at jeg her efterlod mit Haab, som vistnok for længe siden var hende bekjendt, min Bøn om Rosas Haand og Hjerte, og at jeg om kort Tid vilde komme tilbage, for personlig at hente Svar af hendes moderlige Godhed.

Neppe havde jeg forseglet Brevet, og, for at hindre mig selv fra stedse for ethver Vaklen, ethvert Tilbagefald, afgivet det til Tjeneren, førend jeg ligesom drevet af onde Aander lod spænde for. Men neppe var jeg i Vognen overladt til mig selv, førend Tanken om det Skridt, jeg nu, og det uigjenkaldeligt havde gjort, overfalgt mig med Centnervægt.

Enhver Uvished om min Skjebne, ogsaa i det Smaa, har altid været ziirligere og utaaleligere for mig, end Ulykken selv, som end hvilede i det Uvisse; heller ikke har Døden nogensinde været skrækkelig for mig, men vel Frygt for Døden, og Sygdom. Ogsaa nu udviklede sig lignende Følelser i mit Hjerte. „Saa vil du da nu martre dig selv" — sagde jeg — „ikke blot Øieblikke, nei! hele Timer, Dage og Nætter, uden at vide, om Rosa er din, om Alba kunde blive din! Saa vil du da qvæle dig selv, som Sommerfuglen paa Naalen, uden at faae Naadesstødet — „Naadesstød?" — raabte jeg bitter; Rosas Phantasiebillede tilsmilede mig venligt med blid Bebreidelse; hele hendes Elskværdighed opvaagnede i min Sjæl; vild slog jeg mig for Panden, og kastede mig i det andet Hjørne af Vognen.

Dog saameget jeg end grundede paa at finde en Udvei i denne Labyrinth, blev dog Alt stedse mere mørkt og forvirret. Selv den forræderske

Tanke, der stormede ind paa mig, at Alba vilde aldrig forlade sin Rosa, at hun vilde komme med i mit Huus, bidrog kun til at ængste mig endnu mere. Alt det, som tilsidst stod klart og tydeligt for min Aand, var det faste Forsæt, strax at vende om igjen, for ret snart, endnu idag at høre Grevindens afgjørende Svar, mit hele tilkommende Livs Skjebne.

Jeg maatte sige mig selv saa tidt, jeg vilde, at jeg ved min tilsomme Afreise havde begaaet en Feil mod Anstanden, og vilde forbedre denne ved en lignende; den piinlige Urolighed i mit Hjerte lod sig ei dæmpe. Jeg befalede igjen at vende om til Strahlenheim.

Tilbageveien tilbragte jeg i følesløs Grublen. Jeg tænkte intet Bestemt, og gjorde mig al mulig Umage for ikke at tænke noget Bestemt. Jeg befand mig i en Slags Drukkenskab, og vilde ikke blive ædru. Først ved Middagstid, da jeg var nær ved Slottet Strahlenheim, syntes mine Øine at faae Kraft til tydeligt at skue en Gjenstand, og det første, jeg opdagede, var Alba og Rosa der læste i en Bog. O hiin Løvhytte, der saa ofte havde været Vidne til mine Glæder og Lidelser.

Jeg steg øieblikkeligt ud af Vognen, og sneg mig nærmere til Løvhytten, Alba forekom mig endnu blegere, end ellers; i hendes store Øine svømmede Taarer. Rosa, med begge Hænderne

for Panden, laae mere, end hun sad, med Hovedet til Ryggen af Havebænken, med et Udtryk af Smerte, jeg aldrig havde tiltroet den Muntre, sprang derpaa op, kastede sig ned for Alba, oplostede bønligt Armene til hende, og omfavnede hende, som med Kjærlighed bøiede sig ned.

Var det muligt at holde mig længere? Jeg stormede ind. Begge skrege høit, og styrtede ud, som om de havde seet en Aand. Alba lod i Flugten Bogen falde paa Jorden. Jeg kunde ikke tvivle paa, at de allerede maatte vide noget om det Skridt, jeg havde gjort. Jeg tog Bogen op, og besaae i Følesløshed Titlen.

Saaledes stod jeg nogle Øieblik, uden at kunne finde nogen Tanke. Men da traadte min Beslutning atter levende for min Sjæl, og som en Forfulgt ilede jeg til Grevindens Værelser, for at bede om Tilladelse til et Besøg. Jeg blev strax indladt. —

„Smiil De kun, min Naadige, min gode Veninde" — tiltalede jeg hende med en voldsom Fatning, der truede med at tilintetgjøre mit hele Væsen — „over, at jeg igjen er her! Saa fast jeg endog havde besluttet at undgaae ethvert Skin af iilsom Paatrængenhed, saa overvældede mig dog, da jeg havde skildt mig fra Deres Huus, den Overbeviisning, at jeg havde efterladt mit Hjerte hos

Dem, altfor heftigt, til at jeg længere kunde udholde Uvisheden om min Skjebne!"

Grevinden, som dog var lidt urolig over min uventede Tilbagekomst, og dette usædvanlige Optrin, smilede virkeligt, endskjøndt kun for at undgaae et øieblikligt Svar. Da hun havde fattet sig, saae hun paa mig med et venligt, betænkeligt Blik. Uden at være bleven modig herved, men snarere grebet af en krampagtig Fortvivlelse, vedblev jeg: „Finder De denne Maade at handle paa noget besynderlig, paafaldende, eller daddelværdig, saa tilskriv det mit stormende Hjerte, en Soldats sædvanlige Raskhed, og Deres huldе Rosas uimodstaaelige Elskværdighed!"

Det var sagt. Mit Hjerte syntes at staae stille nogle Øieblikke. Jeg greb Grevindens fremrakte Haand.

„Deres Ønske" — svarede hun med alle Tegn paa moderlig Rørelse — „kommer mig ikke uventet. Breve fra Deres Onkel, der sørger som en Fader for Dem, har forberedet det, Deres egne Handlinger har bestyrket mig i denne Tanke. Det maatte derfor forekomme Dem at være overdreven Delikatesse, eller, hvad jeg mindst ønskede, Fornærmelse over Deres hurtige Afreise, vilde jeg fortie Dem, at De vilde være mig en kjær Svigersøn. Jeg henviser Dem derfor til min Datter, og haaber, at Rosas Aabenhjertighed, der ofte gaaer alt-

for vidt, ogsaa nu snart vil forraade hendes sande Følelser.

Hun lod mig derpaa ved sin Selskabsdame melde hos Comtesse Rosa til en Samtale under fire Øine, og i samme Øieblik, jeg traadte ind i Rosas Værelse, saae jeg Alba gaae ud deraf.

Rosa modtog mig venligt, dog uden at kunne tale. Hendes Øine funklede. Hendes Kinder glødede som Ild. Hendes bølgende Barm steeg og sank med synlig Bevægelse.

Da jeg med al mulig Blidhed greb hendes runde, bløde Haand, da jeg saae op til hende, trængte alle hendes Yndigheder med uimodstaaelig Magie ind paa mig. Jeg glemte alt Andet i dette Øieblik, speilede mig med sødt Sværmerie i hendes Øines klare Himmel, og trykkede med lidenskabelig Heftighed hendes Haand til mit Hjerte. „Jeg elsker Dem, huldе Rosa“, — udraabte jeg — „jeg elsker Dem med den meest brændende Kjærlighed, og Deres gode Moder har tilladt mig at turde tilstaae Dem det.“

Hendes Haand skjælvede i min. Med blid Modstand skjød hun mig fra sig, trak mig derpaa nærmere, og svarede med smilende Blidhed, ja ikke uden Taarer: „Ak! jeg har alt længe holdt af Dem, og naar De ønsker det, saa — ja, jeg elsker Dem, jeg vil ganske tilhøre Dem. Ja, ja, kjære Scharfeneck!“

Hun bøiede sit blondt lokkede Hoved lidt nærmere hen til mig, og i den saligste Henrykkelse trykkede jeg det første Kys paa hendes, som Rosenknopper blomstrende, Læber.

Pludseligt rev hun mig, næsten ligesom forskrækket, ud af mine Arme, og føiede til: „To Betingelser maa jeg alligevel gjøre!"

„Og hvilke, søde Rosa?"

„En Medbeilerinde, og det endog en lykkelig, til mit og Deres Hjerte, maa De indrømme mig. Jeg og Alba ere Eet. Jeg vilde ikke kunne overleve den Dag, der berøvede mig hende. Hvis De derfor vilde ære Alba saa inderligt som De hidindtil har gjort — — hvis De vilde optage denne Veninde som den Tredie i vort Samfund." —

Mit Hjerte var som sønderknust. Som trufsen i Kirkeran stod jeg skamfuld, taus, min Ængstelighed blev endnu heftigere, fordi jeg i dette Øieblik hørte en Allarm i Sideværelset, som efter al Sandsynlighed foraarsagedes af Alba, men dog snart igjen var forbi.

„Den, der tier, samtykker!" — vedblev Rosa med et ubeskriveligt Smiil — „Min anden Betingelse er, at vi hverken skulle leve i Residentsen, eller, skjøndt min Moder ønskede det, paa mit Gods Silberbach, men paa Deres Slot Tannenberg. Den gode Moder ønskede rigtignok at beholde os ret i Nærheden, men — hun tager nog-

le unge Piger til sig, istedetfor os, og vil snart vænne sig til Skilsmissen. O! i Tannenberg skal der være saa stille, saa eensomt, saa fortroligt, og saa gjerne jeg ellers adlyder min Moder i Alt, saa længes jeg dog saa uendeligt efter Tannenberg, fordi jeg — fordi min Alba." —

Nu blev Allarmen i Sideværelset mere lydelig; det var, som om noget faldt. Rosa ilede forskrækket til Døren, og vi saae Alba sunken i Afmagt paa en Seng. Da vi bestyrtede nærmede os, for at hjelpe, reiste hun sig igjen, og sagde, idet hendes Liigbleghed pludseligt gik over til den stærkeste Rødme, med bortvendt Aasyn og udstrakt Haand: „ikke forskrækket, gode Rosa! Du kjender jo min sædvanlige Svindelhed — luk blot et Vindue op!"

Jeg fandt det passende, saa mægtigt end mit Hjerte talede derimod, at bortfjerne mig. Dog havde dette Tilfælde kuldkastet hele min, paa en vis Maade tiltrodsede Standhaftighed. Saa salig, jeg kort tilforn havde følt mig, at kunne kalde et saa yndigt Væsen, som Rosa, min, min med Hjerte og Aand; smerteligt følte jeg nu, at jeg ved min Bøn herom ganske havde mistet Alba, og, som hvert uopfyldeligt Ønske kun saa meget heftigere bestormer Hjertet, saa syntes mig ogsaa nu Albas Besiddelse et Gode, som jeg ikke kunde tilkjøbe mig for dyrt med mit Liv.

Jeg maatte paa ny opbyde alt mit Mande-mod, hver Rest af mine tidligere Grundsætninger, maatte sige til mig selv, hvad Pligt og Ære, hvad de helligste Forhold fordrede af mig, for ikke, naar jeg atter saae Rosa og Alba, at forraade, hvad der foregik i mit Inderste.

Det lykkedes mig, idet mindste som jeg troe-de, at skuffe alle Dem, som kunde være opmærk-somme paa mig, og kun Moderens Øie hvilede un-dertiden saa skarpt paa mig, at jeg hemmeligt fjæl-vede. Det lykkedes mig, igjen at høve mit Blik op til Alba og Rosa. Ja det lykkedes mig end-og, at beherske min Lidenskab, indtil Alba, forladt af denne tilsyneladende Rolighed, engang ikke und-gik at være ene med mig.

Nu syntes Værelset, hvori vi var, at styrte sammen over mig. Nu, eller aldrig maatte det ske! Nu skulde Alba erfare, hvad der slumrede dybt i mit Hjerte, skulde endog hun og Rosa for evigt forvise mig fra deres Øine.

„De maa hade mig!" — udraabte jeg med ubekjempelig Fyrighed, og styrtede ned for Alba, som just var beskjæftiget med et qvindeligt Arbei-de, og forsætlig ikke saae paa mig.

„Greve! jeg besværger Dem" — svarede hun; men hendes Stemme standsede, hendes Hænder sank matte ned. I samme Øieblik fløi Rosa ind, førend jeg kunde springe op, lagde sin Haand paa

min Skulder, og sagde halv skjelmsk, halv smurleligt smilende: „Ei, ei, kjære Brudgom! allerede det nu — og uden min Tilladelse?"

Disse Ord, og hele den Maade, hun sagde dem paa, kunde vistnok aldeles ikke tjene til at give mig min Fatning igjen. „Bliv ved at knæle" — vedblev Rosa, og satte sig, idet hun omfavnede Alba, ved Siden af hende — „knæl for Begge! Herr Ritmesteren kunde maaskee i Fremtiden ikke blive saa artig!"

Idet jeg endnu stedse var uvis, hvorledes jeg skulde bære mig ad, for i det mindste nogenlunde at undskylde mig, sprang hun igjen op, og trak mig fortroligt hen i Vinduet.

Jeg vil nu betroe Dem en Hemmelighed, kiære Scharfenuck! som De, ved vor Kjærlighed! ikke maa opdage Nogen, ei engang min Moder — og saa aldrig alvorlig meer, førend De som Mand har Lov og Ret dertil! En gammel Philosoph skal have erklæret de Elskendes Sjæle for to fra hinanden revne Dele af et Heelt, som just derfor uophørligt søgte hverandre. Hvis Manden skulde have Ret, saa ere vi To vel komne til kort, og have kun hver faaet en Trediedeel. Hvad mener De, bedste Greve?

Det var umuligt, naar Man stod Øie i Øie og Haand i Haand med denne Sværmenske, der endog søgte med det Alvorlige, at blive længe i

Forlegenhed; og havde hun ikke med sjelden Ædelmodighed selv paataget sig min Retfærdiggjørelse? Tillige foreslog hun, for at der ikke skulde indsnige sig nogen betænkelig Stilhed, en doppelt Sonate for Claveret, og blev sig stedse lig, stedse saa venlig og kjærlig, som tilforn, saa skarpt jeg endog, selv de følgende Dage, passede paa hende, saa meget jeg endog mistænkte hende for Forstillelse.

Jeg begyndte nu lidt efter lidt at finde det tilgiveligt, som jeg nu blot kaldte Svaghed, og at undskylde det hos mig selv. Hvo kunde modstaae denne Alba, hvis Aand herskede saa mægtigt over det glødende Hjerte? Hvo kunde modstaae denne Rosa, hvis varme Hjerte ofte overvandt hendes Aand? Og hvilket Tryllerie laae der ikke i hine Øieblik, naar Albas Hjerte engang seirede over Aanden, Rosas Aand over Hjertet!

Efterat jeg havde aftalt med Rosa, at vi vel, for at tilfredsstille hendes Moder, skulde begive os nogle Uger til Silberbach, men siden, som hun havde ønsket, gaae til Tannenberg, og i det mindste størstedelen af Aaret opholde os der, forlod jeg, skiøndt ikke i mindste Maade roligere, end første Gang, denne mig saa dyrebare Skueplads for min Fryd og Qval. Var nu endog alt afgiort, tabte jeg mig endog i Tanker om den søde Rosa, i Drømme om min tilkommende Lykke; saa bragte det mig dog ligesaa ofte i Fortvivlelse, at Alba nu

for evigt var tabt for mig. Selv Grev Otto, der kom i den høieste Glæde ved Efterretningen om Jaordet, kunde slet ikke finde sig i mit besynderlige Væsen, og yttrede undertiden fuld af Forundring, at man dog nu maatte elske ganske anderledes, end det havde været Brug i hans Tid.

Jeg bragte et deelt, af Lidenskaber plaget, Hjerte tilbage til Residentsen, og kan med Sandhed forsikkre, at jeg har stridt mangen tung Strid med mig selv. Hvor ofte, især naar jeg nyligt havde faaet Breve fra Rosa og Alba, overfaldt mig ikke den dybeste Tungsind! Hvor ofte udkastede jeg ikke eventyrlige Planer til at bortføre Alba med eller mod hendes Villie, og leve med hende i een eller anden skjult Krog paa Jorden, dog ak! uden Rosa! Hvor ofte bad jeg ikke Gud om Beskyttelse mod mig selv, om et andet Hjerte, ja selv om Døden!

Da jeg alligevel i koldere Øieblik indsaae, at jeg maatte træffe Foranstaltninger til min Formæling med Rosa, saa søgte jeg om Tilladelse til, borte fra Regimentet, at opholde mig paa mine Godser, med det frivilligt tilføiede Løfte, hvortil min Æresfølelse, min Kjærlighed til Konge og Fædreneland tvang mig, at træde ind igjen, saasnart der blev Krig. Monarchen, der alt havde givet mig flere Beviser paa sin Naade, optog dette og Efterretningen om min Forlovelse saa overvor-

dentligt gunstigt, at han strax lod mig tilstille Patent som Major, og neppe en Maaned derefter, udnævnte mig efter egen Tilskyndelse til Oberst for et vacant Regiment.

Jeg forbigaaer min Tilbagekomst til Bryllupet, som efter Rosas Ønske skulde feires i al Stilhed, og mit nye Forhold til Rosa og Alba, som Ting, man af det Fortalte kan slutte, og omtaler kun, at jeg tilbad Alba og brændte for Rosa, og, hvilket un ikke længere kunde undgaae min Opmærksomhed, at Alba følte den meest brændende Kjærlighed til mig, og at jeg — om ellers en Mand tør sige noget saadant — næsten blev forgudet af Rosa.

Ved min Huusvielse med Rosa, var min Brud atter klædt i Rosenfarve, med en Myrthekrands i Haaret, en hvid Rose i Brystet, ligesom Alba i en hvid Dragt og en Krands af røde Roser. De ere siden malede saaledes af en fortræffelig Kunstner.

Saaledes som Alba den heie Dag var blegere, end sædvanligt, men rolig, næsten høitidelig, saaledes forekom Rosa mig i Dag endnu mere blomstrende, opflammet, men ogsaa mere uroelig, end jeg nogensinde havde seet hende før. Ja, om Aftenen, da jeg kom ind i hendes Sovekammer, undskyldte hun sig, idet hun med et kjærligt Smiil holdt sig paa Panden, med en let Hovedpine. „Kjærlighed boer overalt! Hav derfor Taalmodig-

hed med mig, til vi komme til Silberbach eller Tannenberg!" Dette sagde hun med en saa smeltende Stemme, med saa sødt bedende Øine, med saa omme Kjærtegn, at jeg, beseiret, betvunget, tilstod denne Tryllerinde sit Ønske, hvilket hun frivilligt erstattede mig med Kys.

Ved denne Leilighed opdagede jeg, at hun bar en hvid og en rød Rose paa sit Nattsi, og mine Læber følte under hendes Kniplinger en gylden Medaillon, som ogsaa ved Vielsen havde kiget frem.

„Hvad er det, søde Rosa?" — spurgte jeg kjærligt. Hun tog Medaillonen med en ung, elskende Kones skamfulde Blufærdighed frem fra sin skjønne Omgivelse. Jeg saae, ikke uden Forundring, et dobbelt Portrait, mit paa den ene, Albas paa den anden Side.

„Skal jeg da endnu engang udtyde det for dig, du Kjære?" — hvidskede Rosa med et Blik af hendes smægtende Øie, som ingen Kunstner formaaer at male — „at Alba er viet tilligemed mig? Ogsaa hun bar i Dag dit Portrait tilligemed mit. Der har du begge Roserne!"

Hun gjengjældte efter disse Ord min Omfavnelse med lige Fyrighed; hendes glødende Aande mødte mig; hendes Rosenlæber brændte paa mine — hendes Øie, fordybet i mit — hendes bølgende Barm, der bankede høit ved min — og hele dette

fortryllende Væsen ganske hengivet til mine Kys — alle mine Sandser rasede i den vildeste Storm.

Dog pludseligt rev Rosa sig nu los fra mig. „Nei, o nei, du inderligt Elskede! Du har jo lovet mig det'" — Det var et af hine sjeldne Øieblik, da hendes Aand betvang hendes Hjerte. Endnu tilkastende mig Kys med funklende Taarer i Øiet, forsvandt hun gjennem Døren.

Hvorledes jeg efter hendes Bortgang var tilmode, det sige Enhver sig selv, hvem Kjærlighed engang skjænkede Salighed! Og hvorfor alt dette? Hvad havde hun for med mig? Hvor kunde hun være saa mild, saa eftergivende, og tillige saa grusom? Hvor kunde hun med saadan seirende Magt tæmme mig, og bevæge mig til at opfylde det afvungne Løfte? Tusinde forunderlige Ahnelser og Følelser bestormede mit Hjerte; tusinde forvirrende Tanker rasede i min Sjæl. Naar jeg gjenkaldte mig hendes Ord om de Elskendes dvelte Sjæle — og var det da ganske tilfældigt, at det først i dette Øieblik syntes mig betydningsfuldt! — at hiin Bog, jeg fandt i Løvhytten, indeholdt Goethes Stella? — var det da blot Tilfælde, at Rosa under Vielsen, da vi alt knælede for Præsten, vendte sig om, som om hun skulde lægge sin Kjole tilrette; at Alba ilede til for at hjelpe; at hun blev staaende tæt bag ved Rosa; at — jeg havde jo tydeligt nok bemærket det — hendes Fod berørte

Rosas Slæb? Foiede jeg nu hertil Rosas Ønske, der var hendes saa elskede, men tillige kun altfor opmærksomme Moder imod, at leve i Eensomhed, langt borte fra denne Moder — og Medaillonen, som endnu laae paa Natbordet — og det tvefarvede Rosenpar, en Elskovsgave fra min Brud —— nei! nei! jeg vilde ikke ordne mine Tanker, vilde ikke aabne mine Øine! —

Fra den følgende Morgen af, fandt hverken min Rosa eller jeg længere Behag i Strahlenheim. Vi opfyldte Grevindens Ønske, først at begive os til Silberbach, skjøndt i den Hensigt, saa snart, som mueligt, under eet eller andet Paaskud, at reise til Tannenberg, og opsætte vor Tilbagereise fra Tid til anden saa længe, indtil man endelig havde vænnet sig til vor Fraværelse.

Den første Dag i Silberbach svandt paa det behageligste, forsaavidt nemlig jeg endnu formaaede at være munter, og kun noget Hemmelighedsfuldt svævede mellem begge Veninderne. Alba maatte tilsidst paa Rosas indstændige Bøn spille og synge lige til silde ud paa Aftenen. Jorden forsvandt for mig under hendes Sang; min hele Sjæl svævede med hendes Toner til Himmelen! Rosa — havde jeg maaskee alt for meget overseet den Kjærlige? havde jeg krænket hendes varmtelskende Hjerte? vilde hun straffe denne min Uret end mere med høiere Mildhed? — Rosa saae paa mig, da vi

vilde skilles, med et ubeskriveligt Udtryk, og — fri-
tog mig med sød Hvidsken for mit Løfte.

Jeg ilede efter et Qvarteersstid til hende. Jeg fandt intet Lys i Sovekammeret, men — o I høiere Ånder! I, som fri for jordiske Lidenskaber, vandre i evig Klarhed! var det Synd, saa vil den dog vist finde Tilgivelse hisset! — — hvis ikke den Kjærligheden helligede Dæmring skuffede alle mine Sandser, saa var det den himmelske Sangerinde, som tilsløret og taus skjulte sit Åasyn ved min Barm.

Da jeg vaagnede ved Morgenrødens Anbrud, vaagnede jeg ved Kys. Alba var forsvundet. Rosa havde bøiet sig over mig, og pressede min Haand til sig. I hendes, af søde Taarer funklende, blaae Øine laae en Ømhed, en Veemodighed, et Sværmerie, som Sproget mangler Ord til at udtrykke. Hun, hun allene syntes at være den, der behøvede Tilgivelse. — I den næste Nat var Værelset heller ikke oplyst; men Rosas søde Kjærligheds Hvidsken betog mig hver Uvished. — To Dage efter reiste vi til Tannenberg.

Saaledes være da den trykkende Tilstaaelse om mit Feiltrin, min Forbrydelse, om man saa vil, aflagt! Hvem Naturen skjænkede et koldere Hjerte, bryde Staven over os! Intet har nogensinde afbrudt vor indre Fred, intet vor stille Lykke i Ensomheden. Kun Eet har ofte bedrøvet mig,

ja vel endog viist mig Døden som en Ven, Albas Tungsind og fromme Taarer, der ikke undgik mig, skjøndt den bodfærdige Hellige skiulte dem for mig og Rosa! Hun, og ikke Rosa, er min Søns Moder efter Naturen, skjøndt begge ved Moderomhue og Kjærlighed! — —

Grev Edvard havde iilsomt gjennemlæst disse Blade, uden at kunne losrive sig derfra. I det han just atter vilde gjemme dem, og overtænkte, om, og hvormeget deraf, han skulde meddele Isidore, sneg hun sig allerede selv ind af Døren, og skjændte anden Gang paa ham for hans langvarige Udebliven. Hun var saa huld, saa fortryllende, at han ikke kunde modstaae sit Hjertes Indskydelse.

„Hvad der angaaer mig, tilhører ogsaa Isidore!" — sagde han — „Du har vistnok hørt tale om Sultansdatteren og Grev Gleichen? — Læs da dette, som en Undskyldning for min Nølen. Maaskee kan da tillige dit hemmelige Ønske blive opfyldt!"

Isidore kunde nu neppe oppebie Maaltidets Ende, for ret snart at tilfredsstille sin Nysgjerrighed, som hun næsten ikke kunde tæmme. Denne Gang var det Edvard, der maatte kalde paa hende. Isidore overgav ham atter Bladene, og sagde derhos med sød, smægtende Stemme: „Det har for-

underligen grebet mig, kjære Edvard! Jeg veed ei, om jeg tør kalde Deres Svaghed tilgivelig, men Døden udsoner Alt, og de hviler nu i Fred. Skulde ikke Valentin endnu kunne sige os noget om Deres følgende Historie?"

Edvard havde allerede før tænkt paa, at spørge ham herom, og den Gamle blev derfor strax, og det, fordi han engang havde ønsket det som, kaldet til Obersteværelset. „Vi veed nu begge Alt," — sagde Greven til ham — „men af Dig vilde vi gjerne høre, hvad der skeete efter min Faders Afreise."

„Hr. Obersten" — begyndte den redelige Olding — „maatte have ahnet, hvorledes det vilde gaae efter hans Død. Da det sørgelige Budskab om, at han var faldet, kom hertil, faldt begge de kjære Damer hinanden om Halsen, og styrtede da begge omkuld, næsten som døde.

De maatte vel have elsket den salige Herre vel af ganske Hjerte; thi de bleve nu begge farlige syge. Man maatte sætte deres Senge sammen, og kunde ikke skille dem ad, førend Grevinde Rosa allerede var død, og Grevinde Alba af Mathed var faldet i en dyb Slummer.

Da den kjære Dame vaagnede, og saae Pladsen ved Siden af sig tom, vilde hun af al Magt ud af Sengen, og lod sig kun ved Lægen afholde derfra. Han sagde, at Luften ved to Syge i eet

Værelse vilde blive altfor fordærvet, og det kunde ellers, især for Rosa, være meget betænkeligt. Dermed lod da Frue Grevinde Alba sig vel berolige, men hun lod nu uophørlig spørge efter Rosas Befindende, og sendte hende de ømmeste Hilsener. Vi maatte, skiøndt vi af Bedrøvelse neppe formaade det, paa Lægens Befaling bringe hende Hilsener og Takkesigelser tilbage. O! Hjertet kunde briste paa En derover!

Saaledes holdt vi hende nogle Dage, indtil Rosas Begravelsesdag kom. Da blev det rigtignok befalet, ikke at synge, eller foraarsage ellers nogen Støi, og Vinduerne i Frue Grevinde Albas Værelser vare ogsaa ganske tildækkede.

Dog den kjære Dame maae vel under det stille Tag have seet et Glimt af Faklerne giennem Tæpperne; nok sagt, i samme Øieblik, som Ligkisten blev baaret ind af Huset, sagde hun til Vaagekonen: „Hent mig Valentin, han skal bringe mig den unge Greve!" Det giorde jeg da, efterat de havde hentet mig fra Ligbegængelsen, med grædende Øine — ja, paa begge disse mine Arme bar jeg Dem til hende, kjære, naadige Herre! — og den salige Alba kyssede Dem længe, velsignede Dem, og gav Dem derpaa i mine Arme igien. Mig rakte hun endnu sin Haand, som jeg turde kysse, sagde da: Valentin! nu veed jeg det om Rosa. „Le-

Alle vel!" vendte sig derpaa til Væggen, og vaagnede aldrig mere.

Tre Dage efter stod ogsaa hun i den sorte overtrukne Sal, og jeg bar den unge Herre igien derhen, for at han endnu for sidste Gang skulde see sin Moders saa troe Veninde. Derpaa blev hendes Kiste bisat i det arvelige Kapel lige ved Siden af Frue Grevinde Rosas Kiste.

Nogle Maaneder efter kom en Feldtchirurg hertil, som havde været hos Hr. Oberſten i hans sidste Timer, og bivaanet hans Begravelse, og bragte et Hjerte i en gylden Kapsel. Dette staaer nu fra den Tid af paa begge Kisterne. Men hvem der har skrevet Skriften paa Fodstykket, der hviler paa Kisterne, og kun indeholder de Ord: „Forenede i Livet, Kjærligheden og Døden!" vil De maaskee kunne kjende, naar De engang besøger Gravstedet! Ak, havde jeg blot kunnet see den gode naadige Herre, og, om endog i Døden, trykket og kysset hans Haand endnu engang!"

Da Valentin nu for Taarer ikke kunde blive ved, faldt Isidore grædende sin Mand om Halsen, og udraabte: „O, hvor elsker jeg dine Mødre! o, hvor gode vare de! Vil Du love mig noget?"

„Hvilket, min Isidore?"

„Lad ogsaa et dobbelt Portrait male til mig, Alba og Rosa! Jeg er ingen af begge." —

„Du har Albas Øine, Rosas Guldlokker og Gratieværk."

„Jeg er ogsaa ret glad, Smigrer! at Du ikke elsker To, men jeg vil bestræbe mig for, at blive Dig Begge i Een!"

„Snart skal jeg nu see ham igjen!" udraabte Valentin med stivt Blik, vaklede hen til et Bord, for at støtte sig derpaa, og opløftede sine Øine mod Solen, som just i sin Nedgang farvede Bjerg og Skov med sin gyldne Aftenrøde. Da blottede han med paafaldende Rørelse sin hvidhaarede Isse, og sagde med Alvor og Høitidelighed: „Saaledes: Begge i Een! Lød ogsaa den Velsignelse, kjære unge Herre, som den døende Alba nedbad over Dem!" —

En friere Aand syntes at besjæle ham ved disse Ord og Forskjellen mellem Rang og Stand allerede at ophøre for ham. Ikke mere som Tjener, som Menneske til Menneske, som Ælding til et ungt Ægtepar, som Bedstefader til sine Børn, greb han Edvards og Isidores Hænder, og lagde dem i hinanden. Da opløftede han, som en Fortidens Prophet, sine Øine bedende mod Himlen, raabte med allerede lallende Stemme: „Ja! Amen! Saaledes vil det skee!" — og sank i samme Øieblik, som Solen gjennem den stigende Taage kastede sine sidste Straaler paa det herskabelige Kapel, til Jorden, kaldet didhen, hvor Troskab finder sin Løn.

„Mit Livs mærkværdige Begivenheder."

Egenhændig optegnede

af

Frederikke Sophie Wilhelmine,

Markgrevinde af Bayreuth, Frederik den Stores Søster.

(Et Udtog af den franske Original.)

(Fortsat.)

Kongen begav sig til Berlin, for der at høitideligholde Nytaarsfesten. Han var under sit Ophold der i meget godt Lune, og endskjøndt han ikke viste mig og min Broder megen Naade, skaanede han os dog for Skjældsord. Vi havde fundet Midler til at beroelige min Broder, og vare fuldkommen trygge, da vi lode os bedrage af Kongens Adfærd. Men hvo kan læse i Menneskets Hjerte?

Nogle Dage efter at han var vendt tilbage til Potsdam, fik Greve Finck et Brev fra ham, med den Befaling ei at aabne det uden i Overværelse af Marskalk Borck og Grumkow, og det blev ham forbudt, under Livsstraf, at tale derom til noget Menneske, hvem det saa end var. Begge hine Mænd havde ogsaa faaet en Copie af denne Skrivelse, og tillige Befaling at gaae hen til

Greve Finck. Da de vare samlede, blev Brevet læst af dem, og i det fandtes et Hoslagt til Dronningen.

Indholdet af Skrivelsen til Finck var: at de tre nævnte Personer skulde samtligen gaae til Dronningen, og i Kongens Navn sige hende, at han var fuldkommen underrettet om alle hendes Kabaler, at han var kjed af længere at lade sig tage ved Næsen af sin Familie, og at han havde fast besluttet at bortgifte mig. For sidste Gang vilde han imidlertid tilstaae hende den Naade, at skrive endnu eengang til Kongen af England, for at udbede sig en formelig Erklæring, i Henseende til mit Giftermaal; men blev denne ikke fyldestgjørende, skulde jeg uden Modsigelse ægte enten Hertugen eller Markgreven, og vovede jeg at modsætte mig hans Villie, vilde han forvise baade mig og Dronningen til Oranienborg, hvor vi vilde have Tid til at begræde vor Trodsighed. —

Da de havde læst dette Brev begave de sig strax til Dronningen, der slet ikke var belavet paa et saadant Besøg. Jeg var tilstede, da de bleve meldte, og jeg forudsagde hende, at det var mig det gjaldt. Grev Finck fremsatte for hende deres Ærinde, og overgav hende Kongens Brev, der var skrevet i saa haarde Udtryk, at jeg ikke engang vil gjentage dem her. Da hun havde læst det, tog Grumkow Ordet, og vilde bevise hende, at

Kongens Ære fordrede at hun rettede sig efter hans Villie, saafremt Svaret fra England ikke blev efter Ønske. Derpaa fulgte han Djævelens Exempel, da denne vilde friste vor Frelser, og anførte Steder af den hellige Skrift, for at bevæge hende. Dette gjendrev Dronningen, med at anføre Betuels Exempel, der svarede til Ægteskabsforslaget, som Abrahams Tjener bragte ham fra Isaak: „gaae selv til Pigen, og spørg hende om hun samtykker." Hun forsikkrede derpaa, at hun meget vel vidste hvad Lydighed en Kone skyldte sin Mand, naar det, denne forlangte, var billigt og rimeligt; men det var ikke Tilfældet her, da Kongen vilde gjøre sin Datter ulykkelig for hele hendes Liv, ved at paatvinge hende et grovt liderligt Menneske, uden Land eller Formue. Hun lovede derpaa at ville skrive til England, men hvorledes end Svaret derfra kom til at lyde, vilde hun heller see sin Datter i Graven, end vide hende ulykkelig. Iøvrigt, lagde hun til, beklagede hun sig ikke over Kongen; thi hun vidste nok hvem hun havde at takke for denne slette Behandling: og ved disse Ord gav hun Grumkow et Øiekast, der noksom sagde ham, hvor forbittret hun var paa ham. I hæftig Bevægelse kom hun tilbage til sit Værelse; der fortalte hun mig den hele Samtale, og viste mig Kongens Brev, ved hvis Læsning vi ikke kunde holde vore Taarer tilbage. Hun indsaae

nu vel, at der fra Englands Side ikke var meget mere at haabe; men hun vilde dog benytte Leiligheden, for at vinde Tid, medens hun oppebiede Svaret derfra. Imidlertid besluttede hun, at gjøre Alt, for at dette skulde blive saa gunstigt, som mueligt; hun lod mig skrive til min Broder, fortælle ham hvad der var foregaaet, og meddele ham Udkastet til et Brev, han skulde sende Dronningen af England. I dette omtalte han vor sørgelige Stilling, og yttrede, at en Dame af hendes Dyder og store Egenskaber ei kunde have i Sinde at nægte hans Søster Hjælp og Bistand; han gjentog høitideligen sit eengang givne Løfte, at ægte hendes Datter, Prindsesse Amalia, saafremt mit Giftermaal med Prindsen af Wales kom istand, men erklærede tillige, at hvis dette ikke skede, saae han sig fritagen for hiin Forpligtelse, og blev nødsaget til at rette sig efter Kongens Villie.

Dronningen selv skrev to Breve, hvoraf det ene blev forevist Kongen, og det andet indeholdt en Fortælling om hvad der var foregaaet, samt anførte de meest vægtige Grunde, der skulde kunne bevæge det engelske Hof til at give et gunstigt Svar. Brevene bleve sendte med en Koureer, og Kongen havde beregnet, at han kunde være tilbage i en Tid af tre Uger, om han end blev opholdt ved Modvind.

Snart var allerede ti Dage forløbne, og Dronningens Uroligheid tiltog, alt som Tiden forløb. Da Ingen spaaede sig noget Godt fra England, og man nok indsaae, at Kongen vilde blive bragt til Yderligheder i dette Tilfælde, overveiede hun alvorligen hvad her var at gjøre. Grevinde Finck, Froken Sonsfeld og jeg tilbragte en heel Eftermiddag i hendes Værelse, for at staae hende bi herved, og vi vare alle af den Mening, at hun maatte anstille sig syg; men det kom an paa at faae Kongen til at troe dette. Imidlertid var her ikke andet for, da det dog ikke var rimeligt, at man vilde foruroelige Dronningen, naar hun ei befandt sig vel; kun kom det an paa, at Ramen ikke fik det at vide, og endelig lykkedes det Froken Sonsfeld at vække Dronningens Mistanke imod denne Forræderske, skjøndt hun ikke aabenbar vilde tilstaae det. Følgende Morgen begyndte vi da at spille vor Comoedie; Dronningen anstillede sig som om hun befandt sig meget upasselig, og om Aftenen ved Taffelet saae vi saa bedrøvede ud, at Alle, endogsaa Ramen, lode sig bedrage deraf. Jeg var imidlertid ingenlunde roelig; saa lidet jeg end ønskede at blive gift med Prindsen af Wallis, indsaae jeg dog nok, at af tre onde Ting, der truede mig, var dette den mindst slemme, og jeg maatte saaledes ønske det, der til enhver anden Tid vilde været mig utaaleligt. Om Aftenen stod Dron-

ningen op, og spiste med os i sit Sovegemak; og saaledes gik fem Dage hen. Men enten nu Rasmen havde selv mærket Pudset, eller Dronningen, sit givne Løfte uagtet, havde betroet hende det, nok — Crisis begyndte. Et nyt Gesandtskab, bestaaende af samme Personer, som det forrige, blev skikket til Dronningen den 25 Januar, en Dag, som aldrig vil udslettes af min Hukommelse. Kongens Brev var dennegang affattet i saa haarde Udtryk, at det forrige var lemfældigt i Sammenligning med dette. Han lod hende ved de Afsendte sige: at han Intet mere vilde høre tale om England, og at hvad Svar der end derfra kom, skulde det ikke forandre hans Beslutning at bortgifte mig til Markgreven af Schwedt, eller Hertugen af Weissenfels. I Tilfælde af Ulydighed og Modstand i denne Sag, truede han med at forvise Dronningen fra Hoffet, indspærre mig mellem fire Vægge paa een af sine Fæstninger, og gjøre min Broder arveløs; da det var nødvendigt, at han paa os statuerede et Exempel, saasom ellers Undersaatterne, der saae vor Trods imod ham, kunde troe sig berettigede til en lignende Adfærd. — Til alt dette svarede Dronningen de Afsendte, at hun paa ingen Maade vilde tillade noget af disse Partier, saalænge der var Liv i hende; og da de herimod vilde tage til Gjenmæle, bad hun dem

forføie sig bort, saasom hun intet andet Svar havde i Sinde at give.

Endelig kom da Svaret fra England; men det var kun den gamle Vise — Complimenter og tomme Løfter. Dronningen følte sig hæftig fornærmet herover, og lod mig det strax vide; Ærgrelsen havde angrebet hende saaledes, at vi frygtede for hendes Helbred. Hun kunde ikke andet, end sende Kongen Brevet, og ledsagede dette med en rørende Skrivelse; men Ramen havde allerede underrettet ham om Indholdet deraf, og han sendte det ulæst tilbage. Eversmann var Overbringeren. Han kom om Aftenen til Dronningen, og lod hende vide, at Kongen var yderst opbragt paa hende og paa mig, at han havde mere, end een Gang svoret paa, at han vilde bruge de allerhaardeste Midler, for at bringe os til Lydighed, hvis vi ikke gave efter for ham med det Gode. Hertil lagde han, at Kongen allerede havde ladet min Broder føle Virkningen af sin Vrede; han havde behandlet ham paa den meest barbariske Maade, slaaet ham til Blods, og slæbt ham ved Haarene omkring i Værelset. Da dette usle Menneske saaledes havde moret sig en Tidlang med den Ærgrelse og Sorg, hans Fortælling opvakte hos Dronningen, gik han til mig. I de meest uforskammede Udtryk, gjorde han mig Bebreidelser, truede mig, og vilde nøde mig til at skrive et Brev

til Kongen, og ikke længere bekymre mig om hvad Dronningen befalede mig at gjøre. Jeg blev som lynslagen ved at høre alt dette af denne Skurks Mund, men fattede mig dog, og svarede ham med Kulde, at jeg aldrig havde viist Ulydighed mod min Fader, og at det var mit høieste Ønske, at vinde hans Gunst igjen, hvorpaa jeg vendte ham Ryggen. Men det var endnu ikke forbi. Han vendte sig ogsaa til Froken Sonsfeld, og befalede hende, i Kongens Navn, at overtale mig til at ægte Hertugen af Weissenfels eller Markgreven af Schwedt, og lod hende vide, at hun ellers skulde faae at føle, at han var Konge, og havde Magt til at sætte hende paa Vand og Brød paa Spandau, og at hele hendes Familie skulde blive ulykkelig med hende. — Frøkenen svarede ham, at det ikke var med hendes gode Villie hun var bleven min Hovmesterinde, og at det ikke var hendes Sag at blande sig i mine Ægteskabsanliggender. Emersmann lod hende da vide, at Kongen ikke vilde tilstaae mig mere, end tre Dages Betænkningstid, og derpaa lade mig bringe til Wusterhausen, hvor de to omtalte Herrer befandt sig, og der lade mig vælge imellem dem, eller i Nødsfald lade mig indespærre med Hertugen — thi saa blev jeg vel tvungen til at tage ham, og endda være glad derved. —

Et Par Dage efter kom Kongen til Berlin, og begav sig til strax til Dronningen. Vreden

gnistrede ud af hans Øine; han gik hen til hende, da hun laae i sin Seng, og endnu vedblev at spille den Syge, og sagde hende alle de Grovheder og Fornærmelser, der faldt ham ind. Hun lod den første Storm gaae over, og tiltalte ham derpaa i de ømmeste og meest rørende Udtryk: men intet hjalp. Han bød hende vælge eet af de to Partier, der vare mig foreslaaede, og lagde til, at hun gjorde ham en Fornøielse, om hun bestemte sig for Hertugen. „Det bevare Gud mig fra!" svarede Dronningen; hvorpaa Kongen lod hende vide, at han bekymrede sig kuns lidet om hendes Samtykke, og gik strax hen til Markgrevinde Philippa, Markgreven af Schwedts Moder, for at bringe Forbindelsen istand mellem hendes Søn og mig. Denne hørte i Førstningen med Glæde paa hans Forslag; men da hun hørte Sagens rette Sammenhæng, var hun alt for ædelmodig, til at ville opoffre Dronningens og min Lykke for hendes Søns Vel. Da Kongen paa ingen Maade var istand til at overtale hende, gik han bort, og Markgrevinden underrettede mig samme Aften om, hvad der havde tildraget sig. Jeg kunde ikke nokſom beundre hendes Ædelmodighed, og tilkjendegav hende strax min Erkjendtlighed.

Al den Sindsuroe, disse Tildragelser foraarsagede mig, virkede ogsaa sienſynligen paa min Helbred; saa fyldig jeg før havde havde været, saa

mager og indfalden blev jeg nu. Kongen havde jeg ikke vovet at lade mig see for, da Dronningen ikke vilde, at jeg skulde udsætte mig for samme Behandling, som min Broder. Denne var i en grændseløs Fortvivlelse. Jeg led mere ved hans Ulykke, end ved min egen, og jeg vilde have kunnet opoffre mig selv, for at frelse ham. Hver Eftermiddag tilbragte jeg hos Dronningen, naar Kongen var andetsteds beskjæftiget. Hun havde af Skjærmbrædder ladet danne et Slags Labyrinth i sit Værelse, hvorved jeg ubemærkt kunde smutte bort, naar min Fader pludselig traadte ind. Den ondskabsfulde Ramen vilde more sig paa min Bekostning, og satte Skjærmbrædderne i en anden Stilling, uden at jeg vidste noget deraf; Kongen overraskede os; jeg vilde undvige, men blev forvildet imellem Skjærmene, af hvilke nogle styrtede omkuld, og da Kongen havde seet mig, søgte han at faae mig fat, for at slaae mig. Da jeg ikke kunde undløbe, sprang jeg bag ved ved min Hovmesterinde; Kongen trængte ind paa hende, saa hun maatte trække sig tilbage, men nødtes endelig til at standse, da hun havde Kaminen lige i Ryggen; jeg blev ved at holde mig bag hende, og var saaledes udsat for Ilden fra den ene Side og for Slagene fra den anden. Han heldede sig ud over hendes Skuldre, og skjældte mig Huden fuld, og forsøgte paa at faae mig fat ved Haaret, saa at

jeg maatte halvforbrændt bøie mig ned til Gulvet; mine Klæder var der allerede gaaet Ild i, og det hele Optrin vilde have taget en sørgelig Ende, hvis ikke Kongen var bleven træt, og var gaaet sin Vei. Frøken Sonsfeld viste et sandt Heltemod ved denne Leilighed, thi hun blev den hele Tid staaende urokkelig foran mig, som en Vagt, og saae Kongen stivt i Øinene. Den følgende Dag blev han endnu værre, end han nogensinde før havde været; Dronningen blev behandlet paa det haardeste, og han truede hende med, at ville prygle mig og min Broder i hendes Nærværelse, og sende mig til Spandau. Nogen Tid tilforn havde Dronningen talt med Marskalk Borck, en meget retskaffen Mand, om mine Anliggender, og han havde raadet hende, at foreslaae Kongen et Giftermaal mellem mig og Prindsen af Bayreuth, et Partie, som vilde være mere passende for mig, end de to andre, der bleve mig givne at vælge imellem. Herom havde hun endnu ikke talt til Kongen; men da hun saae, at hans Vrede nu var paa det høieste, gjorde hun ham dette Forslag, for at der kunde blive Ende paa den sørgelige Tvistighed. Efter nogen Betænkning erklærede han, at han intet havde derimod, men lagde til, at siden hans Datter ei giftede sig efter hans Ønske, vilde han aldeles ikke give hende Medgift eller Udstyr, ei heller holde hendes Bryllup. Herover blev Dronningen for-

færdet; men Kongen vedblev sin Paastand, og gik bort; hvorpaa hun lod mig hente, og fortalte mig med megen Glæde, at hun nu havde seiret over sine Fiender, at alt gik efter Ønske, og at jeg skulde ægte Arveprindsen af Bayreuth. Da dette overraskede mig noget, og jeg udbad mig Tid til at betænke mig, blev hun opbragt, og uden at agte paa min Indvending, hvad Folk vilde domme om mig, naar jeg paa en saadan Maade forlod min Faders Huus, udbrød hun i Vrede, at jeg for hende maatte tage hvem jeg fandt for godt, da hun ikke vilde udsætte sig for flere Ergrelser for min Skyld, og befalede mig aldrig mere at komme for hendes Øine. Jeg vilde svaret, men hun bød mig tie, og jeg maatte forføie mig grædende bort. Derpaa blev Froken Sonsfeld kaldet; hende paalagde Dronningen at formaae mig til Lydighed, men hun svarede kjækt, at det var en Sag, hvormed hun ikke vilde befatte sig, hvorover Dronningen blev meget vred.

Følgende Dags Morgen kom min Fader til Dronningen, og viste hende Brevet til Markgreven af Bayreuth, der var affattet i meget høflige Udtryk; men han gjentog hvad han før havde sagt, at han ikke vilde være tilstede ved mit Bryllup, eller give mig nogen Medgift. Hermed erklærede nu Dronningen sig forneiet, og Kongen gik, for at lade Brevet sende bort; men deraf blev intet, da

Grumkow og Seckendorf forhindrede ham deri, saasom det ikke stemte overeens med deres Planer. Om Aftenen fortalte Frøken Bülow min Moder, at Ministeren Bourguai og Knip-hausen være blevne enige om, at, saa yderligt som det nu var kommet med Sagen, var det nødvendigt, at gjøre endnu eet Forsøg i Henseende til England. Bourguai vilde sende den engelske Gesandtskabspræst, der underviiste mig i det engelske Sprog, til sit Hof, og i de meest rørende Udtryk skildre Ministeriet vor Forfatning. Den Afsendte, der kjendte mig saa nøie, vilde kunne afmale dem min Karakteer og mit Udvortes. Min Moder billigede dette Forslag, og Gesandtskabspræsten fik et Brev med fra hende til den engelske Dronning; da han tog Afskeed med mig, fældede han Taarer, og sagde, at han vilde skamme sig ved sin Nation, hvis den ikke ved denne Leilighed gjorde, hvad der var Pligt.

Imidlertid viste Kongen sig venligere imod Dronningen; men min og min Broders Forfatning blev uforandret. Jeg maatte ikke komme for hans Øine, og min Broder, der blev nødt til at være om ham, fik Øresigen og Stokkeprygl. Hans Fortvivlelse var grændseløs, og jeg leed ubeskriveligt ved at see ham lide.

Kongen havde besluttet, at gjøre en Reise til Dresden, og jeg havde allerede hos Dronningen

taget Afskeed med min Broder. Jeg stod færdig at gaae i min Seng, da jeg saae et ungt Menneske, i en prægtig fransk Dragt, komme ind; og jeg udstødte et høit Skrig, da jeg ikke vidste, hvem det var. Han gav sig ret hjertelig til at lee, og jeg saae nu det var min Broder. Han var i det bedste Lune af Verden, og kom for endnu engang at sige mig Farvel, og meddele mig sine hemmelige Planer. Hans Taalmodighed var til Ende, og han vilde benytte sig af den gunstige Leilighed til at undflye fra Dresden, og begive sig til England, hvorfra han ogsaa haabede, at kunne virke til Fordeel for mig. Da jeg var kommen mig af min første Skrak, gjorde jeg ham de vægtigste Forestillinger herimod, og da disse intet udrettede, kastede jeg mig for hans Fødder, og vædede dem med mine Taarer. Frøken Sonsfeld forenede sine Bønner med mine, og vi fik ham endelig overbeviist om, hvor chimæriske hans Planer vare, saa at han lovede os, ikke at tænke videre derpaa.

Nogle Dage derefter blev Dronningen pludselig meget hæftig syg. Kongen blev underrettet om hendes betænkelige Tilstand ved Frue Kamken og Kongens Livlæge; men Ramen og Seckendorf fordreiede Beretningen derom, og fik ham til at troe, at hendes Sygdom kun var opdigtet, og at det var et aftalt Spil. Den Ligegyldighed, han derfor viste, forøgde endnu mere hendes Lidel-

ser, der tiltog saaledes, at man maatte sende et Snarbud til ham, for at lade ham vide, han maatte ile, hvis han ønskede at finde hende endnu i Live. Alle Seckendorfs Modforestillinger uagtet, skyndte han sig til Berlin, og tog Holtzendorf med sig, for at blive overbeviist om hendes virkelige Tilstand. Men neppe havde han kastet et Blik paa hende, førend hans Mistanke ganske forsvandt, og han viste den hæftigste Bedrøvelse. Hans Læges Beretning forøgede hans Fortvivlelse; han bad hende tilgive ham al den Ærgrelse, han havde forvoldt hende, og man saae nokſom, at det ikke var hans Hjerte, der havde været Skyld deri, men de slette Mennesker, som omgave og ophidsede ham. Dronningen nyttede denne Leilighed til at bede ham forlige sig igjen med min Broder og mig, da dette vilde være den bedste Trøst for hende i hendes Dødsstund. Han lod mig ogsaa kalde; jeg kastede mig for hans Fødder, og bad ham, i de meest rørende Udtryk, om at skjænke mig sin Gunst igjen, saa at han endelig løftede mig op og omfavnede mig. Derpaa kom ogsaa min Broder. Til ham sagde han, at han tilgav ham, i Betragtning af hans Moders Forbøn, og formanede ham til at forbedre sin Opførsel, i hvilket Tilfælde han vilde skjænke ham sin faderlige Kjærlighed igjen. Alt dette bidrog til, at Dronningen efter et Par Dages Forløb befandt sig uden Fare; men da Kon-

gen ikke mere var uroelig for hende, begyndte han igjen at mishandle hende; dog viste han sig i hendes Nærværelse venlig imod os, for ei at foraarsage hende Sorg, medens hun endnu var svag; men udenfor hendes Værelse fik vi hans Uvillie at føle.

Min Broder fik nu Prygl og Slag igjen ligesom før; vi dulgte det for Dronningen, men hans Taalmodighed blev sat paa saa haarde Prøver, at han besluttede at betjene sig af den første, den bedste Leilighed til at undflye. Jeg vilde afholde ham derfra, men han lod sig ikke overtale mere, og fortalte mig, hvorledes han nylig var mishandlet i Potsdam. Han var en Morgen kommen til Kongen; men neppe var han traadt ind, førend Denne greb ham ved Haarene, kastede ham mod Jorden, og slæbte ham, efter at have gjennempryglet ham, hen til et Vindue, hvor han greb Nullegardinssnoren, og snoede den om hans Hals. Til al Lykke fik Prindsen Tid til at reise sig, og holdt hans Hænder, indtil en Kammertjener, der hørte ham raabe, kom til, og udfriede ham af Kongens Vold. Han forestillede mig, at han hver Dag var udsat for saadan Fare, at han var nødt til at bruge alvorlige Midler for at sikkre sig, og at Katt og Keith, til hvem han kunde betroe sig, vilde gjøre Alt for at lette ham Flugten. Man kan let forestille sig hvilket sørgeligt Ind-

tryk dette gjorde paa mig. Fordømme min Broders Forsæt kunde jeg ikke ganske, da hans Stilling var saa beklagelig, men jeg forudsaae de skrækkelige Følger deraf; thi Planen var for slet udtænkt, og de deeltagende Personer for ubesindige og uskikkede til et saadant Foretagende, til at det skulde kunne lykkes.

Da jeg følgende Søndag kom fra Kirken, traf jeg Katt, der ventede paa mig ved Slotsporten; han var ubesindig nok til at levere mig et Brev fra min Broder, uagtet Ramens Værelser var ligeoverfor, saa at hun tydelig maatte kunne see hvad der foregik. Jeg tog imod Brevet, uden svare paa hans Tiltale, og var i største Forlegenhed over hans uforsigtige Adfærd. Min Broder lod mig vide, at Kongen allerede ved Ramen var underrettet om den sidste hemmelige Sendelse til England, og i høi Grad forbittret derover; han bad mig tillige at dølge Alt, hvad der foregik, for Dronningen, da det ellers var ude med os. Katt havde desuden paalagt mig, i hans Navn, ei at lade nogen see dette Brev, og jeg maatte altsaa brænde det; men vi vil siden faae at see hvormegen Fortræd Katt ved denne Leilighed voldte mig. —

Imidlertid var den engelske Gesandtskabspræst lykkelig ankommen til sit Fædreneland, hvor han forestillede det engelske Ministerium vor hele For-

fatning. Den fordeelagtige Skildring, han gjorde af min Broder og mig, indtog hele Nationen for os, og da han erholdt Audience hos Prindsen af Wallis, bevidnede denne ham sin inderlige Længsel efter en Forening med mig, og erklærede sin Fader, at han Ingen anden vilde vælge til Gemalinde. Ministeriets og Nationens lydelige Uvillie mod Kongen, formedelst hans Langsomhed i denne Sag, nødte ham omsider til at give efter, og han udnævnte Ridder Hotham til overordentlig Gesandt ved det berlinske Hof. Denne begav sig ogsaa strax til sin Post, og kom til Berlin i Mai Maaned. Han havde besluttet ikke at meddele Dronningen noget om Hensigten af hans Sendelse, og udbad sig strax Audience hos Kongen selv; men da hun var nysgjerrig, efter at faae at vide hvad der blev forhandlet, sendte hun nogle af sine troe Betjente derhen, der skaffede Underretning derom. Hotham forsikkrede min Fader i den engelske Konges Navn om det Venskab, han stedse vedblev at bære for ham, og erklærede at han kom for at forlange mig til Gemalinde for Prindsen af Wallis, hvorimod han ventede, at Kongen intet havde imod min Broders Forbindelse med Prindsesse Amalia; dog vilde England være tilfreds med at mit Ægteskab blev fuldbyrdet først, og at det kunde beroe paa Kongen selv, naar han vilde bestemme min Broders.

Kongen glædede sig overordentlig over dette Budskab, og svarede Gesandten paa det forbindtligste. Strax derpaa gik man til Taffels. Glæden stod malet paa Kongens Ansigt, og det gik lystigt til; Bacchus havde Forsædet, som sædvanlig, og i sit overvættes lystige Lune greb Kongen en stor Pocal, og drak sin Svigersøns Prindsen af Wallis's og min Skaal til Ridder Hotham. Disse faae Ord gjorde en høist forskjellig Virkning paa de Tilstædeværende; Grumkow og Seckendorf bleve som lynslagne, medens derimod Dronningens Partie og de Øvrige yttrede en levende Glæde derover. Efterat Taflet var hævet, gik Hotham hen til Kongen, og bad ham endnu ikke lade Vilkaarene i Henseende til mit Ægteskab blive almindelig bekjendte, førend han havde havt een Audience til hos ham; dette forundrede Kongen sig meget over, og man saae tydelige Spoer af Ærgrelse paa hans Ansigt, medens Grumkow og Seckendorf reiste, nedslagne i høi Grad, tilbage til Berlin, da de saaledes saae alle deres Planer tilintetgjorte. —

Dronningens Betjente kom derpaa til hende, og meldte hende hvad der var foregaaet. Jeg sad roelig paa mit Værelse, syselsat med mit Arbeide, da med eet Dronningens Damer, ledsagede af en heel Skare Betjente, stormede ind til mig, kastede sig paa Knæe for mig, og raabte mig i Øren, at

de kom for at lykønske Prindsessen af Wallis. Jeg troede de vare fra Forstanden; thi deres Glæde var saa hæftig, at de ikke vidste hvad de selv gjorde; de talte i Munden paa hverandre, de loe, og græd, og sprang omkring, og omfavnede mig — og endelig, da dette havde varet en god Stund, fortalte de mig, hvad der var hændet; men det gjorde saa lidet Indtryk paa mig, at jeg kun svarede: „ikke andet, end det?" hvorover de bleve høiligen forundrede. Strax derpaa kom ogsaa mine Søstre og flere Damer for at lykønske mig; jeg var elsket af Alle, og de Prøver jeg ved denne Leilighed saae paa deres Hengivenhed, glædede mig langt mere, end Anledningen dertil. Da jeg om Aften kom til min Moder, viste hun den meest levende Glæde; hun kaldte mig sin kjære Prindsesse af Wallis, og Frøken Sonsfeld titulerede hun Mylady.

Kongen ankom to Dage efter. Han talte aldeles intet om hvad der var foregaaet; og dette opvakte strax slemme Formodninger hos os om Hr. Hothams Underhandlinger. Denne havde hver Dag privat Audience hos Kongen, og der var intet i Veien for det dobbelte Giftermaal uden een eneste Betingelse, som England vilde have min Fader til at indgaae, nemlig at han skulde opoffre Grumkow. Gesandten forestillede ham, at denne Person, ved sin nøie Forbindelse med det keiser-

lige Hof, var den eneste Aarsag til den Uenighed, der havde fundet Sted mellem England og Preussen, at han udsladdrede Statshemmelighederne, og at han ved Hjælp af Reichenbach, den engelske Resident, satte sine rænkefulde Planer igiennem. Da Hotham tillige erklærede at man var villig til at give Prindsesse Amalia 100,000 Pund Sterling i Medgift og ingen at fordre for mig, viste Kongen sig ogsaa tilbøielig til at opoffre Grumkow, saafremt man kunde overbevise ham om Sandheden af de Beskyldninger, der bleve gjorte imod ham, og der skulde saaledes Intet være i Veien for mit og min Broders Giftermaal. Nogle Dage derefter gjentog Kongen dette Løfte, men med det Tillæg at han forlangte, at min Broder skulde udnævnes af England til Statholder i Hannover, og underholdes paa Kongen af Englands Bekostning, saalænge indtil han besteeg den preussiske Throne. Hotham lovede at skrive herom til sit Hof, men lagde til at han ei turde haabe at drive dette igiennem. — Min Fader anstillede sig imidlertid som om han havde lagt Hothams Forestillinger om Grumkow paa Hjerte. Han talte ikke mere med ham offentlig, og sagde endogsaa ondt om ham til de Mennesker, som han vidste vare hans Venner.

Han reiste derpaa til Mühlberg, hvorhen den polske Konge havde indbudet ham, for at være til-

stede ved den store Mønstring over den sachsiske Armee. Aftenen i Forveien kom min Broder til mig, for at sige mig Farvel; han bar ogsaa dennegang fransk Dragt, hvilket jeg ansaae for et uheldigt Varsel — og jeg spaaede ikke Feil. Det var hans faste Forsæt at undflye ved denne Leilighed, og Planen dertil, som han meddelte mig, var saa eventyrlig, at jeg ikke kunde andet, end bede ham indstændigen om at lade den fare, da han paa den Maade vilde tilintetgjøre alle de gunstige Udsigter, det engelske Gesandtskab aabnede for os.

Medens Kongen opholdt sig i Mühlberg, gjorde man alt mueligt for at Ridder Hothams Bestræbelser skulde mislykkes. Han havde ved Frøken Bülow ladet Dronningen underrette om Alt, hvad der var bleven afgjort ved Underhandlingerne med Kongen, og hun var svag nok til at fortælle det Altsammen til Ramen, der strax meddelte Grumkow det; og han undlod ikke at benytte sig af de ham givne Oplysninger. Ved sine Tilhængere fik han Kongen foresnakket, at Engeland havde med sine Tilbud intet andet til Hensigt, end at bortfjerne fra ham alle de Mennesker, der vare ham hengivne; at det var Planen, at sætte min Broder paa Thronen, og tilvane sig Bestyrelsen ved Hjælp af den engelske Prindsesse; og at der intet andet Middel var for Kongen til at forebygge dette, end standhaftigen at modsætte sig min

Broders Giftermaal, ved at komme frem med saadanne Vanskeligheder, der kunde hæve denne Underhandling, uden at bryde ganske med det engelske Hof. Dette hørte nu Kongen af saa mange forskjellige Personer, der ikke syntes at kunne have anden Hensigt, end den at tjene ham, at det tilsidst begyndte at gjøre sin Virkning. Man raadede ham dog at forstille sig imidlertid, og oppebie det endelige Svar fra England, førend han ganske tog Maasken af. Disse afskyelige Løgne, man indbildte ham, gjorde ham rasende opbragt imod min Broder; og da hans mistænkelige Sindelag forhindrede ham i med Rolighed at udgrandske Sandheden, faldt det ham nu ind hvor ofte forhen man havde søgt at styrte Grumkow, der dog stedse var kommen med Ære derfra; og saaledes bestyrkedes han i sin Formodning om denne sin Yndlings Uskyldighed.

Saaledes stemt kom han tilbage til Berlin. Han aabenbarede der sine Betænkeligheder for den danske Minister Løwener, en meget retskaffen Mand, for hvem han havde særdeles Agtelse. Denne, der kjendte Grumkow og Seckendorfs Ræenker, tog ikke alene Hothams Partie, men meddeelte ham endnu mere, der kunde bidrage til at hæve hans Tvivl. Dette lykkedes ham ogsaa saavidt, at Kongen lovede, at ville afskedige Grumkow, saasnart mit Giftermaal var bleven offentlig

erklæret; thi en Levning af Mistanke, der endnu var tilbage hos ham, hindrede ham fra strax at bequemme sig til dette Skridt. Løwener underrettede Hotham herom; men denne forevise ham de ham meddeelte Befalinger til at erklære, at den engelske Konge ikke underskrev, førend han havde faaet den forlangte Fyldestgjørelse.

Grumkow spillede imidlertid en sørgelig Rolle. Han var bleg, som Døden, og vovede ikke at slaae Øinene op. Ved Apartementet hos Dronningen blev han staaende i en Krog af Salen, og hverken Dronningen eller noget andet Menneske talte til ham. Den menneskelige Skjæbnes Omskiftelighed randt mig i Tankerne ved at see dette, og jeg kunde ikke andet, end have Medynk med ham; istedet for at vise ham Foragt, gik jeg derfor hen, og talte til ham ligesaa høflig, som jeg ellers pleiede. Løwener dadlede mig herfor, og gav mig at forstaae, at det ei kunde være den engelske Gesandt kjært, at see mig vise hans Hofs og Konges dødelige Fiende saa megen Opmærksomhed; men jeg svarede ham, at jeg endnu ikke stod i det Forhold til England, at jeg behøvede at rette mig efter dette Hofs Begreber, og tillige forestillede jeg ham, at det ikke var synderligt klogt, at vise Foragt mod sin Fiende, fordi man for Øieblikket ikke har nødig at frygte ham, og at jeg i øvrigt ikke ønskede anden Hævn over ham, end den, at

han blev sat ud af Stand til at skade mere. Løwener mindede mig siden om disse mine Ord, der havde indeholdt en kun alt for sand Spaadom.

Min Broder fandt jeg saa fortvivlet, som han aldrig før havde været. Oberst Rochow underrettede Dronningen om, at han havde i Sinde at flygte, og at han gjorde Anstalter, der gave Grund til at frygte det Værste. Dette var meget roesværdigt af Rochow, men hans Mangel paa Aand gjorde, at han begik meget dumme Streger. Han befandt sig i en meget betænkelig Stilling; thi enten maatte han paadrage sig min Broders Had eller Kongens Unaade, ja maaskee sætte sit Liv i Vove; og denne Frygt, hvori han saaledes svævede, bragte ham til at gaae fra Huus til Huus i den hele Bye og beklage sig. Saaledes kom da Sagen ud iblandt Folk, og man kan nok begribe, at det østerrigske Partie benyttede sig deraf.

Imidlertid kom Svaret fra England. Det var aldeles saaledes, som Kongen kunde ønske sig det; thi alt hvad han forlangte, blev bevilget, dog paa det Vilkaar, at Grumkow først maatte afskediges. Hotham havde faaet fat paa adskillige af denne Ministers Breve, og forlangte en privat Audience hos Kongen, hvem han havde ladet dette vide; men Seckendorf, der havde Spioner ude overalt, erfarede det, kom ham i Forkjøbet, og fik Kongen først i Tale. Ved denne Leilighed op-

regnede han ham da alle de Fordele Keiseren havde indrømmet ham, og forestillede ham, hvor smerteligt det maatte være for denne, at Kongen indlod sig i Forbindelse med hans Fiender. Han fremkom derpaa med hemmelige Breve fra Kronprindsen, hvilke Dronningen af England havde været saa uforsigtig at betroe til flere Mennesker; og fortalte, hvilke Rygter der løb om i Byen, angaaende Prindsens Forsæt at flygte. Endelig forestillede han ham, at England behandlede ham, som om han var et Barn, som man lokker ved et Stykke Sukker til at gjøre, hvad man ønsker; og lagde ham paa Hjerte, hvor tungt det maatte være for hans troe Tjenere, at see sig bestandig udsatte for fremmede Hoffers Kabaler. Seckendorf drev sin Forstillelse saavidt, at han endogsaa fældte Taarer, og spillede sin Rolle saa godt, at han gjorde Indtryk paa Kongen. Denne svarede ikke stort hertil, men var uroelig, og i ondt Lune den øvrige Deel af Dagen. Den følgende Morgen havde Hotham Audience. Efterat have forsikkret Kongen om, at det engelske Hof bevilgede ham Alt hvad han ønskede, overrakte han ham Grumkows Breve, med de Ord, at han ikke tvivlede paa, han jo strax vilde jage ham bort, naar han havde læst disse. Kongen tog dem med en vred Mine, kastede Hr. Hotham dem i Ansigtet, og hævede Foden, som for at sparke ham; hvorpaa

denne, uden at sige eet Ord, gik og slog Døren haardt i efter sig. Ikke mindre rasende, end Kongen havde været, forføiede han sig strax hjem, lod den danske og hollandske Minister anmode om at komme til ham, og erklære disse, at da hans Monark var fornærmet i hans Person, vilde han øieblikkelig forlade Berlin. Dronningens hæftige Bedrøvelse, da hun fik dette Optrin at vide, kan man let forestille sig. Hun gjorde Alt for at beroelige Hotham, men forgjæves.

Kongen skulde tiltræde en Reise til Anspach, og min Broder kom om Aftenen til mig, for at sige mig Farvel; men vi bleve forstyrrede i vor Samtale ved Kongens Ankomst, og istedet for, som han havde lovet, at besøge mig endnu een Gang, sendte han mig sin Kammertjener med et Brev, der intet af Vigtighed indeholdt. Denne Kammertjener havde tjent ham længe; han var troe og et fornuftigt Menneske; men uheldigviis blev han forelsket i en af Dronningens Kammerpiger og ægtede hende. Denne stod i Ramens Sold, og udlokkede af sin Mand alle min Broders Hemmeligheder, der saaledes kom Kongen for Øre ved Madame Ramen.

Dronningen beskjæftigede sig med at læse Grumkows opfangede Breve, der vare Forfatteren aldeles værdige. De rebede alle hans Ränker, og indeholdt de meest fornærmelige Udtryk mod

Dronningen og mig, ja endogsaa mod Kongen selv, som han ikke kaldte andet end Tykkerten.

Medens Kongen var fraværende, var der fire Gange om Ugen Apartement hos Dronningen i Montbijou, hvor jeg til min store Glæde saae Katt; thi saalænge han var i Berlin, haabede jeg med Vished, at min Broder ikke havde i Sinde at udføre sit Forehavende. Men nogle Dage efter berettede Frøken Bülow mig, at Katt talte overalt i Byen om min Broders Planer, ja, at han endog havde yttret disse for mistænkelige Personer. Opblæst af den Gunst, hvori han stod, gjorde han sig til deraf, og fremviste overalt en Daase med mit og min Broders Portrait. Da dette Pralerie gjorde Ulykken fuldkommen, var jeg nødt til at aabenbare det for Dronningen, paa det at hun kunde formaae ham til at give Daasen tilbage; men han vidste paa en høflig Maade at undslaae sig derfor, og fik min Moder til at troe, at der var ingen Fare paa Færde. Os andre derimod ovbragte dette Afslag af Katt om at udlevere Daasen saa meget, at vi ikke mere talte til ham.

Efter Hothams Afreise var der foregaaet en betydelig Forandring med Grumkow. Glæden straalede af hans Øine, da han kom til Dronningen, for at gjøre hende sin Opvartning, og hun viste sig nu mere høflig mod ham, end hun kort tilforn havde gjort. En Aften (det var den 11te

August, en for mig i mange Henseender mærkelig Dag), da jeg var i en usædvanlig Bevægelse, og den hele Dag igjennem havde været meget sørgmodig, uden at have nogen særdeles Grund dertil mere end ellers, havde jeg endt mit Spil tidlig, og var gaaet ud at spadsere med Froken Bülow. Da vi havde gaaet en Stund, satte vi os ned paa en Bænk; hvor strax derpaa Grumkow overraskede os. Han var af det Slags Mennesker, der foragte Religionen; men, da han ikke var fast i sine Grundsætninger, gjorde han sig undertiden bittre Selvbebreidelser, og hans Samvittighedsnag satte ham i melankolsk Lune, som han søgte at forjage ved Viin og et godt Maaltid. Han skulde gaae til Alters følgende Dag, og havde havt Hofpræst Jablonsky hos sig hele Dagen, som nok havde gjort ham Helvede temmelig hedt. Han begyndte da paa en moralsk Forelæsning, der lød i hans Mund, som Evangeliet i Djævelens; derpaa gik han over til andre Materier, forsikkrede mig om, at det smertede ham inderligt at være Vidne til den Behandling, min Broder maatte lide, saavelsom jeg; han holdt Lovtaler over Kongen, og bad mig tilsidst overtale min Broder til at være Kongen lydig. Han vilde fortsat Samtalen, men vi bleve afbrudte.

Samme Aften, da Dronningen just var ifærd med at klæde sig af, og Froken Bülow sad ved

Siden af hende, hørte de med eet et frygteligt Bulder i næste Værelse. I dette var der mange kostbare Vaser af japanesisk og chinesisk Porcellain; Dronningen troede, at det var een af disse, der var falden ned, og havde foraarsaget hiin Støi; men da Frøken Bülow gik derind, fandt hun Alt i fuldkommen Orden. Neppe havde hun lukket Døren, førend Allarmen begyndte paa nye; hun gik tre Gange ind i Værelset, tilligemed een af Dronningens Damer, men fandt hvergang alt uforstyrret. Omsider ophørte Bulderet der; men nu begyndte et endnu værre i den lange Gang, som gaaer igjennem imellem Kongens og Dronningens Værelser. Denne blev nysgjerrig efter at see, hvad det vel kunde være, og befalede sine Kammerfruer at lyse for hende. Frygten bragte her Ramen til at røbe sin liden Hengivenhed for Dronningen; hun vilde ikke ledsage Dronningen, og skjulte sig i Værelset ved Siden af. To andre fulgte min Moder og Frøken Bülow; men neppe havde de aabnet Døren, før de hørte Suk og Raab, som forfærdede dem alle, undtagen Dronningen, der opmuntrede dem til at gaae med hende indad Gangen for at undersøge, hvad det var. De fandt alle Døre lukkede i Laas, og efterat have aabnet dem, gjennemsøgte de Værelserne, men kunde intet opdage. De to Gardere, som havde Vagt der, vare halvdøde af Skræk; thi de havde ogsaa hørt dybe Suk nær ved sig, uden at see nogen Ting,

og forsikkrede, at der var intet Menneske gaaet igjennem Gangen ind til Kongens Gemakker. Dronningen begav sig derpaa tilbage til sit Værelse, ikke uden at være lidt underlig tilmode; og da hun næste Morgen fortalte mig dette, bad hun mig optegne Dagen (endskjøndt hun ellers var intet mindre, end overtroisk) for at lægge Mærke til, hvad alt dette havde at betyde. Jeg er overbeviist om, at det gik meget naturligt til; men Hændelsen føiede det ogsaa, at det var just netop den Aften, min Broder blev tagen fast, og at, efter Kongens Tilbagekomst, et for Dronningen saare sørgeligt Optrin fandt Sted i den selv samme Gang.

Hun havde undertiden Concerter i Monbijou, hvortil alle Musikelskere havde Tilladelse at komme, og Katt forsømte aldrig at indfinde sig ved dem. En Aften, da jeg en Tidlang havde accompagneret paa Klavesin, og vilde gaae ind i et tilstødende Værelse, hvor der blev spillet Kort, kom Katt pludselig hen til mig, og bad mig, for min Broders Skyld, høre ham et Øieblik. Han besvoer mig, at han ikke fortjente den Unaade jeg og Dronningen viste ham, og at det var saa langt fra ham at opmuntre min Broder til hans Forehavende, at han tvertimod af al Magt fraraadede ham det. Imidlertid vilde han følge min Broder, lagde han til, saafremt han udførte sit Forsæt, at flygte, og skulde han end derved sætte sit Liv i

Vove, skede det for en god Sag; hvad min Broder angik, troede han ikke, at denne udsatte sig for nogen Fare derved, da han var Kronprinds, og man vel altsaa ei vilde gjøre ham noget. Jeg spaaede ham, at hans Hoved vilde komme i Fare, da det var et saa voveligt Spil de spillede; det var sidstegang jeg talte med ham, og siden fik jeg desværre at see, at jeg havde spaaet alt for sandt.

Den 15 August var det Kongens Fødselsdag, paa hvilken en stor Mængde Mennesker samledes ved Hoffet, for at lykønske Dronningen. Jeg havde en lang Samtale med Grumkow, som dengang havde givet Moralen Afsked, og var i meget godt Lune. Han talte vidt og bredt om alle Kongens store Egenskaber, og da han saae jeg vilde til at gaae bort, sagde han til mig i en saa udtrykksfuld Tone, at jeg forbausedes derover: „Deres Kongelige Høihed skal inden kort Tid faae at see, hvor hengiven jeg er Dem, og hvor ivrig jeg bestræber mig for at være dem til Tjeneste." — Jeg gav ham et meget forbindtligt Svar, og vilde just gaae; da i det samme Froken Bülow kom til, og begyndte at smaakives med ham; thi hun kunde aldrig see ham, uden at drille ham en Smule. Jeg havde ofte advaret hende om ikke at drive dette Slags Spøg for vidt, og bedet hende at spare Grumkow, hvorved jeg anførte hende Indianernes Exempel, som tilbede Fanden, for at han ikke skal

gjøre dem Skade; men dette havde hun aldrig lagt paa Hjerte. Denne Aften var der en meget levende Trætte imellem dem; og han endte deres Samtale med de samme Ord, han havde sagt til mig, at hun nemlig snart skulde overbevise os om sit venskabelige Sindelag imod os. Jeg indsaae nok at der maatte ligge noget særdeles skjult i disse Ord, som han saaledes to Gange havde gjentaget; og jeg blev urolig derover.

Den næste Dag gjorde Dronningen sig en Fornøielse af at overraske mig, da hun til Ære for Kongen, gav et Bal paa Monbijou. Spisesalen var meget smagfuldt decoreret, og Enhver fandt en Foræring for sig, liggende paa hans Plads ved Bordet. Vi vare alle meget muntre; kun de to Hovmesterinder, Kamken og Sonsfeld, ligesom ogsaa Froken Bülow og Grevinde Finck, syntes at være slet stemte; de talte ikke eet Ord, og foregave at de ei vare ret friske. Efter Bordet aabnedes Ballet; det var mere, end sex Aar siden jeg havde dandset, og jeg fornøiede mig derfor alt hvad jeg kunde, uden at agte paa hvad der foregik omkring mig. Froken Bülow sagde adskillige Gange til mig, at det var silde, og at hun ønskede, jeg vilde holde op; men jeg bad hende ikke forstyrre min Fornøielse, da det maaske kunde vare længe førend jeg kom til at dandse igjen. — „Ja, det kan vel være!" svarede hun; men jeg ag-

tede dengang ikke paa disse Ord, og vedblev at moere mig, indtil hun igjen kom hen til mig, og bad mig dog lægge Mærke til hvad der foregik omkring mig. Jeg vilde beskylde hende for at være i ondt Lune, da jeg ved at kaste et Blik paa Dronningen, saae at hendes Ord ikke vare ugrundede. Jeg blev kold som Jis af Forfærdelse, thi min Moder stod i et Hjørne af Salen, bleeg som et Liig, og talede med Kamken og Sonsfeld. Da min Broders Anliggender var det, der laae mig meest paa Hjertet af alle Ting, spurgte jeg strax om det angik ham, hvortil Froken Bülow trak paa Skuldrene, og svarede, at hun intet vidste desangaaende. Et Øieblik efter sagde Dronningen Selskabet Farvel, og satte sig i en Vogn tilligemed mig; men talede underveis ikke et Ord, saa at min Uroelighed tiltog. Da jeg var kommen hjem, vilde jeg formaae Froken Sonsfeld til at fortælle mig hvad det var; hun sagde at Dronningen havde forbudet hende at sige det, men da jeg deraf sluttede at min Broder maatte være død, geraadede jeg i saa hæftig en Fortvivlelse, at Sonsfeld fandt det raadeligst at aabenbare mig Sammenhængen. Frue Kamken havde denne Aften faaet en Stafette fra Kongen med Breve til hende og Dronningen, hvem han anmodede om lidt efter lidt at forberede paa den Efterretning, at Kronprindsen havde villet flygte, og derfor var gre-

ben og sat fast. Jeg tilbragte hele Natten i en sørgelig Tilstand, og om Morgenen lod Dronningen mig kalde for at vise mig Kongens Brev. Dette røbede tydelig hans hæftige Vrede, og lød saaledes: „Jeg har ladet Slyngelen Fritz arrestere; jeg skal behandle ham, som hans nedrdrægtige Misgierning fortjener; jeg erkjender ham ikke mere for min Søn, han har vanæret mig og hele min Familie — slig en Karl fortjener ikke at leve."

Jeg faldt besvimet om, da jeg havde læst disse Ord, og min og Dronningens Forfatning var saaledes, at det haardeste Menneske maatte blive rørt derover. Da vi vare blevne noget roeligere, fortalte hun mig Omstændighederne med Katts Paagribelse, hvormed det var gaaet saaledes til.

Grumkow havde allerede den 15 August været underrettet om min Broders Ulykke, og havde ikke været istand til at skjule sin Glæde derover, saa at flere af hans Venner vare blevne underrettede derom. Ogsaa Løwener, der havde sine Spioner ude, var kommen til Kundskab derom, og skrev til Katt, at han strax maatte undvige, da han ellers ufeilbarligen vilde blive sat fast. Denne fulgte Raadet, og udbad sig Orlov af Marskalk Nazmer til at gjøre Markgreve Albert sin Opvartning i Frederichsfeld; hvilket ogsaa blev ham tilladt. Han havde bestilt sig en Saddel,

hvori han kunde gjemme Penge og Papirer; men den var til hans Ulykke ikke bleven færdig, og han besluttede da at vente til han fik den. Dog anvendte han Tiden ikke til Unytte, thi han brændte alle sine Papirer; men da hans Hest allerede stod sadlet, og han var i Begreb med at bestige den, kom Marskalken med en Deel Gardere, afordrede ham hans Kaarde, og forkyndte ham i Kongens Navn Arrest. Uden at skifte Farve lod Katt sig gribe; og man forseglede alle hans Effecter i Overværelse af Marskalken, der var mere forvirret end Fangen selv, thi han havde ventet, at denne allerede var undvegen, saasom han havde tilbageholdt Kongens Befaling i tre Timer, for at give ham Tid til at undkomme. —

Dronningen spurgte mig, om min Broder aldrig havde talt til mig om sit Forsæt at flygte; jeg fortalte hende da alt, hvad der i denne Sag var foregaaet imellem os To, og undskyldte min Taushed mod hende med, at jeg ikke vilde indjage hende nogen unødvendig Skræk, da Katts Forsikkringer havde gjort mig aldeles tryg og roelig. Angaaende vore Breve sagde jeg, at min Broder havde forsikkret mig, at han havde brændt dem; men hun yttrede Frygt for, at de skulde findes iblandt Katts Papirer; i hvilket Tilfælde vi vilde være forlorne. Det var desværre alt for sandt; den følgende Dag fik vi at vide, at der var ble-

ven fundet adskillige af min Broders Brevgjemmer hos Katt, og at Alt var forseglet. Denne Efterretning satte os i hæftig Forfærdelse. Efterat vi længe havde overveiet, hvad herved var at gjøre, fandt vi, at det eneste Middel var at henvende sig til Marskalk Nazmer, der før havde viist Dronningen en lignende Tjeneste. Hun sendte derfor strax Bud til sin Kappelan Reinbek, for ved ham at faae Marskallen overtalt til at udlevere det Gjemme, hvori Brevene fandtes. Reinbek var syg, og kunde ikke komme; men et Tilfælde hjalp os ud af vor stedse tiltagende Bekymring.

Næste Morgen kom Grevinde Finck til mig. Jeg blev forfærdet over det Udtryk af Skræk, der laae i hendes Ansigt, og da alle, undtagen Freken Sonsfeld vare gangne tilside, fortalte hun os, at der var kommen et Par maskerede Mænd, der havde overleveret til hendes Betjente et forseglet Brevchatull, tilligemed en Billet, hvori man anmodede hende om at besørge den til Dronningen, da det indeholdt alle de Breve, som hun og jeg havde skrevet Kronprindsen til. Grevinde Finck var meget uroelig herover; thi hvis hun leverede Kongen det Overbragte, gjorde hun Dronningen ulykkelig, og overgav hun det til denne, udsatte hun sig selv for den aabenbare Fare at blive et Offer for hans Vrede. Efter mange Overtalelser og indstændige Bønner, formaaede vi hende til at fortæl-

le Dronningen Sagen, da hun ingen Fare kunde udsætte sig for, saasom Adressen lød til Dronningen.

Vi begave os da alle tre hen til denne; og Glæden over saa lykkeligt et Tilfælde formildede nogle Øieblikke hendes Sorg; men det varede ikke ret længe. Det faldt os snart ind, hvor vanskeligt det vilde være at faae Chatullet bragt til Slottet uden at Nogen mærkede det, da vi overalt vare omringede af Spioner. Og kunde end dette lade sig gjøre, hvor meget var det dog ikke at befrygte, at Katt i Forhøret vilde komme til at nævne disse Breve; hvorved Grevinde Finck uskyldigen maatte geraade i Ulykke, og Dronningen dog tilsidst blive tvungen til at udlevere Brevene, og saaledes styrte sig selv i Faren. Sagen var vanskelig; men endelig fandt vi det raadeligst at lade Grevinde Finck tilsende Dronningen Brevskatullet, uden at lægge noget Dølgsmaal derpaa, i Haab om, at vi dog skulde finde en Udvei til at sætte os i Besiddelse af Brevene. Disse bleve da altsaa bragte til Dronningen, og Brevtasken tillaasset i Overværelse af Ramen og Betjenterne. Vore Beraadslagninger toge deres Begyndelse samme Eftermiddag. Dronningen foreslog at brænde Brevene, og ligefrem sige Kongen, at hun havde gjort dette fordi de ei vare af nogen Vigtighed; men dette blev forkastet af os Andre, da En raadede

til Eet, en Anden til et Andet; og saaledes gik Sagen hen, uden at vi fik noget afgjort.

Da jeg var kommen paa mit Værelse sagde jeg Froken Sonsfeld at jeg troede at have udfundet et sikkert Middel til at frelse os, men som vilde være høist farligt, dersom Dronningen aabenbarede det for Ramen. Jeg mente nemlig, at vi kunde aftage Seglet, uden at brække det, og saaledes letteligen udtage Brevene, og strax skrive andre, som vi kunde lægge i disses Sted. Dette Forslag bifaldt baade Grevinde Finck, og Froken Sonsfeld; og vi meddelte Dronningen det næste Dag, hvorhos vi anmodede hende om aldeles at fortie det, og hentydede saa udtrykkeligen paa Ramen, at Dronningen ret vel mærkede det var hende vi sigtede til, endskjøndt hun ikke vilde for os yttre, at hun forstod det; saamegen Godhed havde hun endnu for dette Kreatur. Dog lovede hun aldrig at aabenbare Sagen for noget Menneske, og holdt ogsaa Ord. Om Eftermiddagen satte vi vort Forehavende i Værk; Dronningen lod sine Damer og Betjente gaae, og jeg blev alene hos hende. Men en frygtelig Hindring mødte os strax; Brevkassen var saa tung, at hverken Dronningen, eller jeg var istand til at løfte den, og vi vare derfor nødte at betroe os til en af hendes Kammertjenere, en gammel og redelig Mand, ved Navn Bock, paa hvis ubrødelige Taushed vi kunde for-

lade os. Jeg forsøgte nu længe paa at afløse Seglet, og fandt til min store Skræk, at dette ikke var mueligt. Men da Kammertjeneren havde betragtet det noget og fundet at det var Katts Vaaben, sagde han mig med en glad Mine, at han havde for nogen Tid siden fundet et lignende Signet i Haven ved Monbijou, og gjemt det, for at tilstille Ejermanden det. Vi skar nu altsaa Baandet over, tog Laasen af, og gav os i Færd med at undersøge Brevene.

Jeg har allerede før talt om den kun lidet ærbødige Maade, hvorpaa vi undertiden udtrykte os om Kongen. Min Moder fandt Behag i vore Satirer, og saavel mine, som hendes Breve vare fulde deraf. De indeholdt desuden alle de hemmelige Underhandlinger med England, Dronningens opdigtede Sygdoms Historie, og med eet Ord alle de for os vigtigste Hemmeligheder. Med mine var der desuden endnu een slem Omstændighed i Veien. For større Sikkerheds Skyld havde jeg kun skrevet med Blæk, naar det var ligegyldige Ting, der handledes om; men med Citronsyre, naar det var om Sager af Vigtighed, saa at Skriften først blev læselig, naar man holdt Papiret ved Ilden. Ramen var det som oftest jeg paa denne hemmelighedsfulde Maade havde skrevet om, da jeg yttrede min Harme mod hende, og beklagede mig bitterligen over, at Dronningen lod sig beherske af

hende, og vi meddelte hinanden ogsaa paa denne Maade hvad vi skulde dølge for min Moder, og hvad vi turde underrette hende om. Jeg havde været i saa hæftig en Sindsbevægelse, at jeg i Førstningen ei havde tænkt paa, hvad Indtryk disse Breve vilde gjøre paa min Moder, men da jeg havde aabnet Brevtasken, randt det mig i Sinde, og jeg blev ikke lidet forfærdet derved. En lykkelig Hendelse reddede mig ogsaa ud af denne Forlegenhed. Kappelanen Reinbeck lod sig melde; Dronningen kunde ikke afvise ham, og hun var saa forvirret af Frygt, at hun, i det hun gik ud til ham, sagde til mig: „brænd, i Guds Navn, alle Brevene, saa at jeg ikke faaer eet eneste mere at see af dem!" Dette lod jeg mig ikke sige to Gange, men kastede dem strax samtlige paa Ilden. Der var i det mindste 1500 Stykker fra mig og Dronningen; og neppe var jeg færdig med dette smukke Arbeide, førend hun kom tilbage. Derpaa gjennemsøgte vi de øvrige Papirer, som vare af heel forskjellig Beskaffenhed. Der fandtes Breve fra alle Slags Mennesker; Kjærlighedsbilletter, moralske Betragtninger, og Bemærkninger til Historien, som min Broder havde skrevet; en Pung med 1000 Pistoler; adskillige Ædelstene og andre Kostbarheder, og endelig et Brev fra min Broder til Katt, skrevet i Mai Maaned. Han yttrede deri, at hans Flugt var besluttet, og at han intet

havde at befrygte; hans Hensigt var at gaae over Leipzig, og Keith, som allerede var underrettet herom, skulde vente ham i England. Alle disse Papirer kastede vi paa Ilden, undtagen min Broders Bemærkninger, som jeg glemte. Samme Aften begyndte jeg at forfærdige nye Breve, som skulde lægges istedet for de gamle, og følgende Dag tog Dronningen fat paa samme Arbeide. Vi havde den Forsigtighed at tage Papiir fra ethvert Aar, for saaledes at hindre Opdagelsen. Tre Dage bleve anvendte til dette Foretagende, og vi fik i den Tid en 6 til 700 Breve færdige; men det havde intet at betyde i Sammenligning med den Mængde, vi havde borttaget, hvilket vi strax bleve vaer, da vi vilde lukke Brevtasken i, da den var saa viid, at man strax maatte kunne mærke det. Jeg foreslog derfor, at vi skulde vedblive at skrive; men Dronningens Uroelighed tillod hende ikke at bie længere med at lukke Portefeuillen i, og saa meget jeg end bad hende om at maatte faae den udfyldt, vilde hun dog ikke tillade det. Den blev altsaa tilsluttet, som den før havde været; og man skulde ikke saa let kunne mærke, at den havde været aabnet.

Imidlertid indtraf Kongen den 27de August om Eftermiddagen; og hans Følge var ankommen nogen Tid før ham. Dronningen lod Nogle af dette kalde, og udspurgte dem angaaende min Bro-

der; men de forsikkrede hende, at de aldeles intet vidste om hans Skjæbne; at de havde forladt ham underveis ved Wesel, og vare aldeles uvidende om, hvor man siden havde bragt ham hen. Men jeg vil nu fortælle Omstændighederne ved hans Flugt, saaledes, som han siden har selv fortalt mig dem.

Hans første Plan var at undvige fra Anspach; men den Ubesindighed han havde, at betroe sig til Markgreven, angaaende sin Misfornøielse, forhindrede ham deri; thi da denne mærkede hans hæftige Forbittrelse mod Kongen, og derved fattede Formodning om hans Forehavende, nægtede han ham de Heste, han udbad sig, for at gjøre et Spadseridt, som han foregav. Kongen tog i sin Opførsel mod ham ikke Hensyn paa Tid og Sted, han havde offentlig mishandlet ham i Overværelse af Fremmede, og flere Gange gjentaget, at dersom hans Fader havde behandlet ham saa ilde, havde han ikke betænkt sig paa at undvige; men at min Broder var en feig Karl, der ikke havde Hjerte paa rette Sted. Da nu min Broder ikke kunde naae sin Hensigt medens han var i Anspach, blev han nødt til at oppebie en anden Leilighed, som han haabede lettelig at finde paa Veien. Fra Katt fik han imidlertid en Stafette med Breve, som han strax besvarede, og lod ham vide, at han ventede kun paa den første den bedste Leilighed, for at iværksætte sin Flugt, medens de vare paa Rei-

sen. Men i sin Forvirring glemte han, at adressere Brevet til Berlin; og til al Ulykke laae der nogle Mile derfra en Broder af Katt paa Hverving; til ham kom Stafetten, og min Broders Brev blev sendt til Kongen.

Denne var imidlertid kommen til en Landsbye i Nærheden af Frankfurt, hvor han og hele hans Følge tilbragte Natten i Laderne deromkring. Min Broder, Oberst Rochow og en Kammertjener laae i een for sig.

Jeg har allerede fortalt, at Keith var bleven ansat som Lieutenant ved et Regiment; i hans Sted havde Kongen faaet til Page en Broder af ham, men som var ligesaa dum, som hiin var klog. Kronprindsen havde derfor heller ikke villet betroe sig til ham; men ventede dog, at han just formedelst sin Dumhed skulde bedre, end nogen anden, være ham behjelpelig ved hans Flugt. Han fik ham til at troe, at han havde faaet Nys om, at der i en Bye i Nærheden var en heel Deel smukke Piger, hos hvem han vilde søge sin Lykke, og bad ham vække ham tidlig om Morgenen, og tillige skaffe ham Heste, hvilket var en let Sag, da der just den Dag blev holdet Marked i Landsbyen. Pagen gjorde, som han havde befalet ham, men istedet for at vække Kronprindsen, tog han feil, og vakte Kammertjeneren; denne var en af Kongens Spioner, og da han formodede, at der

stak en Hemmelighed under, blev han liggende roelig, for at faae at vide, hvad der handledes om. Kort efter stod min Broder op og klædte sig paa, men istedet for Uniform tog han fransk Dragt paa og gik ud. Kammertjeneren, der lod som han sov, havde bemærket alt dette, og løb strax hen til Rochow, som i sin Beskippelse gik uopholdelig hen til Generalerne i Kongens Følge, af hvilke Derschow var af det grumkowske Partie, og sin Beskytter fuldkommen værdig. Efterat have raadslaaet om hvad herved var at gjøre, gik de at søge min Broder, og fandt ham endelig paa Torvet, lænende sig op til en Reisevogn. De bleve meget forbausede over hans Dragt, og spurgte ham om, hvad det skulde betyde, dog med al Ærbødighed; men min Broder gav dem et uhøfligt Svar. Han har siden mere end een Gang forsikret mig, at han blev saa forbittret over at see sig robet, at han havde angrebet Generalerne, hvis han havde havt Vaaben hos sig. Rochow forestillede ham nu, hvor nødvendigt det var, at han byttede Klæder, da Kongen snart vilde staae op; men han forsikrede ham, at han nok skulde være tilbage igjen, inden Kongen kom, da han blot havde i Sinde at ride sig en lille Lysttour. Medens de endnu stode og talte herom, kom Keith med Hestene; og min Broder greb den ene i Tøilen, for at svinge sig op paa den. Men han blev forhindret derfra af

de fire Herrer, der omringede ham, og tvang ham til, enten han vilde eller ei, at vende tilbage, og tage andre Klæder paa. General Derschow og Kammertieneren underrettede Kongen samme Dag om, hvad der var forefaldet; men denne skjulte sin Forbittrelse, da han ikke havde tilstrækkelige Beviser imod min Broder, og desuden ikke tvivlede paa, at han jo vilde gjentage sit første Gang mislykkede Forsøg.

Om Aftenen kom de alle til Frankfurt; og næste Dags Morgen fik Kongen en Stafette fra Katts Frænde med de Breve, som min Broder ved en Feiltagelse havde glemt at addressere til Berlin, og som saaledes ikke vare komne den rette Katt selv i Hænde. Han meddeelte strax General Waldow og Oberst Rochow Indholdet deraf, og paalagde dem at have et vaaget Øie med hans Søn, for hvem de maatte indestaae ham med deres Liv. Det blev dem befalet strax at føre ham ombord paa det Fartøi, som skulde bringe dem til Vands fra Frankfurt til Wesel; og dette skede ogsaa virkelig den 15de August.

Kongen tilbragte den hele Dag i Frankfurt, og gik ikke ombord før næste Morgen. Saasnart han fik Øie paa min Broder, kastede han sig over ham, og havde qvalt ham, hvis ikke General Waldow var kommen ham til Hjelp. Han rev ham i Haaret, og behandlede ham saa ilde, at Genera-

lerne, der frygtede for de muelige Følger af Kongens Forbittrelse, bad denne om, at det maatte være dem tilladt, at bringe Prindsen i en anden Baad; hvilket da omsider skede. Man fratog ham nu Kaarden, og han blev behandlet som Statsforbryder. Imidlertid bemægtigede Kammertjeneren sig hans Papirer, og for at gjøre sin Forbrydelse god igjen, opbrændte han dem strax, hvormed han beviiste os Alle en betydelig Tjeneste. Kongen var saa yderlig opbragt, at han ponsede paa de skrækkeligste Planer; min Broder derimod var aldeles roelig, da han stedse smigrede sig med Haabet om, nok at kunne narre sine Paapasseres Opmærksomhed.

Saaledes ankom de til Geldern. Efter megen Overtalelse fik min Broder sine to Vogtere til at tillade ham at være Natten over i Wesel; men i det samme de kom til Skibsbroen, der gaaer ind til Byen, gjorde han Forsøg paa at undslippe, og gav sig derfor til at løbe af alle Kræfter. En stærk Vagt, under Kommando af Oberst Borck, som Kongen havde sendt dem imøde, greb ham; de førte ham til et Huus i Byen, ved Siden af det, hvor hans Fader opholdt sig, og gjorde sig al Umage for at denne ikke skulde faae Prindsens sidste Ubesindighed at vide. Næste Dag lod Kongen ham kalde for sig. Der var ingen anden tilstede, end General Mosel, en Mand, der blot ved sin Tap-

perhed og sine Fortjenester havde opsvinget sig til denne Post. Kongen spurgte min Broder i en hæftig Tone, hvorfor han havde villet desertere? (dette var hans egne Ord). „Fordi," svarede min Broder med Kjækhed, „De ikke behandler mig som Deres Søn, men som en simpel Tjener." Da Kongen sagde ham, at han var en gemeen Deserteur, der ingen Æresfølelse havde, svarede min Broder at han havde ligesaa megen, som han, da han ikke havde gjort andet, end det Kongen mere end een Gang havde sagt, han selv vilde gjøre i hans Stilling. Forbittret over dette Svar, trak Kongen sin Kaarde for at gjennembore ham; men General Mosel forhindrede ham deri, ved at kaste sig imellem dem, og bede Kongen, heller dræbe ham, end sin Søn. Han forestillede ham, at han jo lettelig kunde sikkre sin Søns Person, men at han ei burde fordømme ham uhørt; og foreslog ham, at vælge endeel paalidelige og ham hengivne Mænd til at undersøge Sagen. Disse Grunde gjorde Indtryk paa Kongen, og han lod Prindsen fare.

Efter nogle Dages Forløb reiste han fra Mosel for at gaae til Berlin; han lod i Forveien General Dassow forene sig med min Broders øvrige Paapassere, og befoel dem at følge ham efter 4 Dages Forløb, og gav dem et forseglet Brev, som de ikke maatte aabne, førend de vare komne nogle Mile

bort fra Mosel, og hvori der indeholdtes, hvad videre han havde bestemt i Henseende til Prindsen.

Min Broder var almindelig elsket i det hele Land; den gruesomme Behandling, han havde maattet udstaae, undskyldte for en stor Deel hans urigtige Foretagende; og man frygtede for hans Liv, da enhver kjendte Kongens Voldsomhed, naar han var opbragt. Adskillige Officerer, i hvis Spidse stod Oberst Gröbnitz, besluttede at vove Alt, for at sætte ham i Frihed. De havde allerede faaet fat paa en Bondedragt og en Strikke, hvorved han kunde hidse sig ned fra Vinduet; men General Derschow gjorde deres Plan til Intet, ved at lade sætte Jernstænger for; thi dette Menneske var En af Kongens Favoriter, og var en nederdrægtig Karl, der gjerne skadede Retskafne, og udsuede de Fattige — som min Fader i Almindelighed var saa uheldig, at faae slette Mennesker til Yndlinge. Efterat de fire Dage vare forløbne, reiste de med Prindsen, og førte ham, efter Kongens Befaling, til Mietenwalde, en liden Bye, 6 Mile fra Berlin.

Keith havde imidlertid været saa heldig at frelse sig. En Page hos Prindsen af Anhalt havde været nærværende, da min Broder blev sat fast i Frankfurt, og var kommen til Wesel 24 Timer før Kongen. Da han havde staaet i Tjenesten sammen med Keith, besøgte han ham, og for-

talte ham meget naivt den hele Sag, hvorpaa hiin om Aftenen undveeg under Paaskud af at ville sætte efter en Desertør, og skjulte sig i den engelske Minister, Lord Chesterfields Huus. Oberst Moulin blev beordret at sætte efter ham, og gjorde dette med saamegen Iver, at han kom te Qvarteer efter til samme Sted, men havde den Ærgrelse at see ham næste Dag kjøre igjennem Byen i den engelske Ministers Vogn, for at indskibe sig og gaae til England.

Imidlertid var Kongen kommen til Berlin. Dronningen var alene i Værelset, da han traadte ind, og da han langt fra blev hende vaer, raabte han til hende: „Deres uværdige Søn er ikke mere til — han er død!" — „Hvad? skreeg Dronningen, har De været saa barbarisk at myrde ham?" — „Ja, svarede han; og nu vil jeg see hans Breve." — Dronningen gik for at hente dem og jeg fik hende derved at see; hun var ganske ude af sig selv, og raabte uafladelig: „Gud, o Gud — min Søn!" — Jeg sank ved dette Udraab bevidstløs om i Frøken Sonsfelds Arme. Da Kongen havde faaet Brevgjemmet, slog han det itu, og udtog Brevene. Min Moder nyttede dette Øieblik, og traadte ind i mit Værelse. Jeg var kommen til mig selv igjen; hun fortalte mig hvad der var skeet, og opmuntrede mig til ikke at tabe Modet, og Ramen styrkede vort Haab, ved

at forsikkre Dronningen om at min Broder endnu var i Live, hvilken hun vidste fra en sikker Haand. Derpaa traadte Kongen ind. Vi løbe ham Alle imøde, for at kysse hans Hænder; men neppe havde han faaet Øie paa mig, før han blev rasende af Vrede. Han blev sort i sit hele Ansigt, Øinene gnistrede, og Fraaden stod ham ud af Munden. „Nederdrægtige Kanaille, raabte han til mig; tør du vove at lade dig see af mig? gaae Fanden i Vold derhen hvor din slyngelagtige Broder er!" Ved disse Ord greb han mig med den ene Haand, og gav mig flere Slag i Hovedet med knyttet Næve; det ene traf mig saa haardt i Tindingen, at jeg styrtede omkuld, og havde knuust mit Hoved mod Kanten af Panelet, dersom ikke Sonsfeld havde grebet mig i Haaret, saa at Faldet ikke blev saa voldsomt. Jeg blev liggende paa Gulvet uden Bevidsthed; men Kongen, der nu ikke var sig selv mægtig længer, vilde fordobblet Slagene, og traadte mig med sine Fødder. Dronningen, mine Brødre, Søstre, og de andre Tilstædeværende forhindrede ham deri, da de stimlede sammen om mig, og gave saaledes Sonsfeld Tid til at løfte mig op, og sætte mig paa en Stoel ved Vinduet, der var nær derved. Men da jeg endnu ikke kom til mig selv, sendte de een af mine Søstre bort, for at hente Vand og Spiritus, hvorved de omsider bragte mig til Live igjen. Saasnart var jeg istand

til at tale, dadlede jeg dem for den Omhue de viste mig, da jeg i den Forfatning, hvori vi nu befandt os, langt heller havde ønsket at doe.

Dronningens hele Mod var forbi, hun skreg og vred sine Hænder, og løb ude af sig af Fortvivlelse om i Værelset. Vreden fordreiede saaledes min Faders Ansigtstræk, at man maatte blive bange ved at see paa ham. Mine Søskende, af hvilke den yngste var fire Aar gammel, hang sig fast ved hans Knæe, og søgte at bevæge ham med deres Taarer.

Det lykkedes dem ogsaa virkelig at gjøre Indtryk paa ham; han tilstod, at min Broder endnu var i Live, men de frygtelige Trusler han udstødte, om at lade ham dræbe, og mig indspærre i et Fængsel for Livstid, tilintetgjorde denne Trøst. Mig beskyldte han for, at have havt Deel i min Broders Foretagende, som han sagde var en Majestætsforbrydelse, og tillagde mig en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse med Katt, med hvem han paastod jeg havde adskillige Børn. Min Hovmesterinde kunde nu ikke længere holde sin Harme tilbage, og svarede ham dristigen, at det ikke var sandt, og at hver den, der havde fortalt ham Sligt om mig, var en Løgner. Han svarede hende intet herpaa, men vedblev at skjælde mig Huden fuld. Frygten for at miste min Broder bragte mig til at gjøre Vold paa mig selv, og jeg raabte saa

høit, som jeg for Mathed kunde, at jeg vilde gjøre ne ægte Hertugen af Weissenfels, naar han blot vilde spare min Broders Liv; men den Støi han selv gjorde, hindrede ham fra at høre mig, og da jeg vilde gjentage mine Ord, holdt Freken Sonsfeld mig sit Lommetørklæde for Munden, saa at jeg intet Ord kunde fremføre. I det jeg dreiede Hovedet til Siden, for at komme til at tale, fik jeg Øie paa den ulykkelige Katt, derkom gaaende over Torvet, ledsaget af 4 Gardere, der førte ham til Kongen. Bag efter ham bar man hans og min Broders Kofferter, der vare forseglede. Man meldte strax Kongen, at Katt var der, og han gik nu bort med de Ord: „Nu skal jeg da faae Beviser ihænde mod Slyngelen Fritz, og den Kanaille Wilhelmine; jeg skal nok finde tilstrækkelig Grund til at lade Hovedet hugge af dem!" — Frue Kameken fulgte efter ham, greb ham i Armen, og gjorde ham de dristigste Forestillinger. Blandt andet erindrede hun ham om Peter den Store og Philip den Anden, der ved at behandle deres Børn med umenneskelig Grusomhed, havde gjort sig selv sønneløse, og deres Navne afskyede af Menneskeslægten. — Kongen afbrød hende ikke; og da hun taug, sagde han hende, at det var dristigt af hende at tale saaledes, men at han tilgav hende, fordi hendes Hensigt var god, og at hans Agtelse for hende forøgedes ved den Kjæk-

hed, hvormed hun fremførte sin Mening. Derpaa bad han hende gaae tilbage, for at beroelige Dronningen.

Da Kongen var gaaet, bragte man mig ind i et Sideværelse, hvorhen han aldrig pleiede at komme. Der var overfaldet mig en saa hæftig Rystelse, at jeg ikke var istand til at staae paa mine Been, og Skrækken havde gjort et saa voldsomt Indtryk paa mine Nerver, at jeg hele mit Liv igjennem vil beholde Mindelse deraf. Min Fader havde imidlertid sendt Bud efter Grumkow, Generalauditør Mylius, og Generalfiskalen Gerber, der var kommen istedet for Katch, som for et Par Aar siden var død. Katt kastede sig for Kongens Fødder; men ved Synet af ham fornyedes dennes Forbittrelse; han sparkede og slog ham saaledes, at han blev blodig, indtil Grumkow bad ham styre sin Hæftighed, og lade dem skride til Undersøgelser. Katt bekjendte strax Alt hvad han vidste om min Broders Flugt, og tilstod at han havde været i Ledtog med ham, men benægtede aldeles, at de havde havt Hensigter imod Kongens Person, eller mod Staten; de havde kun villet unddrage ham Kongens Forbittrelse, og derfor gaae over til England, for at søge Beskyttelse der. Da man derpaa spurgte ham om Dronningens og mine Breve, svarede han, at han, efter Prindsens Befaling, havde sendt Dronningen dem; og paa

Spørgsmaalet, om han aldrig havde bragt mig Breve fra min Broder, eller ham noget fra mig, tilstod han, at han en Søndag, da jeg kom fra Kirken, havde leveret mig en Billet fra Prindsen, men at han ikke vidste Indholdet deraf. Da Forhøret var endt, undersøgte man Katts og min Broders Sager, hvoriblandt Intet af Vigtighed blev fundet; og da Grumkow havde gjennemlæst mine og Dronningens Breve, vendte han sig til Kongen, og sagde i en vred Tone: „De forbandede Qvinder har taget os ved Næsen; her er intet, som kan tjene til Beviis imod dem, og alle de Breve, der skulde give os noget Lys i Sagen, ere borttagne."

I fuld Vrede kom Kongen tilbage til min Moder, og sagde hende, at Katt havde bekjendt, at han havde bragt mig Breve fra min Broder, at jeg skulde have Stuearrest, og Vagterne ved min Dør skulde fordobbles, og at jeg efterat være bleven forhørt, maatte belave mig paa at blive ført til et Sted, hvor jeg kunde faae Tid til at fortryde mine Forbrydelser. Dronningen forsikkrede ham om min Uskyldighed, og sendte Madame Kamken til mig, for at spørge mig om Sagens Sammenhæng. Jeg var i en slem Forlegenhed, da hiint Brev havde indeholdt endeel Udfald mod Ramen, og jeg altsaa ikke havde turdet vise det til Dronningen, som jeg nu altsaa stod i Fare for

ogsaa at faae til Uven. Jeg maatte derfor svare Madame Kamken, at formodentlig havde min Moder glemt, at hun selv havde læst Brevet, der kun indeholdt Ubetydeligheder, og at jeg derfor havde brændt det. Dette Svar blev strax forebragt Kongen; og da Dronningen strax derpaa selv kom til mig, lykkedes det Froken Somsfeld og mig at faae hende til at troe, at hun virkelig havde læst det omtalte Brev. Hun tog derpaa, under mange Taarer, Afsked med mig; jeg søgte at trøste hende, saa godt jeg kunde, og forsikkrede hende, at jeg aldeles vilde rette mig efter Kongens Villie, og give min Skjæbne i Guds Haand. Det var med Nød man kunde faae hende til at losrive sig fra mig; og jeg blev nu i en Bærestoel bragt til mit Værelse midt imellem en stor Mængde Mennesker, der havde samlet sig om Slottet. Thi da Dronningens Værelser vendte ud mod Gaden, og Vinduerne stode aabne, havde Enhver kunnet see Alt, hvad der foregik; og Rygtet, som forstørrer Alt, havde udspredt over hele Byen, at baade min Broder og jeg vare døde, hvilket satte alle Mennesker i den dybeste Bedrøvelse.

Da jeg var kommen paa mit Værelse, fordobbledes virkelig Vagterne ved alle Døre. Jeg tilbragte en høist sørgelig Nat; ikke fordi min egen Skjæbne forurolligede mig, thi jeg var jo fra Barndommen af vant til Sorg og Bekymring;

men min Broders og de mig hengivne Menneskers Tilstand var det, der ængstede mig. Den følgende Dag kom Ramen til mig med et bedrøvet Aasyn, og lod mig i Dronningens Navn, som hun sagde, vide, at jeg skulde forhøres af de samme Mænd, der havde forhørt Katt; at Kongen havde besluttet, at jeg skulde bringes i et Kloster og behandles meget strængt; at Frøken Bülow med hele hendes Familie var forviist til Lithauen, min Broders Lærer Dühan og hans Bibliothekar til Memel, og at Frøken Sonnsfeld vilde have fristet en endnu værre Skjæbne, dersom hun ikke just paa den Tid havde været i Unaade hos Dronningen. Tillige skulde hun paalægge mig i min Moders Navn, at tie med de Hemmeligheder, jeg kjendte og intet røbe, der kunde skade hende og mig selv. Jeg begriber ikke, hvor jeg fik Taalmodighed fra til at høre paa Ramens Uforskammenhed; men en Lykke var det for mig, at jeg ikke lod mig overraske af hende, og gav hende saadanne Svar, at hun enten maatte troe, at jeg var uskyldig, eller ogsaa at det ei vilde lykkes dem at forskrække mig.

Næste Dag kom atter den tjenstagtige Ramen i samme Ærinde, som første Gang; men udrettede ikke mere. Imidlertid havde mine Svar til dette Menneske opvakt Bekymring hos Dronningen, der troede, at Sorg og Frygt havde gjort

mig forvirret i Hovedet, og at jeg vilde opdage alle vore Hemmeligheder i det første Forhør, man holdt over mig. Hun sendte derfor sin troe Kammertjener Bock til mig om Eftermiddagen. Jeg blev meget glad ved at see ham, og beklagede mig bitterligen over Dronningens Fremgangsmaade, der udsatte mig for saa stor en Ulykke, ved at sende Ramen til mig i saadanne Anliggender. For dog ikke at støde hende, ved at yttre Mistillid til denne hendes Yndling, var jeg nødt til ved Bock kun at bede hende om, ei at sende Nogen med Bud til mig, naar denne ikke vidste Hemmeligheden, angaaende den aabnede Portefeuille. Jeg tilbragte hele Dagen ved Vinduet, for maaskee at faae see min Broder blive bragt forbi, men forgjæves; ja endog den blotte Tanke om at faae ham, som jeg elskede saa inderlig, i Tale, bragte mig til at ønske, at jeg maatte blive confronteret med ham.

I September lod Kongen ham bringe til Fæstningen Küstrin, efterat han i Mietenwalde første Gang var bleven forhørt af Grumkow, Derschow, Mylius og Gerber. Den sidste indjog ham en ikke liden Frygt; thi da han havde en rød Kappe, troede min Broder, at det var Bødelen, der kom for at lægge ham paa Pinebænken. Han udholdt Forhøret med megen Standhaftighed, og hans Svar bleve sammenlignede med Katts. Man viiste ham Brevgjemmet, og spurgte ham om

alle de Breve og Sager, der skulde være deri, virkelig fandtes, og han havde, til al Lykke, den Aandsnærværelse at svare at Brevene vare der, men at en Deel Kostbarheder manglede. —

Dette Svar overbeviste Grumkow fuldkommen om det Bedragerie vi havde begaaet med Brevene; men han indsaae nok at derved var intet at gjøre, da hverken Trusler eller Overtalelser vilde være istand til at aftvinge os en Bekjendelse om Indholdet af de borttagne Breve. — Han forelagde min Broder endnu en heel Deel andre Spørgsmaal, hvorpaa han kun fik stolte og meget haarde Svar, som gjorde at han tabte Taalmodigheden, og truede med Torturen. Saa bange end min Broder blev herved, skjulte han dog sin Skræk, og svarede ham, at en Bøddel, som han var, naturligviis maatte finde Fornøielse i at tale om sin Haandtering, at han aldeles ikke var bange for Sagens Udfald, og at han havde tilstaaet Alt hvad han havde at bekjende, men at det fortrød ham at han havde gjort det, da det i Grunden var under hans Værdighed, at nedlade sig til at svare slig en Skurk, som han var.

I Küstrin berøvede man ham hans Opvartere, og lod ham ikke beholde andet, end det han havde paa Kroppen. En Bibel og en Andagtsbog var det eneste man gav ham at beskjæftige sig med, og hans Diætpenge vare bestemte til 4 Groschen

om Dagen. Værelset, hvori han sad fangen, fik kun Lysning gjennem et lidet Vindue, og hele Aftenen maatte han tilbringe i Mørke indtil Spisetiden, som var fastsat til Klokken 7. Nogle Dage derpaa blev han atter forhørt; og da, saavelsom under den hele Sag, kaldtes han ikke Kronprinds, men blot Oberst Fritz, og mig kaldte man Frøken Wilhelmine. Grumkow havde nemlig indseet, at hele min Broders Foretagende maatte blive anseet for en Ungdomsstreg, hvorfor man ikke kunde fordømme ham med Hensyn paa Omstændighederne, og derfor havde han formaaet Kongen til at lade ham behandle som Militær-Person, saa at han kunde beskyldes for at have villet desertere. — Min Broder var saa forbittret over denne nedværdigende Fremgangsmaade, at de Tilforordnede ei vare istand til at faae andet ud af ham, end Fornærmelser og bebreidende Udtryk; og da dette ærgrede dem gik deres hele Vrede udover Katt, som skulde være lagt paa Pinebænken, dersom ikke hans Bedstefader, Marskalk Wartensleben havde gaaet i Forbøn for ham.

Min Forfatning blev imidlertid den samme. Jeg tog hver Aften Afsked med Sonsfeld, da jeg ikke var vis paa at faae hende at see næste Dag; og jeg ventede min Skjæbne med Standhaftighed. Min Fader reiste nu bort, og Dronningen besøgte mig strax. Hun trøstede mig med,

at der neppe var Grund til at frygte for Kloster, eller Forhør, siden Kongen i de sidste Dage ikke havde talt noget derom. Hun fortalte mig ogsaa, at man havde fattet Mistanke mod Prindsen af Anhalt i Henseende til Keiths Undvigelse, thi det var ham, der ved sin Page havde ladet ham underrette om min Broders Fangenskab. Efter sit Uvenskab med Grumkow var denne Prinds bleven et ganske andet Menneske; han blandede sig ikke mere i de andres Rænker, og søgte at tjene Enhver han kunde. Da nu Kongen ikke kunde udøse sin Harme over Keith selv, blev denne halshugget in effigie, og hans Broder stukket under eet af Regimenterne, som Underofficeer, fordi han havde skaffet Kronprindsen Heste, da han vilde flygte. —

Dronningen maatte den 13 September reise til Westerhausen. Vi toge med Taarer Afsked fra hinanden, men bleve enige om at brevveksle ved Hjælp af Bock, til hvis Kone i Berlin Brevene bleve addresserede. —

En Eftermiddag, som jeg sad beskjæftiget med mit Arbeide, hvormed jeg fordrev Tiden i mit Fangenskab, kom Madame Meermann, min Kammerfrue til mig; hun var bleg, som et Liig, og jeg modtog hende forfærdet med det Spørgsmaal: om der var noget paa Færde? Hun fortalte mig da, at en Gardist var om Morgenen kommen til

hendes Mand, og havde bragt ham fra Katt en Pakke, der, som han sagde, var af største Vigtighed for mig; hun var i den største Forlegenhed, da man allerede havde hendes Mand mistænkt for at staae i Forbindelse med os, og bad mig bestemme, om hun skulde beholde det Tilsendte eller udlevere det til Kongen. Frøken Sonnsfeld kom til i det samme, og da hun hørte at Gardisten havde sagt, at der var et Portrait i Pakken, forestillede hun os Nødvendigheden af at modtage det, da det uden Tvivl var det Malerie af mig, som min Broder havde givet Katt; thi da Kongen havde yttret Mistanke om, at der var en hemmelig Forstaaelse imellem Katt og mig, vilde han end mere blive bestyrket deri, dersom dette Portrait faldt i hans Hænder. Madame Meermann fandt disse Grunde gyldige, og Pakken blev mig tilstillet, uagtet den Fare hun udsatte sig for, da det ei var umueligt, at min Fader kunne faae det at vide.

Den gode Kone blev ikke længe efter sat i samme Forskrækkelse endnu eengang, da en Ubekjendt overbragte hende et Brev, hvori hun fandt et indsluttet til mig. Det var fra min Broder, og undertegnet: „Fangen." Dette Brev satte mig i den hæftigste Bedrøvelse, uagtet den for Resten muntre og ubekymrede Tone, hvori det var skre-

vet; thi han talte deri om Krigsretten, for hvilken han var stillet, hvilket man havde dulgt for mig; og det var med Nød og Neppe jeg lod mig af Frøken Sonnsfeld overtale til ei at svare ham paa denne Skrivelse, hvorved han tillige i de ømmeste Udtryk bevidnede mig sin Hengivenhed. Nogle Dage derefter foregik der en Forandring i min Skjæbne.

Den 5te November om Morgenen, før jeg endnu var opstaaet, blev der mig meldt, at Eversmann var der, for i Kongens Navn at tale med mig. Jeg lod ham komme ind, og dulgte, saa godt jeg kunde min Uroelighed over hans Besøg. Han sagde mig da, at Kongen havde sendt ham til mig, for at lade mig vide, at jeg hidtil var bleven behandlet med Lemfældighed, og det kun var af Skaansel, at han ikke havde ladet mig forhøre, da han var overbeviist om, at jeg var skyldig og Medvider i Katts og min Broders Foretagende; men til Gjengjeld herfor paastod han nu, at jeg skulde bequemme mig til at føie ham, og vælge eet af de to Partier, man havde foreslaaet mig. Mit eget og min Broders Liv, lagde han til, afhang maaskee af det Svar, jeg gav herpaa; og de Beslutninger Kongen i modsat Fald vilde tage, vare saa frygtelige, at han gøs ved den blotte Tanke derom. Derpaa sluttede han med den Forsikkring, at Kongen nok skulde vide at sende Mænd til mig,

der kunde bringe mig til fornuftig Eftertanke, der-som jeg ikke strax faldt til Foie.

Jeg fattede mig saa godt jeg kunde, og svare-de ham med temmelig Roelighed, at Kongen, som min Herre, maatte handle, som han fandt for godt; men at jeg intet heller ønskede, end at blive for-hørt, da min Uskyldighed derved vilde blive fuld-kommen lagt for Dagen, og hvad Giftermaalet an-gik, adlød jeg, saasnart Dronningen var enig med min Fader desangaaende. Hertil indvendte han mig, at Kongen aldeles ikke agtede at raadføre sig med min Moder i denne Sag, og lod mig vide, at hvis jeg trodsede hans Villie, maatte jeg være belavet paa at døe, da Kongen ikke vilde være fornøiet med blot at see Katt henrettet, og man med Glæde vilde gribe Leiligheden til at opoffre mig, som Medskyldig, for at kunne spare Kron-prindsen, min Broder. Da jeg hertil svarede ham, at intet vilde være mig kjærere i Verden, end at døe med, eller opoffre mig for min elskede Broder, sluttede han med at gjentage Truslerne om et For-hør, og med at forbyde mig i Kongens Navn, at lade Dronningen erfare det ringeste om denne Sam-tale; hvorpaa han forlod mig.

Jeg var i en skrækkelig Uroe, da jeg frygtede for, ved mit Afslag, at bidrage til min Broders Ulykke; thi man havde indbildt mig, at min Bro-der var bleven dømt til et Aars Fængsel, og at

Katt skulde for Livstid sættes paa en Fæstning. Jeg fortalte strax Sonnsfeld det Foresaldne, og vi bleve enige om, at Dronningen maatte underrettes herom; men dette var forbunden med mange Vanskeligheder, da jeg var omringet af Spioner, og maatte befrygte, at hvem jeg end sendte med Brevet, skulde blive anholdt. Endelig kom jeg ud af denne Forlegenhed, ved at skjære en Ost over, lægge Brevet imellem begge Stykkerne, og saaledes lade det bringe til min Moder. Dette lykkedes, og næste Dags Morgen bragtes mig Dronningens Svar, der blot indeholdt disse faa Ord: „Du er en frygtsom Hare, der lader sig forfærde ved den mindste Anledning. Samtykker Du i noget af det, man forlanger af Dig, giver jeg Dig min Forbandelse. Anstil Dig syg, saa vinder Du Tid." —

Saa meget end jeg afskyede al Forstillelse, var her dog ikke andet for, end at følge dette Dronningens Raad, hvorved jeg i det mindste vilde blive skaanet for noget Forhør indtil videre. Jeg aftalte da med Meermann og Sonnsfeld den hele Sag, og satte den strax derpaa i Værk. Jeg spiste allene med min Hovmesterinde i et Værelse, hvis Dør gik ud til et aabent Gallerie, hvori der stedse var en Mængde Mennesker, som kom og gik. Da vi havde sat os til Bords, klagede vi over den stærke Hede, og aabnede Døren;

et Øieblik efter lod jeg mig sagtelig glide ned af Stolen med det Udraab: „Jeg dør!“ Hvorpaa Frøken Sonnsfeld løb til, og raabte paa Hjelp. De, som vare i Nærheden og havde seet mig falde, troede mig død, og udbredte dette Rygte over hele Slottet; min Hovmesterindes og Madame Meermanns Jammerskrig bestyrkede denne Formodning, og mine Søstre tilligemed Dronningens Damer kom løbende ind til mig. I en heel Time anstillede jeg mig saa godt som død, at man maatte lade Lægen Stahl hente; førend han kom, lod jeg, som jeg fik min Samling igjen, bad alle de Tilstædeværende gaae bort, og gav Sonnsfeld Leilighed til at underrette Lægen, der var min Moder meget hengiven, og naturligviis erklærede, at jeg var hæftig syg. Denne Forfatning var mig i høi Grad ubehagelig, da al Forstillelse strider mod min Natur, og min Ærgrelse blev end mere forøget, da Eversmann næste Dag kom, for at undersøge, om jeg virkelig var syg. Ogsaa ham fik vi ført bag Lyset; hvorpaa han tog Frøken Sonnsfeld tilside, og sagde hende, at Dronningen havde røbet ham, at vi underrettede hende om hans hemmelige Sendelser, og havde behandlet ham med den yderste Foragt; han advarede hende derfor om at lade sligt være, da han ellers vilde fortælle Kongen det, og paadrage os endnu værre Ube-

hageligheder. Vi bleve ikke lidet forfærdede over denne Ubesindighed af Dronningen.

Enhver Dag udmærkedes ved sørgelige Begivenheder. Man hørte kun om Henrettelser og Fængslinger, og jeg begreb deraf nok at Kongen vilde iværksætte sine Trusler, naar han kun erholdt tilstrækkelig Anledning dertil. Min Forfatning var høist sørgelig. Af min Moder kunde jeg ingen Bistand vente, da hun selv ingen Indflydelse havde, og gjorde alt værre ved sin Ubesindighed og Mangel paa Taushed; min Broders Skjæbne laae mig tungt paa Hjerte, og ikke mindre min Hovmesterindes, der ved sin Hengivenhed for mig, udsatte sig for at komme til at dele min Ulykke. Jeg besluttede derfor standhaftigen at opoffre mig for Mine, og ægte Hertugen af Weissenfels, saafremt Kongen vilde benaade min Broder; men jeg opsatte at lade ham dette vide, indtil de Mænd kom, som Eversmann havde talt om, og vogtede mig vel for at røbe mine Hensigter for Frøken Sonsfeld, der vilde have gjort alt, for at tilintetgjøre dem. — Forstillelsen, jeg maatte paatage mig, og den Sorg der ængstede mig, gjorde at jeg omsider blev virkelig syg. Min Søster Charlotte havde faaet Tilladelse at besøge mig, og neppe havde hun sat Foden over Dørtærskelen, før hun spurgte mig, om jeg ikke ret inderlig beklagede min stakkels Broder, og den ulykkelige Katt? — Da jeg forfærdet

spurgte hende, hvorfor? robede hun mig da den hele sørgelige Tildragelse, som man havde forduldt for mig, og som jeg her vil fortælle.

Krigsraadet, der skulde afgjøre begge Fangernes Skjæbne, kom sammen den 1ste November i Potsdam. Det bestod af to Generaler, to Oberster, to Oberstlieutenanter, to Majorer, tvende Kaptainer og to Lieutenanter. Alle havde undslaaet sig for at tage Sæde i dette Krigsraad, og Kongen maatte lade hele Armeen trække Lod derom. De gave deres Stemmer med Sprog af Bibelen, og to af dem stemte for Tilgivelse, men de Andre, for at rette sig efter Kongen, dømte min Broder og Katt til at halshugges — en Dom, der var uhørt i en cultiveret og christelig Stat. Kongen vilde sikkert ogsaa have ladet den fuldbyrde, dersom ikke alle de fremmede Magter havde indgaaet med Forbøn for Prindsen, fornemlig Keiseren. Seckendorf og Grumkow, der havde givet Anledning til Ulykken, vilde nu spille de Ædelmodiges Rolle, og bragte det ogsaa ved deres Forestillinger dertil, at Kongen besluttede at skaane sin Søn; men alle Forbønner, der bleve gjorte for Katt, vare forgjæves, og hans Dom blev ham forkyndt. Han hørte den, uden at skifte Farve; han trøstede sig med, at han faldt for en god Sag, og kunde dø med Roelighed, da han intet havde at bebreide sig. Hartenfeld, der holdt Vagt

hos ham, gav han hemmelig den Kapsel, hvori var min Broders og mit Portræt, som han selv havde copieret, og bad ham gjemme det til en Erindring om deres Venskab, men paalagde ham ikke at vise det til Nogen, da det, endnu efter hans Død, kunde sætte os i Forlegenhed. Derpaa kom en Geistlig til ham, med hvem han længe underholdt sig, og erklærede ham, at han ønskede Døden, som den eneste Vei, der fører til sand og varig Lykke; thi han havde nokſom erfaret de jordiske Tings Ubestandighed.

Følgende Dags Aften kom Major Schenk til ham, for at lade ham vide, at hans Henrettelse skulde skee i Cüstrin, og at Vognen, der skulde bringe ham derhen, ventede paa ham. Denne Efterretning rystede ham noget; men han fattede sig snart igjen, og da Schenk underveis beklagede at han maatte paatage sig saa sørgelig en Forretning, svarede han ham, at han var tilfreds med sin Skjæbne, da han lod sit Liv for en Herre, som han elskede saa høit. Klokken 9 om Morgenen kom han til Cüstrin, hvor man endnu var i Færd med at opreise Skafottet. — General Lepel, Fæstningens Comandant, og Præsident Münchow gik imidlertid til min Broder, og førte ham ind i et Værelse, der var lige nedenunder det, hvori han før havde opholdt sig. Generalen lod derpaa Rullegardinet gaae op, og viste ham Skafottet, der

var opført lige udenfor Vinduet, i samme Høide, fra Jorden, som det, og betrukket med sort Klæde. Synet heraf og Münchows Bevægelse bragte min Broder paa den Tanke, at han selv skulde henrettes, og han kom derved i den hæftigste Forfærdelse. —

Om Morgenen kort forend Katt ankom, traadte de samme Personer atter ind til ham, og søgte, saa godt de kunde, at forberede ham paa den skrækkelige Scene, han snart skulde være Vidne til. Hans Fortvivlelse var uden Grændser. Derpaa kom Schenk ind i Fæstningen med Katt, som han opmuntrede til Standhaftighed, da han nu skulde see Kronprindsen; men Katt svarede ham, at dette var den største Trøst han kunde ønske sig, og besteeg derpaa Skafottet. Nu tvang man min ulykkelige Broder til at sætte sig i Vinduet; han vilde styrte sig ud, men blev hindret deri. Derpaa raabte han til Katt: o, jeg Ulykkalige! jeg er Skyld i din Død! give Gud, min elskede Ven, at jeg var i dit Sted!" — „Havde jeg tusinde Liv, svarede denne ham, jeg vilde med Glæde opoffre dem for Eder!" — Derpaa kastede han sig paa Knæe; En af hans Betjente vilde binde ham for Øinene, men dette afslog han, og neppe havde han sagt de Ord: „i din Haand, min Gud, overgiver jeg min Sjel!" forend Hovedet faldt. I det samme Øieblik havde han udrakt sine Arme mod Vinduet, hvori min Broder sad, men denne var

ikke mere ved sig selv. Besvimet bar de ham hen paa en Seng; og da han vaagnede, var det første, han fik Øie paa, Katts blodige Legeme, der var lagt saaledes, at han ikke kunde undgaae at see det. Derpaa faldt han atter i Afmagt, og da han kom til sig selv igjen, blev han angreben af en hæftig Feber, hvorpaa Münchow, tvertimod Kongens Befaling, lod Rullegardinet gaae ned, og sendte strax Bud efter Lægen, der fandt Prindsen i yderste Fare. Men han vægrede sig ved at tage ind hvad man vilde give ham, og var saa rasende, at han havde dræbt sig selv, dersom man ikke havde forebygget det. Man hentede en Geistlig, for ved Religionens Trøstegrunde at bringe ham til Roelighed, men alt var forgjæves. Den voldsomme Bevægelse, hvori han var kommen, ophørte ikke, førend alle hans Kræfter vare udtømte, og da styrtede Taarene ned over hans Kinder. Han vægrede sig endnu ved at tage mod Lægemidler, indtil man endelig fik ham overtalt dertil ved at forestille ham, at hans Død vilde koste mig og hans Moder Livet. Han hensank nu i en dyb Melancholie, og var i hele 24 Timer i den yderste Livsfare. Katts Legeme blev indtil Aften liggende paa Skafottet; og Bøddelen gik næste Dag til General Wartensleben, Katts Onkel, og forlangte af ham Betaling for Halshugningen; Generalen tog sig det saa nær, at han døde af Sorg.

Fire Dage derefter fik Grumkow Tilladelse af Kongen til at reise til Cüstrin. Han traadte ind til min Broder med en ærbødig og ærefrygtsfuld Mine, og sagde, at han kom for at bede Hans Kongelige Høihed om Forladelse for den Mangel paa Skaansel, han hidtil havde været nødt til at vise ham, da han havde maattet rette sig efter Kongens Villie, for destobedre at kunne være ham til Gavn siden. Han forsikkrede, at baade han og Seckendorf havde gjort sig al muelig Umage for at frelse Katt, men forgjæves; og at det nu var deres ivrigste Bestræbelse, at stifte Fred imellem ham og hans Fader, til hvilken Ende han anmodede min Broder om at skrive et Brev til Kongen i ærbødige Udtryk, og lovede at understøtte dette af al Magt. Kun med megen Møie fik han min Broder overtalt dertil. Grumkow gik nu til Kongen, og skildrede Prindsens Tilstand med saa rørende Ord, at denne strax erholdt Tilgivelse; han blev derpaa befriet fra Fæstnings-Arresten, og Byen ham anviist til Opholdssted. Kongen gav ham Titel af Krigsraad, og befalede ham nøiagtigen at være overværende ved Kammerets Beraadslagninger. Hans Udgivter bleve meget knapt bestemte; man forbød ham al Opmuntring, og at tale eller skrive Fransk. Alle Adelige i Nærheden kappedes om at forsyne hans Taffel, ligesom ogsaa de forviste Franske i Berlin, der

sendte ham Linned og Forfriskninger; og, uagtet Kongens strænge Forbud, tilbragte han sin Tid ret fornøiet, da de, der vare om ham, anstillede sig, som om de ei bleve vaer, hvad han foretog sig.

Min Broders Befrielse foraarsagede mig saa megen Glæde, at jeg for en Tid glemte min egen Sorg, hvortil ogsaa Dronningens Nærværelse bidrog meget. Hun fortalte mig nu al den Bekymring og alle de Gjenvordigheder, hun havde lidt i Wusterhausen, og jeg maatte baade lee og græde over de forskjellige Stillinger, hvori hun havde været. Hun opmuntrede mig til med Standhaftighed at afslaae ethvert af de omtalte Partier, da hun endnu havde Haab om at faae mig gift i England; jeg lovede det for at berolige hende, men i Grunden havde jeg allerede overveiet, hvad jeg fremdeles havde at gjøre, og fast besluttet at rette mig efter Kongens Villie. Denne kom nu selv til Berlin; og saaledes endtes Aaret 1730, der havde været saa sorgeligt for mig, saa riigt paa svære Ulykker. Det følgende Aar var vel ogsaa uheldbringende, men i det lagdes dog Grundvolden til min Fremtids Lykke.

Medens Dronningen opholdt sig i Berlin, gjorde hendes Kammerherre Sastot, Grumkows Nærpaarørende, sig al muelig Umage for at tilveiebringe Enighed imellem denne og min Moder. Grumkow, der var listigere end han, be-

sluttede at benytte sig heraf, som et Middel til at fremme sine Hensigter. Han gav ham i Erinde at forsikkre Dronningen om, at dersom hun vilde betroe sig til ham, skulde han bestræbe sig for at bringe mit Giftermaal med Prindsen af Wallis istand; og Dronningen, der stedse var tilbøielig til at gjøre sig Forhaabninger, gav endelig efter, og der blev nu med eet det varmeste Venskab imellem dem. Dronningen betroede mig det; og nu var Grumkow den redeligste Mand af Verden, saa at Seckendorf allene maatte bære Skylden for alt, hvad der var foregaaet. Jeg blev forfærdet over denne Tidende, da Følgerne vare lette at forudsee; men jeg vidste, at Dronningen aldrig taalte Modsigelser, og jeg maatte derfor beholde mine Tanker for mig selv.

Aftenen før sin Afreise fra Berlin kom Dronningen til mig og sagde mig, at endskjøndt Grumkow havde lovet hende, at intet Ondt skulde vederfares mig, medens hun var fraværende, saa kunde man dog ikke forudsee, om han ei blev nødt til at give efter for Seckendorf, og derfor var det hun nu fordrede af mig, at jeg skulde med den helligste Eed tilsværge hende, aldrig at ville ægte nogen anden, end Prindsen af Wallis. Alle mine Undskyldninger vare forgjæves, hun trængte ind paa mig, da jeg heldigviis fik et godt Indfald, hvorved jeg reddede mig ud af denne Forle-

genhed. Jeg svarede hende nemlig, at jeg, som Kalviniſt, maatte antage en forudbeſtemt Skjæbne; at jeg følgelig troede, at hverken Kongen eller nogen anden menneſkelig Magt var iſtand til at forhindre min Forbindelſe med den engelſke Prinds, saafremt dette var Himmelens Villie, og at, paa den anden Side, alle Dronningens Beſtræbelſer vilde være frugtesløſe, dersom det Modſatte var beſluttet over mig. Altſaa maatte hun tilgive, at jeg ikke torde aflægge en Eed, som det ikke ſtod i min Magt at forudſee, om jeg kunde holde; alt, hvad jeg kunde love, var følgelig det, at ſøge saa længe ſom mueligt at modſætte mig Kongens Villie i Henſeende til mit Giftermaal. Derimod kunde min Moder intet indvende, saalidt end mit Svar behagede hende, hvilket jeg lod ſom jeg ikke mærkede. Vi toge derpaa Afſked med hinanden og kom overeens om, at ſende alle mindre vigtige Breve ved Ramen, men lade de mere magtpaaliggende gaae igjennem Kammertjenerens Hænder. Grunden til denne Forſigtighed fra Dronningens Side var, at hun endelig var bleven overbeviiſt om hiint Fruentimmers Nedrighed, da Frøken Bülow, førend hun reiſte til Lithauen, betroede Dronningens Kapellan alt, hvad hun vidſte om hende, hvilket han igjen berettede min Moder, og gav hende saa uimodſigelige Beviſer paa hiin Dames Troløshed, at hun fra den Tid beſluttede ei at gjøre

Ramen beslagtig i andet, end hvad hun vilde Kongen maatte erfare.

Min Tilstand var, efter Dronningens Afreise, intet mindre end behagelig; jeg var indspærret i mit Sovekammer, torde ikke modtage noget Besøg, og var færdig at doe af Hunger. Den eneste Adspredelse, jeg havde, var at læse; men min Helbred leed sienspynlig. En Dag, som jeg og Frøken Sonnsfeld sadde ved Bordet, med temmelig bedrøvelige Ansigter, da vi intet andet havde at spise, end salt Vandsuppe og en Ragout af gamle Been, fuld af Haar og Ureenlighed, hørte vi noget pikke stærkt paa Vinduet; da vi skulde see, hvad det var, fandt vi en Krage, der holdt et Stykke Brød i Nebbet, men lod det ligge paa Vindueskarmen, og floi bort, saasnart den saae os. Vi bleve rørte til Taarer over denne Hændelse, da det syntes som om de ufornuftige Dyr havde mere Medlidenhed med os, end Menneskene; og mine Betiente fandt det saa mærkværdigt, at den hele Bye snart vidste det. De franske Koloniser, som hørte derved tale om min Forfatning, bleve saa bevægede derover, at de, uden at tage Hensyn til Kongens Unaade, som de stode i Fare for at paadrage sig, hver Dag sendte mig Levnetsmidler i smaae Kurve, som de satte udenfor mit Garderobekammer, hvor Madame Meermann sørgede for at tømme dem. Dette, tilligemed den Hengivenhed, disse Mennesker viiste

for min Broder, gav mig saa megen Agtelse for denne Nation, at jeg ved alle Leiligheder har søgt at være dem til Tjeneste.

Dronningen lod mig nu vide, at hun, med Kongens Samtykke, vilde gjøre det sidste Forsøg i Henseende til England, og at hun var vis paa at det vilde lykkes; jeg var ikke af den Mening, og tvivlede ingenlunde paa at hendes venskabelige Forbindelse med Grumkow vilde faae en sørgelig Ende. Jeg tog heller ikke Feil heri. Grumkow havde skrevet til Reichenbach med Anmodning om at udvirke en formelig Erklæring angaaende mit Ægteskab; men han havde tillige hemmelig paalagt ham at sørge for at Sagen ikke blev dreven igjennem. Reichenbach udførte ogsaa denne Commission aldeles til Grumkows Tilfredshed; han talte med saamegen Stolthed til de engelske Ministre, i Kongen af Preussens Navn, at disse, der allerede vare høiligen fornærmede over den Maade, hvorpaa Hotham var bleven behandlet, ansaae denne Erklæring som en nye Forhaanelse. Den engelske Konge blev forbittret derover; men ansaae det dog nødvendigt, at dølge sit Svar for Prindsen af Wallis og for Nationen. Han lod nemlig min Fader sige, at han ingenlunde vilde afstaae fra sin Paastand angaaende min Broders Giftermaal med hans Datter; og at han inden Aaret var omme, vilde bortgifte Prindsen af Wal-

lis, dersom hiint Forslag ikke blev antaget af min Fader. Denne skrev ham strax tilbage, at han havde i Sinde at holde mit Bryllup inden to Maaneders Forløb, og at han allerede gjorde Anstalter dertil. Min Moder blev fortvivlet over dette Brud; men jeg veed ikke hvilket Haab hun endnu nærede, siden hun stedse vedblev, at formane mig til at afslaae de andre Partier, man foreslog mig.

Eversmann kom til mig, og underrettede mig herom. Han fortalte, at min Moder var bleven meget haardt behandlet af Kongen, som var yderlig opbragt mod min Broder og mig. Han havde tillige besluttet, at bortjage Freken Sonsfeld fra Hoffet paa den meest vanærende Maade, da han ansaae hende alene for at være Aarsag til den Ulydighed, jeg viste. Han havde truet med at lade hende pidske offentlig paa alle Byens Hjørner; og mig vilde han lade sætte paa en Fæstning. Jeg blev forfærdet herover, da jeg af Freken Bülows Skjæbne nokſom havde lært, at han var istand til at udføre disse Trusler; og jeg besluttede derfor at rette mig aldeles efter Kongens Villie, for at skaane min Broder, Freken Sonsfeld og Dronningen for alle videre Ulykker, og gjøre Ende paa al den Splid, der fandt Sted i vor Familie. Men Sonsfeld kastede sig for mine Fødder, og besvoer mig ikke at tabe Modet, og gjøre

mig ulykkelig for hele mit Liv, blot for at skaane hende, da hun var beredt til med Glæde at opofre sig selv og Alt for min Skyld. — Et Brev fra Dronningen bekræftede fuldkommen Eversmanns Udsagn, og i det jeg var beskæftiget med at overveie Alt dette, kom en Tjener ind og meldte mig, at der vare 4 Herrer udenfor, der forlangte at tale med mig. Det var Grumkow, Borck, Poudevel, og Tulmeier, en af Statsministrene, som indtil den Tid havde været Dronningen hengiven. De lode min Hovmesterinde gaae ud, og lukkede Døren i Laas; og saa standhaftig jeg end havde besluttet at være, kan jeg dog ikke nægte, at Tanken om at min Skjæbne nu maaske skulde afgjøres, satte mig i en hæftig Bevægelse.

Grumkow tog Ordet, og fremstillede mig Englands Fremfærd, der havde tilintetgjort Haabet om at nogensinde mit Giftermaal med Prindsen af Wallis kunde komme istand; han erklærede, i min Faders Navn, at der var intet andet Middel, hvorved jeg kunde frelse mig selv og min Broder, mod hvem han endnu stedse nærede Mistanke om Statsforbrydelse, end det, at ægte Arveprindsen af Bayreuth, som jeg jo intet kunde have imod, da jeg aldrig havde seet ham, som havde et godt Land at vente, naar hans Fader døde, og som Dronningen selv havde foreslaaet Kongen til Svigerson. Han forestillede mig, at om

jeg end havde havt Udsigter til engang at blive Dronning, og altsaa denne ringere Værdighed, der nu blev mig til Deel, ikke behagede mig, saa maatte jeg betænke, at det var Prindsessers Skjæbne at nødes til at opoffre sig for Statens Bedste. Derpaa viste han mig en Befaling til at føre mig til Fæstningen Memel i Lithauen, saafremt jeg ikke vilde falde til Føie, da derimod Kongen vilde forglemme Alt hvad der var skeet, give Kronprindsen fuldkommen Frihed, og udstyre mig rigeligen, saafremt jeg adlød hans Villie. — Medens de tre af Herrerne gik tilside, for at lade mig Tid til at overveie en saa vigtig Sag nærmede Tulmeier sig til mig, og sagde meget sagte, at jeg roelig kunde give mit Samtykke til det Forlangte, da der ikke skulde blive noget af Brylluppet, hvilket han vilde indestaae mig for, og at han nok skulde overbevise Dronningen om, at dette var den eneste Maade, hvorpaa man kunde afnøde England en gunstig Erklæring. — Disse sidste Ord bestemte mig ganske. Jeg erklærede Herrerne, at jeg samtykkede i det gjorte Forslag; og efter deres Forlangende skrev jeg strax et Brev til min Fader, og eet til Dronningen. — Frøken Sonsfeld gjorde mig mange Bebreidelser, da jeg fortalte hende dette Udfald af Sagen, og alle Tilstedeværende forbausedes, og beklagede mig. Alle frygtede for Dronningens

hævngjærrige Forbittrelse imod mig; og nedsjunken i taus Sorg beklagede jeg selv min Skjæbne. —

Samme Aften bragte Eversmann mig et kort Brev fra min Fader, hvori han yttrede sin fuldkomne Tilfredshed med mig, og lovede stedse at være mig bevaagen, og sørge for mig. — Men, dette uagtet, var min Tilstand sørgelig. Rigtignok smigrede min Egenkjærlighed mig med den Trøst, at jeg havde reddet alle de Mennesker, der vare mig kjære og hengivne fra videre Forfølgelser; men paa den anden Side kunde dog min egen Skjæbne ikke andet, end gjøre mig høist uroelig, da jeg skulde ægte en Mand som jeg aldeles ikke kjendte, og jeg desuden maatte frygte alt af Dronningens Vrede. Jeg fik ogsaa virkelig følgende Dag et Brev fra hende, der var saa haardt, at jeg ikke vil beskæmme hende ved at anføre det her heelt. Hun bebyrdte mig deri for Ondskab og Nedrighed; sagde at hun angrede al den Godhed og Omhue hun havde havt for mig; erklærede at hun ei længer vilde erkjende mig for sin Datter, men tilsvoer mig et evigt Had, og aldrig at ville tilgive mig. — Min Kummer og min Forfærdelse ved at læse dette, kan man let forestille sig. —

Kongen kom næste Dag til Berlin, og jeg indfandt mig, efter hans Befaling, strax hos ham. Jeg havde ventet en venlig Modtagelse, men hvor forfærdet blev jeg ikke, da jeg saae ham træde ind

med et vredt Aasyn, og han i en barsk Tone spurgte, om jeg nu vilde være ham lydig? — Jeg kastede mig for hans Fødder, forsikkrede ham om min Lydighed, og bad ham atter skjænke mig sin faderlige Kjærlighed. Dette Svar forandrede hans Mening ganske; han løftede mig op, omfavnede mig, og lovede at han stedse vilde elske mig og sørge for mig. Derpaa vendte han sig til min Søster, Sophie, og sagde, at hun skulde ønske mig til Lykke, da jeg var forlovet med Arveprindsen af Bayreuth. — I det han forføiede sig bort, befalede han mig at besøge min Moder. Hun ankom først silde om Aftenen; jeg gik hende imøde, i det forreste Værelse, men i det jeg bøiede mig ned for at kysse hendes Haand, faldt jeg i en Afmagt, der varede meget længe, uden, som man siden fortalte mig, at Dronningen blev vrt over min Tilstand. Da jeg endelig kom til mig selv, og for Taarer og Hulken ikke formaaede at sige eet eneste Ord, betragtede hun mig med et strængt og foragtende Blik, og gjentog Alt hvad hun i sit Brev havde ladet mig høre. Dette Optrin vilde maaske have vedvaret endnu længere, dersom ikke Ramen havde taget sig den Frihed at paaminde Dronningen om, hvor forbittret Kongen vilde blive, dersom han fik denne Modtagelse at vide. Da hun frygtede for ham, som for Fanden selv, reiste hun mig op, og sagde, at hun til-

gav mig, paa det Vilkaar, at jeg ikke maatte fortælle Nogen, hvad der nu var foregaaet.

Den 28 Mai var bestemt til en stor Troppemønstring, der blev holdt med megen Pragt, og som Hertugen af Würtenberg var indbuden til at bivaane; thi da min Fader ikke fandt Fornøielse i Andet, end i militære Beskjæftigelser, troede han ogsaa, at den bedste Maade, hvorpaa han kunde moere de fremmede Fyrster der besøgte ham, var at vise dem sine Tropper. Det gik ved denne Leilighed ogsaa ret adselt til ved Tafflet, thi der blev hver Dag opvartet med 14 Retter; det var for min Fader, at gribe sig ret an. — Han befalede, at Dronningen skulde, tilligemed min Søster og mig, være tilstede ved Mønstringen; saa nødig jeg end vilde, maatte jeg dog adlyde, og efter nogen Tids Forløb kom Oberste Wachholtz hen til Vognen, hvori vi sadde, og meldte Dronningen, at han havde Befaling af Kongen til at forestille Arveprindsen af Bayreuth for hende. Denne kom strax derpaa; Dronningen modtog ham med en stolt Mine, og efter nogle ubetydelige Spørgsmaal gav hun ham Tegn til at bortfjerne sig. —

Alle de fyrstelige Herrer begave sig den følgende Dag til Dronningen, for at gjøre hende deres Opvartning. Med Prindsen af Bayreuth talte hun næsten aldeles ikke; han lod sig forestille

for mig, men jeg kunde kun besvare hans Tiltale med en stum Hilsen. Han var en høi, velvoxen Mand, med ædle og indtagende Ansigtstræk, uden egentlig at være nogen regelmæssig Skjønhed; han var meget levende, manglede aldrig Svar, og havde intet Forlegent i sit Væsen. To Dage forløb, uden at Kongen talte noget om mit Giftermaal, saa at Dronningen begyndte at faae Haab igjen; men det varede ikke ret længe. Han lod os kalde til sig, befalede os at modtage Arveprindsen paa en venskabelig Maade, og truede min Moder, i haarde Udtryk, med sin høieste Vrede, dersom hun modsatte sig hans Villie; derpaa gik han ud og kom kort derpaa tilbage med Arveprindsen af Bayreuth, som min Moder talede venligt med, saalænge Kongen var tilstede, men overfusede med Bitterhed, saasnart denne var gaaet bort. Efterat Tafflet var hævet, udbad Prindsen sig en Samtale med min Moder i Eenrum, og erklærede hende, at saa lykkelig han end følte sig ved den ham foreslagne Forbindelse med mig, saa var det dog langt fra, at han vilde paatvinge sig mig, dersom Dronningen havde Udsigter til, at mit Giftermaal med den engelske Kronprinds kunde iværksættes, da han vidste, at dette var hendes ivrige Ønske; og han lovede, i dette Tilfælde, ganske at fritage Kongen for hans Løfte, saa ulykkelig han end gjorde sig selv ved denne Beslutning. Dette Forslag forundrede

Dronningen; men da hun ikke torde troe, at det var ærlig meent, svarede hun ham, at hun havde intet at indvende imod Valget, og at hun, saavelsom jeg, maatte rette os efter Kongens Villie.

Den 3die Junii var bestemt til min Forlovelsesdag. Jeg begav mig om Morgenen til Kongen, der leverede mig den Forlovelsesring, jeg skulde give Arveprindsen, og forærede mig et Guldservice, med det Tillæg, at dette var kun en Ubetydelighed, i Sammenligning med hvad han havde i Sinde at give mig. Om Aftenen vare vi alle forsamlede med Dronningen og de fremmede fyrstelige Personer i et dertil indrettet Værelse; og omsider kom min Fader med Arveprindsen. Min Moder søgte forgjæves at gjøre Vold paa sig selv, for at skjule sin Forbittrelse, og Kongen selv var saa bevæget, at han glemte at fuldbyrde Forlovelsen i det dertil bestemte Værelse, hvorij Hoffet var forsamlet. Han tog Prindsen ved Haanden, gik hen til mig, og ombyttede vore Ringe; da det var skeet, vilde jeg kysse hans Haand, men han løftede mig op og holdt mig længe i sine Arme. Taarene løb ham ned ad Kinderne, jeg græd ogsaa, og vor Taushed sagde mere, end vore Ord havde kunnet udtrykke; Dronningen modtog mig med Kulde. Efterat jeg havde modtaget Lykønskninger af de Tilstædeværende, befalede Kongen Prindsen at føre mig ind i den store Sal, og aab-

ne det der tilberedte Bal. Min Forbindelse havde været holdt saa hemmelig, at der opstod en almindelig Forbauselse, da Kongen, i det han traadte ind i Salen, offentlig declarerede Forlovelsen; og alle Mennesker vare bedøvede, paa Grumkow og Seckendorf nær, der imidlertid havde spillet en Streg, der var dem fuldkommen værdig. Den engelske Gesandt i Holland havde afsendt en Courreer med Depescher fra sit Hof til Berlin, hvor disse vare ankomne samme Morgen, og strax bleyne overleverede til Grumkow, for at tilstilles Kongen; men denne fik dem ikke af ham, førend Forlovelsen allerede var erklæret. De indeholdt en formelig Indvilgelse til mit Ægteskab med Prindsen af Wallis, uden at min Broder derved skulde være forpligtet til at ægte Prindsessen, den engelske Konges Datter. Min Fader, der i Grunden ikke gjerne vilde have Forbindelsen med England ophævet, blev som lynslagen, da han læste dette Brev, men dulgte dog sin Ærgrelse for Seckendorf og Grumkow, da han indsaae, at det var umueligt nu at gjøre nogen Forandring, hvorved en Prinds af det tydske Rige maatte blive høiligen krænket; desuden var han en Mand, der aldrig tog sit givne Ord tilbage. Hvad Indtryk denne Efterretning gjorde paa Dronningen, er let at begribe, og hun nærede endnu stedse Haab om, at min Forbindelse vel kunde blive ophævet. Jeg derimod en-

skede intet mere, end snart at komme bort fra Berlin, hvor jeg førte saa sørgeligt et Liv; og da man havde skildret mig det bayreuthske Hof med meget fordeelagtige Farver, og jeg ingen Modbydelighed følte for Arveprindsen, jeg skulde ægte, var det naturligt, at jeg ikke følte nogen Bedrøvelse over, at Forslaget fra England kom forsilde. Dronningen vedblev imidlertid at yttre sin Uvillie mod Arveprindsen; hun vilde derved tillige ærgre mig, og gjøre sig lystig over det Valg, Kongen havde gjort. Engang fortalte hun ham, at jeg holdt meget af stedse at være sysselsat, at jeg var opdragen til engang at bære en Krone, og at jeg var bevandret i alle Videnskaber; hvorpaa hun spurgte ham om, hvad han havde lært; om han forstod de levende Sprog, om han havde lært Historie, Geographie, Musik og Tegning? Hertil svarede han blot med ja eller nei; men da han mærkede, at denne Examen ingen Ende tog, og at Dronningen udspurgte ham, som man kunde spørge en Dreng, gav han sig til at lee, og sagde; „Jeg kan ogsaa min Catechismus." Dette Svar bragte hende ud af Fatning, og hun gav sig efter den Tid ikke af med at examinere ham.

Forbittrelse og Ærgrelse angreb endelig Dronningens Sundhed. Saalænge hun laae syg, forlod jeg hende ikke, og søgte paa alle Maader at vinde hendes Yndest igjen; men forgjæves. Hun

bebreidede mig, at jeg var Skyld i hendes Forfatning, og plagede mig ved alle Leiligheder. Naar jeg var bedrøvet, sagde hun jeg vrantede; lod jeg, som jeg var munter, var det fordi jeg snart skulde giftes; jeg maatte gaae med snavsede Klæder, thi ellers beskyldte hun mig for at ville behage Prindsen; hun havde Spioner ude, for at erfare, om jeg talte med ham, og jeg maatte ved Bordet vende ham Ryggen, for at undgaae at komme i Samtale med ham. Hans Forfatning var ikke bedre end min; alle hans Ord og Handlinger bleve vrangt fortolkede; man viiste ham ikke den ringeste Agtelse, og behandlede ham, som en Staadder. Endogsaa Kongen selv yttrede, at han ikke fandt Behag i Arveprindsen. Han ønskede sig en Svigerson, der holdt af Soldatervæsenet, kunde drikke dygtigt, og vidste at spare paa Skillingen, hvilket altsammen hiin ingen Ven var af. For at lære at kjende hans sande Sindelag, nødte han ham hver Dag til at drikke med sig; men til hans store Ærgrelse taalte Prindsen saa godt Viin, at han ofte var den eneste, der blev ædrue, og Kongen beklagede sig nu for Grumkow og Seckendorf over, at han var et Menneske, man intet kunde have at bestille med. Disse Ytringer bleve saa ofte gjentagne, at hine Mænd begyndte at frygte for Udførelsen af deres Plan; de talte derfor med Arveprindsen desangaaende, og forestillede

ham, at den eneste Maade, hvorpaa han kunde sætte sig i Gunst hos Kongen var, at han udbad sig eet Regiment af ham, hvilket vilde bidrage til at Giftermaalet med mig blev fremskyndet. Prindsen kom derved i stor Forlegenhed, da hans Fader Markgreven, aldrig havde villet tillade ham at tage Krigstjeneste; men, efter modent Overlæg, besluttede han at følge Grumkows Raad, og Kongen hørte med Glæde at han vilde gaae i hans Tjeneste. Han gjorde ham til Øverstkomanderende over et Dragonregiment, og forærede ham en Guldkaarde, der var saa vægtig, at man neppe kunde løfte den. — Jeg blev meget vroelig over denne Tildragelse, da jeg vidste at enhver, der stod i min Faders Tjeneste, blev behandlet som Slave. Hverken mine Brødre, eller Prindserne af Blodet nøde anden Udmærkelse end den deres Militærpost gav dem; de maatte opholde sig i deres Garnisoner, og aldrig forlade den, uden ved Mønstringerne; de havde ingen anden Omgang end raae, udannede Officerer, i hvis Selskab de selv tabte al deres fine Levemaade, og deres eneste Beskjæftigelse var at exercere Soldater. Jeg tvivlede ingenlunde paa at min tilkommende Gemal vilde blive behandlet paa samme Maade; hvilket ogsaa skede, da Kongen strax lod ham forstaae, at han helst saae han afgik til sit Regiment, og han maatte adlyde. — Aftenen før sin Afreise, opsøgte han mig i Haven ved

Mouhijou. I de meest rørende Udtryk beklagede han sig over den Haardhed, jeg syntes at vise ham, og forsikkrede mig, at saa ondt det end vilde gjøre ham, at opgive Haabet om at blive min Gemal, vilde han dog heller reise, for aldrig mere at komme tilbage, end blive det imod min Villie. Taarene stode ham ved disse Ord i Øinene, og jeg, der ikke var vant til saadanne Samtaler, blev rød lige til Fingerspidsen; endelig svarede jeg ham, at det givne Løfte anseae jeg for ubrødeligt, og at han kunde gjøre Regning paa at jeg under alle Omstændigheder skulde holde det. — Dronningen kom i det samme meget beleiligt for mig, og Samtalen blev saaledes afbrudt. —

Mit Bryllup blev omsider bestemt til den 20 November, og da Kongen vilde, at det skulde høitideligholdes med Pragt, havde han indbudt adskillige fyrstelige Familier dertil. Om Morgenen blev jeg af Dronningen ført ind til Kongen, hvor jeg fandt Markgreven af Bayreuth (min tilkommende Svigerfader) hans Søn, Grumkow, Tulmeyer og Voigt, den bayreuthske Minister. Man forelæste mig Eedsformularen, hvorefter jeg skulde høitidelig love at opgive alle mine Fordringer paa Allodialgodserne, saalænge der levede Nogen af den mandlige Linie, hvorimod jeg, om denne skulde uddøe, maatte indtræde i alle mine Rettigheder, som Arveprindsesse. Dette var en almindelig indført

Skik; men da jeg havde aflagt denne Eed, afforedrede man mig endnu een, som satte mig i den yderste Forbauselse, da jeg ikke var forberedt derpaa — den nemlig, at jeg aldrig vilde gjøre nogen Fordring paa Arven efter Dronningen, min Moder, om hun skulde døe, uden at have gjort Testamente. Jeg blev staaende, som forstenet; hvorpaa Kongen traadte hen til mig, og bad mig indvilge deri, da det kun var en Formalitet, som intet havde at betyde, da Dronningen jo stedse havde det i sin Magt, at indsætte mig til Arving i sit Testamente. Jeg blev nødt til at give efter, og nu gjorde han mig, af Glæde over min Feielighed, endeel smukke Løfter, som han ikke havde i Sinde at holde. Efter at denne Ceremonie var endt, gik vi til Taffels, og da dette var hævet, befalede Kongen min Moder at iføre mig Brudedragten. Klokken var allerede 4, og jeg skulde være færdig til Kl. 7. Dronningen vilde selv sætte mit Haar; men da hun ingen Øvelse havde i at være Kammerpige, kunde hun ikke komme affted dermed, og hendes Damer matte hjelpe hende. Men ikke saasnart var jeg færdig paa den ene Side, før hun rev Frisuren ned paa den anden, altsammen for at vinde Tid, da hun endnu stedse haabede, at en Courier skulde komme fra England, og min forestaaende Forbindelse blive tilintetgjort. Dette var Skyld i, at jeg kom til at see ud, som om jeg var fjantet.

Man gav mig derpaa den kongelige Krone paa, og 24 Haarbukler saa tykke, som en Arm, saa at jeg ikke havde Kræfter nok til at holde Hovedet opreist. Jeg var klædt i en Kjole af Guldstof, hvis Slæb var 12 Alen langt, og som blev baaret af 4 Hofdamer. Jeg var saa overlæsset, at jeg var færdig at døe. Derpaa blev jeg ført ind i den store Slotssal, hvor Vielsen skulde gaae for sig. I det denne blev fuldbyrdet, gav man en tredobbelt Kanonsalve. Alle de fremmede Gesandte, undtagen den engelske, vare tilstede; ogsaa Markgreven af Schwedt var, saa nødig han vilde, bleven tvungen dertil af Kongen. Da jeg havde modtaget alles Lykønskninger, blev jeg ledet hen til en Forhøining under en Kronhimmel ved Siden af Dronningen, og nu aabnede Arveprindsen Ballet med min Søster; det varede kun en Time, hvorpaa man gik til Taffels, og da dette var hævet, bleve vi førte ind i den store Sal igjen, hvor Fakkeldandsen blev opført. Denne bestaaer deri, at Hofmarschallerne med deres Kommandostave marscherede i Spidsen, og efter dem Armeens Generallieutenanter med tændte Fakler. Derpaa kommer Brudeparret, som med gravitætiske Skridt gaaer Salen to Gange rundt; hvorpaa Bruden tager alle Prindserne op til Dands, den ene efter den anden, og naar hun er færdig dermed, indtager Brudgommen hendes Plads, og dandser ligeledes

med alle de tilstædeværende Prindsesser; hvilket altsammen foregaaer under Trommers og Trompeters Lyd. Da Dandsen var til Ende, blev jeg ført ind i et Værelse ved Siden af, hvor jeg, efter Skik og Brug, blev afklædt og lagt i en Seng med Flöiel, broderet med Perler. Dronningen skulde efter Ceremonieregterne have været mig behjelpelig herved, men hun fandt mig ikke denne Naade værdig, og overlod dette til mine Søstre og de øvrige Prindsesser. Derpaa kom alle og toge Afsked med mig, hvorpaa jeg blev bragt ind i det Værelse, der egentlig var bestemt for os. Dronningen var den hele Aften ude af sig selv af Forbittrelse, og mishandlede alle Mennesker; thi hun havde faaet at vide, at den ventede Courcer var ankommen, og i det hun gik bort, sagde hun mig mange haarde Ord.

(Sluttes i næste Hefte.)

Kald til Kunsten.

Nu er det nok paa Tiden, du begiver dig paa Veien, sagde Fætter Buchmann, da det begyndte at ringe til Kirke. Sammel Dig nu ret, Conrad, og staae dig brav!

Herrens Engel sætte sig hos ham paa Bænken og styre hans Fingre at de ikke løbe galt, sukkede min Moster. Mine Øine vilde jeg skamme mig ud af Hovedet, hvis han ved sin Forvovenhed blev til Forargelse for os og den hele kristelige Menighed.

Saa forskræk dog ikke Drengen i Forveien ved din dumme Snak, sagde min Fætter ganske ivrigt. Han har jo øvet sig i mange Uger, og nu skulde han gaae i Staae, naar han skal lade sig høre? ei hvilken forbandet Snak! Gud i Himlen være Ene Lov og Priis. Det gaaer i G-dur. Naar han kun med Mod og Tillid skrider til Værket, og griber Fis i rette Tid, saa gaaer nok det Andet af sig selv!

Ja, I kan sagtens snakke, tænkte jeg, i det jeg langede Resten af min Æggesæbe ud af Kakkelovns-Hullet, hvor jeg havde giemt den netop til dette Øieblik, og skyllede den kogheed ned.

Mine Forældre vare allerede døde fra mig i min tidligste Barndom, og jeg stakkels Fader- og Moderløse Barn, havde fundet en anden Fader i Linned-Væver Buchmann, som var mig beslægtet paa mødrene Side. Hans eneste Datter Margaretha var allerede for flere Aar siden løbet bort med en Dreier, der var barnfød i samme Bye, for at undgaae et Ægteskab, som Faderen havde besluttet at stifte imellem hende og den rige Ølbrygger Buchsbaum. Grædmelse herover havde indpræget sine uudslettelige Spoer paa den Gamles Ansigt; tungsindig grublende sad han sommetider den hele Dag ved sin Væv, uden at tage ringeste Næring til sig, og hverken hans Kones indstændige Bønner, eller hans mangeaarige Vens, Skovrider Hagebuschs's Forestillinger, formaaede Noget over ham i denne Henseende. Forgieves havde denne Sidste, der gierne tilbragte enhver ledig Time, han havde, hos denne sin Ven, anvendt ethvert optænkeligt Middel, til at opvække hos den Gamle mildere Følelser mod hans bortflygtede Datter; hun var og blev uigienkaldelig udstødt af hans Hierte, og den mørke Sindsstemning, som bestandig spordes hos ham, syntes mere at hidrøre fra den Bekiædmelse,

Margarethas vanærende Skridt havde bragt over ham, end af Bekymring over denne Landstrygerskes videre Skiæbne. Uden nogensinde, endog paa fierneste Maade, at lade mig undgielde den Hiertesorg, som Tanken om hans eneste Barn opvakte og nærede uafladelig i hans Bryst, bar han tvertimod den omhyggeligste Omsorg for min Opdragelse, søgte tidlig at vænne mig til et indgetogent og sædeligt Liv, og lod mig ikke allene undervise i de almindelige Skole-Videnskaber, men ogsaa i Musik, hvoraf han stedse havde været en ivrig Ven. Byens Skolemester, som ifølge de Forpligtelser, hans mangehaande Bestillinger paalagde ham, baade var Kantor, Organist, Klokker og Kirkefejer, skrev Fadderbreve og satte Kakkelovne op, var den eneste Kilde, hvoraf det forundtes den lærelystne Vilmershainske Ungdom at øse. Denne Mands altomfattende Lærdom opvakte min hele Beundring, i det den i en og samme Time udbredte sig vidt og bredt over de forskielligste Grene af den menneskelige Viden, og igien, til andre Tider, den inderligste Veemodighed, naar jeg saae ham i sit Ansigtes Sveed i Klokketaarnet, eller med Feiekosten imellem de forstsvede Stolestader.

Ved den Beredvillighed, hvormed jeg ved saadanne Leiligheder gik ham til Haande, havde jeg allerede for længe siden vundet hans Ynde, og ikke allene i Skolen søgte han ved alle Leiligheder at

udmærke mig frem for mine Skolecamerader, men ogsaa, naar min Fætter alt imellem lod forhøre om mit Forhold, var der ingen Ende paa hans Roes. Jeg spillede paa Fløite, havde allerede bragt det til nogen Færdighed paa Claveer, og ikke uden Held accompagneret min Læremester paa Valdhorn ved en Aftenmusik, hvormed denne havde overrasket Godsets Herskab ved sidste Høstgilde. I hvormeget min Fætter end paalagde mig at lade Fløite være mit Hoved-Instrument var dog min Tilbøielighed henvendt paa en gandske anden Gienstand. Det var Orgelet. Den Tanke at lede og bestemme en heel Menigheds Sang, vilkaarligt at beherske den, og ifølge den forlenede Myndighed i foreskrevne Takt at holde den vedlige og lede den videre, havde, fra det jeg begyndte at arbeide omkring paa Claveertangenterne, en saa uimodstaaelig Tillokkelse for mig, at jeg om Søndagen aldrig saae min Lærer sætte sig for Orgelet, uden at føle Anfægtelse af Avind og Misundelse. Jeg holdt derfor heller ikke op, forend han, med min Fætters Samtykke, opfyldte mit inderligste Ønske at lære mig at spille derpaa. Jeg havde nu foreløbig indstuderet en Choral, som jeg idag, for første Gang, offentligt skulde udføre, og derved aflægge Prøve paa min Fremgang.

Det var 3die Søndag i Advent. En skarp Nord-Ost blæste mig lige i Ansigtet paa Veien til Kirken, Sneen knerkede under mine Fødder og jeg

søgte at komme Æggesøbens Virkning til Hiælp ved i fuld Trav at ile til mit Maal. Da jeg flygtsom nærmede mig Orgelet havde man allerede istemt den Morgensang, som altid pleiede at gaae forud for den egentlige Gudstieneste. Under denne strømmede fra alle Kanter og Dore Kirkegængere ind. Min Fætter og Mester var fulgt mig lige i Hælene, Skovriderens Rose sad ogsaa nede paa sit sædvanlige Sted, bladrede i Psalmebogen og holdt Mynstring over de Marie Billeder, min tjensterfarne Haand Tid efter anden havde klippet ud til hende. Paa alle Ansigter troede jeg at læse en spændt Opmærksomhed, og jo mere Sangen fra Linie til Linie nærmede sig det sidste Vers jo voldsommere slog mit Hierte. Snart var ogsaa denne ude. Organisten slog, i den nu indtrædende Pause, Choralbogen op, trak baade til Høire og Venstre de fornødne Registere ud, gav mig et flygtigt Vink at holde mig færdig, og begyndte Forspillet.

Maaskee vil eengang den ryggesløseste Synder ikke fare mere sammen ved Basunernes Lyd, paa den yderste Dag, end jeg ved Orgelets første Toner. Mine Knæe begyndte at skielve, en kold Sveed sprang mig ud af Panden, uundgaaelig forekom mig en Stivnen, der greb mit inderste Væsen, og som syntes lidt efter lidt selv at ville udstrække sig til Fingerspidserne, paa hvis Bøielighed det dog meest kom an, om mit forvovne Foreta-

gende skulde faae et lykkeligt Udfald. En usynlig Haand syntes at have kastet et sort Slør over mine Øine og den hele kristelige Menighed at være geraadet i en zittrende Bevægelse. Nu sluttede min Læremester Forspillet, og istemte, efter gammel Vedtægt, for at holde den angivne Tonart fast, Sangen med skingrende Stemme; et Vink endnu, og jeg sad, et beklagelsesværdigt Offer, beklemt af Angst og Forvirring paa hans Sted.

Ved det femte Ord griber Du Grundtonen paa Pedalen og ved det siette falder Du ind med fuld Accord! — Dette havde han ved Indstuderingen uafladelig prædiket for mig. Men forgieves! Alt hvad han havde sagt at indskiærpe mig i de sidste Dage, og især igaar ved Generalprøven, var i dette Øieblik saa reent glemt, at Tangenterne, der laae for mig og paa hvilke jeg nu skulde offentlig lægge min Færdighed for Dagen, viste sig for mig i en saa fremmed Skikkelse, som havde jeg idag, uden nogen foregaaende Undervisning, for første Gang sat mig for Orgelet. Med sønderknusende Vægt laae den Tanke paa mit forsagte Hierte, at denne min vigtige Embedspligt ikke taalte mindste Opsættelse, og at, som jeg formeente, Alles Øine med forventningsfuld Nysgierrighed vare hæftede paa mig; i min Fortvivlelse rokkede jeg frem og tilbage paa Bænken, en krampagtig Zittren bemægtigede sig mine Lemmer, og mine Tæn-

der klapprede i Munden. Dog, Noget maatte der skee, det følte jeg tydeligt uagtet den Bedøvelse, der fængslede mine Sandser, Noget maatte der skee og strax. I det Haab at min Fatning nok skulde komme igien, og jeg efterhaanden komme paa Glid, naar jeg kun med Mod og Bestemthed havde giort en Begyndelse, udstrakte jeg min skielvende Haand efter Manualet, medens jeg med den venstre Fod begyndte at roe omkring for at faae fat paa den befalede Accord.

Tilfældigviis faldt, under disse Bestræbelser, mit ængstelige, skye Blik paa Skræddermester Grampel, som med Ryggen lænet mod Orgelet stod ved Siden af mig. Du gode Gud! Hvad giorde denne Mand for et Ansigt, som havde han bidt i et suurt Skovæble! Dette var siensynligt min Dødsdom, jeg sluttede fra dette til alle de Andres, som sadde mig i Ryggen, og nu var det ude med den sidste Rest af Fatning og Aandsnærværelse. Uden Bevidsthed ragede jeg frem og tilbage; den Venstre vidste ikke hvad den Høire giorde, og, for at bringe min Forvirring til det Høieste, skrege, jeg veed ikke om af Medlidenhed eller Skadefroehed, Grampel, paa den ene, og Brændeviinsbrænder Grülpe paa den anden Side, mig Melodien uophørligen i Ørene. Forgieves strøbte jeg at tage mig sammen, ethvert nyt Forsøg var et nyt Feilgreb, og tiente kun til at formere de hierteskiærende, falske Toner, der

udvældede af Orgelet, og for hvis bedøvende Overmagt endog de tvende obligat Præstudere efterhaanden maatte forstumme, da det var dem umueligt længere at holde fast ved Tonen.

Hvilken Skam og Spot, hviskede en Stemme tæt bag ved mig. Jeg vendte mig, og saae min Læremester, der fra Begyndelsen af, uden ringeste Anelse om min Frygt og Angest, havde fordybet sig i en vigtig Materie med Byens Møller, henne i en Krog i Kirken, og nu først bemærkede Følgerne af denne Uforsigtighed. I samme Øieblik følte jeg mig just ikke læmpelig stødt fra min Plads; de skierende falske Toner, hvormed jeg havde opvartet den kristelige Menighed, opløste sig nu, under min Eftermands mere kunstøvede Haand, i smeltende Vellyd, og uden videre Anstød gik Sagen sin sædvanlige lykkelige Gang. Men for ingen Priis i Verden havde jeg kunnet kaste et Blik ned i Kirken. Med Kæmpekraft laae den frygtelige Skiebnes Haand tungt paa mit Hoved, som havde i Øieblikkets Flugt fiendtlig sønderrevet mit saa længe nærede Yndlingshaab, og fuld af Skam og Fortvivlelse søgte jeg at slippe bort. „Hvad du „ikke duer til, det lader du blive," raabte Grampel efter mig i det jeg ilede ned af Trappen, og ethvert af disse Ord skiar mig som et Sværd i Hiertet. Denne Mand havde ved sidste Høstgilde drukket sig en Svindsot paa Halsen i Pinde-Øl, og

Hans Stemme, som allerede i sunde Dage lød som Haanlatter, var siden den Tid endnu blevet meget hulere og mere pibende; det var altsaa intet Under om min ophidsede Phantasie troede i dette Tilraab at høre Dievelens glade Triumph-Sang over mit mislykkede geistlige Foretagende.

Knust og modløs traadte jeg nu ud imellem Gravene paa Kirkegaarden, hvilke, belyste af Vintersolens matte Straaler, laae fredelige ved Siden af hinanden under Sneens hvide Lagen. „Her „hviler i Gud Conrad Samuel Løszler!" stod paa en allerede halv hensmuldret Steen, hvorpaa mit forvirrede Øie just faldt. O Fader! kunde jeg dog, for at blive evig skiult for Verden, stige ned og slumre hos Dig, sukkede jeg smertelig bevæget, i det en Strøm af Taarer randt ned ad mine Kinder. Dog, den pinlige Uroe, som gjennemtrængte mit hele Væsen, drev mig snart igien derfra. Stedse troede jeg at høre Grampels pibende Stemme bag efter mig, og uden Plan og Hensigt ilede jeg tvers over Gravene ud af den nærmeste Port. Uagtet den skarpe Decemberluft, hvis stivnende Aande blæste mig imod fra frie Mark, følte jeg dog en brændende Hede i mit Inderste. Forfulgt af Skam og tvivlraadig, om jeg efter et saa ulykkeligt Forsøg, skulde vende tilbage til min Fætters Huus, eller følge Margarethas Exempel og vandre ud i den vide Verden, vandrede jeg flere Timer omkring

paa ubanede Veie i denne øde sørgelige Egn. Dog, efterhaanden som Middagen nærmede sig, vandt Hungeren, der ved denne stærke Legemsbevægelse begyndte stedse voldsommere at melde sig, mere og mere Magt over Æresfølelsen; betaget af en uimodstaaelig Længsel efter den Gaasesteg, min Moster havde befalet Pigen at tillave, drev jeg tilbage til Byen, steeg ganske sagte over nogle Plankeværker, kom lykkelig ind af en Bagdør, og traadte med et bankende Hierte ind i Dagligstuen, just som min Familie stod i Begreb med at gaae til Bords.

Til min store Forundring mærkede jeg ikke det Mindste hverken til Skældsord eller Skiænd, som jeg dog havde belavet mig paa. Begge de Gamle forholdte sig saa rolige medens vi spiste, som sadde de endnu i Kirken og hørte paa Præsten; jeg sporede derfor intet Kald hos mig, til at afbryde denne Taushed, ved at komme med Undskyldning for mit Uheld, men lod den omtalte Gaasesteg, (hvoraf til min endnu større Forundring de bedste Stykker tilfaldt mig) smage mig saa godt, som Ormen der nagede i mit Hierte vilde tillade det.

Endelig reiste min Fætter sig, lagde sin Haand paa min Skulder, saae mig stivt i Øinene og sagde alvorlig, næsten høitidelig: „Nu har du for denne „Gang holdt dit sidste Maaltid i mit Huus. Min

„Broder, Urtekræmmeren, har i disse Dage meldt „mig, at han søger en Medhjælper; jeg har derfor „besluttet at betroe dig til hans Opsyn og Veiled„ning. Dit Tøi skal endnu i Eftermiddag samles „sammen og pakkes ind, og imorgen gandske tid„ligt begiver du dig paa Veien til Byen, og til„træder der uopholdeligt din nye Bestilling. Det „skulde gaae mig nær om du ikke heller duede „dertil, thi saa vidste jeg virkelig ikke hvad der „skulde blive af dig. Jeg haaber derfor du vil „gjøre Alt, for ved Flid og god Opførsel at af„tvætte den Skamplet, du har sat paa dig, og stræ„be at blive en duelig Urtekræmmer, da der ikke „er skiænket dig de fornødne Evner til at blive Or„ganist. Til Skovriderens kan du gaae at byde „Farvel, de øvrige Venner og Bekiendtere, som du „vel just ikke saa gierne viser dig for idag, skal jeg „nok selv engang ved Leilighed, som det sig hør „og bør, bringe dit Farvel.“

Vel smertede det mig dybt, at den Gamle tilskrev mit ulykkelige Forsøg bestemt Mangel paa Talent, og syntes slet ikke at tage Hensyn paa den Angest og Bestyrtelse, hvori jeg befandt mig; men imod den fattede Beslutning havde jeg ikke det Mindste at indvende, da Tanken om den Spot og Spee, der truede med fremdeles at hvile paa mig, igien forekom mig, efter tilfredsstillet Appetit, saa utaalelig, at jeg betragtede den Leilighed der nu

blev mig tilbudt, som et gunstigt Vink af Himlen, for at unddrage mig for stedse mine herværende Venners Haan og Foragt. Uden at sige et Ord begav jeg mig paa mit Kammer, pakkede der først og fornemmelig mine Nodebøger ind, som uagtet det lidte Vandheld dog stedse havde det fortrinligste Værd for mig; satte Fløiten til Munden, fingererede omkring paa den med største Iver; men da just min Fætter sov sin sædvanlige Middagssøvn i næste Stue, vovede jeg ikke at frembringe en Tone, men strøbte, Hinene stivt heftede mod Loftet, saa godt jeg kunde at tænke mig Lyden. Først da det begyndte at mørknes, huskede jeg paa det Ærinde, min Fætter havde paalagt mig, og sneg mig ud af Byen for at aflægge mit Afskedsbesøg i Skovriderens ensomme Boelig. Rose, hans Pleiedatter, som hidtil kuns havde betragtet Begivenheden i Kirken fra dens lystige Side, slog en Skoggerlatter op, i det jeg traadte ind, men holdt strax op at drille mig, da hun fik Følgerne deraf og Aarsagen til mit Besøg at vide. Den Lighed, der fandt Sted, saavel imellem vores Skiebner og Forhold i Livet, som imellem vore Følelser og Tilbøieligheder, havde allerede fra vores tidligste Alder forenet os paa det inderligste. Ogsaa hun levede fra hendes 3die Aar af i Skovriderens Huus. Denne havde bragt hende hiem med fra et Besøg hos nogle vidtloftige Beslægtede, og da hun var

uden Forældre havde han taget hende til sig som sit eget Barn. Vore Pleieforældres fortroelige Bekiendtskab havde begunstiget vores Omgang. Vi vare enige og nøisomme, og medens de Gamle forelæste hinanden Aviserne og endvidere forhandlede de deri omtalte Gienstande, havde vi stedse vidst at beskieftige os paa en saa underholdende Maade, at vi aldrig savnede noget andet Selskab. Med utrættelig Taalmodighed og spændt Opmærksomhed dvælede Rose hele Timer hos mig, medens jeg anstillede mine musicalske Øvelser, uden nogensinde at klage over ondt i Ørene eller yttre Kiedsommelighed ved min langsomme Fremgang i Kunsten. Streng og upartisk bedømte hun, efter en rigtig naturlig Følelse, hvad jeg udførte, og jeg vænnede mig mere og mere til at finde hendes Roes ligesaa smiggrende som den min Lærer nu og da tildelte mig. Ogsaa min Fætter fattede en særdeles Godhed for hende. Med magisk Kraft syntes hendes hele Væsen at gribe og fængsle ham, besynderlige Følelser og Fornemmelser syntes at vaagne i hans Siel, naar han i alvorlig dyb Betragtning dvælede ved hendes Ansigts Træk, og ikke sieldent hændte det sig, at han, fordybet i hendes Beskuelse, glemte Alt omkring sig, og begyndte i sin Adspredelse at føre de forunderligste Taler. Skovrideren forholdt sig ved saadanne Leiligheder ganske stille og saae paa den Gamle med en saa forskende

Opmærksomhed som fandt han særdeles Behag i slige Optrin. Jeg derimod vidste hverken at forklare mig alle disse Synderligheder, eller den ganske egne Frygt og Beængstelse, som overfaldt mig i lignende Øieblikke, og som jeg ikke var istand til at overvinde.

Stille som en Muus traadte Rose hen til Vinduet, da hun havde hørt min Beretning, tankefuld ridsede hun i Isblomsterne paa de frosne Ruder, medens Skovrideren, som ikke heller lod til at synes synderligt godt om min nye Bestemmelse, gik brummende op og ned ad Gulvet, og tilkiendegav ved Miner og Gebærder sin Utilfredshed over denne saa pludselig fattede Plan. Imidlertid havde mange Aars Erfaring giort ham alt for bekiendt med min Fætters ubøielige Villie, til at han skulde yttre Lyst til det frugtesløse Forsøg at bringe ham paa andre Tanker, ogsaa undgik han paa det omhyggeligste, at lade sig forlyde med de Tvivl og Bekymringer, der svævede ham paa Læberne, og, istedetfor at betynge mit Hierte uden Nytte med advarende Vink om min forestaaende Skiebne, gav han mig blot nogle velmente Lærdomme og Formaninger, forsikkrede mig, at man ligesaa godt i en Urtebod, som for Orgelet kunde uddanne sig til et nyttigt Lem for Samfundet, trykkede mig en god Gylden i Haanden, og da han fik at vide, jeg ogsaa i Fremtiden vilde hellige mine Fritimer

til Musik, paalagde han mig, at lægge mig især efter Waldhorn.

Udrustet til Reisen traadte jeg næste Morgen ganske tidligt ind i min Fætters Sovekammer. En Upasselighed holdt denne endnu i Sengen. „Ind„præg Drengen endnu engang de ti Bud Ord, og „giv ham en røget Pølse med paa Veien," sagde han til min Moster, da han havde rakt mig Haanden til Afskeds-Farvel, kortelig gientaget mig de Commissioner, han allerede igaar havde givet mig til hans Broder, og paa nye formanet mig til Troeskab og Flid i min nye Stilling. Imedens min Moster med bittre Taarer efterkom den Gamles Befaling stak jeg Futteralet med min Fløite i den ene, og den indsvøbte røgede Pølse i den anden Lomme, tog min Vadsæk paa Ryggen, og vandrede de med raske Skridt ud af Byen, igiennem en ubehagelig Morgentaage, der fordunklede hele Luften.

Da jeg nærmede mig Skovriderens Boelig, som jeg havde i Sinde at ile stille og ubemærket forbi, var det ligesom min Gylden rørte sig i min Lomme, og taknemmelig hæftede jeg mit Øie paa det oversnete Tag, under hvilket den ædelmodige Giver boede. Da hørte jeg pludselig mit Navn af en velbekiendt Stemme, forskrækket vendte jeg mig om imod Havegiærdet, og skiælvende af Kulde rakte Rose, som en heel Time havde staaet her og ventet, mig sin lille kolde Haand.

„Her er et Silketørklæde, sagde hun med „grædende Stemme, som jeg endnu i Aftes sam„mede til dig. Du skulde have havt det til din „Fødselsdag. Tag det nu med til Byen, kiære „Conrad, og tænk imellem paa mig naar du binder „det om. Til al Lykke er Fader før Daggrye „gaaet ud i Skoven, ellers havde jeg nok ikke faaet „Lov til at staae og passe paa dig her i denne „strenge Kulde. Din Fætter bryder sig rigtig nok „ikke derom, han er haardhiertet nok til at jage „dig ud i den vide Verden baade i Frost og Kuld! „Nu er da Alting ude! Jeg faaer dig nok aldrig „mere at see!"

Synet af den dybt bedrøvede Pige, der tog en saa inderlig Deel i min Skiebne rørte mig indtil Taarer. Paa en sælsom Maade syntes mit Indre pludselig at forvandles; Følelser, som hidtil havde slumret stille og rolige i mit Bryst, begyndte nu at vaagne, og med smertelig Længsel hang mit Øie ved denne venlige, huldе Skabning, fra hvem jeg nu uigienkaldelig, og maaskee for stedse, skulde skilles, efterat allerede den Bye, hvori jeg havde henlevet min lykkelige Barndom, laae bag ved mig, og indhyllet i Taage ganske var forsvunden for mit Øie.

Der hielper nu engang Intet her! Min Fætter vil have det og jeg maae adlyde, raabte jeg over til hende; i det jeg modtog hendes Foræring, og

puttede det i Lommen til min Proviant. „Du „skal ellers ikke være bange, kiære Rose, thi jeg „skal ikke alene tænke paa dig naar jeg binder det „om, men ogsaa ved mange andre Leiligheder. Jeg „skal aldrig tage min Fløite i Haanden, uden jeg „vil bilde mig ind, du sidder hos mig; det skal ret „opmuntre og anspore mig. Kommer jeg saa en„gang tidlig eller sildig til Vilmershain, saa skal „du nok blive fornøiet med den Fremgang, jeg i „den Tid har giort."

Uden at giøre mig Afskeden endnu tungere ved længere Dvælen, adløst jeg den uundgaaelige Nødvendighed, rev mig løs fra hende, og efter et ret kraftigt Haandtryk, hvormed jeg søgte at overbevise hende om mit Sindelags Oprigtighed, ilede jeg, (i det jeg voldsomt stræbte at undertvinge de smertelige, vemodige Følelser, der reiste sig i mit Inderste) saa hurtig afsted ad den slagne Landevei, som den Byrde jeg bar vilde tillade det. Efter nogen Tids Forløb klarede det efterhaanden op, med stille virkende Kraft brød Solen igiennem Taage-Skyerne og nedsendte sin vedervægende Straale paa mig. Uden at lade mig forlede til at sætte en Deel af min Formue til paa Vederqvægelse og Hvile i de Vertshuse, som nu og da fandtes paa Veien, forfulgte jeg med stadig Udholdenhed den Retning, der var mig foreskrevet. Ende-

lig blev jeg, paa en Høi, de to Taarne i Lerchenau vaer i det Fierne, og naaede Byen selv efter en Vandring af 6 Timer. Frygtsom traadte jeg igiennem en halv forfalden Hvælving, som nok i gamle Dage havde tient Byen til Port, beskeden erkyndigede jeg mig hos en Forbigaaende i en dertil stødende Gade om Urtekræmmer Buchmanns Boelig; tienstfærdig sagde man mig Besked og med ængstelig spændt Forventning traadte jeg, med Hatten i Haanden og Vadsækken under Armen, ind i det Huus, man havde betegnet mig. En lille mager Skikkelse, hvis indtørrede Ansigtstræk uvilkaarlig tilbagekaldte Skræddermester Grampels Billede i min Siæl, kom trippende mig imøde ud af Urteboden, fra venstre Side, begyndte mistroisk at mønstre mig fra Top til Taae, spurgte med hæs Stemme om mit Ærende og Forlangende, og nødte mig, efterat jeg med Ærbødighed havde overrakt ham min Fætters Skrivelse, sagt ham mit Navn og Hensigten af min Komme, ind i Stuen ligeoverfor. Det var, som jeg ogsaa strax formodede, Hr. Buchmann selv, der stod for mig. En, efter Grundstoffet at dømme, lyseblaae Sloprok, der hist og her var flikket med de forskjelligste Lapper og fra øverst til nederst besat med glindsende Oliepletter, og som i Midten blev holdt sammen af et smudsigt rødt Skjerf, omgav hans Legeme; paa Fødderne bar han et Par svære Tøfler, som man

tydeligt kunde see, han selv havde tilskittet sig til dette Brug af gamle aflagte Støvler, og paa det skallede Hoved en askegraae Klædes Hue, i Form af en Sukkertop, der gjorde, at han saae ud som en Chineser. Ogsaa Meublerne, som jeg saae omkring mig, passede fuldkommen til den Dragt, hvori dens Ejermand havde tilkjendegivet sig som min tilkommende Husbond. Et umalet, ormstukket Slagbord paa tre Been, et tilstøvet Stueuhr af Træe med Viser og Tal, som der hørte et meget øvet Øje til at skjelne, en gammel forsat Bedstefaderstol, hvis sørgelige Skrøbelighed opfyldte mig med den inderligste Medlidenhed, en kastaniebrun, fortørret og brøstfældig Skriverpult, og over den Konturen af nogle Skabilkenhoveder og Apostelbilleder i smudsig Glas og Ramme udgjorde Hovedziraterne i det melancholske Fængsel, som Hr. Buchmann kaldte sin Dagligstue.

Efterat jeg havde underrettet ham om Slægtningernes Befindende i Vilmershain, erkyndigede han sig om jeg allerede havde spiist til Middag. Men dette skedte med en Mine, hvori man saa tydelig saae Forudsættelsen af, at Svaret maatte være bejaende, at jeg, omendskjøndt jeg var plaget af den heftigste Hunger, paa ingen Maade kunde overtale mig til oprigtig at tilstaae ham min indre Forfatning og give ham et tydeligt Vink om min uovervindelige Længsel efter et godt kraftigt Maal-

tid. Uden derfor at besvare hans Spørgsmaal med andet end et mæsommeligt undertrykket Suk, udpakkede jeg nu, efter hans Forlangende, stiltiende det ene Stykke efter det andet af min medbragte Ejendom, og et forklarende Glædesskin udbredte sig over hele hans Ansigt, da jeg trak den lekkre Pølse ud af min Lomme.

„Nu, jeg seer, at den gode, gamle Broder i Wilmershain engang igjen dog nogenledes har tænkt paa mig!" sagde han, i det han rev mig den ud af Haanden og gjemte den i et Skab i Væggen. Jeg gjorde store Øjne, men vovede ikke at modsige hans Mening, saa selsomt det endog forekom mig, at Manden, i det han troede at kunne gjette alting af sig selv, faldt fra den ene Vildfarelse i den anden. Saaledes holdt han, da jeg tog den indpakkede Fløite frem, formodentlig hvert enkelt Stykke af den ogsaa for Pølser; thi ogsaa efter den udstrakte han hastig og begjerlig Haanden, for at modtage den. For at overbevise ham om, hvormeget han bedrog sig i sin Formodning, aabnede jeg Futteralet, som indeholdt en af mit Livs dyrebareste Ejendomme, og benyttede tillige denne Leilighed til at gjøre det ydmyge Spørgsmaal, der allerede længe havde brændt mig paa Læberne: om Herr Fætteren ogsaa var Elsker af Musiken og hvilket Instrument han især yndede. Men imedens jeg med lyttende Haab ventede paa et gunstigt

Svar, begyndte en mørk Uveirsskye at udbrede sig over Urtekræmmerens Pande. „Hvad Musik! hvad Fløjte! det vilde komme mig ret tilpas!" raabte han med ærgerlige Gebærder. „Her i Lerchenau tude vi aldrig paa Fløite! Her i Lerchenau har Vor Herre skjenket os vort friske Bryst til et ganske andet Brug!" Ulykkeligviis havde jeg, imedens han udstødte disse Ord, ogsaa allerede taget Roses Afskeds Gave frem af Lommen og lagt den hen paa Bordet til de andre Sager. „Et ganske splinternyt Silke Halstørklæde?" vedblev han, i det han rystede det ud fra hverandre og med mønstrende Kjendermine besaae det paa alle Kanter. „Silke Halstørklæder bære Læredrengene i Lerchenau heller ikke! Hoffærdighed gjør aldrig godt! Silke Halstørklæder føre til Hovmod, og Hovmod staaer for Fald!" Til min dødelige Forskrækkelse tog han begge Dele, og uden i mindste Maade at bryde sig om den Bestyrtelse, jeg udtrykte ved denne tyranniske Behandling, anviste han dem sin Plads i Skabet ved Siden af Pelsen. „Kjæreste Herr Fætter," stammede jeg, „Halstørklædet faaer De, naar det ikke kan være andet, at tage i Forvaring; men Fløiten kan jeg paa ingen Maade undvære. Jeg er alt for vant dertil, og har endnu imorges, da jeg vandrede bort fra Vilmershain, udtrykkelig lovet ret flittig at øve mig i Musik, i de Frietimer, mine Forretninger levner mig. Tag mig derfor

ikke min Driftighed ilde op, kjære, bedste Herr Fætter! Jeg vil gjerne gjøre Alt hvad De ønsker og forlanger; men fra min Fløite kan jeg virkelig ikke skille mig!"

„Det vil nok gi'e sig, mit Sønnebarn! alting vil gi'e sig!" svarede han. ‚Frietimer? Her i Lerchenau har vi ingen Frietimer; undtagen naar vi om Natten ligge i Sengen og sove. Eller vil du maaskee blæse paa Fløite for Folk naar de forlanger Sirup og Snuustobak? du naragtige Tosse! Her i Lerchenau behøver vi vore ti Fingere til ganske andre Ting, end til at fingerere paa Fløitraver."

„Nu, saa har jeg dog i det Mindste Søndagen tilovers, sagde jeg ængstelig og forskrækket."

„Søndagen?" afbrød han mig. „Ja rigtignok har hver Dag sin Plage, hedder det i Skriften. Søndagen helligholdes ogsaa hos os. Om Formiddagen bliver efter den høivise Magistrats Forordning vor Bod lukket og vi gaae allesammen i Kirken, men om Eftermiddagen fornøie vi os med, enten at pille Rosiner, eller at dreie smaae nydelige Saffrantutter; alt eftersom Afsætningen af denne eller hiin Artikel fører det med sig. Al Musiceren og Quinqueleren har jeg i min Livstid ikke unnet udstaae, især har altid denne Tuden paa Fløite været mig sterbens imod, det angriber baade Brystet og Ørene. Bitterkns! Her i Lerchenau

har Vor Herre ikke givet os vore sunde Lunger og Øren til Misbrug!"

Med tungt Hjerte fulgte jeg ham nu, efter hans Befaling, over i Kramboden, hvor han bød mig tage Plads ved et Bord, der stod i en Krog, og strax begyndte at give mig Undervisning i Begyndelses-Grundene til at klistre Kræmmerhuse. Den Lethed hvormed jeg i faae Minutter vidste at tilegne mig og anvende de rigtige Haandgreb i denne Forretning, vilde maaskee have skaffet mig selv nogen Fornøjelse, var denne Selvtilfredshed over mine Anlæg og min Duelighed til at blive Urtekræmmer ikke bestandig bleven afbrudt og forstyrret af den utaaleligste Hunger. Skumringen frembrød imidlertid efterhaanden, uden at jeg saae der blev truffet de fjerneste Anstalter til at tilfredsstille den, og jeg vilde sikkert ikke længe have udholdt at modstaae den Fristelse at stille den i Klisterpotten, havde ikke Sildetønnen hvorpaa mit Øie bestandig hang med tilbageholdt Begjerlighed, til al Lykke staaet nær ved mig. — „Du skal ikke begjære Din Næstes Ejendom!" raabte Samvittigheden; „Pølse for Pølse!" faldt Maven den i Ordet; og neppe var Herr Buchmann i nogle Øieblikke gaaet ud af Boden i Handelsforretninger, førend jeg, benyttende den gode Leilighed, strax styrtede mig med en Rovfugls Behændighed over Ton-

den, bemægtigede mig en Sild og nedslugte den med Skind og Been.

Bevidstheden af at have begaaet en utillade-lig Handling begyndte imidlertid, da min Huus-bonde igjen traadte ind, at gjøre mig de bittreste Bebreidelser; jeg syntes heller ikke at jeg kunne give mig tilfreds, førend jeg ved en oprigtig Til-staaelse af min Forseelse havde renset mig saame-get som mulig fra Skylden, kun ønskede jeg først nogenledes at underrette mig om hvorledes min Aabenhjertighed vilde blive optaget. — „Jeg seer De har der en heel Tønde Sild staaende;" sagde jeg til ham med en saa uskyldig Mine som mu-ligt. „Er det mig vel tilladt, kjæreste Herr Fæt-ter at udsøge mig een deraf og spise den?" Haa-bende heftede jeg mit Blik paa hans Læber, for saasnart som han samtykkede i mit Ønske, at til-staae ham, at jeg i Tillid til hans Godhed allerede selv havde givet mig Tilladelsen og fortæret Sil-den. Men o Himmel! min Begjæring syntes at gjøre et ganske egent gyseligt Indtryk paa ham; thi han slog krampeagtig Hænderne sammen over Sukkertoppen paa hans Hoved og hans Ansigt blev dødblegt. „Ej Du Helvedesbrand!" raabte han endelig, da han lidt havde fattet og betænkt sig; „hvor Du dog har indjaget mig en Skræk ved din utidige Spøg! Spise en Sild! og det oven-ikjøbet udsøge den! Konrad, jeg frabeder mig i

Fremtiden slig utilladelig Spøg! Lader man i Vilmershain sligt gaae ustraffet hen, saa seer det galt ud! Her i Lerchenau bruger man slet ikke saadan noget!" — O vee! tænkte jeg, i det jeg lige saa hurtig og voldsomt søgte at undertrykke den Tilstaaelse, jeg havde paa Læberne, som den Hoste hvortil Saltet, der var blevet mig siddende i Halsen, bestandig pirrede mig, og med Øjnene stivt heftede paa mit Arbeide vedblev jeg at klistre med megen Iver.

Endelig traadte den gamle stokdøve Husholderske, for hvem man, som jeg længere hen i Tiden havde Leilighed at bemærke, kun kunde gjøre sig forstaaelig ved Tegn, ind i Boden og forkyndte med et vrantent Ansigt at Aftensmaden stod færdig ovre i Dagligstuen. Med utaalmodig Længsel fulgte jeg Urtekræmmeren, der skred foran, og glad begyndte mit Hjerte at hoppe i mig, da jeg saae den tillokkende Damp, der steeg op imod Loftet fra et Leerfad, der stod paa Bordet og som var fyldt med en bruunrød Suppe. Det var, hvilket Fætteren med meget vigtige Gebærder meldte mig, en af ham selv opfunden Kraftsuppe, der, efter sine Hovedbestanddele, var tilberedet af kogte Rosinstilke. Men neppe havde jeg nedslugt den første Skeefuld deraf, førend jeg med en Mine som et Menneske, der ahnende og frygtende venter paa at høre Udfaldet af et forskrækkeligt Budskab, i modløs For-

tvivlelse lod Hænderne synke ned under Bordet. Selv Herr Buchmann snærpede Munden sammen og yttrede, at Elsebeth dog næsten idag havde været altfor husholderisk med Sirupen; men istedet for at afhjælpe Mangelen lod han det dog blive ved den blotte Anmærkning, og arbeidede, imedens hans heltemodige Iver ligesaameget henrev mig til den meest levende Beundring, som hans opfinderiske Aands Frembringelse opfyldte mig med Afskye og Modbydelighed, modig den gyselige Latverge ned i sig. Imidlertid søgte jeg stiltiende at trøste mig ved den Tanke, at man ufeilbarlig vilde bringe Polsen frem til Eftermad, og at jeg ved den let vilde kunne glemme Smerten over det sørgelige Bedragerie, jeg nyelig havde oplevet. Med Forsæt ledede jeg først Samtalen paa det Vilmershainske Staldqvæg i Almindelighed, derpaa gik jeg, for endnu tydeligere at erindre Fætteren om Gjenstanden for min Længsel, efterhaanden over til de Dyrearter jeg meest kom til at tænke paa for at fremme mit Maal, og lod mig endelig, da han endnu slet ikke syntes at fatte og begribe min egentlige Hensigt, klart og tydeligt forstaae med, at den medbragte Polse kun var røget paa den ene Side, hvorfor man meget maatte tvivle om at den kunde taale at gjemmes længere. Forgjves! Manden havde ingen Øren; min Vandsmæg-

ten og Sukken opsteeg uhørt til Guderne, og Polsen blev i Skabet!

Efter et godt Qvarteers Forløb var Maaltidet, hvorved jeg kun havde været en uvirksom Tilskuer, til ende. Herr Buchmann befalede mig nu, at samle mine Sager sammen, som laae paa Bedstefaderstolen, og ledsage ham, hvorpaa han med Tranlampen i Haanden gik foran mig. Vandringen gik dennegang op paa Loftet, hvor han i et snævert lille Kammer til Gaarden, der udgjorde Karnapen paa Huset anviste mig mit Soveſted, tilkjendegav mig ſit Ønſke at jeg imorgen igjen ret tidlig maatte være paa Benene, og derpaa lod mig blive tilbage i Mørket. Med et ſørgmodigt Sind dvælede jeg ved de mørke Tanker og Foreſtillinger, der bemægtigede ſig mig, og kaſtede mig paa det ſlet beredte Leje der var mig beſtemt, gjenkaldte mig, i det Roſes venlige Billede med yndigt Tryllerie begyndte at ſvæve for min Sjel, de forbigangne lykkelige Tider, og forbandede det Overmod, hvorved jeg, iſtedet for at paradere paa Organiſtbænken, nu ſaae mig henſat ved Urtekræmmerens Kliſterbord; indtil endelig Naturen, efter Dagens udſtandne Møiſommeligheder, fordrede ſin Ret, og Søvnen tillukkede mine udmattede Øienlaage.

I hele tre Dage taalte jeg uden Knurren, hvad Urtekræmmeren, der ved ſit ſmudſige Gnierie

mere og mere syntes at ville afrette mig til et tankeløst Lastdyr, læssede paa mine Skuldre; paa den fjerde forgik Taalmodigheden mig endelig. „Herr Fætter," sagde jeg, idet Tanken om det jammerlige Middagsmaaltid, som vi nyelig igjen havde holdt sammen, begyndte at røre sig i mig og udruste mig med alt det Mod, jeg behøvede til denne Tiltale, „vil de give mig min Fløite igjen, eller er det virkelig deres Alvor, at jeg for bestandig skal nægte mig al Musik? De seer, jeg søger med den beredvilligste Lydighed at opfylde alle deres Befalinger og Forskrifter. Allerede tidlig før Daggrye, naar jeg endnu neppe er bleven ordentlig varm imellem mine to Halmsække, springer jeg igjen i Klæderne og rækker den gamle Elsebeth en hjælpsom Haand med at slæbe Vand og hugge Brænde, indtil der ringes paa Gadedøren og Boden bliver aabnet. Og saa har jeg den hele udslagne Dag fuldt op af Arbeide, snart ved Kaffemøllen, snart ved Pebermorteren og snart ved Oliemaalet. Arbeide maae Mennesket, det har sin Rigtighed; thi hvo der ikke arbeider, han skal heller ikke spise! Men med Spisningen, det maa jeg oprigtig tilstaae dem, kjæreste Herr Fætter, med Spisningen gaaer det her forbandet knapt til; især for et ungt fjortenaarigt Menneske, der just er i sin bedste Vext! Alligevel vil jeg gjerne, saameget som muligt, finde og skikke mig i alle Ting,

naar de kuns vil give mig min Fløite tilbage, uden hvilken jeg nu engang ikke kan leve, og tillade mig, om Aftenen førend jeg gaaer tilsengs, at spille en halv Times Tid paa den. Jeg forlanger Intet, som er til deres Skade; det kan gjerne skee i Mørke, og da mit Sovekammer jo ligger langt nok borte, vil jeg vel heller ikke derved kunne forstyrre Dem synderlig i deres Roe!"

„Næsvise Dreng!" svarede han, efterat han rolig havde ladet mig tale ud; „hvor har du lært denne Dristighed? Taler man hos Jer tillands i en saadan Tone med sin Husbonde? Her i Lerchenau er vi vant til noget finere Sæder! Kort og godt! Fløiten bliver, saasnart der findes en passende Leilighed dertil, omsat i klingende Mynt, og derfor anskaffes et Bodforklæde. I morgen Aften have vi vor Fiirskillingsklub derovre i den vilde Mops, jeg aftaler der Sagen nærmere med Stadsmusikant Krieſel, og alting vil blive bragt paa det rene, ikke efter din næsvise, uforskammede Meningsyttring, men saaledes som jeg, din Herre og Befalingsmand, finder det for godt!"

Nu havde jeg nok! Uden at svare et eneste Ord derpaa, gik jeg med stille Forbittrelse igjen til min Dont. I sit hele afskrækkende Uveirsmørke traadte den øde Fremtid, som mine nærværende Forhold ufeilbarlig førte mig ind i naar de varede længer ved, frem for min Sjel, og i et

Nu havde jeg fattet en Beslutning, til hvis modige Udførelse den oprørende Tanke paa den Skjebne, der forestod min Floite, paa det kraftigste lovede at understøtte mig. Ogsaa indfandt sig Leiligheden til at sætte den i Værk, saaledes som jeg havde haabet og ønsket det, allerede den følgende Aften. I en sisgengrøn Søndagskjole, en lille Hat, der gik op i tre regelrette Spidser, paa Hovedet og med et langt Spanskrør i Haanden, traadte Urtekræmmeren da Klokken slog syv ud i Boden, hvor jeg just, efter given Anvisning, bestræbte mig for ved flittig Væden at hjelpe Snustobaks Forraaden til en klækkeligere Vægt, gav mig med alvorlig advarende Mine den Befaling, at jeg i hans Fraværelse maatte, under den gamle Elsebeths Overopsyn, ligesaa nøie give Agt paa min Pligt, som om han bestandig selv var nærværende, og bortfjernede sig derpaa, for at glæde Fiirskillingsklubben med sit Besøg. Efter nogle Minutters Forløb lod jeg, som om mit Arbeide var tilende og sagde til den gamle Hunsholderske at jeg, plaget af den smerteligste Kulde, nu ønskede, med hendes Tilladelse at gjennemvarme mig lidt ovre i Dagligstuen. Hun havde Intet derimod, og jeg ilede med at begynde paa at udføre mit hemmelige Forehavende. Skabet i Væggen var, som man let forud kan formode, fast tillukket; dog var det ikke saameget denne Omstændighed,

der gjorde mig noget bekymret for mit Foretagendes lykkelige Udfald, som snarere den Tanke, at Fætteren i den Hensigt endnu idag at bringe den besluttede Tuskhandel i Rigtighed, kunde have stukket Fløjten til sig og taget den med. Fuld af ængstelig Utaalmodighed efter at forskaffe mig Vished herom, begyndte jeg sagte at ryste og ruske paa Døren til Skabet, og mærkede strax, at den trods Lukningen, ved nogen Anstrængelse let vilde kunde løftes ud af sine Hængsler. For saameget som muligt at sikkre mig for nogen uvelkommen Overraskelse medens jeg fuldendte mit Foretagende, kastede jeg endnu først et speidende Blik ud igjennem Gardinet for det Vindue paa den anden Side af Stuen, hvorfra man saae ud i Boden, og saae der den stikvurne Gamle, der stod imellem Glaskrukkerne og tvivlraadig syntes at kæmpe med sig selv om hun først skulde række ud efter den syltede Kalmusrod eller efter de brændte Mandler. — Fætteren er dog ganske fortræffelig faren! tænkte jeg og skred ufortøvet til Værket. Til min ubeskrivelig store Glæde laae saavel Fløiten, som Halstørklædet endnu paa det gamle Sted; jeg stak begge Dele til mig og allerede efter faae Sekunders Forløb var Skabsdøren igjen bragt i Orden, og af det voldsomme Indbrud var ikke mindste Spoer mere at opdage.

Med tilsyneladende Ligegyldighed forføiede jeg mig, da Urtekræmmeren var kommet hjem, op paa mit Sovekammer, hvor jeg ved den opgaaende Maanes Skin igjen sammensnørede mine Sager i en Bylt og lavede mig til Afreisen. Henimod Midnat, da alting var blevet stille og roligt nede i Huset og omkring i Naboelauget, aabnede jeg Vinduet, og, tilstrækkelig bekjendt med Husets Leilighed, steeg jeg ud paa den Green, hvorpaa Urtekræmmeren om Sommeren pleiede at befæste de opvoxende Viinranker og med lyttende Vaersomhed og Forsigtighed derfra ned i Gaarden. Ligesaa hurtig og let klavrede jeg nu ogsaa over det Plankeværk, som skilte mig fra Gaden. Alting gik, da den stedse vedvarende, heftige Kulde begunstigede min Flugt, lykkelig for sig; intet levende Væsen, som jeg i dette Optog kunne have forekommet mistænkelig, mødte mig i Gaderne og efter et Qvarteers Forløb havde jeg ikke alene vendt Urtekræmmerens Boelig, men endog selve Byen Ryggen.

Det Spørgsmaal, hvorhen jeg nu da egentlig vilde vende mig, begyndte ikke at beskjeftige mig, førend jeg, gjennemblæst af den skarpe Nordenvind, uden at kjende noget til Veien, uden Ven og Raadgiver, overladt til mig selv og eget Tykke, befandt mig ude i en vildfremmed, gyselig Ørken. At vende tilbage til Wilmershain holdt jeg, efter min der levende Fætters strænge Grund-

sætninger, slet ikke for raadeligt; jeg vidste kuns alt for vel, at jeg, trods den skammelige Behandling, der havde tvunget mig til dette Skridt, just ikke kunde love mig den glædeligste Modtagelse hos ham; min Stolthed modsatte sig ogsaa den Tanke, uden videre Hensyn til Omstændighederne, af Landsbyens Beboere at blive betragtet som en Dagenigt, der er rendt af sin Lære, og maaskee af Rose selv, naar jeg efter det for mig saa beskjæmmende Optrin i Kirken, nu atter viste mig for hende i et saa tvetydigt Lys, at blive behandlet med frastødende Kulde og Ligegyldighed. Jeg besluttede mig derfor til hellere at gaae ud i den vide Verden, et eller andet Sted at søge et Udkomme, der passede bedre til mine Ønsker og Tilbøieligheder og med mine Hænders Arbeide at erhverve mig det nødvendige Livets Ophold, end hos Fætteren i Vilmershain selv at være Overbringeren af en Tidende, der destoværre kuns alt for tidligt vilde komme ham for Øren.

Trods den Frygt, jeg følte mig grebet af angaaende min forestaaende Skjebne, kunde jeg dog ikke modstaae den Fristelse engang igjen at blæse lidt paa Fløite. Jeg stillede mig bag ved den første den bedste Buske, hvor jeg kunde finde den fornødne Beskyttelse imod den bidende Vind, og beredede mig, imedens Egnen omkring laae begravet i Dødsstilhed, en Ørenslyst, der med

velgjørende Tryllerie gjennemtrængte og opmuntrede mit hele Væsen, i det den tillige paa det meest levende opklarede mit Inderste ved den himmelske Følelse af den Frihed, der nu igjen, efter den lykkelig overstandne Flugt, var bleven mig til Deel. En Lykke var det, at der endnu var langt frem til Dag, og at det istedet for en lummer Sommernats milde Vestenvind, var den kolde Decemberluft, der herskede, ellers kunde Urtekræmmeren let have sat efter mig, overrasket mig her ved den ubetænksomt forlængede Kunstnydelse og med Magt ført mig tilbage til Klisterbordet; men nu frøs mine Fingre stive just i rette Tid for at bringe mig til at holde inde med min Selvforglemmelse! Fornyet pakkede jeg min Fløite sammen og fortsatte min Vandring, i det jeg ved fordobblet Ilfærdighed bestræbte mig for at indhente hvad jeg havde forsømt. Landeveien, paa hvilken jeg nu befandt mig, førte, efter at jeg endnu var gaaet en heel Time imellem tilsnecde Enge og Brakland, igjennem en uhyre stor Skov, som jeg først naaede Enden paa i Daggryeningen. — „Nu maa Urtekræmmeren have mærket min Flugt og med Jammerskrig er han styrtet ind i den gamle Elsebeths Sovekammer, for at meddele hende den Hendelse!“ sagde jeg ved mig selv, i det mine Øjne faldt paa en eensomt staaende Bygning, der, efter nærmere Betragtning, ved Skiltet paa Vinduesskuddet for-

kyndte sig for mig som et Vertshuus. Jeg velsignede med taknemmelig Følelse Skovrider Hegebusch's Velgjørenhed og besluttede at gaae derind, for at tage en Froekost til mig og derved styrke min udmattede Kraft til min Reises videre Fortsættelse.

Vertshuusfolkene syntes vel ikke at forundre sig lidet over, allerede saa tidlig paa Dagen at see en ganske ung Vandringsmand ankomme, og det ovenikjøbet fra Skovsiden; dog lode de dem ikke videre mærke med deres Forundring, men gave mig uden Omstændigheder Tilladelse at tage Plads ved det fælleds Familiebord, og hjælpe til at fortære det nyelig opbaarne varme Melkebrød. Paa deres Spørgen, hvorhen min Reise gjeldte, nævnede jeg, ifølge det som først faldt mig ind, Navnet paa en Bye, der laae omtrent tolv Mile fra Wilmershain, hvor jeg foregav at ville besøge Slægtninger. Jeg erfarede, at jeg for at komme derhen endnu havde otte store Mil at lægge tilbage; og for ikke at vandre omkring i Landet aldeles uden Maal og Plan, besluttede jeg nu for fulde Alvor at have denne for Øje som min Bestemmelses Punkt og med fast Mod at styre løs paa den. Med troehjertig Føielighed hentede Verten, da Maaltidet var tilende, Papir og Blyant, for at opskrive efter Rad de Byer, jeg skulde vandre igjennem, og give mig det med; og da jeg,

bevægende Haanden henimod Vestelommen, erkyndigede mig om hvad jeg havde at betale for min Fortæring, rystede han godmodig paa Hovedet og erklærede, at han holdt mig for en meget fattig Slughals, og derfor ingen Betaling forlangte af mig. Forundret over denne uventede Ædelmodighed lagde jeg min Reisebylt, som jeg allerede havde grebet, igjen ned, og tillod mig det Spørgsmaal, om jeg til Tegn paa min Erkjendtlighed skulde spille noget for ham paa min Fløite? Han rystede atter paa Hovedet, og begyndte, uden at give videre Agt vaa mig, at beskjeftige sig med huuslige Anliggender. Høist besynderligt! tænkte jeg, i det jeg med forfrisket Kraft og Munterhed drog bort derfra; at have et saa ægte kristeligt Sindelag, og dog ikke være Elsker af Musik.

Den forudfattede Mening, at jeg, under lignende Lykkens Gunstbevisninger, vel endog tilsidst var istand til at naae Maalet for min Reise med min Gylden urørt i Lommen, var ikke af lang Varighed; thi Eiermændene af de følgende Vertshuse, jeg gik ind i, syntes saa lidt at dele deres Laugsbroders Anskuelser og Gemyts Egenskaber, at mine Penge paafaldende formindskedes, og den næste Morgen, da jeg drog ud af Nattehærberget, hvor jeg maatte ligge som en ussel Tigger paa Straae og betale som en forklædt Prinds,

vare de allerede sammensmeltede til nogle faae Groschen.

Jeg havde endnu et Stykke Vei af omtrent fire Miil at vandre, og var, for at naae Staden ved lys Dag, allerede brudt meget tidlig op. Jeg tænkte neppe paa, at det idag var Søndag, men beskjeftigede mig bestandig kun med dybsindig Grublen over min mislige Tilstand og nærmede mig efter nogle Timers Forløb en Landsbyekirke, da man just begyndte at ringe til Gudstjenesten. Just idag for otte Dage siden og i den samme Time havde mit saa ulykkeligen udfaldne Forsøg fundet Sted, og den deraf foranledigede besynderlige Vending, som min Skjebne siden den Tid havde taget, faldt mig tungt paa Hjerte. Alligevel følte jeg mig tillige grebet af en uimodstaaelig hemmelig Magt, saa at jeg, istedet for at følge Landeveien, sluttede mig til de kommende Kirkegjængere og vandrede til det hellige Sted, hvor jeg satte mig paa en Bænk, tæt ved Indgangen. Følelser af Smerte og Vemod gjennemtrængte og overvældede mit Inderste og ved hede Taarer søgte jeg at lette det fulde Hjerte, i det Orgelet nu begyndte at istemme den samme Koral, hvorved min ungdommelige Iver, paa en saa beskjemmende Maade, var strandet. En gammel Mutter traadte, i det jeg med dybt nedbøiet Hoved overlod mig til min Følelse, hen til mig og overrakte mig en Psal-

mebog, for at jeg kunde tage Deel i den almindelige Sang. Efterhaanden lagde Stormen sig i mit bevægede Bryst; med varme og inderlige Bønner vendte jeg mig til de menneskelige Skjæbners Leder og Styrer, og vidunderlig styrket og opmuntret fortsatte jeg, da Gudstjenesten var fuldkommen tilende og Middagen kommet, min Vandring.

Det Haab, at naae dens Maal endnu før Nattens Frembrud, var nu rigtig nok saa temmelig forsvundet; dog skjenkede den ganske egne, mig selv uforklarlige Sindsrolighed, hvormed jeg nu saae ind i Fremtiden, mig tilstrækkelig Erstatning for hiin Plans Tilintetgjørelse. Jeg lod derfor være at anstrænge mine Kræfter saa overvættes som tilforn, og da Dagen allerede begyndte at helde naaede jeg en anseelig Landsbye, hvor jeg besluttede at blive Natten over, for ikke at overfaldes af Mørket paa aaben Mark. Ved min Indtrædelse i Vertshuset fandt jeg en talrig Forsamling, som, deels beskjæftiget med Kortenspil, deels i fortroelig Samtale afhandlende Krig og Fred, havde besat Bordene i Skjenkestuen. Beskeden valgte jeg min Plads i en afsides Krog, bad Værten, efter at jeg stille havde overregnet mine Penges Beløb, paa det høfligste om et Kruus Øl, tog Reisebylten ned af Ryggen og søgte at gjøre mig det saa bequemt som muligt. I Begyndelsen syntes Ingen at bekymre sig om

mig; men efter nogen Tids Forløb nærmede en Mand i Dragon Uniform sig til mig og erkyndigede sig om hvad den Læderpung, der laae for mig paa Bordet, indeholdt. Da jeg havde berettet ham, at jeg gjemte min Fløite deri, yttrede han det Ønske, at høre en Prøve paa min Færdighed. Ingen var beredvilligere end jeg til at opfylde hans Forlangende; kun udtrykte sig den Frygt, at de øvrige Tilstædeværende maaskee vilde nægte at give deres Samtykke dertil, i mine Miner og Gebærder. Han syntes dog fuldkommen at misforstaae det tvivlraadigt mønstrende Blik, som jeg heftede paa Forsamlingen, og kun at tilskrive min Venten og Tøven den derværende Støi; thi rask vendte han sig om, klappede i Hænderne og — „Silentium!" lød det med saa tordnende en Magt igjennem hans Knebelsbart, saa at Vinduerne rystede. Manden maatte have gevaltig Magt og Anseelse; thi neppe var hans Befaling udgaaen, førend alle Tunger, der vare i Begreb med at bevæge sig, strax forstummede, og der blev en saa fuldkommen Stilhed, som om Skjenkestuen ved Hexerie pludselig var bleven forvandlet til en Gravhvelving. I Stilhed bragte jeg ivrigen min Fløite i Orden og begyndte en smeltende Adagio, hvorover Dragonen ved en sagte behagelig Nikken med Hovedet, imedens et altid større Antal Tilhørere forsamlede sig omkring mig, tilkjendegav mig be-

standig sin Tilfredshed. „Men nu ogsaa noget Lystigt oven paa!" raabte han, i det Stykket var nær ved Enden, og uden at bringe Fløiten fra Munden gik jeg, fra den nys foredragne melancholske Toneart, strax over i den første den bedste Valts, der faldt mig ind. Pludselig opmuntrede alle Ansigter sig; Lemmer og Ledemod strakte sig uvilkaarlig, grebne af Dandselyst, og Dragonen var den Første, der gav efter for denne Begjerlighed, i det han bemægtigede sig een af Værtshusmandens Døttre, der stod i Nærheden, og muntert begyndte at valtse rundt i Stuen med hende. Det givne Exempel blev ikke uden Virkning, den raskere Deel af de Tilstædeværende følte sig uimodstaaelig henrevet til at tage Deel i Fornøielsen, og allerede efter nogle Minutters Forløb dreiede mere end en halv Snees Dandsere sig rundt i den jublende Kreds, efter min Fløites Tone. Jeg afveg fra Stykkets simple Gang og søgte ved hver Gjentagelse at give det nye Tillokkelse, ved selv opfundne Vendinger og Ideer, og det hemmelige Velbehag, som jeg følte derover, lod mig glemme al den Skade, som en saa umaadelig Anstrængelse tilsidst vilde foraarsage min Lunge.

Vel et Par Timer vedvarede, med kun korte Ophold, denne Dandseforlystelse; derpaa blev jeg paa Selskabets Bekostning beværtet med et Aftensmaaltid, der i samme Grad aflokkede mig det meest

levende Bifald, som det paa en høist glædelig Maade afstak fra Urtekræmmerens Kraftsuppe. Imedens jeg med en exemplarisk Spiselyst gav mig i Færd dermed, satte Dragonen, hvis hele Bevaagenhed jeg, ved min utrættelige Tjenstiver, syntes at have vundet, sig hen til mig ved Bordet og begyndte en Samtale med mig, hvori han erkyndigede sig om min Reises Maal. Den deeltagende Godmodighed, hvormed dette skedte, indgav mig snart den fuldkomneste Tillid til ham, og uden Tilbageholdenhed bekjendte jeg for ham, hvad der var foregaaet med mig i Vilmershain og i Lerchenau, og hvorledes mit usikkre Øje, beskjeftiget med at opsøge et eller andet Udkomme, nu paa Lykke og Fromme var henvendt mod Himlen. Med besynderlig stigende Opmærksomhed rykkede han mig nærmere og nærmere, medens jeg troeskyldig og aabenhjertig aflagde ham denne Beretning. „Vilmershain heed Stedet?" spurgte han endog med en Mine, som om det nys nævnte Navn havde opvakt visse dunkle Erindringer hos ham; som han nu bestræbte sig for at ordne hos sig selv. Jeg nikkede bifaldende med Hovedet, og uden at give mig nogen nærmere Underretning og Forklaring, over den gaadefulde Spænding, hvori hans Inderste syntes at være kommet, sagde han mig, at han havde en god Bekjendt i Staden, som maaskee paa een eller anden Maade kunde

blive mig behjælpelig med at opnaae mine Hensigter, og til hvem han havde isinde at give mig et Anbefalingsbrev. Jeg betegnede ham min hjerteligste Tilfigelse for et saa høistvelkommen Tilbud. Strax derpaa gik han bort og omtrent en Time efter kom han tilbage med et forseglet Brev, som han gav mig og befalede mig at aflevere efter Adressen, saasnart jeg var ankommet til Stedet.

Af gandske Hjerte velsignede jeg den Opsættelse, hvorved jeg, da jeg gav min indre Stemme Gehør, havde afbrudt mig selv i Forfølgelsen af min Plan, i det jeg bivaanede Gudstjenesten lige til Enden i hiin Landsbykirke, og med nyt styrket Haab reiste jeg mig den følgende Morgen fra det Leie, man havde anviist mig, for at tilbagelægge det Øvrige af min Vandring. Henimod Middag havde jeg naaet Byen, og min første og meest magtpaaliggende Omsorg var nu at opsøge Mester Klaurings Bolig, der laae i Vognmagergaden, til hvem Udskriften paa Brevet var. Ved min Indtrædelse i Huset kom der mig imøde fra Værkstædet, der var lige ved Indgangen, en venlig Mand, paa omtrent fyrgetyve Aar, og erkyndigede sig, da han syntes at vente en Bestilling, sit Haandværk angaaende, med opmærksom Mine om min Begjæring. Det var Mester Klauring selv. Stiltiende overgav jeg ham den Skrivelse, jeg havde faaet af min knebelsbartede Velynder, og

en synlig Forundring og Forbavselse udtryktes i hans Miner, efter at han havde brukket det og begyndt at læse deri. Hvem formaaer at fatte og begribe Himmelens vidunderlige Tilskikkelser! Den Mand, der afvexlende heftede sine Øjne, snart paa den modtagne Skrivelse, snart paa Overbringeren deraf, var ingen anden, end netop den Dreier, der for fjorten Aar siden havde bortført min Fætter Buchmanns eneste Datter fra Vilmershain, og, efter flere Dages planløse Omvanken, nedsat sig her i denne Bye for at underholde hende ved sine Hænders Arbeide, og for siden, ved bestandig at bestitte sig paa en ustraffelig Vandel, saameget som muligt at godtgiøre det fælleds begangne Feiltrin. Ved et saa uventet gunstigt Sammenstød af Omstændighederne befandt jeg mig derfor nu, istedet for at tage min Tilflugt til Fremmedes Barmhjertighed, som ved et Underværk midt iblandt Venner og Slægtninger, og den kjærlige Deeltagelse, jeg fandt hos dem, overgik enhver Forventning, hvortil jeg troede mig berettiget, efterat jeg lidt efter lidt blev underrettet om Tingenes besynderlige Sammenhæng. Min glade Forundring skulde dog endnu naae en høiere Grad, thi allerede under Middagsmaaltidet, (hvorved der, foruden begge Ægtefolkene, endnu indfandt sig en otteaarig Dreng, hvis skuffende Lighed med min, i Vilmershain tilbageblevne Ungdomsveninde, overraskede mig særdeles), erfarede

jeg, at Rose Hagebusch ingenlunde var en Slægtning af Skovrideren, men Klaurings kjødelige Datter, som hiin, efter at hans Forslag var bleven antaget, for omtrent ti Aar siden havde afhentet herfra og lovet at opdrage i Vilmershain, som sit eget Barn. Dette var skeet paa en Tid, da trykkende Næringssorger endnu bestandig havde forfulgt dem, og Skilsmissen fra deres elskede Barn var ogsaa blevet dem lettet derved, at den saa inderlig ønskede Udsoning med den opbragte Fader snarest dog maaskee paa denne Maade lod sig bringe istand. Kun et par Gange havde Skovrideren, i dette lange Tidsrum, skriftlig underrettet dem om sine Bestræbelsers Fremgang, hvoraf de dog, den ene Gang som den anden, kunde slutte, at Faderen bestandig med urokkelig Haardnakkenhed blev ved sit uforsonlige Sindelav.

Mester Klauring, der foruden sin egentlige Haandtering, Dreierhaandværk, ogsaa beskjeftigede sig med Snedkerarbeide, og formedelst sin strabsomme Flid havde nu sit taalelige Udkomme, indrømmede mig med forekommende Beredvilligbed et lille Kammer, som vat tæt ved Dagligstuen, og hidtil brugt til at gjemme gamle Meubler i, og gav mig den Forsikkring, ikke allene at ville sørge for mine første og meest trængende Nødvendigheder, men ogsaa saa meget som han kunde være mig behjælpelig til min videre Fremgang i Verden.

Af den Aarsag begav han sig allerede den næste Morgen, efterat han havde taget sin Søndagskjole paa, med mig hen til Stadsmusikus Thielfeld, i hvis Huus han for kort siden havde arbeidet, forestillede mig for ham og tilbød ham min Tieneste, i Fald han maaskee nu og da kunde gjøre Brug af fremmed Hjælp. For nøiere at underrette sig om hvor stor min Færdighed var, hentede denne strax et mig aldeles ubekjendt Musikstykke, bad mig om at spille det for ham, og gav mig, efter at Prøven var faldet ud til hans Tilfredshed, det Løfte paa det Bedste at betænke mig ved forefaldende Leilighed.

I Begreb med at forføie os derfra havde vi allerede naaet Trappen, da han endnu engang kaldte mig tilbage; og da jeg havde bejaet hans Spørgsmaal: om jeg var ovet i at skrive Noder? gav han mig det velmeente Raad, dog ogsaa at melde mig hos hans Broder, Stadsorganisten, der fik hyppige Kommissioner af det Slags fra det høigrevelige Herskab i Veidenthal, og derfor maaskee allerede i nærværende Øieblik var istand til at anvise mig nogen Beskeftigelse. Modtagelsen hos denne gik ogsaa saa aldeles efter Ønske, at jeg begyndte at see ud i Fremtiden med stedse muntrere Tillid. Stadsorganist Thielfeld, en lille svagelig Mand, men forresten ikke mindre høflig og venlig end hans Broder, Stadsmusikussen, gav

mig strax to smaae Arier at afskrive, hvorpaa han lovede, naar disse fandt det Bifald, han haabede, at ville betroe mig flere større Stykker og siden maaskee endogsaa nogle betydelige Portioner, hvoraf han ønskede pene Afskrifter til en fraværende Ven. Hvo var gladere end jeg! Den hele Eftermiddag og endeel af den paafølgende Nat blev anvendt paa det mig overdragne Arbeide, og i den glade Overbeviisning, at have forfærdiget noget ganske Fortrinligt, hvorom Mester Klauring syntes at være af samme Mening, overleverede jeg den næste Morgen Herr Thielfeld de forlangte Afskrifter. Han sammenlignede og mønstrede dem paa det Nøiagtigste, og omendskjøndt hans Tunge just ikke strømmede over af den begeistrede Roes, som jeg halv om halv havde spidset min Næse paa, syntes han dog, undtagen nogle Bemærkninger, som han fandt nødvendige derved, i det Hele taget at være tilfreds med mit leverede Prøvestykke. „Nu, jeg seer nok, at de er til at bruge!" sagde han, i det han gik ind i det tilstødende Værelse, der syntes at tjene ham baade til Rodeoplag og Garderobe! thi han kom snart igjen ud med en Bunke Musikalier, og der hang tillige en gammel lysegrøn Kjole med anløbne Staalknapper ned over hans venstre Arm. „Her," vedblev han, „er nyt Arbeide, hvorved der dog ikke behøves et saa anstrængende Haandværk, og her er en af-

lagt Kjole, hvoraf Du, da Klædet er saa godt som uopslideligt, maaskee endnu i flere Aar kan gjøre Brug, naar den først er snittet lidt til rette." — Den Tid, da jeg vilde have skammet mig ved at bære et Klædningsstykke i Haanden paa Gaden, var endnu ikke kommet; med triumpherende Mine ilede jeg derfor hjem med min Æresgave, og min Fryd derover blev endnu formeret, da jeg i Klaurings Nærværelse havde anstillet en Undersøgelse med den. Kjolen sad som om den var støbt paa mig, uden at der behøvedes et eneste Sting eller Snit forandret paa den, og allerede den næste Søndag kneisede jeg i den, efter at jeg, ved flittig Børsten, havde renset den fra det aargamle Smuds og Støv, og under Klaurings Veiledning søgt at skaffe Staalknapperne en nye Glands, hen til Slotskirken, for der at høre min nye Velynder og Velgjører spille paa Orgelet.

Hidtil havde jeg holdt den gamle Organist i Vilmershain for en uforlignelig Mester; men idag skulde den Troe aftage i en saadan Grad, at hans Kunst i mine Øine pludselig sank ned til den laveste Middelmaadighed. Herr Thielfeld, der neppe formaaede at holde det gebrækkelige Legeme opreist, der neppe kunde stige op paa Orgelbænken uden fremmed Hjelp; h a n var den Mand, der ved sit Spil paa Orgelet, i et eneste Øieblik udryddede min dybt rodfæstede Mening, og i det Sted om-

gav mig med en Fortryllelse, som, udvidende Mu-ligheds Grændserne, aabnede en ganske nye salig Verden for min indre Anskuelse. Hvorledes kunde det gaae til, at de Ansigter, som jeg saae forsam-lede i Kirken, bleve i en saa rolig Fatning, som om det slet ikke kunne være anderledes, imedens jeg følte alt mit Blod strømme til Hjertet, alle Pulse gaae over til en stedse uroligere Bevægelse, og overvældet af en aldrig før følt, navnløs Hen-rykkelses Almagt var jeg nær ved at synke i Jor-den. Med skjælvende Frygtsomhed vovede jeg Tid efter anden et flygtigt forskende Sideblik; thi det forekom mig altid, som om sex vare beskjeftigede med fuldt Arbeide, og altid var det ham alene, der sad paa Orgelbænken og med tilsyneladende Koldblodighed udførte dette Underværk. Nu stødte jeg en gammel Mand, der sad ved Siden af mig og havde Øjnene stivt heftede i Bogen, der laae for ham, Albuen i Siden, for i ham at finde en ligestemt Deeltager i min Salighed; men med et fortrædeligt Ansigt, hvorved han bebreidede mig min urolige Opførsel, vendte han sig om til mig, og derpaa vedblev han rolig at læse i Anhanget til sin Psalmebog, der indeholdt Jerusalems Øde-læggelse. Jeg fik siden at vide, at det havde været en Fuga af Bach, der laae paa Orgelpul-peten, og hvis uforlignelige Foredrag havde sat mine Nerver i en saa feberagtig Bevægelse.

Den Ærefrygt, som jeg fra dette Øjeblik af begyndte at føle for Stadsorganisten, kjendte ingen Grændser; thi den strakte sig endogsaa lige til den lysegrønne Frakke, som han havde foræret mig, og som jeg aldrig kunde see paa, uden at blive gjennemtrængt baade af den høieste Glædesfølelse og den inderligste Veemodighed ved Tanken om den uforlignelige Mester, der engang havde ejet den. Tillige syntes den Lykke, at staae i en Slags Forbindelse med denne Mand, mig saa misundelsesværdig, at jeg for ingen Priis i Verden frivillig vilde have givet Slip derpaa! Jeg greb og benyttede derfor paa det ivrigste enhver Leilighed, der tilbød sig, for at give mig Noget at bestille i hans Huus, og min hele Opmærksomhed var altid henvendt paa, hvorledes jeg kunde vise mig tjenstagtig imod ham, og derved erhverve hans Bevaagenhed for mig. Dette lykkedes mig ogsaa snart i en saa ønskelig Grad, at han ikke alene tilstedede mig frie Adgang i sit Huus hver Time paa Dagen, men endogsaa lod til ret gjerne at see, naar jeg undertiden kom til ham uden just at have nogen bestemt Forretning i hans Huus, da han, ved min utrættelige Beredvillighed til at tjene ham i alleslags Arbeider, altid havde mange Ting at lade mig besørge og forrette. Saaledes kom det efterhaanden saavidt, at jeg, naar jeg ikke netop tog ud paa Landet med Stadsmusi-

kussens Undergivne, for at hjælpe med at spille op til Dandselag i Omegnen, ofte i flere Dage efter hinanden vedholdende beskjeftigede mig i Organistens Rodekammer; hvor der rigtig nok ikke blot gaves Anliggender, der slog ind i Musikfaget at besørge, men imellem ogsaa Kjoler at udbanke og Tobakspiber at gjøre rene.

Herr Thielfelds Bolig stødte umiddelbar op til den Fløi af den gamle, meget vidtløftige Slotsbygning, hvori Kirken befandt sig; fra Rodekammeret førte en smal, hemmelig Gang lige til Orgelet, og han kunde derfor, formedelst denne Bequemmelighed, om Søndagen opfylde sine Kaldspligter, uden at behøve at sætte en Fod paa Gaden. Desto flittigere gjorde han dette sidste i de sex Friedage, som han regelmæssig talte hver Uge, siden han, for sin svagelige Helbreds Skyld, havde afsagt den Musikundervisning, han tilforn havde givet i Byen. Kun om Morgenen indfandt en gammel Kone sig, som bragte de huuslige Forretninger, hvortil der hørte Fruentimmer-Hænder, i Orden og derpaa igjen gik bort. Herr Thielfeld selv begav sig om Middagen til et Spisequarteer, derfra gik han med nogle gamle Venner og Bekjendtere til et Forlystelsessted, som var uden for Porten og i Skumringen til Raadhuus-Viinkjelderen, hvor han hver Aften bestemt fandt sit Solopartie, og hvorfra han undertiden først ved Midnatstimen

vendte tilbage til sin Bolig. Huset blev, af Frygt for Tyve, hele Dagen holdt lukket, og mit Tilbud, hvergang at ville passe paa det til hans Hjemkomst, var ham saa' kjerkommen, at denne Vane lidt efter lidt blev ham til en uovervindelig Fornødenhed.

I disse ensomt henlevede Timer i Nodekammeret, vendte snart mine tildeels opgivne Ønsker og Drømme tilbage. Altfor forførerisk lokkede Nærheden af Orgelet, altfor mægtig begyndte det gamle Hang paa nye at bevæge sig i mit Bryst, altfor gunstig var Leiligheden til at tilfredsstille den, til at jeg, ved egen Selvfornægtelse, havde kunnet formaae at gjøre den mindste Modstand. Næsten hver Eftermiddag forføiede jeg mig derfor over i Kirken og øvede mig, da alle nødvendige Hjælpekilder dertil stode rede, i Orgelspil, hvorved deels mine allerede erhvervede Forkundskaber, deels flere trykte Veiledninger til denne Kunst, som Organistens Musikaliesamling indeholdt, understøttede mig ganske efter Ønske. Vel skedte dette, Tangenternes Klapren fraregnet, altid i den klangløseste Stilhed, da jeg ikke vovede at sætte Bælgerne i Bevægelse; men ved dette Forehavende var det mig dog fornemmelig kun om at gjøre, lidt efter lidt at forskaffe mig den tilbørlige Fingerfærdighed. Efterat jeg ved fortsat, vedholdende Øver var kommet til mere Omfang og Færdighed, hialp min Ind-

bildningskraft mig saa temmelig til at erstatte den herskende Mangel; især da jeg pleiede fremfor andre at udvælge mig de Orgelstykker, som jeg allerede ofte havde hørt Herr Thielfeld foredrage. Hver Søndag stillede jeg mig tæt hen ved Siden af ham og søgte, idet jeg med ufravendt Opmærksomhed festede mine Blik paa ham, at aflure hans Spil alle de Fortrin og Finheder, som jeg beundrede hos ham og hvilke jeg siden med utrættelig Flid bestræbte mig for at gjøre mig selv egne. Med hemmelig Fryd glædede jeg mig ved de Fremskridt, som jeg gjorde, og som jeg med tiltagende glædelig Klarhed alt mere og mere blev mig selv bevidst. Paa de Dage Herr Thielfeld pleiede at komme sildigere hjem end ellers sad jeg undertiden til henimod Midnat med vedholdende Flid og Iver ved Orgelet: et medbragt Lys, der med Nød og neppe oplyste Manualet for mig, brændte da ved Siden af mig, imedens den gamle, gothiske Kirkehvælving laae hensjunken i gyseligt Mørke og Dodsstilhed bag ved mig; og ingen Tanke paa den under Kirkegulvet værende, herskabelige Begravelse og paa de i Kirken selv opstillede Mindestene, hvoriblandt den nyelig afdøde Grevinde Catharina von Wolkensterns Mindesmærke ogsaa befandt sig, formaaede at rokke mit Mod og bestemme mine stille fredelige Kunstøvelsers muntre Fremgang et indskrænket Maal. Ak, jeg var meget lykkelig.

Allerede vare næsten to Aar henrundne siden min Indtrædelse i Organistens Huus, da jeg en Aften, efter Sædvane, igjen sad paa Orgelbænken, og bestræbte mig for, ved anstrængende Iver, at overvinde Vanskelighederne ved et nyt Musikstykke, der laae for mig. Svagt brændte Lyset ved min venstre Side, en mørk, høitidelig Taushed herskede omkring mig og Uhret paa Slotstaarnet forkyndte netop den ellevte Time, da jeg holdt inde med mit Spil for at gruble over Opløsningen paa nogle Tegn og Tal. Da foer der pludselig et selsomt Skin over Registerværket paa Orgelet; forunderlig vendte jeg mig om og — hvor stor var min Bestyrtelse, da jeg, ikke langt fra mit Sæde, saae en lang mandlig Skikkelses dødblege Ansigt, fra Hagen ned til Anklerne indhyllet i en storblommet silke Sloprok, en besynderlig formet, snehvid Hue paa Hovedet og et brændende Voxlys i Haanden, der i nogle Sekunder betragtede mig med alvorlig, taus Opmærksomhed, og derpaa med huul Stemme spurgte mig, hvad jeg bestilte her i den sildige Nat? — „Herre, jeg øver mig i Orgelspil, for at blive mere fuldkommen deri!" stammede jeg, i det Angstsveden foer ned af mit Ansigt. — „Det er flinkt min Søn! Saa lad Dig da ikke forstyrre i Din Bestræbelse!" sagde Skikkelsen, i det den med langsomme Skridt steg ned af den nærmeste Trappe, der førte til de nedre Rum

i Kirken og snart derpaa forsvandt for mine Øjne bag ved Grevinde Catharinas Mindesmærke. De til mig udlagte Opmuntringsord vare lettere talte end efterfulgte, thi ligesom betaget af Febergysen, skjælvede mine Lemmer af Frygt og Ængstelse; stille og vaersom greb jeg derfor mit Lys og havde netop lykkelig igjen naaet Rodekammeret, da Klokken paa Gadedøren til min store Glæde meldte mig, at Herr Thielfeld, der kom tilbage fra Raadhuus-Vinkjelderen, forlangte at indlades.

Med Forsæt fortaug jeg ham det Eventyr, jeg havde oplevet i Slotskirken, for ikke ved egen Uforsigtighed tillige at blive nødt til Tilstaaelsen af den Forretning, der pleiede at beskjeftige mig i hans Fraværelse, hvilket jeg hidtil havde holdt hemmelig. Jeg søgte saameget som muligt at beherske mine Miner og Gebærder, ved den korte Samtale han begyndte paa, da han traadte ind, og bortfjernede mig endelig med tilsyneladende Rolighed og Fatning, for at tiltræde min Vei til Vognmagergaden. Mester Klauring, der kjendte og billigede Maalet for mine hemmelige Øvelser paa Orgelet, rystede, da jeg den næste Morgen meddeelte ham den besynderlige Hendelse, der var tilstødt mig og ønskede at høre hans Tanker og Formodninger desangaaende, vantroe og smilende paa Hovedet og meente, at det hele Syn vel kuns havde været i min egen ophidsede Hjerne, istedet

for imellem Kirkens Piller! Jeg var imidlertid meget for vis i min Sag, til at jeg skulde have bifaldt hans Tvivl og kun et Øieblik givet Tanken om Muligheden i et foregaaet Selvbedrag Rum. Da den eventyrlige Skikkelse var gaaet fra mig paa den fredeligste Maade og uden at tilføie mig den ringeste Skade, betænkte jeg mig slet ikke paa at fortsætte de sædvanlige Kunstøvelser; og omendskjøndt jeg i de første Maaneder efter denne gaadefulde Begivenhed, paa det Omhyggeligste søgte at undgaae Opholdet i Kirken ved Nattetide, vandt min inderlige, brændende Begjerlighed dog efterhaanden en saa fuldkommen Seier over min Frygt og Ængstelighed, at jeg tilsidst, naar Omstændighederne just førte det med sig, ganske efter min tidligere Sædvane, undertiden igien lod mig overraske af Midnatstimen ved Orgelet.

Med en Piils Hurtighed fløi Tiden hen. Vel faldt jeg ikke min gode Klauring saameget til Byrde, da foruden de mangeslags Fordele, som mine Beskieftigelser i Organistens Huus forskaffede mig, ogsaa de Erhvervskilder, som Stadsmusikussen Tid efter anden aabnede for mig, saavelsom nogle Undervisnings-Timer paa Fløite, saa temmelig havde sikkret mig min Underholdning; men jeg begyndte dog efterhaanden at attraae en alvorligere Bestemmelse af mit Kald. En lille Organistplads paa Landet vilde, som jeg ofte i al Stilhed sagde

til mig selv, have grundet min timelige Lykke paa det Fuldkomneste; især naar jeg ved at opnaae samme ikke havde behøvet at opgive den stille flammende Tanke paa Rose, der begyndte at forfølge mig med tiltagende Heftighed!

Jeg nærmede mig med stærke Skridt mit tyvende Aar, da jeg engang, om klar Efteraarsaften igien befandt mig ved Orgelet, hvorpaa jeg just, som jeg altid pleiede at gjøre, havde udtrukket Registret der hørte til det nye Musikstykke jeg vilde udstudere. Kraftig greb Fingrene nu fat i Tangenterne, og — hvo beskriver min Forundring! — Orgelet begyndte nu at tone i fulde stigende Akkorder. Forskrækket sprang jeg op fra mit Sæde, og ud fra det Skillerum, hvor Bælgerne vare, traadte Herr Thielfeld mig imøde. Da han havde faaet Kundskab om mine hemmelige Bestræbelser, havde han, istedet for at gaae ud af Porten, ladet en Dør aabne, der gik ind til Kirken fra det indre af Slotsbygningen og tilligemed Bælgetræderne holdt sig skjult bag ved Orgelet, for ved min Ankomst at overraske mig paa nysnævnte Maade. — „Ei, ei, Konrad!" tiltalte han mig med en alvorlig iretteættende Mine; „saamegen Lyst og Kjærlighed til min Kunst, og saa liden Fortroelighed til mig selv! Nu saa lad os dog engang høre, hvorvidt Du egentlig har bragt det, ved Din særdeles snurrige Øvelsesmethode!"

Ligesaa bestyrtset over Mesterens uformodentlige Nærværelse, som vort over den velvillige Vens Godhed, besteg jeg paa nye Orgelbænken, og begyndte med stærkt blussende Ansigt Foredraget af en Fuga, som jeg, efter den Flid, jeg før havde anvendt derpaa, var blevet fuldkommen mægtig. Men jeg var endnu neppe kommet til Halvdelen deraf, førend Herr Thiefeld pludselig greb mig i Brystet og med funklende Øjne tog Plads tæt ved Siden af mig paa Orgelbænken. „Menneskebarn, raabte han mig lige i Ansigtet, skal jeg kysse Dig eller mørbanke Dig! hvad havde der ikke kunnet blive af Dig! hvad kan der endnu blive af Dig, Du jernfaste Karl!" — Jeg tilstod ham, at en, mig selv uforklarlig, Frygt og Ængstelse altid havde holdt mig tilbage fra at gjøre ham fortroelig med mit meest brændende Ønske og de derfra udsprungne hemmelige Bestræbelser, bad ham paa det Indstændigste om Forladelse for min mistroiske Tilbageholdenhed, og fortalte ham det sørgelige Udfald, som mit første offentlige Forsøg paa Orgelet i Vilmershain havde havt. — „Nu saa skal der næste Søndag," sagde han smilende, „anstilles et andet Forsøg her i Slotskirken, som jeg haaber skal falde bedre ud!"

Hvad jeg i de sidste forløbne sex Aar hidtil i Stilhed havde følt og nu for faae Øieblikke siden for første Gang hørt angaaende min erhver

vede Dueligbed, havde allerede alene været tilstrækkelig, til at bylive mit Mod til den nye Prøve, der skulde anstilles; nu kom det Bifald, som Herr Thielfeld gav mine Frembringelser, endnu dertil, og med den gladeste Tillid saae jeg Søndagen imøde. Forundret foer Mester Klauring op fra sin Dreierbænk, da jeg om Aftenen styrtede ind til ham og med jublende Stoien, berettede ham den Lykke der var hendet mig; derpaa rystede han min Haand med hjertelig Deeltagelse og var stærk tilbøielig til af denne Overraskelse at spaae mig de hjælpsomste Følger for Fremtiden, efter den Indflydelse og Velvillie, som Herr Thielfeld var saa lykkelig at have hos Grev Volkenstern.

Ganske som jeg, i Tillid til min indvortes Kraft havde ventet og haabet det, faldt mit Prøvestykke næste Søndag ud i Kirken. Ingen Skræddermester Grampel stillede sig ved Siden af mig, for ved afskrækkende Minespil at bringe mig ud af Fatning. Med glad begeistret Sindsstemning besteg jeg Orgelbænken, og med munter indvortes Klarhed vidste jeg at haandhæve den Plads, jeg havde indtaget og at gjøre den Ære. Tilkjendegivende sin inderlige Glæde tilvinkede Mester Klauring, da Orgelets Toner forsvandt og Prædikenen tog sin Begyndelse, mig fra det Fjerne ganske hemmelig sit Bifald, og disse stille Tegn paa kjærlig Deeltagelse opfyldte mit Hjerte med en ikke rin-

gere Velbehagelighed, end de venlige Tilfredsheds-Yttringer, hvormed Herr Thielfeld trykkede min Haand. Først efterat Gudstjenesten var tilende erfoer jeg af ham, at den høigrevelige Familie fra Veidenthal ogsaa havde været i Kirken og allerede gjort Efterspørgsler om den unge Orgelspiller. Han gav mig tillige det Løfte, at bringe mig til mere Fuldkommenhed i Orgelspillet ved herefter selv personlig at give mig Undervisning, og derfor daglig beskjeftige sig et Par Timer med mig, for derved at afbetale en Deel af den Gjeld, som han ved min Hengivenhed og de mange Tjenester, jeg havde bevist ham, var kommet i til mig. Han holdt redelig Ord; men i Skjebnens Hjul var det dog besluttet, at denne Undervisning, der lovede hurtig og med Kæmpeskridt at lade mig naae det Maal, der svævede mig for Øje, ikke skulde vedvare længere end et halvt Aar!

Efter Sædvane forføiede jeg mig en Morgen atter til hans Bolig; men høist forunderlig forekom det mig, at der dennegang, da jeg ringede og ringede paa Gadedøren, intet rørte sig inde i Huset, da Herr Thielfeld ellers altid pleiede, ved det givne Tegn, at komme ned af Trappen, for at lukke mig ind. Den Omstændighed, at han Aftenen før havde klaget over Hovedpine og en Beklemmelse i Brystet, forøgede min Bekymring, og efter at jeg i den pinligste Angst og Uroe en Tidlang var gaaet

paa Raad med mig selv, om hvilke Forholdsregler jeg her skulde gribe til, fattede jeg endelig den Beslutning, paa en voldsom Maade at lade Laasen paa Gadedøren sprenge og aabne. Saasnart dette var skeet ilte jeg op paa Sovekammeret, lukkede sagte og vaersom Døren op, og med en forvirrende Gysen og Forskrækkelse foer jeg tilbage for det Syn, der her viste sig for mine Øjne. Kold og stiv laae Herr Thielfeld paa sin Seng — Aandedrættet var forbi! En Blodstyrtning havde pludselig gjort Ende paa hans Liv, og den senere hen kaldte Læge erklærede, at hans Opløsning, efter flere Kjendetegn at domme, sandsynligviis allerede var skeet i de første Timer efter Midnat, paa hvilken Tid jeg, efter hans udtrykkelige Befaling, havde maattet forlade ham.

Jeg gik omkring som en Drømmende, imedens Stadsmusikussen, for de fraværende Sødskendes Skyld, lod den Afdødes Efterladenskab forsegle, og taus stirrede jeg Rettensbetjenterne, der havde denne Forretning, lige i Ansigtet, naar de vilde have Underretning af mig om Et og Andet; jeg formaaede ikke at frembringe en Stavelse, thi Tungen klebede mig ved Ganen, og mit Svælg var som tilsnøret. Saaledes sad jeg, efter at Huset var tillukket, sønderslidt af en stum Smerte, der ikke engang tillod mig at græde, hjemme paa mit Kammer, med Hænderne foldede paa Skjødet og mine

Øjne ubevægelige fæstede paa eet Punkt. Først da det begyndte at mørknes om Aftenen, syntes Klaurings uafladelige Bestræbelser for at udrive mit Sind fra denne mørke Tungsindighed, endelig nogenledes at lykkes; thi min tunge Bedøvelse begyndte nu lidt efter lidt at opløse sig i hede Taarer, min indre stormende Taushed i smertelige Veeklager, og derved blev det betyngede Bryst noget lettet.

„Kjære Fætter Konrad!" sagde Klauring efter nogle Dages Forløb til mig," jeg kan vel godt tænke mig, hvor nær din Vens og Lærers uventede Død har maattet gaaet Dig; men enhver Ting i Verden, Latter og Graad, Glæde og Sorg, har, som den vise Kong Salomon siger, sin bestemte Tid! Du har selv fortalt mig, at Herr Thielfeld ofte har yttret det Ønske, at hans sidste Time ikke maatte komme efter forudgaaet langvarigt Sygeleie, men hurtig og pludselig, da han hvert Øjeblik var beredt til at velsigne det Timelige. Dette Ønske har han faaet opfyldt, og han har det meget godt. Naar man undtager Spadsereturene ud af Porten og Solopartierne paa Raadhuusvinkjelderen, hvad har han saa vel og, med sit sygelige Legeme, kunnet nyde af Verdens Glæder? Derfor tænkte jeg, at du nu skulde begynde at sætte din Sorg en Grændse og henvende dine Tanker lidt paa det Vink, som Himlen selv synes at ville give

dig ved dette Dødsfald. Organistpladsen ved Slotskirken er nu ledig; i Dusinviis vil de nye Ansøgende strømme til, for at vinde Fortrinnet for hinanden; thi et saa mageligt Embede og med fire hundrede Rigsdalers aarlig Indkomst tilbyder sig ikke hver Dag. Jeg, i Dit Sted, vilde sandelig ikke betænke mig et Øjeblik, men jo før jo heller begive mig ud til Herr Greven i Veidenthal; hvo veed, om ikke Lykken var dig, frem for alle Andre, god og gunstig?

Denne Tanke, der blev udtalt med en saa uomtvistelig Bestemthed, til hvis Høide jeg hidtil aldrig end ikke i mine dristigste Drømme havde vovet at stige, satte mit Inderste i den heftigste Bevægelse; alligevel kunde jeg ikke, skjøndt jeg følte mig dette Embedes Pligter fuldkommen voxen, overtale mig til at foretage mig det afgjørende Skridt, som Fætteren foreslog mig. Skjebnens Styrelse vidste dog ogsaa dennegang at sørge bedre for mig, end jeg selv, med min kleinmodige, ængstelige Tilbageholdenhed, formaaede.

En Morgen, da vi just samlede fortærede vor Frokost, bankede det paa Døren til vor Dagligstue, og en Tjener fra Slottet traadte ind med den Besked, at Herr Greven, som var i Byen, forlangte øjeblikkeligen at tale med mig. Hurtig kastede jeg mine Søndagsklæder paa mig og ilede til Slottet. Men hvor besynderlig blev jeg tilmode,

da jeg blev ført til Grevens Værelse, der endnu gik i sin Morgendragt, og i ham strax gjenkjendte den samme eventyrlige Skikkelse, som jeg for nogle Aar siden engang havde seet ved Midnatstimen i Slotskirken, hvilket indtil dette Øieblik havde været mig en saa uforklarlig Gaade. Smerten over en elsket Gemalindes tidlige Død havde for bestandig forbittret ham Opholdet paa Slottet; han levede siden den Tid i stille melankolsk Eensomhed paa sit Landgods Veidenthal; og naar han nu og da opholdt sig i Byen, saa skeete det fornemmelig i den Hensigt, at tilbringe de fleste af disse Timer ved det Mindesmærke, som han havde ladet opreise her i Slotskirken over sin uforglemmelige Ledsagerinde i Livet.

„Det forundrer mig meget, min Kjære," tiltalte Greven mig paa den venligste Maade, „at jeg iblandt deres Tal, som allerede have meldt sig til den ledige Organistplads, just savner dem, da de nødvendige Kundskaber dertil dog ingenlunde synes at mangle dem. Det Tab, som Slotskirken har lidt ved Thielfelds hurtige Afgang, er rigtignok saameget destomere at beklage, da det er saa svært at erstatte; naar forresten den roesværdige Flid, hvortil jeg, som de vel endnu erindrer, for længe siden selv har været Øienvidne, og den Duelighed som de, i de sidst forløbne Maaneder har aflagt flere Beviis paa, her er at tage Hensyn paa, saa kan

man dog maaskee allerbedst af dem vente at faae Pladsen udfyldt."

Allerede ved at høre det Navn nævne, der var mit Hjerte saa dyrebart, vare Taarene komne mig i Øjnene. For Greven gjorde jeg ingen Hemmelighed af min smertelige Sorg over den Afdøde, og føiede til, at just den Bemærkning, hvor vanskeligt det vilde være paa en værdig Maade at udfylde en Mands Plads af saa erkjendt Fortjeneste, havde holdt mig fra at vove noget anseende Skridt i denne Hensigt.

„Ikke en Eneste af alle dem, der hidtil have henvendt sig til mig," svarede Greven, „synes at ville dele denne Beskedenhed med dem. Enhver troer sig derimod fuldkommen i Besiddelse af alle de Indsigter og Kundskaber, der udfordres til paa en lignende Maade at fortsætte dette Embede. Forresten er det Vedtægt, at et almindeligt Prøvespil i Kirken pleier at gaae forud for Valget. Dette vil finde Sted om nogle Dage, og jeg indbyder ogsaa dem dertil. Meget behageligt vil det være mig, naar de der værende Kunstkjenderes Dom, hvori jeg, efter mine Grundsætninger, slet ikke tør blande mig, ligesaa ubetinget vil falde paa dem, som det i Henseende til min egen Tilbøielighed nu allerede er Tilfældet!"

Derpaa var Audientsen forbi, og Mester Klauring, der, da jeg havde berettet ham min Samtale

med Greven, allerede troede at see mig lykkelig ved Enden af mine Ønskers Maal, kastede triumpherende sin Skindhue op imod Loftet. Det glade Haab, som han med ahnende Hjerte hengav sig til, blev heller ikke uopfyldt. Prøven blev holdt, og allerede nogle Timer, efterat den var tilende, havde jeg, efterat Prisen eenstemmig var blevet mig tilkjendt, Kaldsbrevet med Grevens egenhændige Underskrift, hvorved der blev mig tilstaaet fire hundrede Rigsdaler aarlig Gage, samt frie Bolig, i min Lomme.

Der var endnu halvtredie Uge til den Dag, hvorpaa, efter Grevens Villie, min høitidelige Indsættelse i Kirken skulde finde Sted; en Evighed for mig, hvis Længsel nu med en uimodstaaelig Magt var henvendt til Vilmershain. Klauring og hans Kone vare i denne Tid stille og tankefulde; der syntes at herske en Hemmelighed af usædvanlig Vigtighed imellem dem, bestandig kastede de hemmelige Blikke til hinanden, i hvilke mismodig Frygt og ængstelig spændt Forventning afvexlende udtryktes. Jeg holdt alt det for et ganske naturligt Udtryk af deres indre Bekymring og Tvivl om hvad Modtagelse de kunde vente sig i Vilmershain; thi vi vare blevne enige om, samlede at foretage os denne Reise, og at tiltræde den strax Dagen efter min Indsættelse. I desto større Forundring satte den pludselig forandrede

Sindsstemning mig, hvori jeg Løverdagen forud traf dem begge, da jeg om Eftermiddagen, ved min Tilbagekomst fra Kirken, hvori jeg havde været beskjeftiget med Tilberedelserne til den følgende Morgen, betraadte deres Dagligstue. Istedetfor den bange Urolighed, der hidtil havde været at læse i deres Miner, funklede Glæde og lykkeforkyndende Budskab ud af deres Øine, og da jeg, drevet af brændende Nysgjerrighed, søgte nærmere at faae Aarsagen til den hurtig komne besynderlige Forandring at vide, trykkede Klauring endelig, i sin Hjertensglæde, mig et Papiir i Haanden, som, efter hans Sigende, var ankommet for nogle Timer siden, og indeholdt følgende Linier, hvorunder Skovrider Hagebusch's Navn stod:

„Efter mangeaarige, forgjeves Bestræbelser, er jeg endelig kommet til det forønskede Maal. Den sidstmeldte, lykkelige Tildragelse med vor Konrad har fuldkommen brudt Isskorpen. Det er en herlig Dreng; man maa holde af ham! Det siger Rose ogsaa. Den Gamle er beredt til at glemme og tilgive alt det Forgangne. Reis I med Gud! I vil Alle være os Alle velkomne!"

Nu vilde rigtignok den Henrykkelse, hvormed jeg blev overrasket da jeg traadte ind i Stuen, ikke længere have havt noget Paafaldende for mig; havde ikke desuagtet begge Ægtefolkenes Blinken og Vinken til hinanden været ved, og var ikke

endnu ovenikjøbet den Omstændighed kommet til, at Margarethe, da Mørkningen begyndte, gik ud af Huset og siden den hele Aften, ganske imod Sædvane, igjen intetsteds var at høre eller see. Jeg overlod dog, uden videre frugtesløs at bryde mit Hoved dermed, denne besynderlige Adfærds Udtydning til den alt opklarende Tid og beskieftigede mig stille glad med det søde Haab, der ved Skovridérens Tilsætning paa nye var blevet opvakt og styrket. „Det siger Rose ogsaa!" gjenlød i enhver Krog i mit Hjerte, hvor jeg gik og stod.

Den følgende Morgen gjorde jeg min første Embedsforretning som Organist i Slotskirken, paa hvilken jeg havde forberedet mig med al mulig Iver og Alvor, og hvori jeg søgte at forene Alt hvad jeg overhovedet var istand til at frembringe. Alt lykkedes mig efter Ønske og det stille Bifald jeg saae paa alle de Tilstædeværendes Ansigter, lod mig formode, at jeg paa ingen Maade saa aldeles uden Lykke var traadt i min fortjenstfulde Forgængers Fodspoer. Ogsaa Greven, der strax efterat Gudstjenesten var tilende lod mig kalde til sig, bevidnede mig sin Tilfredshed i de kiærligste Udtryk. Tilladelsen til den Reise jeg havde isinde at giøre til Vilmershain havde jeg allerede før faaet af ham, og med et let Hjerte ilede jeg nu til Klaurings Bolig, for der, efterat jeg havde spiist til Middag, at giøre de nødvendige Anstalter til

min Reise til Hjemmet der forestod mig den næste Morgen.

Med et glad Mod aabnede jeg Døren til Dagligstuen, og stum af Forskrækkelse over det Syn, der viste sig for mit overraskede Øie, blev jeg staaende ved Indgangen! En otte- og tredsindstyveaarig Olding, med sneehvide Haar, rækkede Haanden ud imod mig til Velkomst — det var Fætter Buchmann fra Vilmershain. Bydende Alderdommens Svagheder og Besværligheder Trods, havde han, efter en fuldkommen Udsoning med sine Børn, besluttet sig til denne Reise og var allerede igaar kommet hertil ledsaget af Rose og Skovrideren, imedens Moster for Sygdoms Skyld maatte blive tilbage i Vilmershain. Det Brev, som Klauring igaar viste mig, havde Skovrideren, for at Overraskelsen skulde blive desto fuldkommere, først skrevet her paa Stedet, og samtlige Venner og Slægtninge havde idag været nærværende i Slotskirken, hvor de stille og ubemærkede havde valgt deres Plads under Orgelet.

Hvor blussede mine Kinder, da iblant de Tilstædeværende, der modtoge mig med glade Hilsener og Lyksønskninger, ogsaa Rose, der just for faae Uger siden havde fyldt det attende Aar, blomstrende af Ynde traadte mig imøde! Hvor bankede mit af Henrykkelse gjennemtrængte Hjerte, da jeg mere og mere overtydede mig om, at hun med

ubrødelig Troeskab bestandig vak blevet mig huld og bevaagen! Fader Buchmann syntes, under sit Ophold hos os, paa nye at blive ung; dog vare ingen Bønner og Forestillinger istand til at bevæge ham til at opslaae sin Bolig her for bestandig. „Jeg bliver hos Dig, Du gamle troe Ven!" sagde han, i det han greb Skovriderens Haand, naar vi paa nye begyndte at bestorme ham. „Vi to forlade aldrig hinanden, indtil Døden skiller os ad!" Efter hans uigienkaldelige Beslutning gik Reisen hjemad atter for sig efter otte Dages Forløb; og da vi ikke vare istand til at finde gunstig Bønhørelse hos ham for vore Ønsker, gave vi ham det Løfte, i Fremtiden, hvert tilbagevende Foraar samlede at ville aflægge ham et Besøg i Vilmershain. Tilfreds tog han Afsked med os, Rose blev tilbage hos sine Forældre; den fortsatte daglige Omgang tilveiebragte snart igien det fortroelige Forhold, der i vore Barndomsdage havde fundet Sted imellem os, og endnu sildig om Sommeren samme Aar, efterat den Bolig, der var mig bestemt i Slotsbygningen, under Klaurings anordnende Opsigt havde faaet et nyt skiønt Udseende, bleve vi for bestandig forenede ved Præstens Velsignelse.

„Mit Livs mærkværdige Begivenheder."

Egenhændig optegnede

af

Frederikke Sophie Wilhelmine,

Markgrevinde af Bayreuth, Frederik den Stores Søster.

(Et Udtog af den franske Original.)

(Sluttet.)

Jeg kan ikke nægte, at det gik heel forunderligt til i Henseende til mit Giftermaal. Det var egentlig ikke efter min Faders Ønske, og han fortrød det hver Dag; han kunde have forhindret det, og lod det dog fuldbyrde tvertimod sit Ønske. Jeg behøver ikke at tale om hvorledes Dronningen var tilmode; men endogsaa min Svigerfader, Markgreven, blev tilsidst misfornøiet dermed. Da han samtykkede deri, gjorde han sig Haab om betydelige Fordele; men dem gik han nu Glip af formedelst Kongens Gjærrighed. Han var misundelig paa sin Søn for den Lykke, han gjorde, og frygtede for at jeg skulde forsøge paa at ville herske over ham. Saaledes var jeg da bleven gift tvertimod de tre Menneskers Villie, der havde min Skjæbne i deres Hænder, endskjøndt det var skeet med deres Alles Samtykke.

Næste Dags Morgen kom Kongen med Prindserne og sine Generaler, for at besøge mig, og gjorde mig ved den Leilighed Foræring af et Sølvservice. Ogsaa Dronningen skulde, efter Vedtægten, have gjort det samme, men hun fritog sig selv derfor. Den 23 var der Bal og stort Apartement ved Hoffet. Jeg holdt meget af Dands, og benyttede mig af Leiligheden til at moere mig. Midt i en Menuet kom Grumkow og afbrød mig med de Ord, at jeg var saa forpikket paa Dandsen, at jeg nok slet ikke havde lagt Mærke til de Fremmede, der vare komne. Jeg vendte mig om, og blev et ungt Menneske vaer, som jeg i Førstningen ikke kjendte; men da jeg betragtede ham nøiere, see, da var det min Broder! Jeg løb hen til ham, faldt ham om Halsen, kunde for Glæde ikke tale andet end afbrudte Ord, og loe og græd paa eengang. Efterat den første hæftige Glæde var sagtnedes noget, kastede jeg mig for Kongens Fødder, og tog derpaa min Broder ved Haanden, og førte ham hen til ham, og bad denne skjænke ham sit Venskab igien; det hele Optrin var saa rørende, at alle de Tilstædeværende havde Taarer i Øinene. Siden nærmede jeg mig til Dronningen, der var nødt til at være venlig imod mig, siden Kongen stod ligeoverfor; men jeg mærkede tydelig nok, hvormegen Overvindelse det kostede hende. Derpaa gik jeg hen igien til min Broder, overøste ham med Kjær-

tegn, og forestillede ham min Gemal; men, til min store Forbauselse, sagde han ikke et Ord til denne, og var kold mod mig, som Jis. Jeg blev heiligen bedrøvet over denne Adfærd af ham, og saasnart jeg saae Leilighed dertil, bebreidede jeg ham hans Ligegyldighed; men han svarede mig, at hans Sindelag imod mig var det samme, og at han havde gyldige Grunde, hvorfor han maatte bære sig saaledes ad. Følgende Dag aflagde han, efter Kongens Befaling, et Besøg hos mig; og min Gemal havde den Opmærksomhed at gaae ind i Sideværelset, saa at jeg blev alene med min Broder og Froken Sonsfeld. Han fortalte mig derpaa alle sine Uheld, og jeg ham til Gjengjeld mine; tilsidst forsikkrede han mig om sin stedse uforandrede Ømhed, men jeg saae tydelig, at hans Kjærtegn ikke kom fra Hjertet. Han afbrød denne Samtale, og under Paaskud af at see mine Værelser, traadte han ind i det, hvori Arveprindsen var. Ham betragtede han en Tid lang fra Top til Taae, og sagde ham nogle meget kolde Komplimenter, hvorpaa han forføiede sig bort. Jeg tilstaaer, hans hele Opførsel gjorde mig bitterlig ondt; jeg kunde neppe gjenkjende meer den Broder, der havde kostet mig saamange Taarer, og for hvem jeg havde været beredt til at opoffre min egen Lykke. Min Gemal mærkede strax hvad der fattedes mig, og forsikkrede mig at det bedrøvede ham inderlig, at

see mig saaledes behandlet, og at han selv ikke var saa lykkelig, at have min Broders Bifald. Jeg søgte at faae ham fra denne Formodning, og besluttede at tale med min Broder herom. Jeg vil her afbryde Fortællingen om dette; thi da disse Optegnelser hidtil næsten ikke har handlet om andet, end sørgelige Hendelser, er det billigt at jeg ogsaa anfører noget, der kan moere, omendskjøndt det ikke angaaer mig selv.

Blandt Dronningens Damer var en vis Frøken Pannewitz, der var skjøn, som en Engel, og ligesaa dydig, som smuk. Kongen, hvis Hjerte hidtil Ingen havde kunnet gjøre Indtryk paa, var ikke istand til at modstaae hendes Yndigheder, og han begyndte lidt efter lidt at nærme sig hende; men han havde just ikke sin Styrke i at være galant, og da han erkjendte sin egen Svaghed heri, begyndte han Romanen der, hvor han skulde have endt. Han erklærede i meget ligefremme Udtryk sin Kjærlighed for Frøkenen, og spurgte hende, om hun havde Lyst til at være hans Maitresse. Hun følte sig høiligen fornærmet over dette Tilbud, og afslog det i temmelig dreie Udtryk; men Kongen lod sig ikke forbløffe, og gjorde endnu eet Forsøg, hvorved det gik heel pudserligt til. Frøken Pannewitz mødte ham paa Trapperne, og da hun vilde undvige ham, greb han hende om Livet; men hun blev saa rasende derover, at hun gav ham et Slag

med sin Haand midt i Ansigtet, saa haardt, at Blodet strømmede ham ud af Næse og Mund. Dog blev han ikke fortørnet herover, men sagde blot siden om hende, at hun var en ondskabsfuld Djævel. — Men jeg kommer nu tilbage til min afbrudte Fortælling. —

Det syntes som om alle Underverdenens Magter havde sammensvoeret sig for at plage mig; ogsaa Markgreven af Anspach, der var gift med min Søster, tog sig for at forfølge mig. Han havde faaet en meget slet Opdragelse, og han og min Søster levede sammen, som Hund og Kat. Vred over at Arveprindsen af Bayreuth var bleven min Gemal, søgte han alle Leiligheder for at drille denne, og tog dertil Anledning af den Omstændighed, at Prindsens Moder, en holsteensk Prindsesse, havde opført sig saa slet imod hendes Gemal, at denne havde været nødt til at lade hende sætte paa en Fæstning. Herom begyndte Markgreven blandt andet engang at tale med Prindsen paa en høist fornærmende Maade; denne blev forbittret, og vendte sig mod ham med de Ord, at det var bedst at afgjøre deres Trætte med Slag, og ikke med Snak. Den stakkels Markgreve blev herover saa forfærdet, at han ikke vidste hvad han skulde foretage sig, og da Prindsen endelig truede ham med at ville kaste ham ind i Caminen, gav han sig til at græde, hvilket frembragte et høist tragico-

miſk Optrin. For at undgaae Straffen løb han endelig ud af Værelſet, og ſkjulte ſig i et Sidegemak, ſaalænge indtil Prindſen var gaaet. Forſtaaelſen imellem det bayreuthſke og anspachſke Huus var for Reſten aldrig ret god; de vare Naboer, og derfor misundelige paa hinanden.

Nogle Dage efter overdrog Kongen min Broder et Infanterieregiment, og gav ham hans Uniform og Kaarde tilbage. Han ſkulde opholde ſig i Rupin, hvor Regimentet laae, og hans Indkomſter bleve ſaameget forøgede, at han dog nu kunde leve ſom en velhavende Privatmand. Mig tog Kongen nu intet Hensyn mere til, og der blev intet af alle de ſtore Løfter, han havde gjort mig. Der var kun to Midler, hvorved man kunde vinde hans Yndeſt; det ene var at ſkaffe ham høie Soldater, og det andet at opvarte ham med et godt Maaltid, hvorved der blev drukket dygtig, i Selſkab med hans gode Venner. Det første var det mig ikke mueligt at betjene mig af; jeg greb derfor til det andet, og indbød ham med alle de fyrſtelige Perſoner til et Middagsmaaltid for 40 Mennesker, hvorved det gik flot til. Arveprindſen agerede Kjøgemeſter, og han var den eneſte ædrue af dem alle; Kongen og de Øvrige vare overſtadig drukne. Kongen var ſaa fornøiet, at han ogſaa vilde bie der om Aftenen, og lod hente en Deel Damer; han aabnede Ballet

med mig, og dandsede med alle de øvrige Fruentimmer, hvilket aldrig var skeet før.

Den 17de December reiste han til Nauen, hvor han havde foranstaltet en stor Vildsvinjagt, som alle Prindserne toge Deel i. Denne Reise varede kun 4 Dage, men foraarsagede mig Ærgrelser nok.

Markgreven af Anspach havde vel, efter den sidste Trætte med min Gemal, ladet som om han var bleven venligsindet mod denne; men i Grunden ønskede han inderlig at faae Leilighed til at hævne sig. Imidlertid maa man lade ham vederfares Ret; han manglede i Grunden ikke aldeles Hoved og Hjerte, men de, der omgave ham, vare nogle ret sataniske Mennesker, der forførte ham til Laster, og søgte at tilintetgjøre de gode Egenskaber, han besad; han var desuden kun 19 Aar gammel, uden Erfaring, og slet opdragen. For at indsmigre sig hos Dronningen, tjente han hende som Spion; og da han kom tilbage fra Nauen, undlod hun ikke at udfritte ham om hvad der var foregaaet. Han svarede hende dertil, at det var kun slette Efterretninger, han havde at bringe hende; at hun havde fuldkommen gyldig Grund til at være misfornøiet med det Partie, jeg havde gjort, da jeg vilde blive det ulykkeligste Menneske af Verden, saasom det var et sandt Uhyre, jeg havde faaet til Mand, der gjorde sig skyldig i de afskyeligste

Udsvævelser, drak sig fuld om Natten med Betjenterne, og endogsaa havde ladet sig prygle af disse, som han nedværdigede sig til at spille Kammerad med. Istedet for at dette skulde have bedrøvet Dronningen, glædede det hende, og hun besluttede at moere sig derover paa min Bekostning. Da det hele Hof var samlet hos hende henvendte hun Samtalen paa den sidste Lysttour til Nauen, og, uden at nævne Nogen ved Navn, gav hun sig til at drille Prindsen paa den meest bidende Maade. Jeg mærkede strax, at det var ham, hun sigtede til; men jeg forstod ikke det ringeste af Alt hvad hun sagde om Slagsmaal, Saar og deslige. Endelig, da man havde sat sig til at spille, løste min Søster mig denne Gaade. Jeg havde nu været gift i 5 Uger, og havde nøie lagt Mærke til min Mands Karakter, saa at jeg aldeles ikke troede ham istand til at begaae saadanne Nederdrægtigheder; og kort derpaa kom Hertugen af Bevern til, og forsikrede mig, at det altsammen var Løgn, da han altid havde været om Arveprindsen og ligget i Værelset ved Siden af hans. Vi indsaae snart, at det var Markgreven af Anspach, der havde opdigtet det Hele, og endogsaa forebragt det for Kongen og for Arveprindsens Fader, som dog begge snart bleve overbeviste om Usandheden af dette Foregivende, hvis Ophavsmand Arveprindsen vilde havde tugtet haardt, hvis vi ikke havde søgt at forebygge

det. Markgreven paadrog sig Alles Had formedelst denne sin Ondskab, og Dronningen gjorde det ondt ikke at have faaet nogen gyldig Grund til at klage over en Svigerson, som hun hadede af sit ganske Hjerte.

Imidlertid gik hendes Harme ud over mig. I Tillid til min Faders Løfte at drage Omsorg for mig, havde jeg endnu ikke spurgt om hvormeget han havde bestemt for mig; og jeg blev derfor heel ilde tilmode, da Dronningen fortalte mig, at den engelske Resident havde sagt hende, at en Kammerfrue hos Prindsessen af Wallis havde mere at leve af om Aaret, end jeg. Hvor forbauset blev jeg ikke, da Woit underrettede mig om hvor høist ubetydelig den Sum var, jeg skulde have! Jeg henvendte mig derfor til Grumkow desangaaende, der lovede at være mig behjælpelig, og forsikkrede, at hen aldeles intet havde havt med den Sag at gjøre. Da Dronningen fik at vide, at Grumkow havde været hos mig, besøgte hun mig, og efterat have talt venlig til mig om mine Anliggender, spurgte hun hvad Grumkow havde raadet mig. Jeg var dum nok til at fortælle hende hvad han havde lovet, og strax gik hun til Kongen, og aabenbarede ham alt, i det hun lod som hun vilde tale til min Fordeel. Kongen var mistænkelig, og da han saae, at jeg istedet for at henvende mig til ham selv, tog min Tilflugt til Grumkow og

Dronningen, troede han, jeg vilde gaae til Værks med List, og for at straffe mig derfor, afdrog han fra den for mig og Prindsen bestemte Sum endnu 4000 Rdlr.

Derpaa kom Dronningen til mig, og fortalte hvad hun havde søgt at udrette for mig hos Kongen, der for hende havde ladet som om han var rørt over min Forfatning, og havde i Sinde at forøge mine Indkomster. Jeg blev som forstenet, da jeg hørte, at hun havde fortalt ham om min Underhandling med Grumkow; og da jeg forestillede hende, hvor ubesindigt dette var, blev hun vred, og iretteſatte mig med Haardhed. Siden lod Grumkow mig vide ved Woit (som var bleven min Overhofmeſter,) at han ikke kunde befatte sig mere med mine Sager, siden jeg havde udsat ham for Kongens Vrede ved min Ubesindighed.

Jeg længtes nu ret af Hjertet efter at komme bort fra Berlin, der nu var mig ligesaa forhadt, som det før havde været mig kjært, og jeg talte Dage og Timer til min Afreise, da jeg i mit nye Hjem haabede at kunne føre et roligere og lykkeligere Liv, end jeg hidtil havde ført.

En nye Epoke i mit Liv begyndte med Aaret 1732. Jeg havde allerede i nogen Tid befundet mig ilde, men troede at det var en Følge af den Sindsbevægelse jeg længe havde været i. En Dag overfaldt en voldsom Afmagt mig i Kir-

ken; da jeg efter nogle Timers Forløb kom til mig selv igien, fandt jeg mig liggende paa en Seng, omgivet af en stor Sværm Mennesker, og Lægerne erklærede, at jeg var svanger. Dagen efter reiste vi til Potsdam, hvor Kongen modtog mig med aabne Arme, og overvældede mig med Kjærtegn, da det glædede ham usigelig i Haabet allerede at see sig som Bedstefader.

Min Afreise var bestemt til den 11 Januar, og jeg gjorde endnu eet Forsøg paa at stemme Kongen til min Fordeel. Jeg fandt Leilighed til at tale ene med ham, og udøse mit Hjerte for ham. Jeg forsvarede min hele foregaaende Opførsel for ham, uden at blotte Dronningen; jeg skildrede ham med de mest levende Farver min Kummer over at have paadraget mig hans Unaade, afmalede ham min nærværende Forfatning, og anraabte ham om aldrig at forlade mig, men stedse være min Støtte og Beskytter. Mine Ord gjorde Indtryk paa ham; han kunde i Førstningen ikke tale for Graad, og trykkede mig til sit Hjerte; endelig yttrede han mig sin Bedrøvelse over at have miskjendt mig, og undskyldte sig med, at man havde skildret mig saa afskyelig for ham, at han ikke kunde andet, end fatte Uvillie imod mig. Han klagede over, at Dronningen, ved sine Ränker, var Skyld i hele Familiens Ulykke, at han fra alle Sider var bleven narret, og bedraget, og at hans

Hænder havde været bundne, saa at det havde været ham umueligt, at forhindre det. Jeg tog Dronningens Partie, saa godt jeg kunde, og forestillede ham, at det var ei andet, end Godhed for mig og min Broder, der havde ledet hendes Handlinger; men denne Samtale afbrød han strax, og gav mig derpaa den Forsikkring, at jeg var det af hans Børn, han elskede høist, og lovede at drage faderlig Omsorg for mig. Afskeden med mig rørte ham inderlig, han var ikke istand til at sige min Gemal Farvel, og gik grædende bort. Min Moder tog derimod en kold Afsked med mig, saamange Kjærtegn jeg end anvendte, for at vække hendes Ømhed; derpaa satte jeg mig i Vognen tilligemed Arveprindsen og Froken Sonnsfeld.

Samme Aften ankom jeg lykkelig til Klosterzien, hvor vi overnattede; men næste Dags Reise løb ikke saa heldig af; Vognen væltede til den Side, paa hvilken jeg sad, og Kofferter og Kasser rullede over paa mig, dog uden at gjøre mig nogen Skade. Sonnsfeld troede jeg var død, og blev i et væk ved at raabe: „Herre Jesus, min Gud, forbarm dig over os," Arveprindsen, mere død end levende, havde ikke engang Mod til at spørge mig, om jeg var saaret — det Hele var et høist komisk Optrin, og det kostede en Deel Umage inden man fik trukken mig ud af alle de Pakker, hvormed jeg var belæsset. Derpaa bar Prindsen mig

hen til en med Snee bedækket Eng; Kulden var utaalelig, og var ikke mit Følge kommen snart, troer jeg jeg var bleven til en Iisstøtte. Mine Damer græd og jamrede sig, da de befrygtede farlige Følger af mit Fald, men endelig lykkedes det at faae Vggnen opreist, og vi fortsatte vor Reise.

Efter to Dages Forløb kom jeg endelig til Hoff, den første Stad i det bayreuthske District. Man modtog mig med Kanonernes Torden; Borgerskabet stod under Gevær i Gaderne lige til Slottet, og ved Trappen (eller rettere sagt Stigen) der førte op til dette, blev jeg modtagen af Marskalk Reitzenstein, nogle Hofcavallerer, og af den saakaldte umiddelbare Adel i Voigtlandet; disse førte mig til mine Værelser, og Reitzenstein lykønskede mig, i Markgrevens Navn, til min Ankomst i hans Stater. Derpaa maatte jeg udholde Adelens opskruede Snak. Det er bekjendt at Østerrig har tilstaaet en Deel af denne Stand saa store Privilegier, at de paastaae ikke at være forpligtede til Lydighed mod Landets Regent; af denne Fornemhed skulde man nu altsaa slutte, at de vare meget dannede Mennesker, da de tillige besad store Ejendomme; men det var langt fra! Jeg saae omtrent en 30 af dem, næsten lutter Reitzensteiner; Ansigter som man kunde skræmme Børn med, og som næsten ganske bleve skjulte

af det store Haar, der var friseret i Form af en Paryk, og hvori en vis Art Dyr, der var af ligesaa gammel Herkomst, som Herrerne selv, havde havt deres Bolig fra utænkelige Tider. Disse snurrige Figurer vare behængte med Klæder, der vare ligesaa gamle som hine Haarbeboere; det var Arvegods fra Forfædrene, der var gaaet fra Fader til Søn, og for det meste slet ikke passede til Kroppen; Guldet var saa afslidt, at man neppe kunde see hvad det skulde være, endskjøndt dette var deres Galladragt; og de troede sig lige saa ærværdige, i disse deres Pjalter, som Keiseren i Karl den Stores gamle Dragt. Deres plumpe Adfærd svarede fuldkommen til Paaklædningen, saa man let skulde have taget dem for Bønder; og for at gjøre det fuldkomment, vare de næsten alle fnattede. Jeg havde megen Møie med at holde mig fra at lee ved Synet af disse Skikkelser. Det var endnu ikke nok; strax derpaa forestillede man mig en anden Dyreart, som man sagde mig var Geistlige, og nu maatte jeg atter høre paa deres Vrøvl. De havde Halskraver paa, saa store, at de saae ud som smaae Kurve; den, der tiltalede mig, snøvlede, og talede saa langsomt, at jeg var færdig at tabe Taalmodigheden. Endelig slap jeg ud af denne Noæ Ark, og satte mig til Taffels, hvortil de fornemste Adelige vare indbudne. Jeg begyndte paa adskillige ligegyldige Materier, for at faae disse Automater til

at snakke; men det var mig ikke mueligt at bringe andet ud af dem, end ja og nei, indtil jeg kom til at tale om Landhusholdningen. Ordet alene vakte strax deres slumrende Aand; jeg fik en udførlig Beskrivelse over hele deres oeconomiske Forfatning, og der opstod endogsaa en meget levende og høist underholdende Strid imellem dem, da nogle af dem paastode at Bæsterne paa det flade Land vare større og mere frugtbringende, end i Bjergegnene, hvilket en Deel vittige Hoveder iblandt dem med megen Iver benægtede. Jeg var nær ved at sove ind over alt dette, da man lod mig vide, at det var paa Tide at drikke Markgrevens Skaal; hvorpaa man kom med et Bæger, der var saa stort, at jeg nær havde maattet slippe det. Min Skaal blev derefter drukket, tilligemed min Faders, Dronningens og alle mine Brødres og Søstres, een efter den anden, saa at jeg inden jeg vidste et Ord deraf, saae mig i Selskab med 34 Mennesker, der vare saa beskjænkede, at de ikke kunde staae paa Benene.

For at gjøre min Pine fuldkommen, lod man mig vide, at det var ikke mueligt at jeg kunde reise videre næste Dag, saasom det var en Søndag. Til Opbyggelse fik jeg en Prædiken at høre, der svarede til alt det Øvrige. Præsten gav os en udførlig historisk Beretning om alle Ægteskaber fra Adams indtil Noæ Tider, og beskrev alle Omstæn-

dighederne derved saa nøie, at Mandfolkene snisede og Damerne bleve blodrøde. Om Eftermiddagen havde jeg en anden Fornøielse, da jeg modtog Opvartning af Damerne, der fuldkommen lignede deres Ægtefæller, baade i Adfærd og Paaklædning. Nogle af dem havde været ved Hoffet, og gave sig et fornemt Væsen, som de andre gjorde sig al Umage for at efterligne. Jeg har aldrig i mine Dage seet noget saa latterligt. Næste Dag reiste jeg til Gefress, hvor Markgreven kom mig imøde, og førte mig ind i et elendigt Værthuus; for at trøste mig fortalte han at Keiser Joseph havde selv opholdt sig der. Da vi havde spiist førte han mig ind i mit Soveværelse, hvor han underholdt mig med Snak i to Timer; Samtalen gik ikke ud paa andet, end Telemaqve og Amelots romerske Historie, der var de to eneste Bøger han havde læst; men dem kunde han ogsaa udenad. Dagen derpaa begave vi os til Byen Bayreuth, hvor vi bleve modtagne af Stedets Overamtmand, Hr. Dobenek, som i Markgrevens Navn holdt en lang Tale til mig. Han affecterede at tale høitydsk, og declamerede som en tydsk Skuespiller. Under en tredobbelt Kanontorden kjørte vi derpaa ind i Byen; Vognen, hvori Herrerne sad, kjørte først, dernæst min, som blev trukken af sex magre Postheste, derpaa kom mine Damer, efter dem en Deel Hoffolk, og tilsidst en Mængde Bagagevogne. Jeg blev nø-

get forundret over denne Modtagelse; men lod mig imidlertid ikke mærke dermed. Markgreven og de to Prindsesser, hans Døttre, modtoge mig, med Hofstaten, ved Slotstrappen, og førte mig strax til de for mig bestemte Værelser, som nok fortjene en Beskrivelse. Jeg blev ført igiennem en lang Forsal med skidne Tapetserier, ind i et stort Værelse, i hvilket Platfonden, skjøndt noget gammeldags, var det mærkværdigste. Tapeterne havde maaske engang været ret smukke, men nu vare de saa forslidte og afblegede, at man maatte have et Forstørrelsesglas, for at see hvad de skulde forestille; Ansigterne paa Figurene, som vare i Legemsstørrelse, vare saa blege, at de saae ud som Spøgelser. Det næste Kabinet var betrukket med skiden Halvbrokade, og det ved Siden deraf med hullet Damask, som saae deiligt ud; jeg kalder det hullet, thi det var saa laset, at man kunde see Lærredet igiennem det. Derpaa kom jeg ind i mit Sovekammer, der havde grønt Damask, sparsomt broderet med afblegede Guldørne. Min Seng var saa smuk og nye, at der efter 5 Dages Forløb ikke var andet tilbage af Omhænget, end Stumper, thi det gik itu, naar man rørte ved det. Al denne Pragt, hvortil jeg ikke var vant, overraskede mig høiligen. Markgreven satte sig hos mig, og vi begyndte nu igien en Samtale om Telemaqve og Amelot; hvorpaa Her-

rerne ved Hoffet, og de Fremmede bleve mig forestillede. Jeg vil begynde med Markgreven.

Han var paa den Tid 43 Aar gammel, hverken smuk eller hæslig; hans Ansigt var af det Slags, som ikke love ret meget, han var særdeles mager, og havde krumme Been. Værdighed og behagelig Anstand manglede ham aldeles, saameget han end søgte at give sig dem; Forstand havde han ikke meget af, men indbildte sig at han var et stort Hoved, og af overdreven Egenkjærlighed talte han stedse om sin Retfærdighed og Statskunst; han bildte sig ogsaa meget ind af sin Karakterfasthed, endskjøndt han var en yderst svag Mand, og let at forbløffe. Han var falsk, jaloux og mistænkelig, til at være det sidste havde han ogsaa god Grund, da han altid var bleven taget ved Næsen af dem, han havde skjænket sin Tillid. Han var hverken gjerrig eller ædelmodig, og gav aldrig Noget bort uden han blev mindet derom. Hans værste Feil var Drikfældighed; thi han berusede sig fra Morgen til Aften, hvilket slovede ham endnu mere. I Grunden havde han dog maaske intet ondt Hjerte. Hans Popularitet havde vundet ham Folkets Kjærlighed; men Spioner, som han lønnede, bedrage ham ofte med deres falske Beretninger, og forledede ham undertiden til Uretfærdighed.

Hans ældste Datter, Prindsesse Charlotte

var en meget smuk Billedstøtte; hun manglede al Aand, og var undertiden fjantet.

Den anden, Wilhelmine, havde en høi og smuk Figur. Hun havde intet indtagende ved sig, men desto mere Forstand; Faderen, hvis Yndling hun lige til min Ankomst havde været, lod sig ganske beherske af hende; hun var rænkefuld, hovmodig, falsk og koket. Siden har hun forbedret sig meget efter sit Giftermaal, og er nu ligesaa brav, som hun før var slem.

Madame Gravenreuter, deres Hovmesterinde, var en god Bondekone, der ikke kunde andet, end tjene dem til Selskab.

Baron Stein, første Minister, af en stor og berømt Familie, er en meget retskaffen Mand, men har ikke Overflod af Genie. Han er af det Slags Mennesker, der sige ja til Alt.

Baron Woit, min Oberhovmester, var anden Minister. Han har reist meget, og seet sig om i Verden, er en ret behagelig Selskabsmand, men ilde lidt formedelst hans afgjørende Tone og Hoffærdighed. Hans Mangel paa Karakterfasthed, og Tilbøielighed til at blive bange og finde Vanskeligheder ved enhver Ting, gjorde at vi kaldte ham den personificerede Ængstelighed. Han gjorde ogsaa virkelig Ophævelser over enhver Bagatel, og var altid uroelig uden ringeste Aarsag.

Fischer, ogsaa Statsminister, havde fra ringe Stand hævet sig til denne Værdighed. Han var ærgjærrig, og rænkefuld; dengang havde han Markgrevens Fortroelighed, og da han var fortørnet over at mit Giftermaal var bragt istand uden ham, og ved Woit, som han hadede, lod han Hævnen gaae ud over mig og Prindsen, saa at han foraarsagede os utroelig megen Ærgrelse.

Hr. Korff kunde man med Rette kalde sit Aarhundredes største Tølper; han manglede aldeles sund Menneskeforstand, og indbildte sig at han var meget vittig; han var hvad man kalder et nederdrægtigt Creatur, rænkefuld og fladderagtig. Han var første Staldmester.

Overjægermester Gleichen er en brav og retskaffen Mand, som ikke befatter sig med Andet, end hvad der vedkommer ham. Hans Ansigt vidner om hans Skjæbne, og hans Actæonshorn passe sig godt til hans Haandtering; han bær dem med Taalmodighed, da han har ladet sig skille ved sin Hustrue, der gav ham dem, for at lade hende ægte sin Elsker. Jeg har flere Gange seet denne gode Dame i Selskab med begge sine Mænd.

Oberst Reitzenstein er en slet Karl, med mange Laster, og ingen Dyder. Hr. Wittinghoff var hans udtrykte Billede.

De øvrige forbigaaer jeg, da kuns de her nævn-

nede have nogen Deel i de Begivenheder jeg vil optegne.

Jeg blev meget lidet opbygget ved dette Selskab, og endnu mindre med den elendige Anretning vi fik om Aftenen. Der var ikke andet, end nogle djævleblendt stærke Retter med Vineddike, Løg og store Rosiner paa. Jeg blev syg under Maaltidet, og maatte forføie mig bort. Man havde ikke havt den ringeste Opmærksomhed for mig. Mine Værelser vare ikke opvarmede og Vinduerne itu, saa at Kulden var utaalelig. Syg tilbragte jeg hele Natten med at anstille sørgelige Betragtninger over min Skjæbne. Jeg befandt mig i en nye Verden blandt Mennesker, der lignede Bønder mere end Hoffolk; overalt saae man Spoer af Armod. Prindsen gjorde sig al Umage for at trøste mig, og da jeg elskede ham af Hjertet, og der var stor Overensstemmelse i vor Karakter, var hans Kjærlighed det, der formildede det Ubehagelige i min Stilling. Hvad der ogsaa var mig særdeles til Uleilighed, var Markgrevens idelige Overhæng, der endogsaa forhindrede mig fra at faae den nødvendige Roelighed.

Prindsesse Wilhelmine og Hr. Fischer vare nær ved at fortvivle over den Gunst jeg kom i hos min Svigerfader, og jeg var ubetænksom nok til selv at give den første Anledning til vort Uvenskab. Woit havde faaet sin Post, som min Ober-

hovmester, egentlig kun fordi min Fader havde anbefalet ham dertil, og Markgreven, der saae hvormeget Prindsen og jeg yndede ham, blev iversyg og mistænkelig, og fattede Nag til ham, hvilket han dog vidste at dølge for alle Mennesker, undtagen for Fischer, der var Woits sværne Fiende, og nyttede Leiligheden til at ophidse Markgreven endnu mere imod ham. Ham var det, der havde foranstaltet vor Modtagelse i Bayreuth, og raadet sin Herre til at holde os inden tilbørlige Skranker. Den Opmærksomhed, jeg stedse viste min Svigerfader, gjorde at denne endnu vaklede mellem begge Partier, og maaske vilde hans Mistanke om, at Woit stod i en Forbindelse med Arveprindsen, der havde til Hensigt at skade ham, ja maaske skille ham ved Regjeringen, være efterhaanden forsvunden af sig selv, dersom ikke Tilfældet havde opvakt den end mere.

En Dag kom Woit til mig, og anmodede mig om at gaae i Forbøn for ham hos Markgreven, som, uagtet al den Uleilighed han havde havt for at bringe Giftermaalet mellem Arveprindsen og mig istand, dog ingen Erstatning havde givet ham, ei heller tilstod ham nogen Løn som min Overhofmester, uagtet denne Post foraarsagede ham betydelige Udgifter, som oversteg hans Evne. Han bad mig derfor anmode Markgreven om at overdrage ham Overamtet Hoff, som han flere Gange havde

lovet ham; og da jeg fandt hans Fordring aldeles billig, paatog jeg mig at opfylde hans Bøn, men vilde oppebie en gunstig Leilighed.

Markgreven havde yttret, at han ønskede at see det Sølvservice, Kongen havde givet mig i Berlin, og jeg lovede at gjøre et Selskab for ham, paa det at han kunde faae det at see i dets fulde Glands. Jeg gav da et Bal og Aftensmaaltid, hvortil han blev indbuden; man fortalte mig siden, at han skiftede Farve ved at see mit Service, da det var langt smukkere og kostbarere, end hans. Dog skjulte han sin Ærgrelse, sagde mig tusinde forbindtlige Ting, og forsikkrede mig at jeg var ham kjærere, end hans egne Børn. Denne gode Anledning benyttede jeg mig da af til at overlevere ham Woits Ansøgning, og tilføie et Par Ord til dens Anbefaling, hvorved jeg ogsaa bemærkede, at det var den første Gunst, jeg udbad mig af ham. Han greb med Hæftighed Papiret, og bad mig at jeg for Fremtiden vilde forskaane ham for mine Forbønner for noget Menneske, da han ikke behøvede at lade sig paaminde om de Gunstbevisninger, han vilde tildele. Jeg blev stum af Forfærdelse over dette Svar; og strax derpaa stod han op. I Berlin havde man bibragt mig saa høie Begreber om min fyrstelige Værdighed, at jeg ansaae det for en stor Ære, der var skeet ham, at jeg var bleven hans Svigerdatter; det var derfor intet Under at

jeg følte mig høiligen fornærmet over hans Adfærd, der virkelig ogsaa var plump og ubehøvlet nok, og jeg beklagede mig bitterlig derover for den preussiske Gesandt Burstell. Denne, der var hæftig, og ikke havde nogen Erfaring i Sligt, ophidsede mig endnu mere, istedet for at berolige mig; og min Hovmesterinde, der hørte alt dette betragte fra den Side, gik hen til Markgreven, og forestillede ham, skjønt paa en meget høflig Maade, hvor høilig han havde fornærmet mig. Han gav hende et drøit Svar, som hun ikke tang til, de kom i en lydelig Strid, og Ballet hørte op.

Følgende Dag blev Marskalk Reitzenstein sendt til Woit for at irettesætte ham, fordi han havde henvendt sig til mig, for at erholde en Raade; og da Marskalken var en meget retskaffen Mand, bad han ham tillige underhaanden lade mig vide, at Markgreven var yderlig opbragt paa mig, og især paa Frøken Sonsfeld, og havde i Sinde at skrive til Kongen, for at bede ham kalde hende tilbage til Berlin. Woit fortalte mig dette i Burstells Nærværelse, og denne vilde strax have sendt en Stafette til Kongen, for at underrette ham om den udviste Fornærmelse. Jeg var ogsaa af denne Mening; men, til al Lykke, var Sonsfeld mere roelig, end vi begge, og raadede os at anstille os meget forbittrede, naar Markgrevens Lurere vare tilstede, og faae dem til at troe, at

Burstell vilde have sendt en Stafette til Kongen angaaende denne Sag, hvis ikke jeg havde forhindret det. Dette Foretagende lykkedes; Burstells Ord kom for Fyrstens Øren, og da han baade var bange, og min forstilte Ædelmodighed tillige gjorde Indtryk paa ham, skrev han mig næste Dag et meget høfligt Brev til, som jeg besvarede i samme Tone; Freden mellem os var nu saaledes tilsyneladende bragt istand, men i Grunden var det forbi med hans Godhed for mig, da denne Tildragelse igien havde vakt al hans gamle Mistanke i Henseende til Woit og os.

Kort efter fik jeg et Brev fra min Broder, hvori han berettede mig, under mange Beklagelser, at hans Skjæbne, som hidtil havde været ret taalelig, nu med eet var bleven meget forværret, da man havde aftvunget ham Indvilgning til et Giftermaal med en Prindsesse af Brunsvig som han ikke kjendte det ringeste til. I Slutningen af Brevet yttrede han, hvormeget han nu savnede mig, hvis Omgang kunde have trøstet ham. Saa bedrøvet jeg blev ved at erfare hans ubehagelige Forfatning, saa inderlig glædede det mig paa den anden Side, at han ved denne Leilighed viste mig den gamle Fortroelighed og Hengivenhed igien. Nogle Postdage efter tilkjendegav Dronningen mig hans Forlovelse; og skrev blandt andet, at Prindsessen var smuk, men ærkedum og uden ringeste Op-

dragelse, saa at hun ei begreb, hvorledes min Broder vilde kunne holde det ud med denne Abekat.

Foruden den Sorg, som denne Efterretning foraarsagede mig paa min Broders Vegne, paadrog den mig endnu en anden Ærgrelse. Prindsesse Wilhelmine havde altid gjort sig Haab om at skulle blive hans Gemalinde, og i den Tanke, at jeg kunde bidrage noget hertil, paa alle Maader søgt at sætte sig i Gunst hos mig. Dette havde jeg, der ikke ahnede hendes Hensigt, taget for god Mynt. Jeg vilde gjerne have seet at en af mine Svigerinder var bleven min Broders Gemalinde, naar hun havde passet for ham; men efter den Beskrivelse jeg allerede har givet over dem, vil man let indsee hvor umueligt det var. Da Prindsesse Wilhelmine altsaa ikke kunde gjøre sig noget Haab mere, forbittredes hun paa mig, da hun troede jeg ikke havde givet en fordelagtig Beskrivelse nok over hende, og hun besluttede at hævne sig, hvortil hun snart fandt en ønskelig Leilighed.

Jeg fik endnu eet Brev fra min Broder paa denne Tid, hvori han berettede, at, da han havde en heel Deel at sige mig, som han ei turde betroe til Papiret, havde han overtalt Prinds Alexander af Würtenberg til, paa sin Reise, at besøge Bayreuth, og meddele mig hvad han ei vilde skriftligen fortælle. Jeg lod Markgreven underrette om Prindsens Komme; men da han nødig saae

fremmede Mennesker hos sig, saasom han intet vidste at sige dem, anstillede han sig syg, og bad mig modtage den Reisende. Denne kom da, og fortalte mig hvor fortvivlet min Broder var over sit forestaaende Giftermaal, da Prindsessen var saa slet opdragen, at hun ikke kunde svare andet, end ja og nei; skjøndt der var dem, der paastode, at hun var saa taus af Klogskab, for paa den Maade at skjule en Feil, hun havde paa Tungen, der hindrede hende fra at udtrykke sig tydelig. Seckendorf og Grumkow, fortalte han mig, beherskede endnu Kongen ganske, og Dronningen var heel bedrøvet og ærgerlig, saameget hun end søgte at dølge det for Verdens Øine. Efterat jeg en lang Tid havde underholdt mig ene med Prindsen af Würtenberg, bleve de to Prindsesser ham forestillede; men han hilste blot paa dem, uden at sige eet Ord. Prindsens Selskab var mig saa behageligt, at jeg fik ham til at blive endnu een Dag over; men dette, og den Mangel paa Opmærksomhed, han viste hende, forbittrede saaledes Prindsesse Wilhelmine, at hun begyndte med at være uartig mod min Hovmesterinde, for at ende med mig. Men Sonsfeld, der ikke var meget taalmodig, og med Grund troede hun ei havde nødig at lade sig behandle paa den Maade, tog alvorlig til Gjenmæle; jeg sagde hende ogsaa en Deel, som hun kunde lægge sig paa Hjerte, og dermed gik hun.

Da den Fremmede var reist, havde hun en hemmelig Sammenkomst med sin Fader, hvorved det lykkedes hende saa godt at ophidse ham imod mig, at han fra den Tid gjorde alt mueligt, for at drille mig; og ikke fornøiet hermed, bidrog hun ogsaa sit til at bortfjerne min Gemal fra mig, ved idelig at sværme om ham, faae ham paa Jagt og Spadseretoure med sig, saa at jeg næsten slet ikke saae ham meer. Prindsens Hengivenhed var min eneste Trøst i Noden, og den stod jeg nu ogsaa i Fare for at blive berøvet; jeg var saa fattig, at jeg ikke kunde anskaffe mig en Klædning, intet Menneske vilde laane mig Penge, saa at jeg ogsaa i denne Henseende var i største Forlegenhed. I det Hele levede jeg som et Lam mellem en Flok Ulve; ved et Hof, eller rettere sagt paa en Bondegaard, omringet af farlige og ondskabsfulde Umæle, uden at havde det Ringeste, der kunde opmuntre mit Sind. Froken Sonsfeld vilde trøste mig, men hun var i Grunden ligesaa ilde tilmode som jeg; ikke destomindre søgte jeg at holde Modet vedlige, og gjorde mig Umage for at vinde Markgrevens Gunst igien. — En moersom Begivenhed indtraf midt iblandt al denne min Jammer.

Markgreve Christian Ernst havde paa Sct. Georgsfesten indstiftet den røde Ørnsorden, og denne Dag var siden bleven høitideligholdt hvert Aar med megen Pragt. Markgreven valgte Rids

derne, som skulde bæres med denne Orden, som Ingen kunde faae, uden han var af gammel adelig Familie. Saa svag jeg end var, fulgte jeg dog med Hoffet til Lystslottet Brandenborg, nær ved Byen, for at see dette Optrin. Under Trompeters og Trommers Lyd begave vi os i høitideligt Optog til Markgreven, jeg med Damerne, og min Gemal med Herrerne. Meget kostbart klædt, stod han ved et Bord, hvorpaa han støttede den ene Haand, for at gjøre som de i Wien pleie at gjøre; han vilde efterabe Keiseren, og satte en ærværdig og maiestætisk Mine op, for at indjage Respect; men det lykkedes ham saa slet, at jeg havde megen Moie med at bare mig for Latter. Prindsen og jeg vare de første, der bleve indladte til Audience, dernæst Prindsesserne, og endelig strømmede de Alle ind, uden ringeste Orden; da han nu havde modtaget Alles Opvartning, tildelte han to Herrer Ordenen, og holdt derhos til hver især en deilig Tale, som der ikke var synderlig Mening i, og blev jammerlig fremsagt. Nu gik vi tilbords; hvor der blevet drukket saa ivrigt, at det hele Selskab paa Arveprindsen nær, fik sig en overvættes Ruus.

Da mit Svangerstab blev almindelig bekjendt, foraarsagede det en stor Glæde hos alle Mennesker, undtagen hos Markgreven, hvis Misfornøielse med mig daglig tiltog, da hans Datter og Fischer idelig foresnakkede ham, at Folket elskede

hans Søn høiere end ham, og at alle vendte Øiet mod den opgaaende Soel. En Aften trak han, i sin Forbittrelse, Prindsen til Side i mit Kabinet, og efterat have gjort ham mange Bebreidelser, forlangte han at han skulde tilstaae alle sine Intriger; dette skulde Prindsen have ondt ved at gjøre, og forestillede ham at det Hele kun var Paafund af slette Mennesker, der søgte at sætte Splid imellem dem; men i sin hæftige Vrede agtede Markgreven ikke herpaa, og hævede sin Stok for at slaae ham, hvilket ogsaa vilde være skeet, hvis Prindsen ikke havde holdt hans Haand tilbage, og var undvegen, hvorpaa Markgreven gik sin Vei. Jeg havde nær aldrig faaet Prindsen bevoeliget; men efter mange Forestillinger lykkedes det mig dog, og Freden blev igien tilveiebragt.

Da jeg nogen Tid efter var temmelig haardt angreben, var Prindsesse Wilhelmine uafladelig om mig, og viste mig saamegen Opmærksomhed, at jeg snart mærkede, der maatte stikke noget under. En Dag, da jeg var alene med hende, aabenbarede hun mig da hvad der laae hende paa Hjerte. Hendes Fader, saameget han end elskede hende, opsatte dog stedse at tænke paa hendes Forsørgelse, og hun stod Fare for at det aldrig skede, hvis man ikke mindede ham derom. Nu havde hun en Fætter, Arveprindsen af Ostfriesland, som hun kiendte fra Barnsbeen af, og som altid siden havde

gjengjeldt den Ømhed, hun viste mod ham; hans Moder ønskede inderlig en Forbindelse imellem dem, men hendes Fader havde endnu ei været at overtale til at lade hende reise til Østfriesland, hvorhen hendes Tante ofte havde indbudet hende. Denne Tilladelse var det derfor hun anmodede mig om at udvirke hos Markgreven. — Jeg kom herved i en ikke ringe Forlegenhed, da jeg frygtede for at denne Fortroelighed kun var en List, for at udforske mine Tanker, og forestillede hende derfor hvor betænkeligt et Skridt dette var for hende at gjøre, da hun jo ei kunde vide om ikke Prindsen havde forandret sine Tanker i denne Henseende; men hun gav sig til at klage og græde, og bebyldte mig for at jeg maatte hade hende meget, siden jeg ikke vilde bidrage noget til hendes Lykke, da hun selv ikke vovede at tale med sin Fader om denne Sag. Hun anvendte alt for at overtale mig, og jeg blev endelig nødt til at opfylde hendes Begjering. — Markgreven blev meget forbauset ved at høre sin Datters Ønske; men han gav endelig efter for hendes indstændige Bønner, og skrev derom til sin Søster. Svaret fra denne var aldeles efter Ønske, og Prindsessens Afreise blev fastsat til om 3 Uger. Hendes undertiden upassende Opførsel, tilligemed hendes Lyst til Intriger og Bagtalelser mod mig havde ogsaa forbittret Prindsen imod hende, saa at han, ligesaa gjerne som jeg, saae hendes Afreise

imode. Aarsagen til at hun saa ivrig ønskede denne, var at hun saae sig bedraget i sit Haab om aldeles at kunne beherske min Gemal; og hun benyttede sig af den Bedrøvelse, hvormed Markgreven tog Afsked med hende, til at ophidse ham imod os, hvilket ogsaa lykkedes saagodt, som hun kunde ønske sig det.

Gesandten Burstell tog nu Afsked, for at vende tilbage til Berlin, saare ilde tilfreds med Markgrevens Adfærd; og saameget jeg end søgte at forhindre det, underrettede han dog min Fader derom. Denne, der af Naturen havde et ømt Hjerte, blev rørt ved Beskrivelsen over min slette Tilstand, og skrev mig et egenhændigt Brev til, hvori han indstændigen anmodede mig om at komme til Berlin, hvor han lovede mig den bedste Modtagelse. Flere lignende Opfordringer fik jeg kort efter, og jeg havde den største Lyst til at følge dem, saa svag jeg end var. Jeg levede i den afskyeligste Tvang, torde hverken gaae ud, eller foretage mig det ringeste uden Tilladelse; naar jeg talte to Gange efter hinanden med eet og samme Menneske, kunde jeg være vis paa, at man gjorde ham Fortræd; naar Prindsen vilde ride, sagde man han fordærvede Hestene, vilde han gaae paa Jagt, ødelagde han dem Vildtet, og blev han hjemme, spandt han Ænker; hvorledes vi bar os ad, var det urigtigt, og paadrog ham Dadel og Bebreidelser — og

vi besluttede derfor at reise til Berlin for at undrage os dette Tyrannie. Markgreven var glad over at finde en god Anledning, til at faae os bortfjernede, og sendte os, efter Anmodning, endogsaa Reisepenge, som dog ei vare tilstrækkelige til at bestride Halvparten af Omkostningerne. — Men imidlertid yttrede Publikum sin lydelige Misfornøielse over, at jeg, der var min Barselseng saa nær, skulde foretage en saadan Reise, og gav Markgrevens slette Opførsel Skyld derfor; dette kom ham for Øre, han vilde befrie sig for disse Beskyldninger, og sendte derfor den meest veltalende Mand ved det hele Hof, Dobeneck, til mig, for at faae mig til at afstaae fra mit Forsæt. Men hans theatralske Declamationer udrettede intet, og vi tiltraadte Reisen. Dog var vi ikke komne længer end til Lystslottet Himmelkron, førend min Svagelighed tiltog saaledes, at jeg blev nødt til at opgive mit Forsæt, da Lægerne erklærede det umueligt, at jeg skulde kunne naae Berlin levende. Hvad der gjorde denne Hindring endnu sørgeligere, var at vi nødtes til at opholde os en Tid paa dette Slot, hvor vi førte det kjedsommeligste Liv af Verden. Markgreven drak sig fuld hver Dag, og man traf overalt paa fordrukne Mennesker, der saaledes ganske berøvede sig selv den Smule Menneskeforstand de havde; vi vare omringede af Spioner, og den hele Dag igiennem maatte vi høre paa den

utaaleligste Støi af Valdhorn og Trompeter, der forhindrede mig i at læse, som var den eneste Moerskab jeg havde. Til Forelæserinde havde jeg den lille Froken Marwitz, min Hovmesterindes Søsterdatter; hun var da 14 Aar gammel, og besad megen Aand og en udmærket Hukommelse, og jeg bestræbte mig for at bibringe hende nogen Dannelse, hvilket hun manglede ganske. — Endelig forlode vi da Himmelkron.

En behagelig Efterretning jeg fik bidrog meget til mit Velbefindende, den nemlig, at min Fader vilde besøge mig paa Veien fra Prag, hvor han havde havt en Sammenkomst med Keiseren. Jeg lod Markgreven underrette om at jeg ventede min Fader, og fik af ham Anmodning om at lade Alt tilberede til hans Ankomst paa Lystslottet Eremitagen; hvilket satte mig i den største Forlegenhed, da Rummet der var saare indskrænket. For at gjøre det endnu værre fik min Overkammerherre, Bindemann samme Aften en Stafette fra Ansbach, med Efterretning om at min Søster og hendes Gemal, Markgreven, agtede at indtræffe paa Eremitagen Dagen efter. Den arme Bindemann, der var en skikkelig Mand, men ikke havde været med at opfinde Krudtet, vidste ikke bedre at rede sig ud af denne Forlegenhed, da det var umueligt at Slottet kunde rumme saamange Mennesker, end ved at lade den anspachske Familie sige,

at der var neppe Plads nok til Kongen. Jeg ventede paa min Søster til langt ud paa Aftenen næste Dag, og da jeg blev uroelig over hendes lange Udebliven, sendte jeg Folk ud til alle Kanter for at møde hende, af Frygt for at der skulde være tilstødt dem noget. Bindemann mærkede min Ængsteligheð, og fortalte mig nu med en meget selvtilfreds Mine, at der blev neppe noget af min Søsters Komme, paa Grund af det Svar han havde givet — „vi er ikke saa tossede, som man troer," lagde han til. Jeg blev forskrækket ved at høre hvad han havde foretaget sig, da jeg forudsaae at Følgen deraf vilde blive et bittert Uvenskab imellem begge Hoffer, ja endogsaa at Kongen kunde blive ugunstig stemt imod mig. Strax derpaa ankom den anspachske Oberhofmarskalk, Seckendorf, en værdig Frænde af Ministeren, og overbragte den Hilsen fra sin Herre, at han var i høi Grad fornærmet over den Adfærd man havde tilladt sig mod ham, og truede med, at Sagen skulde blive berettet Kongen. Uagtet jeg beviste ham, at det var ikke min, men Bindemanns Skyld, vilde han strax have reist, dersom jeg ikke havde søgt at fordrive ham Tiden paa en behagelig Maade, saalænge indtil jeg fik givet Postmesteren den Befaling, ei at lade ham faae Heste. Imidlertid sendte jeg strax en Stafette til Anspach med Undskyldning for hvad der var skeet, og med indstæn-

dig Anmodning om, at de maatte komme; men de svarede nei. Strax derpaa kom Kongen, der viste sig overmaade venlig imod mig, og glædede sig inderlig over den uskrømtede Kjærlighed, hvormed jeg modtog ham. Jeg fortalte ham da strax hvorledes det hang sammen med min Søsters Komme; han beklagede, at jeg havde med lutter dumme Mennesker at bestille, og bad Fanden tage sig paa, at han nok skulde faae den anspachske Markgreve til at komme, saa store Tanker han end havde om sig selv.

Kongens Ministre, Grumkow og Seckendorf, vare i hans Følge, og bragte mig mange forbindtlige Hilsener fra Keiserinden, der havde omtalt mig paa den meest smigrende Maade. — Kongen var overmaade vel til Mode, og kunde ikke nokſom takke mig for min Opmærksomhed, da jeg havde indrettet hans Værelser ganske saaledes, som han havde dem i Berlin; men hans Glæde blev snart forstyrret, da min Svaghed tiltog stærkt, hvorfor han sendte Bud til Berlin efter sin første Livlæge, Stahl, der var berømt for sine Indsigter i Chymien. Ifølge sit snurrige medicinske System havde denne Mand kun to Slags Lægemidler, som han anvendte ved alle Sygdomme, nemlig Piller og tempererende Pulvere; jeg fik af Pillerne.

Kongen tilbragte hele Eftermiddagen hos mig, og spurgte mig om min Forfatning, som jeg maatte

nøiagtig skildre ham. Jeg søgte at overtale ham til ei at sige Markgreven, eller den anspachske Familie noget haardt, da han var yderlig opbragt paa dem for min Skyld, og han lovede mig det ogsaa; men ikke destomindre modtog han min Søster og hendes Gemal meget koldt, og var gnaven den hele Dag igiennem, saa at der vel maa være forefaldet noget imellem dem. Om Aftenen indlod han sig med Markgreven i en nøiagtig Undersøgelse om hans Lands Tilstand; men den gode Herre var saa uvidende deri, at han ikke kunde besvare ham ret mange af hans Spørgsmaale, hvilket ærgrede min Fader saameget, at han ikke kunde undlade at forestille ham, hvor uklogt han bar sig ad, da han lod sig bedrage fra alle Kanter, og ei engang tillod Arveprindsen at tage Deel i Statens Bestyrelse, saa nødvendigt end dette var for en tilkommende Regent, og saa gavnlig Indflydelse det vilde have paa Embedsmændenes Virksomhed, at see en Prinds ved Siden af sig i Collegierne. Markgreven holdt gode Miner, hvor dybt end disse Forestillinger krænkede ham, og de skildtes ad paa en tilsyneladende venskabelig Maade; men mig var hele denne Samtale høist ukjærkommen, da jeg ret godt vidste hvem min Svigerfaders Vrede vilde komme til at gaae ud over.

Kongen reiste den 9 August; men det anspachske Hof blev endnu i nogle Dage, hvilket jeg havde

Frøken Grumkow, Ministerens Broderdatter at takke for, da min Svoger, Markgreven, var bleven forelsket i hende. Hun havde ellers ikke megen Grund til at være stolt af denne Erobring; thi han yttrede hende sin Forliebelse paa saa plump og uforskammet en Maade, som om hun havde været et offentligt Fruentimmer. Min Søster var færdig at fortvivle over denne Kjærlighed, og jeg talede forgjæves med Frøkenen derom; hun fortsatte sin begyndte Opførsel lige til Markgrevens Afreise.

I al denne Tid havde min Svigerfader forstilt sig, saa godt han kunde; men nu gik det udover mig og Arveprindsen. Han sendte Woit til mig, for at lade mig vide, at han ikke var død endnu, at han mig til Trods, agtede at leve endnu en god Stund, og at han vilde være Herre i sit Huus, saalænge det var hans; han anmodede mig derfor om, ikke at handle som Regentinde, hvilket jeg prøvede paa at gjøre, og lod mig vide, at, da Frøken Sonnsfeld formodentlig havde den største Deel i denne min Adfærd, havde han i Sinde at sende hende til Fæstningen Plessenburg, for at overbevise os om, at hun skyldte ham Ærbødighed, som hendes Herre. — Min Vrede over denne Uforskammenhed kan man let begribe, og jeg udøste al min Galde over Markgreven; men Sonnsfeld fandt den hele Sag latterlig, og overtalte mig til at afgjøre det i Mindelighed; han blev lettelig

overbeviist om hvor høiligen han havde gjort mig Uret, og sparede ikke paa Kjærtegn og Judaskys, thi han tænkte allerede paa at finde en nye Anledning til at fornærme mig.

Da min Nedkomst nu var snart for Haanden, maatte jeg flytte til Bayreuth, for at oppebie den der; men strax indfandt Markgreven sig, for at sige mig Farvel, da han agtede sig til Himmelkron, og lod mig vide at han ei havde i Sinde at komme tilbage førend det var lykkelig forbi. Jeg forestillede ham forgjæves, hvor ukjært det var mig, at han just nu vilde forlade mig; men han vedblev sit Forsæt, og sagde mig tillige at det ikke var fornødent at underrette ham om min Forløsning ved noget Bud, da han havde ladet plante Kanoner paa den hele Vei fra Lystslottet til Staden, der strax kunde underrette ham derom. Derpaa reiste han, og et Par Dage derefter fødte jeg, efter mange Lidelser, en Datter. Arveprindsen, der den hele Tid havde vobet den ømmeste Hengivenhed for mig ved den næsten fortvivlede Tilstand, som Frygten for ved denne Leilighed at miste mig, satte ham i, fik nu en Skrivelse fra Himmelkron, hvori der blev ham meldt, at hans Fader var yderlig forbittret over den mageløse Ligegyldighed, jeg og hans Søn viste ham, ved at lade ham være den Eneste, som ingen Efterretning fik om hans Sønnedatters Fødsel, ja han truede endogsaa Søn-

nen med at sætte ham paa en Fæstning, for at lære ham Respect. Markgreven havde nemlig ikke lagt Mærke til, at der havde været Nogen tilstede dengang han frabad sig alt Budskab om min Forløsning, og blev derfor meget bespippet, da man mindede ham derom; han skød da Skylden paa sin slette Hukommelse, der virkelig aftog Dag for Dag, og lod som om han var venligsindet mod os, skjøndt man godt kunde mærke hans sande Sindelag.

Jeg var allerede begyndt igien at komme noget i Roelighed, da denne blev forstyrret ved et Brev fra Kongen, hvori han befalede Prindsen at begive sig uopholdelig til sit Regiment, ved hvilken Leilighed han lovede at give ham talende Beviser paa sin Kjærlighed for ham. For mig var dette et Tordenslag; thi deels elskede jeg ham saa inderlig, at en lang Skilsmisse maatte være mig høist smertelig, og deels frygtede jeg for at han, saa ung han var, let kunde blive forført i Selskab med de raae og lidderlige preussiske Officerer; jeg havde kjendt flere unge Fyrster, som havde været meget elskværdige, da de kom i min Faders Tjeneste, men tabte baade Aand og Hjerte, naar de havde været en Stund i den. Selv vilde han saare nødig reise, og vi udsatte det, saalænge det var mueligt; men endelig maatte det skee, og da Markgreven ingen Penge vilde give ham til Reisen, var han nødt til at laane.

I det jeg selv var betænkt paa, efter min Faders egen Opfordring, at komme til Berlin, fik jeg Befaling af ham, at reise til Anspach, for at gjøre min Søster et Besøg, og saaledes vedligeholde den gode Forstaaelse mellem begge Familier. Markgreven fandt ogsaa dette meget rigtigt; men da jeg forestillede ham, at jeg ikke godt kunde gjøre Reisen uden Penge, og at det i min Fraværelse var nødvendigt at have en Hovmesterinde, til at have Tilsyn med min lille Datter, lod han mig ved Woit svare, at der i min Ægteskabscontract ikke stod eet Ord talt om, at han skulde betale mine Reiser, og at han var ligesaalidet forpligtet til at sørge for mine Døttre; dermed maatte jeg lade mig nøie, og see til hvor jeg kunde faae Penge laant.

Imidlertid havde jeg faaet adskillige Breve fra min Gemal, der ikke noksom kunde rose den Godhed, Kongen viste ham; han fortalte mig, at baade Dronningen og min Fader længtes meget efter at see mig, og at den sidste, efter Alles Forsikkring, havde i Sinde at vise sig meget gavmild imod mig. — Markgreven blev imidlertid meget hæftig syg, hvilket nødte mig til at opsætte min Afreise nogle Dage; men han vilde ikke see mig, eller noget andet Menneske, hvilket skaffede os den Fordeel, at vi bleve frie for hans yderst kedsommelige Selskab, hvorved man stod i Fare for at sove ind.

Endelig forlod jeg da Anspach den 21 Oktober, for at begive mig til Erlangen, hvor jeg maatte besøge Enkemarkgrevinden, der havde været gift med Georg Wilhelm, og havde gjort megen Opsigt baade ved sin Skjønhed, og ved sin slette Opførsel. Hun var en sand Messalina, og havde dræbt flere af sine Børn, ved at fremskynde en for tidlig Fødsel, for at vedligeholde sin Figur. Om Aftenen kom jeg, ad afskyelige Veie til Beyersdorf, en liden Bye i Nærheden af Erlangen, hvor jeg traf adskillige Herrer, blandt hvilke ogsaa vor Hr. Fischer, der lod mig vide, at han af Markgreven havde faaet Befaling til at modtage mig paa samme Maade, som om det var ham selv, og at han havde tilkjendegivet Enkemarkgrevinden at hun maatte indrømme mig Forrangen, og i mig ære den store Konges Datter. Dette havde hun vægret sig ved, og Fischer raadede mig derfor, aldeles ikke at see hende, eller lade hende vide min Ankomst; men hun nedstemte siden Tonen betydelig, og nedlod sig endogsaa til at kysse min Haand. Hun forestillede for mig sin saakaldte Hovmesterinde, som hun egentlig kun havde til Laans, og sine Hofdamer, der vare to bittesmaae, tykke og klunstede Frøkener, der havde ondt ved at gaae; da de vilde boie sig ned, for at kysse min Haand, tabte de begge Ligevægten, og rullede omkuld, til megen Moerskab for alle Tilstædeværende. Noget saa

hæsligt, som dette Hof, kan man ikke forestille sig; jeg troer hun havde forsamlet alle Uhyrer, der fandtes der i Nærheden, omkring sig, formodentlig af Klogskab, for ved Modsætningen at hæve sine egne Yndigheder desbedre.

Næste Dags Aften ankom jeg da til Ansbach, hvor min Søster og Svoger modtoge mig med aabne Arme. Min Søsters Lod var høist beklagelig. Hun var bleven slet opdragen, og man havde ikke søgt at bøde herpaa, ved at give hende en duelig Hovmesterinde; den hun fik, var et Menneske, hun ingen Agtelse havde for. Markgreven, min Svoger blev endelig kjed af hendes urimelige Adfærd; og to uværdige Yndlinge, af hvem han lod sig ganske beherske, nemlig Seckendorf og Schenk, forførte ham efterhaanden til Udsvævelser. Han havde nylig faaet sig en Maitresse, af meget lav Herkomst, med hvem han siden har havt tre Børn, som onde Mennesker paastaae han ikke er Fader til. Min Søster ærgrede sig naturligviis over at han foretrak en grov Kokkepige for sin Gemalinde, og gjorde ham de bitreste Bebreidelser, men derved blev det Onde kun værre. Jeg gjorde Alt for at tilveiebringe en god Forstaaelse imellem dem, og bragte det i det mindste saavidt, at de for Folks Øine behandlede hinanden venskabelig; og Markgreven fattede endogsaa nogen Godhed for mig, som jeg benyttede til at gjøre min Søsters Kaar taaleligere.

Paa Tilbageveien fandt jeg i Beyersdorf et Brev fra min Fader, der satte mig i en sørgelig Stemning, da det opvakte en grundet Frygt hos mig for at han ei havde i Sinde at opfylde noget af de Løfter, han havde gjort mig. Dronningens Breve spaaede mig heller intet godt af min forehavende Reise til Berlin; men det var nu ikke muligt, at forandre min Bestemmelse, endskjøndt Markgreven, der havde faaet et haardt Brev fra min Fader, og derved var bleven nødt til at bevilge mig Reisepenge, ikke vilde give mig saamange, at jeg engang kunde bestride de halve Udgifter. Hvad der imidlertid glædede mig var at Frøken Sonsfeld, min Hovmesterindes Søster var bleven antaget til Hovmesterinde hos min Datter.

Efter en besværlig Reise kom jeg den 16de til Berlin; men til min Ulykke var Kongen Dagen i Forveien reist til Potsdam, og Dronningen, der dog med en Stafette var bleven underrettet om min Ankomst, anstillede sig, som om hun var aldeles uvidende derom. Jeg maatte stige ud af Vognen i Mørket, og da mine Fødder vare stive af Reisen, faldt jeg, saa lang jeg var; af en Hendelse kom Dronningens Kammerherre til, og hjalp mig afsted. Ingen anden, end mine Søstre, kom ud for at tage imod mig ved Døren til Audienceværelset; jeg saae derfra min Moder siddende i sit Kabinet, og betænke sig paa, om hun skulde reise

sig, for at tage imod mig. Endelig bequemmede hun sig dog dertil, og, efterat have omarmet mig, forestillede hun mig Arveprindsen, som var hos hende, og som det glædede mig saa inderlig at see, at jeg derover glemte den uvenskabelige Modtagelse. Jeg fik dog ikke Leilighed til at tale med ham strax, da Dronningen tog mig ved Haanden og førte mig ind i sit Værelse, hvor hun kastede sig paa en Stoel, uden at anmode mig om at sætte mig ned. Med et strængt Blik spurgte hun mig derpaa: „hvad vil du her?" Mit Blod blev til Is ved denne Modtagelse, og jeg svarede hende da, at det var efter Kongens udtrykkelige Ønske jeg kom, og af Begjærlighed efter at see hende igien; men hun forsikkrede mig, at det var hende aldeles ikke kjært, da jeg burde være bleven i Bayreuth for der at skjule for Verden den Dumhed, jeg havde begaaet, ved at ægte en tiggefærdig Prinds; og føiede til, at Kongen langtfra ikke havde i Sinde at holde de Løfter, han havde gjort mig, hvilke han allerede fortrød, og at det vilde være hende yderst ubehageligt, at høre paa mine Beklagelser. Jeg brast ved disse Ord i Graad, og kastede mig for hendes Fødder, i hvilken Stilling hun lod mig ligge en god halv Time, indtil hun endelig bad mig staae op, og gik ud med de Ord, at hun vel endelig maatte have Medlidenhed med mig.

Derpaa traadte Froken Pannevitz ind. Hun havde stedse været mig hengiven; jeg løb hende imøde, omfavnede hende, og klagede min Nød, men hun betragtede mig fra øverst til nederst, og svarede mig ikke. De øvrige Damer, paa Frue Kamken nær, bare sig ligesaadan ad; hun hvidskede til mig, at jeg maatte skjule min Fortvædelighed, og at det om faae Dage vilde blive anderledes. Min Gemal, der ikke kunde forklare sig den Adfærd, man viste mig, betragtede mig med bedrøvede Blik. Ved Maaltidet gik det ikke bedre til, end ved Modtagelsen; min Søster, Charlotte, gjorde sig lystig over min Armod, og sparede ikke sin hvasse Tunge, og Dronningen tilnikkede hende sit Bifald ved enhver Stikpille hun gav mig. Mine to yngre Søstre, Sophie og Ulrikke, sagde ganske sagte til mig, at de endnu elskede mig som før, og at de havde meget at fortælle, men ei torde tale med mig, da Dronningen havde forbudet dem det. Saa udmattet jeg end var af min besværlige Reise, maatte jeg dog holde ud hos Dronningen til langt over Midnat.

Da jeg kom paa mit Værelse, begyndte vore Beklagelser. Jeg fortalte Froken Sonsfeld og min Gemal hvad Dronningen havde ladet mig høre, og Sonsfeld tilstod at den Modtagelse hun havde fundet, svarede aldeles til min. Arveprindsen smigrede sig endnu med det Haab, at Sagerne vilde faae

en anden Vending, naar Kongen kom hjem; men han tog, desværre, kun alt for svarlig Feil deri! Dog skrev jeg et Brev til ham, for at lade ham min Ankomst vide. Imidlertid havde jeg den Glæde, at min Broder lod mig melde at han den følgende Dag vilde besøge mig. Min Søster, Charlotte, kom ogsaa til mig, eller, rettere sagt, til Prindsen; thi hun sjaasede den hele Tid med ham, uden at bekymre sig det ringeste om mig.

Følgende Aften kom Kongen, der modtog mig meget koldt. Efterat have betragtet mig, med et Lys i Haanden, og gjort den Bemærkning, at jeg havde forandret mig meget, gav han sig til at beklage vor Forfatning. „I har jo neppe det tørre Brød, sagde han; og uden mig maatte I sulte ihjel. Ja, jeg er, desværre, ogsaa fattig, saa at jeg ikke kan give Eder stort, men jeg skal gjøre hvad jeg kan; en ti, tolv Gylden skal jeg nok imellem forære Jer, naar jeg har Raad dertil — det er dog altid noget til Hjælp i Eders Forfatning." Derpaa vendte han sig til Dronningen, og bad hende forære mig af og til nogle Klæder, da jeg jo ikke havde Linned paa Kroppen. — Jeg var færdig at briste af Harme over den usømmelige Maade, hvorpaa jeg saae mig behandlet, og forbandede min taabelige Lettroenhed, hvormed jeg havde ladet mig lokke til Berlin; og det saameget mere, som disse Scener bleve den følgende Dag

gjentagne ved Taflet i Alles Paahør. Arveprindsen blussede af Forbittrelse, og svarede Kongen, at en Fyrste, der eiede et Land, som hans var, ikke kunde kaldes en Stodder, og at hans Fader alene var Skyld i hans sørgelige Stilling, ved at nægte ham, hvad han borde have; men heri, lagde han til, havde han Exempler for sig. — Kongen, der følte sig selv truffen ved disse Ord, blev rød i Hovedet, og gjorde Ende paa denne ubehagelige Samtale.

Næste Dag havde jeg da den store Glæde, at see min Broder hos mig, og man kan let forestille sig hvor hjertelig vi modtoge hinanden; vi havde saameget at fortælle hverandre, at vi ikke vidste hvor vi skulde begynde. Endelig lod jeg ham høre alle mine Uheld; han blev forundret over den Modtagelse, jeg havde maattet friste, og formodede, at der laae en ham endnu ikke bekjendt Aarsag til Grund for denne Forandring; han lovede at undersøge dette, og at tale med Grumkow og Seckendorf om mine Anliggender, da disse to Mænd nu vare ham meget hengivne; ligeledes vilde han formaae min Moder til at forandre sin Opførsel imod mig, da han nu havde meget at sige hos hende.

Ved Taffelet begyndte Dronningen at tale om den tilkommende Kronprindsesse, og forsikkrede mig at min Broder var ganske fortvivlet over denne Forbindelse, da hun var et dumt Fæ. Charlotte

hjalp troelig sin Moder i at gjøre vndskabsfulde Bemærkninger i denne Henseende, og det, til min største Forfærdelse, i Overværelse af Betjenterne, og min Broder selv, der blev rød, og tydelig nok viiste hvor ubehageligt dette var ham at høre. Strax efter at Taffelet var hævet, kom han til mig. Han fortalte mig at hans Forhold til Kongen var meget foranderligt, da han snart var i Naade, snart i Unaade; men at han forresten førte et meget behageligt Liv, naar han kunde opholde sig ved sit Regiment. Han havde der ladet sig bygge et Hvus og anlagt en smuk Hauge, hvor han læste og spadserede. Angaaende hans tilkommende Gemalinde, Prindsessen af Brunswig, forklarede han mig, at Dronningen alene var Skyld i denne Forbindelse ved hendes sædvanlige Ræenker, da hun havde forsøgt paa at anbringe min Søster, Charlotte, i mit Sted, som Prindsesse af Wallis, og derfor ogsaa drevet paa Forbindelsen mellem min Broder og Prindsesse Amalia. Ramen, der nu, mere end nogensinde forhen, var i Gunst hos Dronningen, havde underrettet Kongen om denne Plan; og Seckendorf havde derpaa faaet ham overtalt til at gjøre Ende paa alle deslige Intriger, ved at lade min Broder indgaae Forbindelse med Prindsessen af Brunswig, som nu Dronningen hadede hjertelig, og ved alle Leiligheder udøste sin Galde over. Hun havde prøvet paa,

at faae ham overtalt til at modsætte sig dette Parti, men han havde allerede engang saa eftertrykkelig faaet Kongens Vrede at føle, at han ikke havde Lyst til at udsætte sig for den tiere. I øvrigt, tilstod han mig, hadede han ikke Prindsessen saameget, som han i Dronningens Nærværelse anstillede sig, for at gjøre sin Lydighed mod Kongen desmere roesværdig; hun var smuk og behagelig af Udvortes, og manglede kun den tilbørlige Dannelse, som han anmodede mig om at være ham behjælpelig med at bibringe hende; hvilket jeg naturligviis med Glæde lovede.

Kongen lod os vide, at han havde ladet komme et tydsk Skuespillerselskab, og vi maatte om Aftenen døie deres kjedsommelige Spil, som var til at sove ind over; men Kongen var saa indtaget deraf, at det ansaaes som en Forbrydelse, ei at finde det herligt. I hele fire Timer varede Skuespillet, og i den Tid maatte man hverken røre sig af Stedet, eller sige eet Ord, dersom man ikke vilde udsætte sig for Bebreidelser. Der var en frygtelig Kulde, og min Helbred leed meget derved. — Min Broder lod mig vide at han havde talt med Grumkow og Seckendorf til Fordeel for mig, og at den sidste havde udbedet sig en hemmelig Audience hos mig, hvilket han ogsaa raadede mig meget til. „Det er en fortræffelig Mand, lagde han leende til; thi han sender mig

af og til Penge, som jeg har høiligen Behov." Derpaa tilbød han mig 1000 Daler, da han nylig var bleven forsynet paa den Maade, og da jeg vægrede mig ved at berøve ham dem, forsikkrede han mig, at jeg med god Samvittighed kunde tage derimod, da Keiserinden sørgede for at forsyne ham, og lovede tillige at jeg ogsaa skulde faae min Andeel.

Endskjøndt jeg paa alle Kanter var omringet af Dronningens Spioner, der lurede paa hvem der kom til mig, lykkedes det dog Prindsen at faae Seckendorf hemmelig bragt til mig. Jeg forestillede ham min ubehagelige Forfatning baade i Berlin og i Bayreuth; han kjendte min Svigerfader meget nøie, og erklærede at der fra den Side ingen Fred var at vente, førend ved hans Død, da han havde sat sig det saa fast i Hovedet, at man vilde tvinge ham til at aftræde Regjeringen, at det var umuligt at faae ham det afsnakket, hvorfor jeg maatte vente stedse at blive udsat for Ytringerne af hans Forbittrelse. Hvad min Fader angik, da kjendte jeg jo hans Gjerrighed saa godt, at han ei behøvede at forsikkre mig om at han allerede havde fortrydt de Løfter, han gjorde mig paa Eremitagen. Der var altsaa ikke mere, end een Udvei tilbage, den nemlig at gjøre mig Keiserinden forbunden, der til Gjengjeld vilde vide at gjøre mig al den Tjeneste, jeg ønskede, og bidrage Sit

til at frembringe en fordeelagtig Forandring i mine Kaar. Hvad Keiserinden forlangte af mig, var at jeg skulde anvende den Indflydelse, jeg havde paa min Broder, paa at frembringe en god Forstaaelse mellem ham og hans tilkommende Gemalinde, hvilket laae hende meget paa Hjerte; og at jeg vilde gjøre dette, tvivlede hun ingenlunde paa, da man havde givet hende saa særdeles fordeelagtige Begreber om mig. Jeg forsikkrede hertil Seckendorf, at det vilde være mig særdeles kjært at opfylde Keiserindens Ønske, saameget mere, som allerede den Omstændighed, at Prindsessen var min Broders Brud, paalagde mig det, som en Pligt; og hermed endtes da denne Samtale, som just ikke opbyggede mig ret meget. —

Nogle Dage derpaa vendte min Broder tilbage til sit Regiment, hvilket ogsaa bidrog til at gjøre mit Ophold ubehageligt. Kongen sysselsatte sig kun med at see Skuespil, og tage Deel i de store Gjæstebude, som man gjorde for ham. Grumkow, Seckendorf og mange af hans Generaler skiftedes til at beværte ham, og der blev da drukket, saa at de Alle bleve berusede. Min arme Gemal maatte være tilstede ved alle disse Feste, og Kongen tvang ham til at drikke, enten han vilde eller ei. Vi bleve begge haardt behandlede af ham, og han talte aldrig til os, uden for at sige os Ubehageligheder. Dronningen derimod viste sig venlig

mod Arveprindsen og yderst uvenlig mod mig; thi min Søster, der beherskede hende ganske, ophidsede hende mod mig, og fordreiede alle mine Ord og Foretagender, da hun var iversyg over det Fortrin, min Broder gav mig, fremfor hende. Hun kunde ikke skjule sin Tilbøielighed for min Mand, saa at alle Mennesker lagde Mærke dertil, og hun forskaffede ham Dronningens Venskabsbeviser, da hun idelig havde Lovtaler over ham paa Tungen. Han spøgede med hende, og lod som om han ikke blev vaer, at hun havde fattet Tilbøielighed for ham. Den Levemaade han var tvungen til, og de Ærgrelser han idelig var udsat for, begyndte at yttre en skadelig Indflydelse paa hans Helbred. En Dag kom han hjem fra et af hine berygtede Gjestebude, bleg som Døden, og i saa heftig en Bevægelse, at han skjalv, som et Espelov; min Forfærdelse over at see ham saaledes blev endnu mere forøget, da han strax efter faldt i en lang Besvimelse. Da han kom til sig selv igjen, fortalte han mig et Optrin, der havde fundet Sted mellem ham og Kongen. Denne havde, mod Sædvane, ikke sat ham hos sig ved Bordet, men befalet Seckendorf at sætte sig ved Siden af ham, og henvendt sig til denne med de Ord: „jeg kan ikke udstaae min Svigerson, det er en jammerlig Karl, al min Umage for at opdrage ham, frugter ikke det ringeste paa ham; han kan ikke engang tomme et stort Glas

ud. Prindsen holdt just et i Haanden, som han, forbittret over denne Grovhed, stak ud i et Drag, saa modbydeligt det end var ham, og sagde derpaa ganske høit til Seckendorf, at havde ikke Kongen været hans Svigerfader, skulde han lært ham at tale i en anden Tone. Kongen blev blodrød af Forbittrelse; men tæmmede dog sin Hæftighed, og svarede ei eet Ord. Strax derpaa stod han op fra Bordet, og satte sig alene i Vognen, hvor ellers altid min Gemal pleiede at faae en Plads med, og kjørte tilbage, saa at denne var nødt til at gaae tilfods hjem.

Da han ikke var istand til at gaae paa Komoedie, og jeg var bange for at der skulde hænde ham nye Ubehageligheder, lod jeg os begge, undskylde, paa Grund af hans Upasselighed; men vi bleve tvungne dertil; jeg græd den hele Tid igjennem, og Prindsen saae saa harmfuld ud, at alle Mennesker blev det vaer. Vi gik strax bort efter Taflet, og Prindsen paastod at han vilde uopholdelig reise hjem til Bayreuth, hvilken Mening ogsaa jeg var af; men Grumkow og Seckendorf modsatte sig denne Beslutning og lovede, at de skulde tale med Kongen, og faae ham til at forandre sin Opførsel mod ham; men de saae snart til hinanden, saalænge han var i Berlin.

Arveprindsen begyndte efterhaanden at skrante saa meget, at Lægerne frygtede for han skulde faae

Brystsyge. Den uafladelige Legemsanstrængelse og Nattevaagen forøgede det Onde, og det sørgelige Liv vi førte, angreb Sjælen ligesaavel, som det svækkede Legemet. Vi spiste til Middag Klokken tolv, og fik saa slet og liden Mad, at vi ikke kunde blive mætte; ligeoverfor Kongen, sad et naragtigt Menneske, der fortalte Avisnyheder, hvorover der blev politiceret paa den kjedsommeligste og ufornuftigste Maade af Verden; naar vi havde spiist, satte Kongen sig i en Lænestoel ved Kaminen, og sov til Klokken 3, og vi Alle vare nødte til at sætte os i en Kreds omkring ham, for at høre ham snorke. Den hele Eftermiddag maatte jeg tilbringe hos Dronningen, og læse for hende, hvilket var mig meget ubehageligt; og Stikpiller og Irretesættelser blev der da heller ikke sparet paa. Prindsen fik jeg næsten slet ikke at see, da Dronningen ikke kunde lide det; og ethvert Øiekast, jeg gav ham, maatte jeg bøde for med bidende Spot. Kongen reed til Klokken 6, hvorpaa han satte sig hen at male, eller rettere sagt besudle en Deel Papiir, og derpaa begav han sig til sit Tobaksselskab. Om Aftenen Klokken 8 gik vi tilbords hos Dronningen, og bleve siddende der, indtil Midnat, medens vi maatte døie gamle Fortællinger og Historier om det hannoverske Hof, hvilke vi havde hørt over hundrede Gange. Ingen af de mange ubehagelige Stillinger, hvori jeg før i mit Liv havde væ-

ret, kunde lignes med min daværende; jeg var selv svag, og saae min Gemal lide, uden at kunne trøste eller hjælpe ham — kort min Forfatning var saaledes at jeg ofte maatte ønske mig Døden. —

Kongen havde paa denne Tid den Sorg, at erfare Kongen af Polens dødelige Afgang i Warschau, hvor Grumkow havde for kort siden seet ham, og drukket sig en dygtig Ruus med ham i Tokayervin, hvilket fremskyndte hans Død. Grumkow var meget elsket af Kongen, og denne tog en kjærlig Afskeed med ham, med de Ord, at de nok aldrig saae hinanden mere. Nogle Dage før Kourerens Ankomst, der bragte Efterretning om hans Død, fortalte Grumkow min Fader i mange Menneskers Paahør, at om Natten havde den polske Konge viist sig for ham i Liigklæder, og af en Hændelse traf det sig netop ogsaa, at det var paa den Tid han var død. Dette Syn satte Grumkow længe efter i en melancholsk Stemning, som han ikke kunde fordrive uden med Hjælp af Tokayer.

Imidlertid befandt Arveprindsen sig saa ilde, at endogsaa Kongen blev urolig for ham, og sendte ham en heel Flok Læger, der paa engang kom ind i Værelset, saa at Prindsen ikke kunde bare sig for at lee og spørge dem om de havde i Sinde at sende ham ind i den anden Verden, eller at giøre ham til Doctor. Jeg tilbragte den hele Dag

hos ham, paa de faa Øieblikke nær, da jeg maatte gjøre Kongen og Dronningen min Opvartning; Kongen roste min Omhue, og sagde at enhver Kone i den Henseende borde tage mig til Mønster. En Dag sagde han til mig, at han vidste ret godt at det var Optrinet ved hiint Gjæstebud der havde virket saa hæftig paa Prindsen, men han forsikkrede mig, at hans Hensigt dermed havde været god, saa ondt det endog gjorde ham. Han havde kun villet sætte mere Liv i ham, da han, saa ung han var, tee-de sig som en Cato; hvilket, lagde han til, hans Officerer nok vare Karle for at vænne ham af med.

De Breve, jeg paa denne Tid fik fra Bayreuth, fortalte mig at Markgrevens Helbred siensynligen tog af. Han var reist til Neustadt, hvor han havde sat en uhyre Mængde Penge til og ikke gjort andet den hele Dag igiennem, end drikke og moere sig. Beruset styrtede han engang ned fra Trapperne, og fik saa haardt et Stød, at man frygtede for hans Liv, og det med saa megen større Grund, som Lægerne der ere høist uvidende. Alle Mennesker længtes inderlig efter at vi skulde komme hjem; endogsaa Markgreven yttrede dette i et Brev til mig, og tilbød sig at gjøre Alt for at formaae os dertil. Disse Breve viste jeg til Adskillige, som jeg kunde være vis paa vilde igjen fortælle det til Kongen, hvilket ogsaa virkelig skede; men saa nødig han end vilde have at vi maatte

reise, saa lidet tænkte han paa at gjøre noget for at give os Lyst til at blive. Rigtig nok overøste han mig med Kjærtegn og talte meget fordeelagtigt om Arveprindsen, men jeg vidste ret godt hvorlidet dette i Gjerningen vilde gavne os, og lod mig ikke deraf føre bag Lyset mere.

Den skjønne Aarstid, hvorved hele Naturen oplives, bidrog ikke til at skaffe mig nogen Glæde. Hver Eftermiddag maatte vi tilbringe med at spadsere i Kongens Hauge, hvori aldeles ingen Skygge fandtes, i den meest brændende Hede; og om Natten var det umuligt at sove formedelst den ideelige Støi og Fyren af Kongens Regiment, der exercerede lige udenfor mine Vinduer.

Arveprindsens Tilbagekomst ifølge med min Broder glædede mig imidlertid snart saa meget, at jeg glemte alle de Ubehageligheder, jeg maatte døie. Han saae langt sundere ud, end før sin Afreise; Kongen modtog ham meget venskabeligt og var vel fornøiet med den Umage, han havde gjort sig, for at danne sit Regiment. Markgrevinde Albertine ankom nu med sin Datter og Prindsen af Bernburg, hvis Bryllup var bestemt til næste Dag. Prindsessen var meget lykkalig, og gjorde ikke andet end loe, naar man talte til hende om hvad der forestod; hun havde tvende Damer, der vare hendes Echo, og naar Prindsen havde givet Signalet med en lydelig Latter, gave de sig til at lee af fuld

Hals, hvilket forekom os alle saa moersomt, at vi ikke kunde bare os for at stemme i med. Kongen drillede Bruden temmelig plumt, men hun loe til det altsammen, hvilket gjorde, at vi fik de smudsigste Ting at høre. Jeg prøvede paa at formaae hende til lidt meer Alvorlighed, men det var spildt Umage, hun var altfor glad over snart at skulde giftes med saa elskværdig en Prinds, til ikke at lee.

Arveprindsen besøgte følgende Dags Morgen Brudgommen, mere for at faae noget at moere sig over, end af Høflighed. Den gode Prinds selv var den eneste, som ikke vidste at han skulde have Bryllup om Aftenen; han havde reent glemt det, og svoer nu en drøi Matroseed paa at det umuligt kunde gaae an, da han ingen ordentlige Klæder havde dertil, hvilket Kongen moerede sig kostelig over, og fik Arveprindsen til at laane ham en Stadskjole. Herover blev han saa taknemmelig, at han spurgte min Gemal til Raads angaaende alt hvad han havde at gjøre — at de Raad han fik, vare derefter, kan man nok vide, og jeg har aldrig seet saa lselerligt et Bryllup som dette.

Arveprindsen maatte nu vende tilbage til sit Regiment. Kongen udlod sig paa en meget fordeelagtig Maade om ham, og sagde at han havde forandret sig meget til sin Fordeel; ja han forsikkrede endogsaa, i Dronningens Overværelse, at blev han saaledes ved fremdeles, havde han for Alvor i Sin-

de at give os de Penge, han havde lovet. Jeg takkede ham for hans Godhed, uden at stole paa hans Ord; da jeg af Erfaring vidste, hvor let han forandrede slige Beslutninger; og Dronningen lod mig dyrt betale denne Ømhed, Kongen yttrede mod mig, ved at tale mig haardt til fra Morgen til Aften. Havde hun ikke været mig i Veien skulde det sikkert være lykket mig at vinde ganske min Faders Gunst igien; men nu var det umuligt at have den Enes Velvillie, uden at tabe den Andens. Det har aldrig været mig muligt ret at udgrunde den Intrige, som fandt Sted mod min Gemal og mig, og jeg veed endnu ikke hvem der var Ophavsmand dertil; men det veed jeg, at man paa den Tid gjorde Alt for at sætte Splid mellem ham og mig. Mig søgte de at ophidse imod ham, og ham vilde de bortfjerne fra mig, dog uden Virkning; thi vi morede os med hinanden over disse smukke Bestræbelser.

Sastot, Dronningens Hofchef kom undertiden til mig. Uagtet han var en Ven af Grumkow var han en meget redelig Mand, og havde uskrømtet Hengivenhed for mig. Jeg meddeelte ham alle mine Ærgrelser og Sorger, og den Beslutning jeg havde taget, at vende tilbage til Bayreuth, saasnart Arveprindsen, efter holden Mønstring, kunde forlade Regimentet. Derpaa fortalte han mig, at Grumkow havde bedet ham lade

mig vide, at han havde faaet et Brev fra Arveprindsen, hvori denne yttrede samme Ønske, ja endog den Beslutning at forlade den preussiske Tjeneste aldeles; at Grumkow havde i Fortroelighed underrettet Kongen herom, og ved den Leilighed forestillet Kongen, hvor megen Grund vi havde til at være misfornøiede med hans Opførsel imod os, hvortil min Fader da havde svaret, at han vilde gjøre alt for at beholde os, og give Arveprindsen 20,000 Rdl. paa det Vilkaar, at han skulde blive ved Regimentet. Jeg lod Sastot bringe Grumkow min Hilsen, og anmode ham om at fremskynde min Afreise, da jeg var træt af alle de Gjenvordigheder, jeg havde maattet udstaae, og vor Nærværelse i Bayreuth desuden var nødvendig formedelst Markgrevens Svagelighed. Sastot kom næste Dag til mig og bragte mig den Forsikring fra Grumkow at han skulde gjøre Alt, for at bevæge Kongen til at lade os reise; dog var det nødvendigt at Markgreven gjorde det første Skridt i denne Henseende. Han fortalte mig ogsaa at Indbyggerne i det Cleviske havde for nogen Tid siden sendt en Deputation til Kongen, for at bede ham om at give dem mig til Stadtholderinde, da de ganske vilde sørge for mit Ophold, uden at det skulde koste Kongen een eneste Skilling; men at Kongen havde afviist dem med en drøi Irettesættelse, og under haard Straf forbudet dem nogen-

finde mere at gjøre ham saadanne Forslag. Det gjorde mig usigelig ondt, at disse gode Mennesker havde paadraget sig hans Uvillie af Hengivenhed for mig; jeg havde ikke vidst det ringeste af dette deres Forsæt, ellers skulde jeg have forhindret det, da jeg nok kunde vide Udfaldet.

Jeg var meget utaalmodig efter at erfare Noget fra Brunswig, hvorhen min Broder var reist for at fuldbyrde sin Forbindelse med Prindsessen; og han havde ogsaa den Opmærksomhed for mig, at sende sin Yndling, Hr. Kaiserling til mig. Denne berettede mig at min Broder var meget vel tilfreds med Partiet, uagtet han paa Bryllupsdagen, den 12 Juni havde spillet den Misfornøiede saa godt, at Kongen endogsaa havde irettesat ham derfor; men at Dronningen kunde ikke udstaae sin Svigerdatter.

Jeg fik et egenhændigt Brev fra Kongen, hvori han bad mig begive mig til Potsdam. Derhen kom han selv noget før Dronningen, og overøste mig med Godhed. Han sagde at han var indtaget af sin Svigerdatter, at hun havde et godt Hjerte, men manglede Opdragelse. Saa gunstig var ikke Dronningens Dom over hende.

Dagen derpaa havde jeg den Glæde at see Arveprindsen igien, som tillige bebudede mig, at hans Farbroder Prindsen af Culmbach, der var indbuden af Kongen, snart vilde komme til Berlin.

hvilket glædede mig særdeles meget, da jeg haabede ved ham at udvirke af hans Broder, at der blev gjort Anstalter til min Hjemreise. — Den 24 Juni kom hele det brunsvigske Hof. Kongen, ledsaget af min Broder, Arveprindsen og alle sine Generaler, reed Kronprindsessen imøde; og Dronningen, jeg og mine Søstre modtoge hende ved Slotstrappen.

Kronprindsessen har et høit, men ikke fiint dannet Legeme, hvilket hun ikke holder rankt; hun er blændende hviid, og har en livlig, frisk Farve; hendes Øine ere ikke meget sigende, men hun har en smuk liden Mund; alle hendes Træk ere nydelige, uden at være egentlig skjønne, og det hele Ansigt er saa barnligt fiint, at man skulde troe det tilhørte en ung Pige paa 12 Aar; hendes Væsen var ikke behageligt, og røbede Mangel paa Dannelse, hvortil endnu kom den Omstændighed, at hun havde saa megen Vanskelighed med at udtrykke sine Tanker, at man maatte for det meste slutte sig til hvad det var hun vilde sige.

Kongen førte hende ind i Dronningens Værelse, efterat hun havde hilst os Alle; men da han saae at hun var træt, og hendes Paaklædning i Uorden, befalede han min Broder at føre hende ind i hendes egne Værelser, hvorhen jeg fulgte hende. Der forestillede min Broder mig for hende, og paalagde hende at vise mig ligesaa megen

Agtelse, som for Kongen og Dronningen, og tillige at raadføre sig med mig i alle sine Anliggender. Jeg omfavnede hende derpaa, og forsikkrede hende i de ommeste Udtryk om min Hengivenhed; men hun blev staaende saa stiv, som en Støtte, uden at svare et Ord. Da hendes Damer endnu ikke vare komne, satte jeg hendes Frisur ilave, og hjalp hende med at bringe hendes Paaklædning noget i Orden; men hun takkede mig ikke engang for min Opmærksomhed, saa at min Broder tilsidst blev utaalmodig, og sagde temmeligt høit: „saa, for Fanden, bær Dem da ad som et Menneske, og vær høflig imod min Søster!" — Derpaa gjorde hun en enfoldig Knix for mig, og jeg fulgte hende ind til Dronningen, uden just at have faaet meget høie Begreber om hendes Aand.

Jeg fandt der de to Hertuginder. Den brunsvigske var omtrent en 50 Aar gammel, men saae endnu saa godt ud, at hun kunde gjælde for at være ti Aar yngre; hun havde megen Aand og Politur, men hendes hele Væsen var saa koket, at man tydelig nok saae hun ingen Lucretia havde været. En Hr. v. Stoeken var dengang hendes Galan; og det er ubegribeligt hvorledes en saa dannet Dame kunde lade sin Kjærlighed falde paa saa uværdig en Gjenstand, thi jeg har aldrig seet saa tølperagtig og utaalelig en Person, som han, undtagen det skulde være hendes Gemal, hvis An-

sigt var vanziret af Liderlighed. Foruden andre fortræffelige Egenskaber besad den gode Herre ogsaa den, at være en herlig Ægtemand; thi uagtet han kjendte vel godt alle hendes Udskeielser, var han dog saare taalmodig derved, viste hende al mueligt Kjærlighed, og lod sig beherske af hende. — Kronprindsessen fulgte mig overalt i Hælene, men det var mig ikke mueligt at faae hende til at tale.

Dagen derpaa kom Hertuginden af Brunswig for at aflægge Besøg hos mig, med Undskyldning for at der ikke før var skeet; og vi begave os derpaa begge til Dronningen. Jeg ventede den hele Dag paa, at Arveprindsen skulde komme til mig, men Kongen lod ham blive i Berlin, uden at sørge for ham i mindste Maade, saa at man endogsaa nægtede at give ham Smør og Brød. Om Aftenen blev jeg og mine Søstre alene tilbage hos Dronningen, som ikke gjorde andet, end drille mig og tale ilde om det brunswigske Hof, og især gik det udover Kronprindsessen. Saaledes gik det fort ligetil Midnat, da min Moder med et ligesom besindede sig, og, med et Hickast til mig, gjorde den Bemærkning, at hun havde handlet uforsigtig ved at tale saa frit i Overværelse af mistænkelige Mennesker, der stode i Forbindelse med dem, der vare hendes Fiender. Jeg mærkede tydelig nok at hun sigtede til mig, og grædende kom jeg til mit Værelse, hvor min Hovmesterinde havde nok at

gjøre med at stille mig tilfreds. Vi kom aldeles ikke i Seng den Nat, da jeg, efter Dronningens udtrykkelige Befaling skulde være færdig Klokken 3 om Morgenen, saasom Kronprindsessens Indtog den Dag skulde gaae for sig. Paa den bestemte Tid indfandt jeg mig da ved Dronningens Gemak, hvortil jeg troede, at jeg, som før, havde frie Adgang; men hvor forbauset blev jeg ikke, da Ramen kom mig imøde, og fortalte mig, at Dronningen endnu ikke vilde see Nogen. Jeg gik da med mine Damer ud paa Galleriet, hvorhen snart begge Hertuginderne kom til; Hertuginden af Bevern som holdt meget af mig, saae at jeg havde grædt, og vilde vide Aarsagen til min Bekymring, hvoraf jeg tog Anledning til at anmode hende om, ved Seckendorf, hos hvem hun havde megen Indflydelse, at udvirke mig Tilladelse af Kongen til at reise hjem til Bayreuth; hvortil hun ogsaa lovede at bidrage alt hvad hun kunde. Nogen Tid efter kom min Moder med Kronprindsessen og mine Søstre, for hvem hun altsaa ikke havde ladet sin Dør være lukket. Hun spurgte mig hvorfor jeg ikke havde indfundet mig før, og da jeg forklarede hende Aarsagen, svarede hun, at Ramen havde handlet rigtigt, da Hertuginderne vare et mere passende Selskab for mig, end Dronningen.

Ledsagede af Prindserne og Hoffets Herrer til Hest, kjørte vi nu til den bestemte Samlingsplads,

hvor man, uagtet den utaalelige Hede, kun havde ladet opslaae nogle faae simple Lærredstelte, hvoraf ethvert kunde rumme fem Mennesker. Vi kjørte langs ned forbi de opstillede Tropper, der vare omtrent 22000 i Tallet, og fandt Kongen ved Indgangen til det for Dronningen bestemte Telt, i hvilket han førte os ind, saa at 4 af os maatte blive staaende, medens de Andre satte sig ned paa Jorden. Vi vare udsatte for Solens brændende Straaler, og fik ikke den ringeste Forfriskning. Udmattet lagde jeg mig ned paa Jorden, hvorved de andre kom til at skygge noget for mig; og i denne Stilling blev jeg fra Klokken 5 om Morgenen til den var 3 om Eftermiddagen, da vi igien bestege vore Vogne, og efter et Par Timers langsomme Kjørsel endelig kom tilbage til Slottet, uden engang at have faaet en Draabe Vand. Vi satte os da omsider til Taffels, og kort derpaa kom Kongen til; han havde beværtet alle sine Generaler og Oberster, og havde faaet sig en lille Perial, der satte ham i meget godt Lune. Derpaa ledsagede vi alle Kronprindsessen til hendes Værelser.

Prindsen af Culmbach, der besøgte mig i Berlin, yttrede sig høiligen misfornøiet med den Modtagelse, han havde fundet der. Kongen havde formelig indbudet ham, og han havde derfor gjort Regning paa en venskabelig Adfærd; og jeg havde lovet at gjøre mit til, for at Opholdet skulde blive

ham saa behageligt som mueligt. Til Middags- og Aftenstaflet, blev der trukket Nummere; men alle de fyrstelige Personer spiste, uden at blive indbudne, med Kongen og Dronningen. Prindsen af Culmbach indfandt sig der altsaa, ligesom de Andre; men strax kom Hofmarskalk Schlippenbach hen til ham, og sagde, med en beklagende Mine, at det gjorde ham inderlig ondt at maatte sige ham, at Kongen havde forbudt at meddele ham noget Nummer, eller give ham Plads ved Bordet; og at han derfor heller havde valgt at sige ham det strax, for at han kunde indrette sig derefter. Heftig forbittret over den Grovhed, man havde vist ham, kom Prindsen strax hen til min Hovmesterinde, for at beklage sig, og denne underrettede mig derom. Hvor saare krænkende dette var ogsaa for mig, kan man let forestille sig, da jeg deels havde megen Agtelse for Prindsen, og deels den ham vederfarne Tort faldt tilbage paa os. Der var imidlertid ikke nu Tid til at gjøre Forestillinger desangaaende, og han maatte gaae sulten bort. Arveprindsen blev ligesaa hæftig forbittret derover, som han, og de vilde begge strax have forladt Berlin, dersom jeg ikke havde faaet dem overtalt til at bie, og lovet Prindsen at skaffe ham Fyldestgjørelse. General Marwitz var i Berlin; ham bad jeg komme til mig, og anmode om at forestille Kongen det urigtige i denne Adfærd, hvilket han

ogsaa gjorde saa eftertrykkelig, at Kongen gjorde Prindsen Undskyldninger for sin Adfærd strax den følgende Dag.

Tydsk Comoedie, hvorved alle Mennesker faldt i Søvn, var den eneste Fornøielse, man opvartede de fremmede fyrstelige Personer med. Hertuginden af Bevern, Arveprindsen, Prinds Carl og jeg satte os altid saaledes, at vi kunde skadre sammen, uden at Dronningen, eller Kongen kunde bemærke det. Jeg kjørte altid derhen med Hertuginden af Brunsvig, som ikke vilde følge med Dronningen, da hun i dette Tilfælde maatte vige i Rangen for Kronprindsessen, hvilket hun af en hende egen Forfængelighed, ikke vilde. Naar hun skulde stige op i min Vogn, passede hun altid sit Snit saaledes, at hun kom foran mig, for at komme til at sidde ved den høire Side. Jeg er ikke hovmodig, men det er nødvendigt at holde paa sin Rang, naar man vil gjøre os den stridig; og da jeg nu i nogle Dage roelig havde seet paa Hertugindens Adfærd, passede jeg en Dag paa, at komme foran, og satte mig ved hendes høire Side. Saa rasende har jeg aldrig seet noget Fruentimmer, som hun blev herover. Hun blev karmosinrød af Forbittrelse, og var færdig at kradse mine Øine ud. Efterat hun havde nedslugt en Deel Uforskammenheder, som hun havde paa Læben, sagde hun mig endelig, at hun ikke var paa sin rette

Plads; men jeg lod mig ei bringe i Forlegenhed derved, og fortalte hende, at det var latterligt at tiltage sig Rettigheder, som ikke tilkomme os, og endnu latterligere ikke at holde paa dem, man har. Med disse Ord tog jeg med Haanden i min Frisur, da jeg var bange for hun skulde, i sin Harme, rive den af mig; men i det samme standsede Vognen ved Huset, og hun steeg ud, mumlende Noget mellem Tænderne.

Jeg fortalte Dronningen denne Scene, og hun fornøiede sig saa hjertelig derover, at hun glemte at sige mig Fornærmelser, og bifaldt ganske min Fremgangsmaade. Hertuginden var afskyet af alle Mennesker for sin Hovmod; saaledes havde hun ladet borttage alle Stolene i sit Værelse, af Frygt for, at de Damer, der kom at gjøre hende deres Opvartning, skulde sætte sig ned, uagtet det hos Dronningen selv var Enhver tilladt at sætte sig i det forreste Værelse. Alle Damerne ved Hoffet og i Staden bleve fornærmede herover, og besluttede aldrig at sætte deres Fod hos hende. Nogle Dage efter gjorde hun sig atter latterlig ved en anden Hændelse.

Vi vare alle paa Comoedie. Man havde indrettet Skuespilhuset paa et Sted, hvor der for havde været Ridebane, og det havde kun to Indgange, af hvilke den ene, som vi skulde gaae ind ad, førte gjennem en Stald ind i en bedækt Gang, der

var saa smal, at neppe eet Menneske ad Gangen kunde komme frem. Kongen satte sig ved Døren, saa at han kunde see os Alle gaae forbi, og jeg med mit Selskab, som jeg før har nævnet, satte mig paa den anden Ende af Bænken. Neppe var Stykket begyndt, førend der opkom et hæftigt Tordenveir; Lyn og Skrald fulgte strax efter hinanden, og efter et Par Minuters Forløb raabte man, at Lynilden var slaaet ned i Stalden. Kongen begav sig strax bort med Dronningen og Kronprindsen, men neppe var dette skeet, før Mængden strømmede til, og fyldte den snevre Gang saaledes, at Arveprindsen og Prinds Carl maatte bane os Vei med Magt. Endelig kom vi til vore Vogne; det var et frygteligt Regnveir, og Prindserne vilde nu stige ind i Hertuginden af Brunsvigs Vogn, da de havde hjulpet hende ud af Trængselen. Foruden hende sad hendes Gemal i Vognen; hun lod nu sin kjære Stoeken sætte sig hos dem, og sagde til Prindserne, at de vare unge Mennesker, der nok kunde taale at gaae i Regnveir, og at det var rimeligere at Stoeken kjørte med hende. Prindserne, der ikke kunde tilgive hende denne plumpe Adfærd, dreve Spot dermed ved alle Leiligheder, og gave Publicum en Deel at lee over.

Den 2den Juli var bestemt til min Søster, Charlottes Bryllupsdag, og da Kongen var syg, kom vi alle ind til ham, og satte os ved hans

Seng. Min Søster saae bedrøvet ud; thi Dronningen, der endnu ikke kunde opgive sine ærgjærrige Planer i Henseende til en af hendes Døttres Giftermaal med den engelske Kronprinds, havde beklaget sig for hende herover, og forestillet hende, hvilket slet Partie hun gjorde, da hun fik en Gemal, som hverken eiede Penge eller Forstand. Dette havde Kongen faaet at vide gjennem Ramen, og han sagde nu til min Søster, at han vidste ret godt at Aarsagen til hendes Bedrøvelse var Dronningens Ranker, der havde indbildt hende noget om en Forbindelse med England, som der aldri gvar bleven tænkt paa fra nogen af Siderne. Derpaa hen vendte han sig til mig, og tilstod mig, at han havde været Skyld i at min Forbindelse med Prindsen af Wallis var bleven brudt, og at han mangen Gang havde angret det; men at det var hans Ministre, der havde forledet ham dertil, saa at jeg snarere maatte beklage, end dadle ham. Jeg bad ham ingen Bebreidelser gjøre sig i denne Henseende, da jeg var fuldkommen fornøiet med at have faaet en Mand, som jeg elskede, og som elskede mig. Dette Svar behagede ham saameget, at han omfavnede mig, og sagde jeg var en brav og retskaffen Kone.

Min Søsters Bryllup med Prinds Carl blev høitideligholdt paa samme Maade, som mit.

Dagen derefter var det min Fødselsdag; alle Prindserne og Prindsesserne kom for at lykønske mig, og bragte mig en heel Mængde Foræringer; Dronningen var den eneste, som intet gav mig. Vi gik derpaa alle til Kongen, der ønskede mig hjertelig til Lykke, og sagde Dronningen at hun selv skulde give mig en Foræring, og lade mig vælge mig en, som han vilde betale. Om Eftermiddagen lod hun hente en Deel Galanterievarer, og tillod mig at udvælge deraf hvad jeg ønskede; et Uhr, som Kjøbmanden forlangte 400 Rdr. for behagede mig, og jeg udbad mig det, men Dronningen betragtede mig med et foragteligt Øiekast, og spurgte mig om jeg troede Kongen vilde give mig saa kostbar en Gave; jeg havde jo neppe det tørre Brød, sagde hun, hvad skulde jeg saa med Uhre. Derpaa sendte hun det Altsammen tilbage, og beholdt kun en Ring, der omtrent var 10 Daler værd, hvilken hun gav mig; siden sagde hun til Kongen, at Alt, hvad der var at faae, var for kostbart, saa at hun ikke kunde kjøbe mig noget. Hendes Adfærd gjorde mig mere bedrøvet, end Tabet af Foræringen; men jeg trøstede mig ved Haabet om, snart at komme bort fra Berlin, og taalte derfor alle Ubehageligheder med mere Roelighed.

Et Par Dage efter gjorde vi alle en stor Kjøretour. Kongen der kjørte foran, havde i Forveien anordnet det Hele, og faldt underveis i en

dyb Sovn, saa at vi maatte følge ham Fod for Fod, uagtet der opkom et frygteligt Regn- og Tordenveir. Efterat have kjørt saaledes i hele 3 Timer, landede vi omsider i Monbijou, vaade, som druknede Muus; vi saae heel pudserlige ud, og da der ikke var Leilighed til at blive omklædt, maatte vi sidde der den hele Aften i vore drivvaade Klæder.

Min Svagelighed tiltog nu Dag for Dag, og Lægerne, som jeg raadførte mig med, erklærede at jeg ikke vilde holde det ud eet Aar endnu, dersom der ikke blev taget alvorlige Forholdsregler; men at det var mig umueligt at bruge nogen Kur med Nytte, saalænge jeg skulde være i Berlin, hvor jeg ingen Roelighed kunde faae. Fra Bayreuth havde Markgreven imidlertid tilskrevet min Fader om sit Ønske, at see os igjen hjemme, og Arveprindsen benyttede det gode Lune, hvori Kongen kom ved at see hans Regiment i saa herlig Orden, til at anmode ham om at indvilge i vor Afreise, hvilket da omsider blev os tilstaaet. Denne blev bestemt til den 23 August; og de faae Dage tilbragte jeg uden Ubehagelighed i Berlin, da Dronningen, efter min Søsters Afreise, havde begyndt at vise sig mere venskabelig imod mig. Hun fortalte mig nu at Grumkow havde foreslillet hende, at min Forsagthed alene var Skyld i at Forbindelsen med Arveprindsen kom istand, da det i Grunden aldrig

havde været Kongens Ønske, og at jeg altsaa maatte indsee hun havde Grund til at være opbragt paa mig; men jeg overbeviste hende tilstrækkelig om Grumkows nedrige Adfærd i denne Sag.

Samme Dag da jeg skulde reise, kom Kongen, for at sige mig Farvel; men uden nogen Hjertelighed. Det var sidste Gang jeg saae denne min kjære Fader, som jeg stedse skal erindre med Ærbødighed. Afskeden med Dronningen og min Broder var meget rørende paa begge Sider.

Den 30 August kom jeg til Hoff, hvorhen Markgreven med et betydeligt Følge var kjørt os imøde. Han modtog baade mig og sin Søn meget venskabeligt, og yttrede, at han haabede min Helbred nok skulde vende tilbage, da han havde faaet en meget duelig Læge. I Bayreuth blev jeg modtagen med inderlig Glæde af Frøken Sonsfeld, der bragte mig min Datter, som jeg neppe kunde gjenkjende, Man havde lært hende en heel Deel Narrestreger, og jeg maa sige det var det smukkeste Barn, jeg nogensinde har seet.

Den omtalte berømmelige Læge var, i Henseende til min Sygdom, af anden Mening, end de berlinske Doctorer havde været, og begyndte strax paa min Kur. Markgreven viste mig al mulig Opmærksomhed, hvilket jeg imidlertid ikke havde mig selv at takke for, men Frøken Sonsfeld, der havde vundet en høi Grad af Indflydelse hos

ham. Han forlod mig, for, som han sagde, at lade mig være i Rolighed, og reiste til Himmelkron; min Søster fra Anspach besøgte mig i denne Tid, og jeg begyndte at nyde nogen Roelighed, da et nyt Tilfælde forstyrrede den.

Efter Kong Augusts Død i Polen, var der opstaaet tvende Partier, hvoraf det ene, der blev understøttet af Frankrige, vilde sætte Stanislaus paa Tronen, og det andet, paa hvis Side Keiseren og Rusland var, ønskede at faae Churfyrsten af Sachsen til Konge. Da nu det franske Partie seirede, og Stanislaus blev udvalgt, var et Brud mellem Frankrig og Keiseren næsten uundgaaeligt, og, ifølge en hemmelig Traktat med den sidste, var min Fader forpligtet til at stille 10,000 Mand i Marken. Man fortalte mig at Kongen selv vilde gjøre Feldtoget med, og at han vilde have at Arveprindsen skulde følge ham paa dette. Jeg havde altsaa Grund nok til at være ængstelig, og dette virkede saare skadeligt paa min Helbred.

I denne Tid fik jeg et Besøg af Prindsessen af Culmbach, en Datter af Markgreven Georg Wilhelm. Hendes Historie er saa mærkelig, at den nok er værd at fortælle her.

Hun havde til sit 12 Aar været opdragen hos sin Tante, Dronningen af Polen; men da Moderen ikke ønskede, at hun skulde blive der længere, lod hun hende komme tilbage til Bayreuth. Prind-

sessen var smuk og indtagende, og da Markgreven, min Svigerfader, der havde nærmest Ret til Markgrevskabet efter Georg Wilhelm, som ingen Prinds efterlod sig, allerede den Gang var skilt fra sin Gemalinde, ønskede han at indlade sig i Forbindelse med hende. Men hendes Moder kunde ikke udstaae ham, og da hun heller ikke kunde lide sin Datter, hvis yndige og indtagende Væsen opvakte hendes Jalousie, besluttede hun at gjøre hende ulykkelig. Til den Ende indlod hun sig med en vis Wosber, Kammerherre hos hendes Gemal, og lovede ham 4000 Ducater, dersom han kunde bringe det til at forføre Prindsessen; Wosber blev meget fornøiet over dette herlige Tilbud, og søgte paa alle Maader at vinde hendes Gunst, men høstede kun Foragt til Løn for alle sine Bestræbelser. Da nu Markgrevinden saae at det ikke vilde lade sig gjøre paa denne Maade, skjulte hun Wosber en Nat i Prindsessens Værelse, og bestak Tjenerne, saa at hun blev indelukket med ham. Uagtet hendes Skrig og Raab naaede han dog sit Forsæt, da han indbildte hende, at Markgreven havde i Sinde at lade ham udnævne til Prinds, for at hun kunde blive gift med ham — kort, hun faldt, og følte snart Følgerne af sin Daarskab. Markgrevinden, der spillede den hele Intrige i Forening med Premierministeren, Stutersheim, blev underrettet om det for hende ønskelige Udfald, men

lod som om hun var uvidende om Datterens Svangerskab, hvilket denne da ogsaa naturligviis søgte at skjule. Da det var Prindsen af Culmbach meget magtpaaliggende at bringe sin Forbindelse istand med Prindsessen, stod han allerede i Begreb med at besøge Markgreven i denne Anledning, da han fik et Brev fra Stutersheim, der meldte ham hvad der var foregaaet, og han maatte nu være glad over, at han endnu ei havde gjort noget Skridt i denne Sag. Prindsessen anstillede sig imidlertid syg, og adskillige Mennesker, der havde Medlidenhed med hende, da de kjendte hendes Forfatning og Markgrevindens Planer, tilbøde hende deres Bistand for at rede hende ud af denne Forlegenhed, men hendes Elsker, der passede nøie paa hende, forhindrede det, og hun vilde ikke tilstaae sin Svaghed for Nogen. Da nu Tiden nærmede sig, reiste Markgrevinden med hende, Markgreven og Wosber til Eremitagen, hvor Prindsessen blev forløst med Tvillinger i Overværelse af Moderen, der uagtet alle hendes Bønner og de Tilstædeværendes Forestillinger, greb begge Børnene, løb omkring med dem overalt og viste dem frem, i det hun fortalte sin Datters Skjændsel. Strax blev der sendt et Bud til Markgreven, der var paa Jagt, og blev saa forfærdet herover, at Wosber, der stod ved Siden af ham, og sluttede sig til Brevets Indhold, fik Tid til at frelse sig ved Flugten. Et Par

Dage efter blev Prindsessen sendt til Fæstningen Plessenburg; Børnene døde, da Markgrevinden haandterede for slemt med dem. Wosber skrev nu til Markgreven, og forlangte de ham lovede 4000 Ducater, hvorover denne blev saa forbittret, at han sikkert havde straffet sin Gemalinde efter trykkeligen, hvis ikke Døden havde forhindret ham deri. Min Svigerfader vilde ladet Prindsessen undslippe af Fængslet, efterat han var kommen til Regjeringen; men den polske Dronning satte sig derimod. Da hun imidlertid ikke blev ret strængt bevogtet, fik nogle catholske Præster Leilighed til at tale med hende, og forestillede hende, at hun vilde finde Beskyttelse hos Keiserinde Amalia, saafremt hun afsvoer den lutherske Troe, og saaledes blive befriet fra Fangenskabet. Disse mægtige Bevæggrunde overtalte hende da til hemmelig at antage den catholske Religion, som hun ogsaa siden offentlig bekjendte sig til, da hun efter Dronningen af Polens Død kom paa frie Fod. Men Samvittighedsskrupler, som hun begyndte at føle over dette Skridt, havde kort før hendes Ankomst til Bayreuth bevæget hende til igien at gaae over til den evangeliskluthersk Lære; og Markgreven, der ved denne Leilighed vilde vise sin Iver for Religionen, indbød hende til at besøge Bayreuth, og lod hende modtage paa en Maade, der svarede til hendes Rang. — Hun er en Dame af meget gode

Egenskaber, og har ved sin Opførsel siden fuldkommen godtgjort hiin Ungdoms Ubesindighed. Hun opholdt sig ikke ret længe i Bayreuth, hvorfra hun reiste til Culmbach, for at besøge Markgreven og Arveprindsen, som opholdt sig der for Jagtens Skyld.

Der indtraf paa denne Tid en Hendelse, som gjorde Indtryk paa alle Mennesker, undtagen paa mig, der ved megen Læsning og anstillede Betragtninger havde befriet mig fra en heel Deel Fordomme, og indbildte mig at være en Smule Philosoph.

Prindsens Værelser bestode af 2 store Sale og et Sidecabinet, der ikke havde flere end 2 Udgange, een igiennem mit Sovekammer, og den anden gjennem en Forsal, hvor 2 Skildvagter stode, og een af hans Domestikker sov Natten mellem den 7 og 8 November. Disse hørte Nogen gaae op og ned i den store Sal temmelig længe, og derpaa fornam de Jammerskrig og Beklager. De traadte flere Gange ind, for at see hvad det var, og fandt intet, men ikke før havde de lukket Døren til, førend Allarmen begyndte paa nye. Sex Gardister, der havde været oppe den Nat, bevidnede det samme; og Marskalk Reitzenstein lod med største Strenghed anstille Undersøgelser, uden at kunne opdage Noget. Nogle paastode det var den hvide Kone, der kom for at bebude min Død; An-

dre frygtede for at der skulde være tilstødt Arveprindsen nogen Ulykke, hvilken Frygt man snart blev befriet for, da han kom strax derpaa sund og frisk tilbage til Bayreuth med sin Fader. Neppe vare de stegne af Vognen, før der kom en Kourer med den Efterretning, at Prinds Wilhelm, min Svoger, var død; og, hvad der var høist forunderlig, netop paa samme Tid, da Stoien blev hørt i Arveprindsens Værelser. Han var reist fra Wien tilligemed Prindsen af Culmbach, for at gaae til sit Regiment i Cremona; men faae Dage efter sin Ankomst derhen, fik han Smaakopper og døde. — Markgreven hørte denne Efterretning med megen Standhaftighed, men Arveprindsen tog sig det saa nær, at jeg havde al Umage for at trøste ham. Prindsen af Culmbach lod hans Legeme hemmelig bringe til Bayreuth, for at lade det bisætte i Sct. Peders Kirken, hvor Familiens Begravelser ere. Da man nu nogle Dage i Forveien aabnede den tilmurede Grav, fandt man den fuld af Blod; alle Mennesker strømmede til, for at see dette Særsyn, og man vilde uddrage adskillige slemme Slutninger deraf. Ingen vilde i Førstningen underrette Markgreven derom, men da jeg aldrig havde havt nogen synderlig Troe paa Mirakler, bad jeg ham om at lade det undersøge, hvilket han ogsaa tillod, og sendte en af sine Læger derhen. Denne berettede os da at Blodet fløi ud af en Lig-

kiste af Blye, hvori der for 80 Aar siden var bleven begravet en Prindsesse af Familien, men da Markgreven ikke gav sit Minde til at Kisten blev aldeles aabnet, hvilket var den eneste Maade, hvorpaa man kunde komme til Kundskab herom, vilde Særsynet ikke være bleven udgransket, hvis ikke en af Lægerne havde havt Mod til at smage paa det, hvorved man opdagede, at det var Balsam. Prindsessen var nemlig bleven indbalsameret før Bisættelsen, saasom hun var meget tyk og feed; men forunderligt var det dog, med Hensyn paa den lange Tid der var forløben.

Dagen efter var Froken Marwitz, som var alene hos mig, usædvanlig nedslagen, og da jeg spurgte hende om Aarsagen dertil, svarede hun mig med et Suk, at det ikke var uden Grund, men at hun ei torde aabenbare det for mig, uagtet det var hende ligesaa meget paaliggende, at jeg fik det at vide, som det var mig; det eneste hun kunde sige mig, var at det angik mig. Hendes Ord, og den Tone, hvormed hun sagde dem, gjorde mig urolig, og jeg søgte nu paa alle mueligе Maader at udlokke hendes Hemmelighed; men hun rystede med Hovedet til alle mine Spørgsmaal, indtil hun endelig sagde mig at Sagen ogsaa angik Markgreven. „Hvad? raabte jeg; vil han gifte sig?" — Hertil nikkede hun med Hovedet, og da hun havde høitidelig maattet love ei at tale til Nogen derom, tog

hun et Stykke Blyant og skrev en heel Deel paa Væggen, hvorpaa hun skyndte sig bort. Indholdet af det Skrevne var: at hun samme Dags Morgen havde været hos Tante Flora (dette var den yngre Froken Sonsfelds Døbenavn) og fundet hende meget tankefuld og alvorlig. Da nu Marwitz vilde vide Grunden hertil, havde Tanten fortalt hende, at Markgreven, efter vor Afreise fra Bayreuth, havde begyndt at gjøre hende sin Opvartning, og fattet saamegen Agtelse for hende, at han havde besluttet at ægte hende; hvorfor han havde besluttet at udnævne hende til Grevinde, efter Brylluppet skaffe hende Rang som Prindsesse, og udsætte en betydelig Kapital for hende udenlands, paa det at Arveprindsen ikke skulde kunne skade hende ved sine Ænker. Paa Marwitz Forestillinger derimod, at hun vilde styrte sin Familie i Ulykke, og at Arveprindsen og jeg aldrig vilde samtykke deri, havde hun svaret, at Markgreven ikke havde nødig at spørge nogen om Tilladelse til at gifte sig, og at han havde i Sinde snart at tale med mig derom. Forresten vidste min Overhovmesterinde endnu intet herom, men hun vidste ikke, hvorfor hun ei skulde gribe Leiligheden der tilbød sig for hende til at gjøre Lykke.

Jeg har aldrig i mine Dage været saa forbauset. Tiden var kort; Froken Flora maatte komme næste Dag, og efter al Sandsynlighed havde

Markgreven i Sinde strax at meddele mig sin herlige Beslutning. Jeg lod Arveprindsen kalde, og meddelte ham Hemmeligheden; og vi pinte os begge forgjæves, uden at finde nogen Udvei. Den hele Nat igiennem sysselsatte denne Sag os, og den var i Sandhed ikke af ringe Betydenhed; thi for det første var det uværdigt for os at have en Svigermoder af saa ringe en Herkomst i Sammenligning med vor; for det andet vilde hun bidrage til at forarme Landet, og ophidse Markgreven end mere imod os, og endelig vilde dette nøde Søsteren, min Hovmesterinde, hvem jeg elskede som en Moder, til at forlade mig, i hvilket Tilfælde hun intet Sted havde at tage sin Tilflugt til — ikke at tale om, at hele Verden vilde lægge mig til Last, at jeg havde ladet mig saaledes narre, da Enhver jo maatte falde paa at troe, at min Hovmesterinde havde spillet under Dække med Søsteren. Alle disse Betragtninger satte mit Blod i saa hæftig Bevægelse, at saamegen Umage jeg end gjorde for at skjule den, mærkede dog Flora strax at der maatte være gaaet mig noget imod, og af den Forlegenhed, hvormed jeg tiltalte hende, uddrog hun let den Slutning, at Marwitz havde sladdret af Skole. Hun fik derfor Markgreven overtalt til endnu ei at meddele mig noget angaaende sin Beslutning, og tiltalte Marwitz haardt fordi hun ei havde tiet; men denne redede sig saa godt ud deraf, at Flora lod

sig narre, og talte med megen Selvtillid om sin tilkommende Værdighed; ja hun yttrede endogsaa, at hun, som Svigermoder, kunde paastaae Rang over mig, og at dette ogsaa virkelig var Markgrevens Mening, men at hun ikke destomindre stedse vilde vige for mig, og søge at bevise mig al den Velvillie, hun kunde. Endvidere fortalte hun, at hun vilde bie nogen Tid endnu med at aabenbare mig det, og at hun og Markgreven imidlertid vilde søge at vinde mig, for saaledes at formaae mig til at staae dem bi ved deres Forehavende.

Frøken Marwitz undlod ikke at berette mig dette, og jeg besluttede efter modent Overlæg, at meddele min Hovmesterinde den hele Sag; men for ei at lade Marwitz i Stikken vilde jeg foregive, at være bleven underrettet derom ved en anonym Billet. Frøken Sonsfeld var saa utilbøielig til at troe hvad jeg fortalte hende, at hun med Hæftighed paastod, at det var et Paafund af deres Fiender, for at styrte hende og hendes Familie i Ulykke; men jeg gjorde hende opmærksom paa saamange Smaaomstændigheder, som vi før havde overseet, og beviste hende Sandheden af min Fortælling saa tydelig, at hun ei længere kunde tvivle derom, og kom i saa hæftig en Forbittrelse derover, at hun i det første Øieblik vilde have gaaet til Markgreven og læst ham hans Text, og derpaa forladt Hoffet tilligemed Søsteren. Jeg forestillede hende da, hvor

nødvendigt det var at tilintetgjøre den hele Intrige ved Klogskab og paa en lemfældig Maade, og hun lovede mig ogsaa, at tæmme sin Hæftighed, men det var hende ikke mueligt; hun behandlede Søsteren med Haardhed, og sagde hende reent ud, at jeg var underrettet om alle hendes Planer. Flora havde meget liden Forstand, og da hertil kom at Søsteren, der var ældre, havde næsten ganske opdraget hende, havde hun for denne endnu en Slags ærbødig Frygt, saa at hun lod sig forskrække, bekjendte det Hele, og viste endogsaa frem en Deel Breve fra Markgreven, hvori denne meddelte hende Planen til hendes Forsørgelse, saafremt hun skulde blive Enke og sparede ikke paa de meest smigrende Løfter. Da Søsteren havde læst disse Breve sagde hun til hende at hun maatte ufortøvet følge med til mig, og vise mig hvad Markgreven havde skrevet, og derpaa i min Overværelse skriftligen underrette ham om, at hun fandt sig beføiet til for stedse at afbryde den begyndte Underhandling; vilde hun ikke dette, skulde der nok findes Midler til at faae hende bort fra Bayreuth paa en mindre lemfældig Maade. Den bestemte Tone, hvori Hovmesterinden talte, gjorde sin Virkning. Flora kom til mig, fortalte mig hele sin Roman, og vilde indbilde mig, at hun aldrig havde havt i Sinde at modtage Markgrevens Tilbud; jeg lod da som om jeg troede hende, og nu gav hun mig alle hans

Breve at læse. Jeg tiltalte hende paa en venskabelig Maade, men lod hende derhos forstaae, at jeg aldrig vilde kunne give mit Samtykke til en saadan Forbindelse, og at det ei havde været hende mueligt at faae Rang, som Prindsesse, da Keiseren havde formegen Agtelse for mig, til at bevilge dette; at lade sig vie til Markgreven til venstre Haand, vidste jeg nok hun ikke vilde, da hun dertil havde formegen Agtelse for sig selv. Saaledes gjorde jeg hende det begribeligt, hvor aldeles umueligt det var for hende at blive hans Gemalinde; hvorpaa hun lovede at skrive ham til i saa afgjørende en Tone, at han skulde nødes til opgive sin Plan for stedse, uden dog at støde ham ganske fra sig, da hun, ved at fortsætte den gode Forstaaelse med ham, kunde blive os til megen Nytte. Saaledes fik da denne betænkelige Sag et lykkeligt Udfald. Denne Frøken Sonsfeld er forresten hverken udmærket i Henseende til Sjels eller Legems Fortrin; hun er liden af Vext, meget fyldig og halter paa den ene Fod; i sin Ungdom havde hun været smuk af Ansigt, men det havde Smaakopperne fordærvet, uden dog at berøve det et vist indtagende Udtryk, og hendes Øine lovede mere, end de holdt. Paa hendes Væsen og Manerer saae man snart at hun havde levet i den store Verden, og havde derved faaet en Selskabstone, som den, der ikke kjendte hende nøiere, maatte anseе for et Bevis paa god Forstand, hvormed hun aldeles ikke var begavet, da hun i dette Tilfælde let maatte kunne indseet de farlige Følger af den attraaede Forbindelse med Markgreven. Af Gemyt var hun blid og følelig, og paa hendes Opførsel aldeles intet at udsætte.

(Sluttes i næste Bind.)